

ХРОНІКА

ІРИНА ВОВК
ДАР'Я БУРА

ІЗОЛЯЦІЯ

**ТАЄМНІ В'ЯЗНИЦІ ДОНБАСУ
В ОПОВІДЯХ ВРЯТОВАНИХ
ВІД ТОРТУР ТА СМЕРТІ**

Харків
«ФОЛІО»
2020

УДК 821.161.2+343.261(477.61/.62)

В61

Серія «Хроніка»
заснована у 2018 році

Художник-оформлювач
О. Гугалова-Мешкова

У книзі використані фотографії з родинних архівів

Вовк І., Бура Д.

В61 Ізоляція. Таємні в'язниці Донбасу в оповідях врятованих від тортур та смерті / Ірина Вовк, Дар'я Бура; худож.-оформлювач О. Гугалова-Мешкова. — Харків: Фоліо, 2020. — 348 с.: іл. — (Хроніка).

ISBN 978-966-03-8215-2 (Хроніка).

ISBN 978-966-03-9270-0.

Спогади тих, хто пройшов пекло і вижив: бранців донецьких і луганських підвалів, сумнозвісної «Ізоляції» та донбаських колоній. Це оповіді тих, кого вдалося обміняти 29 грудня 2019 року, тих, хто втішився відчуття української землі на КПВВ «Майорськ».

Попри суперечки щодо самого обміну: неоднозначність тих, хто повернувся до України і біль через звільнення «беркутівців», додому таки повернулися й ті, хто жертвував життям, сім'єю, спокоєм і здоров'ям заради рідної української землі.

Про життя «до» і «після», про життя Донбасу в часі війни, про звірства і злочини бойовиків, про жахи і тортури в полоні в цій книзі розповідають українські військовики, журналісти, блогери, помічники військових, медики й місцеві мешканці.

УДК 821.161.2+343.261(477.61/.62)

© І. Вовк, Д. Бура, 2020

© О. Гугалова-Мешкова, художнє оформлення, 2020

© Видавництво «Фоліо»,
марка серії 2018

ISBN 978-966-03-8215-2 (Хроніка)

ISBN 978-966-03-9270-0

ПЕРЕДМОВА

29 грудня 2019 року відбувся так званий «великий» обмін полоненими 80 (76) на 124. «Великий», адже це — довгоочікувана і зовсім не буденна подія для України. Попередній обмін такого ж формату відбувся рівно за два роки до того, 27 грудня 2017-го. Україна змогла звільнити десятки своїх громадян, які перебували в полоні терористичних організацій, підтримуваних Росією на окупованій частині Донбасу.

Ми майже нічого не знали про людей, яких планують обміняти 29 грудня, аж до самого обміну. Того дня під вечір Служба Безпеки України офіційно оприлюднила списки: 12 військовополонених та 68 цивільних в'язнів (четверо з яких вирішили залишитися на території «ОРДЛО»). І тільки тоді медійники, блогери та суспільство змогли відшукувати інформацію про звільнених українців. І якщо до військовослужбовців ЗСУ, які повернулися додому, здебільшого питань не виникало, то з цивільними трапилося інше. Багатьох із них підозрювали в роботі не на українські сили, а в сприянні бойовикам. Декого взагалі відверто називали ворогом: «бойовиками», «сепаратистами», «ватниками».

Суперечок точилося багато: радість повернення одних переплелася з невдоволенням повернення інших. Ще більше обурення викликало те, кого віддали гібридним силам за

українських в'язнів. Йдеться, зокрема, про п'ятьох «беркутівців», яких звинувачують у розстрілі Небесної сотні під час Революції Гідності; про трьох звинувачених у підриві мирної демонстрації в Харкові 22 лютого 2015-го (які, ймовірно, брали участь і в «Антимайдані» та сутичках в Маріїнському парку взимку 2014-го); про фігурантів «трагедії 2 травня» в Одесі у 2014-му; про учасників штурму міськуправління міліції у Маріуполі у травні 2014-го; про бойовиків, які воювали в складі збройних угруповань «ЛДНР». Зрештою, офіційно всіх імен переданих бойовикам осіб так і не назвали, — ідентифікація відбулася суспільними й медійними зусиллями. І риторичне питання для українського суспільства: чи варті були деякі обміняні в Україну того, щоб за них віддавали справжніх вбивць українців.

У цій книзі 22 історії з вуст колишніх бранців «ЛДНР»: це адаптовані монологи (без авторських коментарів журналістів, за виключенням довідкових уточнень із позначкою «авт.»), відтак лише те, що екс'язні розповіли про своє життя під час війни і в часі полону. Розшукуючи й аналізуючи інформацію, ми зробили акцент на військових ЗСУ та людях, які працювали на користь українських сил і це підтверджують місцеві мешканці Донбасу, українські відомства, журналісти та наші особисті джерела. На противагу — у тексті є історії осіб, минуле яких викликає багато питань, але з якихось причин вони опинилися у в'язницях «ЛДНР» і були звільнені й повернені до України. Водночас відвертими ворогами, які співпрацювали з терористичними адміністраціями таємних тюрем на Донбасі повинні займатися відповідні органи в Україні.

Ким насправді є звільнені бранці (мова про цивільних екс'язнів) — оцінити й проаналізувати достовірно важко. Адже в кожного своя історія. А читач, опираючись на ці історії і відкриті доступні джерела, може зробити власний висновок.

Ми навмисне виділили першим і окремим розділом історії військовополонених — хлопців, які потрапили до полону бойовиків під час бою і пережили 5 років пекла та знущань. Але вистояли, вижили, повернулися до рідних і не проти продовжити службу в лавах Збройних Сил України.

Кожен із цивільних ексбранців по-своєму пояснює «свою боротьбу» на користь України: хтось розклеював листівки окупованими містами, хтось публікував дописи й фото з окупованої території, чим дискредитував бойовиків, у когось знаходили в помешканні чи авто вибухівку, хтось готував диверсії, ще хтось — передавав інформацію про бойовиків і техніку окупантів українським силам. Залежно від завданої бойовикам шкоди, в'язнів піддавали різним тортурам у таємних тюрмах Донбасу. І кожен зізнається — «сповна відчув «русский мир» на собі».

Те, що розповіли наші співрозмовники, складно усвідомити й прийняти. Ймовірно, деякі факти з часом з'ясуються в деталях. Серед оповідачів історій цієї книги багато зізнаються, що розказане ними — навіть не 50 % того, що відбувалося насправді в підвалах Донецького та Луганського «МГБ», на так званій донецькій «ісбушці», сумнозвісній катівні «Ізоляція», у таємних тюрмах, СІЗО і колоніях окупованого Донбасу. Хтось переповідав тортури в подробицях, хтось із жахом і крізь сльози заледве міг говорити, хтось описував усе із цілковитим спокоєм у голосі, а хтось мужньо, з військовою витримкою, вистояв полон.

Ми не маємо на меті привернути увагу до якоїсь конкретної особи, наголосити на чиємусь подвигу (окрім військовослужбовців ЗСУ), а тільки знайомимо читача з реальною ситуацією на окупованих територіях, із тим, на які жертви можуть йти люди, коли на їхню землю приходять ворог, про вибір кожного і відповідальність кожного, про те, що «перекрашуватися в повітрі» — не вийде, а відповідальність залишається. Ми розповідаємо про те, яким оскаженим

і жорстоким є ворог, і що в тюрмах Донбасу досі залишаються українці — військові і цивільні, — ті, для кого Україна — не просто місце проживання, а щось, заради чого доводиться витримувати нелюдські катування.

У наших силах — нагадувати суспільству, що російсько-українська війна триває, а на окупованих територіях у тюрмах і підвалах досі страждають українці.

Ірина Вовк і Дар'я Бура

ВІЙСЬКОВОПОЛОНЕНІ

Богдан Пантюшенко

мобілізований доброволець ЗСУ, 1 ОТБр
1984 р. н.

Богдан Пантюшенко — програміст. У серпні 2013-го одружився з Вікторією й разом із дружиною переїхав до Києва. Вони разом вийшли на Євромайдан і були учасниками Революції Гідності.

У вересні 2014-го тридцятирічний Богдан добровільно пішов на війну: його мобілізували до лав першої танкової бригади Збройних Сил України. Відбувши тренування у Гончарівському, 1 січня Богдан (з позивним «Броня») командиром танку відправився в район Донецького аеропорту. Його перший серйозний бій відбувся 18 січня 2015 року під час операції з деблокації ДАПу. Той бій став фатальним: біля села Спартак увесь екіпаж танку «Броні» взяли в полон бойовики.

Спершу Богдан був у полоні так званих «казаків», які жорстоко знущалися з бранців. А тоді його перевезли на так звану «ісбушку» (колишнє приміщення СБУ в Донецьку). Далі були ще кілька невідомих для Богдана місць утримання полонених і зрештою 97-ма колонія та СІЗО. Українського вояка «засудили» до 18 років суворого режиму за «тероризм» (підготовка терористичної організації, диверсія і посягання на владу «ДНР») — за буцімто підрих Путилівського мосту, яким бойовики підвозили боєприпаси до Донецького аеропорту. Звідти Богдана перевели до макіївської 32-ої колонії.

Усі 5 років Богданового полону його дружина Вікторія докладала всіх зусиль, аби її коханого звільнили: акції протесту, звернення до президента і відомств. І їй вдалося: 29 грудня 2019-го на КПВВ «Майорськ» Богдан Пантюшенко був звільнений у рамках обміну полоненими разом з іншими бранцями, зокрема 11-ма військовими. Богдан готовий знову стати на захист своєї країни, але наразі хоче спробувати повернутися до IT.

«БУЛА ОПЕРАЦІЯ ГЕНЕРАЛЬНОГО ШТАБУ: МИ ДІЙШЛИ ДО ПУТИЛІВСЬКОГО МОСТУ, АЛЕ ПІДМОГА НЕ ПРИЙШЛА»

До війни я кілька років працював у сфері ІТ, я не кадровий військовий і навіть не контрактник, тобто стосунку до війська не мав, за виключенням строкової служби. До речі, там я отримав кваліфікацію навідника-оператора танку. Перед самісіньким Євромайданом, за три місяці, я одружився і ми переїхали з Вікторією до Києва (сам Богдан родом із Білої Церкви. — *Авт.*). Ми з батьком брали участь у Революції Гідності, Вікторія також активно долучалася. Тоді, щоправда, ніхто не сподівався, що всі події так стрімко розвиватимуться.

Невдовзі після окупації Криму мені прийшла перша повістка, потім друга — обидва рази я приходив у військкомат і мені двічі казали «зачекати». Я чекав. А в серпні 2014-го покликали втретє і взяли. Уже 5 вересня я з військкомату потрапив у частину своєї бригади — це селище Гончарівське, Чернігівська область. Перша танкова бригада. Чотири

місяці тривали навчання і військова підготовка. На Новий Рік я ще був вдома, а з початком 2015-го поїхав на фронт. Залізницею, ешелонами ми приїхали десь під Волноваху. Отак почалася моя служба, моя війна. Біля Волновахи ми простояли трохи більше тижня, коли нас перекинули під Донецький аеропорт: там уже тривали дуже важкі бої, останні бої за аеропорт.

Богдан Пантюшенко з дружиною Вікторією біля Білоцерківського РВК в день мобілізації 05.09.14

18 січня була запланована операція, розроблена Генеральним Штабом (ГШ), — вона стосувалася деблокації Донецького аеропорту (ДАП). Наші сили трьома групами мали вийти на ДАП, розблокувати аеропорт, відігнати «сепарів» і зайняти цю стратегічну позицію. Але, як у нас часто буває... Генштаб «заклав» певну кількість людей, техніки й спецзасобів, які мали здійснювати цю операцію. Командири щось підтвердили, мабуть, а насправді ж особового складу було менше. Тим часом «сепарів» — навпаки, неочікувано багато. Впевнено скажу, що саме на моєму напрямку «сепарів» було значно більше, ніж доповідала розвідка. Коли ми минали село Спартак, то знали, звісно, що там ворог, але очікували, що людей зо 10—15 там «закрутилося». Але на місці з'ясувалося, що їх там щонайменше півсотні. Загалом на нашому шляху стояли 4 чи 5 їхніх підрозділів.

Коли я був у полоні, то мені доводилося спілкуватися з різними людьми, які безпосередньо брали участь в боях у ДАПі й околицях. Зрештою мені й самому було цікаво побачити усе з іншого боку. Тому я завжди розпитував якнайбільше. І я такими мимовільними для них питаннями склав собі приблизну картину, що насправді відбувалося під ДАПом з їхнього боку, з боку «сепарів». Вже в полоні я точно знав, скільки їх тоді було на Спартаку, скільки біля Путилівського мосту. Мене часто розпитують про стратегії, але я всього лиш командир танку, тому й гадки не мав, що ГШ планує і продумує. У мене було конкретне завдання, а глобального плану ми не знали. У нас був наказ переїхати з однієї точки в іншу, розповіли про можливі перепони на шляху й веліли закріпитися у визначеному місці — біля Путилівського мосту. «Чекати», «спостерігати», «відкрити вогонь» — от накази для нас.

Відтак, 18 січня ми виїхали по маршруту «Зеніт — Спартак». Знали, що пострілюють, знали, що далі на шахті є спостережний пункт і перший екіпаж мав по ньому відпрацювати.

І він це зробив. А коли ми вже заїхали у Спартак, — там була засідка. Хоча... важко чітко назвати це «засідкою». Думаю, «сепари» й самі не розраховували, що ми підемо. Але в них була очевидна перевага — закріплені позиції. Коли побачили нас — почали лупити з усього підряд, що мали: і «стрілкотня», і крупніші калібри, і гранатомети пішли, — вели щільний вогонь. Ми першу лінію дивом «проскочили». А тоді під Путилівським мостом зав'язався бій. Приблизно в часі того бою Путилівський міст впав — але це була не наша робота, попри те, що згодом «ДНР» мене за це «засудила».

**«МИ ЗАЛИШИЛИ ПІСЛЯ СЕБЕ КРИВАВІ СЛІДИ НА СНІГУ,
ПО ЯКИХ “СЕПАРИ” НАС ШВИДКО ВИРАХУВАЛИ»**

Операція пішла не за планом, і ми потрапили за лінію розмежування без підтримки: з якоїсь причини десантники

Богдан Пантюшенко біля свого танку Т-64

не пішли за нами підкріпленням, піхота була відрізана від наших танків. У таких умовах єдиний шлях — повертатися. Таке рішення прийняв і командир групи: ми почали рухатися через Спартак на Zenit. Але «сепари» підбили наш танк із гранатомета (перебили один із задніх траків Богданового Т-64. — Авт.), він уже був не на ходу. Ба більше, на нас по-

чав рухатися їхній Т-72. Найгірше було те, що ми перебували в тилу ворога й до своїх було далеченько. Більше цього, мій навідник Іван Ляса, який дивом пересувався самотужки, був поранений у голову.

Довго не думаючи, ми заскочили до якогось сараю неподалік. Думав тоді: будуть йти свої, то з боєм можна буде прорватися до них, а якщо своїх не дочекаємося, то в темряві рушимо до наших позицій. Звісно, ми могли б вийти до дороги, де стояв наш підбитий танк, але вона прострілювалася на багато метрів. До наших можна було потрапити через поле, але воно теж було відкрите, вдень ми б були в них як на долоні. З протилежного боку того сараю — височенний паркан, вищий за мене, — ми б просто через нього не перелізли з пораненим Іваном. Та й що за тим парканом? На жаль, ми не врахували, що Іванове поранення залишило на снігу криваві сліди, по яких «сепари» нас швидко вирахували. Хвилин через десять бойовики вже увірвалися до того сараю, де ми хотіли перебути до темряви. Це була група так званих «казаків» і кілька людей із батальйону «Восток» — це саме ті, хто брали мене в полон. До речі, уже біля Путилівського мосту були ще бойовики з «Сомалі», це вже «Гіві», і зенітна батарея із «ЗУшками». Немаленьке таке угруповання. Але, думаю, якби ми мали підтримку на Спартаку, то його б наші сили взяли, бо «сепари» уже були налаштовані йти геть з тих позицій.

Але повернуся до того сараю... Я розумів, що в тій хаті 2 на 2 метри чинити спротив втрьох із важким «трьохсотим» — те саме, що просто всім злягти на місці. Мені в голові одразу промайнув той великий обмін 2014-го: «Хмм... там було 150 на 250. Ну, дістанеться нам зараз трохи від «сепарів», трохи посидимо, перетерпимо, але потім таки поміняють». І це був єдиний варіант, бо так тупо в тій хаті вмирати не хотілося... Зрештою, ніхто нас і не питав, які наші подальші плани: залетіли з пострілами та криками зо десять бойовиків. Вбігаючи, одразу зламали мені ніс, інші тим часом взялися

волокти нашого пораненого Ваньку. Склалося враження, що вони й самі спершу не знали, що з нами робити: зтягнули до собачого вольєра в сусідній хаті й почали комусь дзвонити. Підозрюю, що їм наказали не вбивати нас, і вони почали бучати нас, копати, ставити на коліна, приставляли ніж до горла, а тоді добряче покололи нас ножами — спину, руки, ноги; хотіли ці «казачки» чуба мого козацького підпалити, але не вдалося. А тоді ще й змушували показувати на карті наші позиції. Я вже добре розумів, що вони нас не розстріляють, — ми потрапили в полон.

«ПОСЕРЕД НОЧІ “КАЗАКИ” ЗАХОДИЛИ В КАМЕРУ І БИЛИ НОГАМИ, ПРИКЛАДАМИ, КОЛОЛИ НОЖАМИ»

Над головами загриміло: і ми, і вони зрозуміли, що це мінометний обстріл. Тоді нас швидко завантажили в машину й повезли до Будьонівського району Донецька, на вулицю Травневу, 66. Вони називали це місце «Баня», хоча до війни це було відділення «Нової пошти», яке «казачки» просто «віджали». Підвал цієї будівлі став першим і найстрашнішим місцем мого утримання. Я там пробув 3,5 місяці. Камера, розміром десь 6 на 5 метрів, де нічого немає, навіть вікон, а тільки вхідні двері та стіни. На підлозі — кахельна плитка, замість ліжок — піддони, на яких було розкидане якесь шмаття, схоже на колишні ковдри, і старі бушлати. Замість туалету — два відра, які вони раз на день виносили. Переодягнутися було ні в що, тому всі 3,5 місяці я там був у тому одязі, в якому мене взяли в полон. Воду приносили в п'ятилітровому бутлі, годували двічі на день нашвидкуруч зготованою, часто недовареною, дешевою кашею, здебільшого це було пшоно. У тій камері сиділи тільки я й Іван, а механіка Діму Костецького одразу повезли до Захарченка (Олександр Захарченко — ексватажок і голова «ради міністрів» псевдореспубліки «ДНР»; був убитий 31 серпня 2018-го. — *Авт.*).

До речі, Івана, який був поранений в голову, спершу поклали до лікарні Калініна: здається, йому зробили трепанацію черепа й видалили два осколки. Але як тільки він прийшов до тями після наркозу, із зашитою головою Ваньку стягнули з лікарняного ліжка і кинули до мене в підвал. З нами сиділи ще двоє: Едвард Коп, громадянин Великобританії (Богдан згадує, що Едвард назвався нащадком Джона Юза, якого вважають засновником Донецька; в якийсь момент його відвезли на кордон із РФ і слід британця загубився. — *Авт.*) та Сергій Дмитрук, якого полонили ще восени 2014-го, а вже у 2015-му обміняли.

Дружина того ж дня дізналася, що я в полоні: ми з нею домовилися зідзвонюватися щодня вранці та ввечері. Але того вечора я вже був у полоні й нас повезли до їхнього «ватажка» — такого собі «атамана» Сафоненка. Цього виродка між собою «казаки» називали «Батя». Так от цей «Батя» подзвонив Вікторії й, представившись «отаманом війська Донського», сказав їй, що я в полоні. А тоді дав слухавку мені, і я підтвердив це, але сказав, що все буде добре. А наступного ранку, як я вже згодом дізнався, їй подзвонили знову й сказали,

Богдан Пантюшенко в полоні

що мене буцімто розстріляли. Не знаю, як вона витримала ті три місяці, допоки не дізналася, що я все-таки живий.

З часом хлопців в підвалі більшало: з'явилися хлопці з 40-ої бригади — замполіт батальйону, два зв'язківці й водій. Так як над нами знущалися там, більше ніде так жакливо бойовики не поводитися. Від них щохвилини можна було чекати чого завгодно. Найпростіше — то побиття чи електрошокер. Бувало — стріляли над головами, нібито планували нас перестріляти. Вночі, напідпитку, дозволяли собі найгірше: просто так заходили в камеру й починали бити ногами й прикладами. Бувало, приїздили їхні «хлопці з передка»: вривалися, лупили нас і питали «Знаєте, откуда мы приехали? У нас там двухсотые!» і продовжували бити руками, ногами, палками якимись, прикладом автомата, арматурою. У тому підвалі треба було просто чекати й виживати. Я не був в «Ізоляції», але, порівнюючи розповіді хлопців, які вижили там, я розумів, що в «підвалі казаків» було те саме. Водночас, як мені переповідали місцеві, теж полонені, «Ізоляцію» на початках організували ті ж самі «казаки», просто влада почала змінюватися і цю катівню під себе забрала «МГБ».

А взагалі, у різних місцях утримання, куди мене возили, я бачив дуже різних людей: окрім військових і цивільних українців, були і «хто попало» серед місцевих, і самих «казаків» теж вдосталь. Допитували в «казаків» нас і місцеві, і росіяни — така собі «збірна солянка». Але якщо говорити про росіян, то це не були якісь кадрові військові, ні — це були «російські добровольці», «кадирівці» також були. Але попри їхнє етнічне походження, яке було очевидним, вони всі переконували нас навіть в полоні, що вони «місцеві робочі, шахтарі». Я дивився на них, аналізував і розумів, що це просто люди, які не змогли знайти себе в мирному житті. А тут, з автоматом, — звісно, простіше.

Були допити, на яких застосовували фізичну силу й добрячий психологічний тиск: доводили своє, маніпулювали,

злилися. Все це було на початку мого полону, і коли вони отримали всю мою скупку інформацію, — допити припинилися, а ми стали «обмінним фондом».

Крім їхнього «отамана Сафоніка» були і його заступники, які до нас заходили, і ми часом могли їх розговорити й навіть попросити подзвонити. Вони вічно віднікувалися, мовляв, «не зараз, потім, ми узгодимо». Але вони нам не раз проговорювалися: «Наши ребята там у вас сидят, поэтому вас отправят на обмен, чтобы мы наших забрали». І як тільки десь з'являлася інформація про черговий обмін, а вони тоді відбувалися значно частіше, бо не було ще «мінських домовленостей», — «казаки» вмиг припиняли нас бити. День могли не бити, два, п'ять. А коли обмін минав без нас — продовжували бити. Нас не обмінювали, бо «казаки» не хотіли співпрацювати з бойовиками «республіки».

До речі, «казаки» — то тільки гучна назва. Це навіть не донські козаки, а місцевий набрід. Назва ця — від бандитських 90-х — таке собі добре озброєне «ОПГ». Більш нічого.

«ПРИЙШЛА “ГВАРДІЯ” ЗАХАРЧЕНКА І РОЗГРОМИЛА БАЗУ “КАЗАКІВ”: БУЛИ Й “ДВОХСОТІ”»

Мабуть, я б сидів там більше, ніж 3,5 місяці, але 30 квітня стеля задрожала в нас над головами. Так звана «гвардія» Захарченка, за його наказом, почала брати всі існуючі підрозділи бойовиків «ДНР» під свій контроль: так вони «будували» так звану «республіканську армію». А оскільки «казачки» чинили спротив, їхню базу просто й розгромили: були в них і поранені, і «двохсоті». «Гвардія» Захарченка не знала, що «казачки» тримають полонених, тому були здивовані побачити нас.

Уже бойовики Захарченка нас перевели на так звану «ісбушку» — експриміщення СБУ Донецька по вулиці Щорса, яке вони захопили ще на початку травня 2014-го. Там було

трохи легше, ніж в «казаків»: нас уже так не били, та й умови були кращі. Приміром, коли ми туди заїхали, то волонтери вже передали матраци на ті шестиярусні стелажі з архівами СБУ, на яких ми спали. Ті ж волонтери передали на «ісбушку» ковдри, якийсь одяг і засоби гігієни. Я зміг помитися і переодягнутися. Нарешті.

У всіх місцях утримання сидять і військовополонені, і місцеві українці, і «сепари». Останні здебільшого за торгівлю зброєю-наркотиками, за вбивства. Нас же називали «укропи», місцевих — «роботи». Були й такі, яким за якусь дрібничку дали 10—30 діб. Найдовше з місцевих утримували, звісно, проукраїнських активістів. А сиділи вони за пости в соцмережах, за публікацію фото їхньої техніки, ну й за співпрацю з українськими силами. Здавали їх місцеві, сусіди. Усе це мені видавалося реальним 37-им роком з таким стукачництвом. Пам'ятаю, один хлопчина своєю історією ділився: почув, як РОСТВ розповідає про «обстріли українською армією житлових кварталів», не всидів і пішов туди з компасом подивитися на розриви, конфігурацію воронки, і виявив, звідки насправді стріляли; про це ж написав пост у соцмережі, мовляв, брешуть — стріляла не українська армія. За це його швиденько й запроторили за ґрати. Згодом, щоправда, обміняли. Були й випадкові бранці — десь на блокпосту їх схопили та й кинули в тюрму. Хто там з'ясовувати щось буде?

Що я помітив і відзначив для себе — «сепари», а особливо ті, які сидять у місцях утримання, у тюрмах, вони пасивно дивляться в бік України: вони неодноразово натякали на це в розмовах. Дехто навіть відкрито говорив, що втомився від цієї «республіки» й вона їх уже не влаштовує, а Росія, мовляв, — уже «не світить». Тому й не проти вже бути в Україні. Їсти ж усі хочуть, а в ОРДЛО грошей майже немає. Вживають.

На «ісбушці» 2—3 рази в тиждень в'язнів везли на якісь фізичні роботи: розвантажувати боєприпаси, будівельні

матеріали, дрова та вугілля. Багатьох везли розгрібати завали ДАПу, де ще лежали тіла наших побратимів.

Я намагався не піддаватися емоціям, щоб мною не заволоділа депресія. Це було б найгірше. Тримався з усіх сил, навіть коли минав черговий обмін без мене. Я точно знав,

Дружина Віка на акції у підтримку військовополонених

що мене чекають і мої рідні й побратими цим займаються, вимагають мого звільнення. Звідки я знав... Коли ми тільки потрапили на «ісбушку», нам таки дали змогу дзвонити. Але на той телефон треба було реєструватися заздалегідь в їхньому журналі, а коли ти вже розмовляв телефоном, то поруч завжди сидів наглядач й усе слухав. Але власне на тих роботах ми могли домовитися з місцевими наглядачами, аби ті позичали нам свої телефони, щоб ми дзвонили рідним і вже тоді нас ніхто не слухав. Щоправда, усіх подробиць полону я дружині не казав: навпаки, підбадьорював, що тут все нормально й дають їжу, що я живий. Вона ж говорила або про якісь домашні справи та моїх рідних, або про те, як просувається «моя справа» в Україні.

Між тими нечастими дзвінками, разом з іншими дружинами полонених військових, Віка влаштовувала мітинги підтримки політ'язнів і військовополонених. З плакатами про наше звільнення дівчата стояли під офісами міжнародних відомств, ОБСЄ, ООН, «Червоного хреста», СБУ, МО та МВД. Писали запити й листи в різні інстанції, щоб мене

внесли до списків. Журналістка Олена Солодовнікова навіть пропонувала дружині поїхати до «казаків», буцімто «за мною». Віка не погодилася і правильно зробила, бо в той час вони пропонували мені «йти танкістом в ополчення» і дружиною вони б тільки могли на мене сильніше тиснути.

Але навіть коли нас «перебазували» з «ісбушки», я вже точно знав, що нас шукають і колись обмінюють, а весь цей жах закінчиться. Не давав собі «розкисати». Зрештою, в 2015-му обміни частенько відбувалися, могли навіть по 5—10 людей міняти. Я надіявся, щоразу надіявся. Але щоразу мене не включали (або виключали) до списків і не міняли. А коли обміни перейшли на «мінський формат», локальні передачі полонених припинилися і стали масовими та «політичними»: до обмінів постійно прив'язували то газ, то вугілля, то ще щось... Процес обміну сповільнився — це всі відчували, і це засмучувало...

Після «ісбушки», на початку 2016-го, нас перевели ще в якесь місце на Артема, 7: невеличкий двоповерховий будинок, але з підвалом, в якому власне нас і тримали. Його перелаштували під в'язницю: сталеві двері, на яких підвішена «кормушка», тюремні нари. Там я був кілька місяців, а тоді нас перекинули на вулицю Молодіжну, у приміщення їхньої комендатури. Звідти — одразу в Макіївську колонію № 97: то було 22 червня 2016-го (там, до речі, і прогулянки бували, і телевізор увімкнули зі своїми каналами). У колонії ми відсиділи десь півтора року, до великого обміну в грудні 2017-го. І більшість в'язнів звідти поїхали на обмін. Мене ж викреслили зі списків і разом із ще десь п'ятьма людьми перевезли в Донецьке СІЗО. Там — ще півтора року, допоки нас не «засудили» й 24 вересня 2019-го не відправили в колонію № 32 (теж Макіївка).

Я вийшов останнім з полону зі свого екіпажу. Ляса потрапив до списків, і його обмінювали наприкінці 2017-го року, а Костецький... він, здається, лише кілька місяців пробув

у полоні, як Захарченко показово віддав його мамі, ще й додав, що в нього дідусь у Другій світовій воював і він наче «заради діда відпустить онука».

З 2017 року на нас відкрили слідство й ми почали їздити до прокуратури: розмови там були вже якісь «офіційніші» чи що, хоча і їх не можна було так назвати. У мене спершу була одна легенда — «ми їхали колоною на аеропорт вивозити поранених». Але потім змінилося кілька слідчих і дали вказівку швидко сформувавши справу і «засудити». Чому? Бо от-от планувався обмін. Ми це знали, бо в СІЗО був телевізор, правда тільки з «сепарськими» каналами, але ми чули, що про це говорить і «омбудсменка» «ДНР» Дар'я Морозова. А перед судом слідчий показав мені програму Юрія Бутусова, де хлопці з мого підрозділу розповідали всю правду про ту операцію січня 2015-го: і про Спартак, і про Zenit, і про міст Путилівський, і про наше справжнє завдання. Моя легенда вже не мала змісту.

До речі, у СІЗО стіни розписані «подяками» «ДНР» навіть від ув'язнених «сепарів»: «Спасибо Захарке за теплые нарки» або «Дырявая республика».

Зі слідчим ми регулярно розмовляли, постійно сперечалися: про псевдореспубліки, про людей, про військових, про бойовиків, про місцевих, про «маріонеток» Росії, про легітимність «референдуму». Бувало, навіть цілі делегації збігалися в кабінет, щоб зі мною посперечатися. До речі, серед тих, хто зі мною сидів в камері, були й кілька таких відчайдухів, які до останнього відстоювали українську позицію, не відступали, не давали слабинки.

Прокурор запросив для мене два позитивні терміни по двох статтях і 15 років по третій. А ще, тут я вже розсміявся, — вони хотіли 38 мільйонів рублів компенсації за завданний збиток. Зрештою, дали мені 18 років по трьох епізодах. Я останнім словом у суді навіть не скористався — нащо мені той цирк? Далі — колонія і відбування «покарання».

«КОЛИ МИ ПОЧАЛИ ГОЛОДУВАТИ, НАМ ВЛАШТУВАЛИ “ФІЗИЧНУ ПРОФІЛАКТИКУ” — БИЛИ»

Як був у «казаків», то нічого не хотілося, а тільки щоб тебе просто не рухали й не били. Я жив там одним днем, однією хвилиною, лягав спати не знаючи, чи вранці прокинуся. На «ісбушці» трохи розслабився, бо був зв'язок із домом й усілякі їхні «роботи». А тут раз — і 97-ма колонія: малесенька камера, в якій ще троє людей і жодних умов. Згодом почали вмикати радіо з «сепарськими хвилями», і ти хоч якусь інформацію чуєш.

Ми почали з хлопцями голодувати через ті умови та психологічний стан. І тоді нам наглядачі зробили «фізичну профілактику»: били по нирках. Але ці побиття не зрівняти з «казаками», які, приміром, Колю Герасименка порізали лише за те, що в інтернеті ширилася інформація, буцімто він не мобілізований старший солдат, а якийсь «таємний майор спецслужб». Йому було після тих тортур дуже погано, він ледь при свідомості був. Ми випрошували в «казаків» заварений чай і так хлопця заледве виходили. Не раз за стіною чув крики страшні, чув удари, що когось чимось б'ють: що вони застосовували і як били я не знаю, але крики ті не забути досі. Колонії — це вже пенітенціарна служба, там вже трохи по-іншому, бо й до війни вони були колоніями. Тому так не глумилися, такого «беспредела», як в «казаків» там не було. Те саме стосується і 32-ої колонії, де я був уже напередодні обміну у 2019-му.

За ті 5 років, які я провів у полоні, мене, певно, разів 15 включали до списків на обмін, але всі ті обміни мене обминали. У 2017-му році в останню мить разом із хлопцями-спецназівцями дізнався, що ми не йдемо, що нас не міняють. А 26 грудня 2019-го до нас прийшли зі списком людей і чітко сказали «ви йдете на обмін», після чого ми мали написати ці формальні заяви про помилування. Були журналісти, і ми сподівалися вкотре на обмін, але були готові, що все

знову зірветься. Навіть 29-го, коли ми вже сиділи в автозаках на лінії розмежування, у голові пролітала думка, що зараз прийдуть і скажуть «Пантюшенко (і ще хтось), — на вихід, вас не міняють». Я їхав мовчки й думав про це. А вже коли омбудсмени обмінялися списками й «сепари» пішли до бойовиків, а нас повели в автобус, то я вже зрозумів, що таки міняють. Коли перший шеврон наш побачив — ейфорія така, що це наші хлопці, що свої... але, знаєте, радість моя була б більшою, якби той обмін був ще у 2017-му році. За два роки якось все так «перегоріло», що я був напрочуд спокійний.

До речі, що мене вразило: ексбранці «Ізоляції» прямо на КПВВ хотіли розправитись з обмінним сепаратистом (мова про Євгена Бражнікова. — *Авт.*). Вони не могли повірити, що обміняли людину, яка допомагала бойовикам бити полонених. Там же і струмом били, і душили, і топили, і різали, гвалтували... А до цих усіх подій Бражніков займався зброєю. Треба ж розуміти, що зброя, яка йшла з РФ, не вся потрапляла в руки бойовиків «на передку», бо ті, хто її приймав, також робили з нею якісь обладунки.

«У МАЙБУТНЬОМУ: ПІДУ В ІТ АБО ЗБРОЙНІ СИЛИ»

Щодо себе, я знав, що, на жаль, є об'єктом торгу й нас із Глондарем та Коріньковим віддадуть лише за певних умов бойовиків. І, гадаю, добре, що мене не на шматок нашої землі

Богдан Пантюшенко із дружиною після полону

обміняли, за яку мої побратими досі борються. Не хочу когось зараз винити: ні за той нереалізований для мене обмін в 2017-му, ні за те «торгування», ні за те, що я постійно «вилітав» зі списків. Я досі вірю, що все, що робиться з нами, — все у руці Божій. І склалося так, як мало бути.

А от здоров'я собі добряче підірвав там: я призивався в ЗСУ здоровою людиною, пройшов комісію без жодного питання. Після полону — лікування і реабілітація. Багато маю тепер хронічних болячок. Зараз же я у кількомісячній відпустці й маю час поміркувати, чим я займатимуся далі. Розглядаю два варіанти: робота в ІТ або служба в ЗСУ. Щоправда, в армію йти налаштований менше, бо тоді я пішов добровольцем, коли армії майже не було, а країну захищати було потрібно; зараз же в нас — професійна контрактна армія. Та якщо в країні знову біда — я беру зброю і йду воювати.

СЕРГІЙ ГЛОНДАР

кадровий військовий,
старшина 3-го окремого полку спецпризначення
1988 р. н.

Сергій Глондар — кадровий військовий сил спеціального призначення. Разом із дружиною Катериною мешкає в Кропивницькому, де й служить у легендарному 3-му полку спецпризначення.

У 2013 році в подружжя народилася донька Марійка, а у квітні 2014-го старшина Глондар уже пішов на війну. Спершу — Донецьк і Краматорськ. Спекотного літа 2014-го підрозділ Сергія брав участь у боях за Слов'янськ, Амвросіївку, Савур-Могилу, Степанівку. Взимку — довгоочікувана ротация, а з початком 2015-го Сергій знову був на передовій. На цей раз — під Дебальцеве, де вже тривали важкі бої.

16 лютого група Сергія Глондара, яка через так звану «дорогу смерті» супроводжувала колону з пораненими та вбитими українськими вояками, натрапила на засідку. П'ятеро бійців 3-го полку потрапили в полон: двох звільнили через 50 днів, ще один стверджує, що втік із полону. Тоді як Сергій Глондар і його побратим Олександр Коріньков залишалися в полоні бойовиків майже 5 років.

Того ж дня, як група Сергія потрапила в засідку, його дружина дізналася, що вдруге вагітна. Дівчинка Анна народилася, коли Сергій уже був у полоні.

Спецпризначенців, ймовірно, полонили російські військові. Сергія спершу утримували в застінках Луганського «МГБ», після чого перевезли до Донецька в так звану «ісбушку», а тоді до 97-ої колонії. Далі — СІЗО і «суд», який «присудив» Сергієві й Олександрові по 30 років тюрми за буцімто «тероризм». Військових «етапували» до 32-ої колонії Макіївки.

Усі 5 років Сергієвого полону його дружина Катя докладала зусиль, аби чоловіка обміняли. Разом з Юлією, дружиною Олександра Корінькова, вона організувала акції протесту в різних містах країни й зверталася до всіх

можливих відомств, до президентів. Недаремно: 29 грудня 2019-го Сергія Глондара й Олександра Корінькова обміняли на КПВВ «Майорськ» разом з іншими бранцями (серед яких ще 10 військових). Після реабілітації Сергій планує повернутися до лав спецпризначенців.

«З ДЕБАЛЬЦЕВОГО МИ ПОЇХАЛИ НЕДОЦІЛЬНИМ МАРШРУТОМ І ПОТРАПИЛИ В ЗАСІДКУ НА «ДОРОЗІ СМЕРТІ»»

Думаю, передбачити війну в час Євромайдану ніхто не міг, принаймні таку повномасштабну. Особисто в мене відчуття невідворотності бойових дій настало одразу після анексії москалями Криму. Якщо простежити й проаналізувати всі події, які відбулися там, то очевидно, що РФ не планувала зупинитися на тому, що було так легко вкрасти. Тому пішла далі. Мої припущення підтвердилися на початку квітня, коли мій підрозділ перекинули в Донецьк: на власні очі я побачив «зелених чоловічків», які лише нещодавно «світилися» в новинних сюжетах про окупацію Криму, а місцеві більшістю бадьоро йшли на «референдум», як на свято. А далі були так звані «ополченські» «мітинги» та протести,

вони почали захоплювати адмінбудівлі по всьому Донбасу й вивішувати триколори. Мені, як українському військовому, це було дуже боляче, і я був готовий до бойових дій.

Власне з квітня й почалася моя війна: 7-го ми прилетіли в Донецьк. Спершу разом, усі групи, які входили до полку, мали завдання висунутися в зону тоді ще не АТО, але зону конфлікту. АТО ж стартувала через 5 днів — 12 квітня. Ну й частина спецпризначенців

Сергій Глондар до полону

лишилася в Донецьку й боронила зокрема аеропорт. А ми за тиждень поїхали в Краматорськ. Згодом була ще низка міст, які ми боронили, де брали участь у завданнях і вступали в бої: Слов'янськ, Амвросіївка, Савур-Могила, Степанівка. Насичене було те літо 2014-го...

А взимку була довгоочікувана ротація, я зміг трохи побути із сім'єю, з дружиною і моєю тоді півторарічною Марійкою. А після ротації моя група поїхала під Дебальцеве. Я знав, що там відбувається, оскільки вже мав кілька зимових виїздів у район Дебальцевого. Обстановка не найсприятливіша, але в той час всюди було напружено, тому ми з хлопцями на цьому сильно й не зосереджувалися. Коли в нас був крайній виїзд, 16 лютого, «кільце» Дебальцевого вже захоплювалося і були десятки жертв.

У нас було завдання, поставлене командуванням: супроводжувати до Артемівська (Бахмута) так званою «дорогою смерті» наших полеглих і «трьохсотих», які отримали поранення різного ступеня під час боїв. Але ми не доїхали. Звісно, ми знали про засідки й знали, що та дорога небезпечна. Річ у тім, що ми не за тим маршрутом поїхали. Доцільніше було повертатися іншим, який ми теж мали на увазі, а не тим, яким нас відправили. Можливо, все було б по-іншому, якби ми таки змінили шлях. Але сталося так: виїхавши з Дебальцевого, ми майже одразу потрапили в засідку терористів, їхні сили добряче переважали наші. Що було в нас: один БТР і два УРАЛа з «двохсотими»—«трьохсотими», а замикала колону БМП. Ми ж виїхали на засідку з танками противника й великою кількістю піхоти. У нас просто не було шансів. Я це майже одразу відчув й усвідомив — як тільки побачив їхні танки. Але ми таки вступили в бій, під час якого думок про полон чи смерть не виникало. Бо якщо такі думки є у військового, тоді нащо ж взагалі їхати на війну й вступати в бої. Ми знали, що на Дебальцівському напрямку — справжня бійня, але про полон не думали, бо ми мали виконати завдання.

Якщо говорити про мою групу, то в результаті того бою із засідки двоє, включно з командиром, загинули — це командир групи, капітан Юрій Бутусов із позивним «Лірник» і старший солдат Віталій Федитник. Ще двоє отримали жахливі поранення і тепер на все життя залишились каліками. У тому ж бою загинув і військовий журналіст (капітан 3-го рангу (посмертно). — *Авт.*), пресофіцер сектору «С» Дмитро Лабуткін. Він, відверто кажучи, випадково потрапив саме в нашу колону. Йому треба було в Артемівськ, і він вирішив, що доїде з нами. А не доїхав, поліг там, на тій дорозі...

«ПОЛОНИЛИ НАС, НАЙІМОВІРНІШЕ, ПРОФЕСІЙНІ РОСІЙСЬКІ ВІЙСЬКОВІ, ТОМУ НАС НЕ РОЗСТРІЛЯЛИ НА МІСЦІ»

Нас взяли в полон... п'ятьох: мене з Олександром Корінковим, а також Віталія Алексіна, Олексія Сазонова та Віталія Кравця. Усі вони вже вдома. Сазонов і Кравець повернулися до України через 50 днів.

Хто саме брав нас до полону після бою, я не візьмуся з упевненістю сказати. Але в мене було відчуття, що це таки професійні військовослужбовці. Російські, звісно. Бо якби це була звичайна банда «казачків»... думаю, навряд чи хтось би зараз читав оці мої спогади. Це була наступальна операція по Дебальцевому, вони — у переважній більшості, тож сумніваюся, що «казаки» довго б роздумували, чи брати нас у полон. Майже певен, що вони б нас просто розстріляли на місці. А тут, виходячи зі свого досвіду військового, я бачив їхню поведінку, чув їхні команди, розмови — все, що я встиг побачити на місці, дало мені розуміння, що ми опинилися в полоні російських військових.

Полонивши нас із хлопцями, спершу повезли до російських ЗМІ: ті вже були готові до «зустрічі» з нами: вочевидь, їх попередили й зібрали разом. Не знаю, чи це було Дебальцеве, чи Донецьк, бо нам не дали змоги бачити, куди нас везуть. До журналістів згодом приєднався Захарченко (Олек-

сандр Захарченко — ексватажок «ДНР». — *Авт.*), який так би мовити мав «оцінити», кого його підлеглі взяли в полон і прокоментувати це для росТБ.

Після цієї «показухи» нас відвезли до лікарні: у мене була важка контузія і черепно-мозкова травма, тож мені була необхідна медична допомога на той момент. А тоді нас почали возити Бог зна куди: не знаю, що то були за місця, але там вже стали з'являтися і місцеві «казачки». Повезли, пригадую, в Луганськ, де ми дві доби відсиділи в застінках їхнього «МГБ» [т. з. «Министерство государственной безопасности». — *Ред.*]. А тоді вже — до Донецька — на так звану «ісбушку», у приміщення колишнього СБУ. Там власне й тривали допити.

Відверто, реальних допитів було два: тоді нас допитували як військових, як спецпризначенців, як противника. Решта так званих «допитів» — то були «розмови» місцевої «шантрапи», яка уявляла з себе великих «воїнів». Ну що це могли бути за допити? Було з їхнього боку і фізичне насилля, але вони його застосовували, певно, заради розваги чи з люті та власної неспроможності. Могли вдарити, але психологічний тиск був потужніший: регулярно погрожували, що розстріляють нас. Побої й знущання найбільше собі дозволяли якраз «казачки» — вони взагалі без гальм, готові на будь-що, чекати від них можна було чого завгодно. Окрім «казаків», ще був один випадок з якутами, які теж не гребували тортурами. Як я для себе аналізував у полоні, то місцеві «сепари» до кадрових військових не проявляли такої жорстокості, як, приміром, до добровольців чи місцевих проукраїнських активістів. Водночас «казаки»-якути могли що завгодно вчудити: це залежало від їхнього настрою — ніколи не знаєш, що в них у голові. Дикі. Це люди, які відчують безнаказаність за будь-який свій вчинок, люди, яких відправили сюди вбивати, мучити й глумитися — і це їхнє основне завдання на Донбасі.

Для мене їхні тортури й побиття були абсолютно незрозумілими: я не міг втямити, нащо полонених так бити, так над ними знущатися. Ми ж також брали тих «ополченців» у полон, але змісту катувати ми ніколи не бачили. Для чого? Якщо це ті, кого ми можемо обміняти на своїх побратимів. Тому ми їх не били. А ті, хто робив таке з нами, це, мабуть, просто з дитинства ображені люди. Або ж психічно хворі. Бо інших пояснень цьому в мене немає. Ба більше, нас так не катували, як людей в «Ізоляції», і коли я наслухався історій звідти, коли вже був у колонії, то мені волосся дибки ставало. Це звірства, які не можуть мати логічного пояснення. Не кожна людина фізично здатна пережити ці тортури, тому й бувало, що люди не поверталися з полону, а віддавали Богові душу в підвалах.

«ЗМУШУВАЛИ РОЗЧИЩАТИ ЗАВАЛИ ДОНЕЦЬКОГО АЕРОПОРТУ, ДЕ ЩЕ ЛЕЖАЛИ ТІЛА НАШИХ ХЛОПЦІВ»

Після «ісбушки» ми потрапили до 97-ої колонії в Макіївці. Там, як на мене, були найважчі умови перебування. Нас там тримали з червня 2016-го, по троє — повна ізоляція. Лише на дві години могли вивести на якусь «прогулянку» — у невеличкий дворик, зусібіч закритий і ще й шифер згори. Ще одна «розвага» в колонії — на початках давали до двох годин дивитися телевізор, забитий російськими й сепарськими каналами. Але потім відібрали й цю опцію. А сидіти в малесенькій камері без руху — це для мене було найнестерпніше. Але це всього лиш дискомфорт, це не найгірше. Найгірше — смерть: ще тоді під Дебальцевим, чи коли в полоні мало не щодня погрожували розстріляти.

У колонії усіх вели на якісь роботи. Згрубша оцінювали фізичний стан і відправляли кого куди: одні щось вантажили, перевантажували, інші дрова рубали, ще хтось прибирав. Нас змушували розчищати завали Донецького аеропорту, де ще лежали тіла наших хлопців. Ніхто не попереджував і не питав, чи ми готові: вивели з камери, кинули до машини

й повезли на ле-
вище. Все. Звісно,
розчищати бетон,
під яким лежать
свої хлопці — це
нестерпно важко,
але бойовикам до
цього не було діла.
У них там поняття
психологічного
стану та взагалі
стану психіки лю-
дей не поставало:
вони мали завдан-
ня згори й вони

Сергій Глондар у полоні

його грубо виконували. Ну, мабуть, то була їхня робота, нагля-
дачів, дрібних бойовичків, а вони перекидали її на наші спини.

Дискусій із бойовиками та наглядачами я ніколи не вів,
не сперечався. Тоді як вони регулярно намагалися мене
в чомусь переконати, нав'язати свою позицію, щось до-
вести. Але які там ідеї, які переконання? Я ж людина, яка
думає й аналізує, — я бачу, що відбувається на тій війні,
з чого й чому вона розпочалася, бачив їхні обличчя на-
підпитку ще у квітні 2014-го. Натомість їх вражало те, що
нас 3—4 роки не обмінюють, регулярно викреслюють зі
списків, а ми все одно любимо Україну й хочемо поверну-
тися туди. Їм цього не досягнути. Єдине, що я один раз їм
сказав: «у вас бабушки-пенсіонерки на ваші дві тисячі ру-
блів не живуть, а дивом виживають, яка «республіка»?». А
вони тільки віднікувалися, мовляв «да все нормально, это
все временно, а потом все у них будет классно». Ага, уже
шість років як «временно». Хоча були і серед «сепарів» такі,
що розуміли, — з омріяної «республіки» уже нічого не буде,
що їх обманюють і використовують. Та вони вже нічого не
можуть вдіяти, вже замурзані своїм «казковим ДНР».

«МОЇМ ХЛОПЦЯМ ПАЛЬЦІ НА РУКАХ ВІДРІЗАЛИ, ІНШОМУ ВІЙСЬКОВОМУ — СВАСТИКУ НА ВСЮ СПИНУ ВИРІЗАЛИ»

Кричущих випадків про перехід наших полонених на їхній бік я не чув, але у в'язниці вони змушували до неприємних речей. З розповідей побратима, військовослужбовця, бойовики змушували ставати наших хлопців у спаринг, одне проти одного, і битися. Самі ж наглядачі бувало п'яні заходили в коридор, де наші камери, і кричали, що ми бандити, зрадники, що ми мали б воювати за них, що України не існує. І так допоки хтось із в'язнів не витримає і не відповідь їм. Тоді вони відчиняли камеру, озлоблено вривалися в неї і гамселили ногами та палками того, хто їм «насмівився» відповідати. Це — хворі й здебільшого п'яні люди з промитими мізками. Але таке було. Як і тортури були, людей катували. Але це переважно мова про 2014—2015 роки. Вони могли познущатися, коли їм заманеться чи коли в них поганий настрій. Раптово витягують людину з камери й кудись ведуть. А з того місця бранець повертається вже півживим. Хоча іноді мали вказівки — «цього не чіпати». Але серед нас таких не було, тому вони могли бити кого заманеться. Струм — то в них «буденне» катування, його відчули чи не всі бранці. Били часто: палками, арматурою, ногами. Одному з хлопців, військових, на спині вирізали величезну свастику, на всю спину. Ми ж не перші спецпризначенці, які потрапили до полону. Моїм хлопцям взагалі пальці на руках відрізали, просто брали ніж і різали — руки, ноги, животи. Ну жах. Причому після тих усіх тортур із медичної допомоги — хіба бинти й знеболювальна таблетка, причому від головного болю. А це ж біль, який не передати. Після 2016-го нас ізолювали до колонії і я сумніваюся, що тортури зменшилися. Ті, з ким я сидів на «ісбушці», то вони майже всі пережили катування. На щастя, більшість із них — уже вдома.

«Суд». Там мені «приписали» 30 років. Нас привезли до «суду» разом із Коріньковим і закрили в клітці. Вийшли «дійові особи»: «суддя», «обвинувач», наші так звані «державні адвокати», яких надавали примусово, бо бачте «стаття

у нас важка, — положено». А той «адвокат» сам втямити не міг, за що нам такі терміни «вгахали». При тому, що в справі з наших слів записали таке: «супроводжували колону з трьохсотими», бо так воно й було. А потім «суддя» почав нам роздавати поради, щоб ми «взялися за розум», щоб перейшли на їхній бік, бо «в Україні все погано». Я тоді не витримав і кажу: «Росія нам не брат! Взагалі! Бо брати так не чинять, як повелася з Україною Російська Федерація». Та мабуть, щось їм несподобалося в моїй відповіді, і вони так і залишили нам по 30 років тюрми за «підготовку теракту з метою безпосереднього захоплення влади»: усе це по їхньому «збірному» кодексу — найгіршому, що є в українському і російському Карному кодексі (КК). Там хто як хоче — так і «судить».

Нас етапували після суду до макіївської колонії № 32. Там були величезні камери — бараки до 30 людей кожен. Уже в тих бараках були впереміш — і військові, і цивільні, засуджені здебільшого за «шпигунство» та «зраду батьківщині». Ба навіть ексбойовики й сепаратисти були в сусідніх бараках, які свого часу воювали на їхньому боці, а тоді чи то розчарувалися чи що, і їм вже «шили» «шпигунство»: люди були такі різні й непередбачувані. Декотрі дійсно співпрацювали з нашими спецслужбами, і їх за передачу інформації чи фото ловили й ув'язнювали. А були й такі, що тільки чекали, коли їх обміняють в Україну: рік відсиділи й кричали, що «Україна не міняє, вона зобов'язана своїх громадян повернути». Ми дивувалися з хлопцями, бо ми в полоні вже майже по 5 років відбули і все нас зі списків викреслять. Словом, були й скиглії. Не всі цивільні там були щирими патріотами, дехто виконував завдання за гроші, а дійсно борців були одиниці. Серед них, зокрема, Валерій Соколов — як на мене, це дійсно патріот країни й він робив усе що міг на її користь, і безкорисливо.

Не виключаю, що окрім місць, де утримували нас, є і секретні тюрми, про які ми й самі не здогадуємося і куди не пускають ні ОБСЄ, ні журналістів, ані представників тристоронньої групи. У такій «республіці» все можливо.

«У ПОЛОНІ Я ДІЗНАВСЯ, ЩО В МЕНЕ НАРОДИЛАСЯ ДРУГА ДОНЕЧКА — АННА»

З домом контакту я фактично не мав. Як із 2016-го мене з «ісбушки» перевели до колонії, то до самого звільнення ми з дружиною не могли спілкуватися, хіба... листувалися. Так, у XXI столітті ми могли тільки листуватися. Та й ті листи були рідкістю: ми передавали їх через «Червоний Хрест» або Морозову (Дар'я Морозова, — «омбудсмен» самопроголошеної «ДНР», — *Авт.*). При цьому першого листа від дружини я отримав аж за 5 місяців з моменту, як вона його написала й передала для мене. А коли я написав їй відповідь, то вони її місяць до неї доставляли. Місяць! Мені навіть не дозволяли подзвонити Каті в присутності їхніх наглядачів. До 2016-го, ще на «ісбушці», я міг зрідка під наглядом набрати дружину й ми трохи розмовляли. Власне завдяки таким коротким розмовам я й дізнався, що в мене народилася друга донечка. І я сказав — будемо виховувати й назвемо Анною. Але це

Дружина Сергія Глондара з дітьми під час акцій за звільнення чоловіка з полону

було додатковим психологічним навантаженням: я в полоні й не можу побачити, як вона народилася, як вона росте, робить перші кроки й вимовляє слова, як йде в садочок. Кілька разів, завдяки «Червоному Хресту», дружина змогла надіслати мені фото маленької Ані й старшої доні Марійки. Я зрідка бачив якісь сюжети по сепарському телебаченні, як мої дівчатка (мова про дружину Катерину, сестру Людмилу та двох

донечок. — *Авт.*) мене підтримують і вимагають звільнити з полону. Діти ж мене бачили тільки на фото, Катя — ще в сюжетах бойовиків.

Те, що на обмін потрапили дуже різні люди, зокрема й ті, у кого сепаратистське минуле та розполовинені погляди, — не таємниця. Чому так сталося — не знаю і не розумію. Це треба питати в тих, хто домовлявся про обмін. Думаю, ті, хто займається обміном з обох сторін, дуже добре знали кожного, кого обмінюють. А якщо їх не знали, — тоді наші служби чимось не тим займаються.

Мене кілька разів із моїм побратимом Сашею Корінковим, та й Богдана Пантюшенка також, — то вносили до списків, то знову викреслювали. Щоразу тільки давали надії і нам, і нашим рідним, що ми повернемося, а потім щось обов'язково ставало на заваді. Коли питання обміну можна було вирішити простіше, тоді цим ніхто не займався. Я маю на увазі обміни до «мінських домовленостей», до створення тристоронньої групи. Але тоді ніхто наше питання не вирішував. А вже коли справа дійшла до нашого обміну, тоді нас поміняли на «беркутівців». Ще у 2017-му нас на них мали обмінювати, ще ексвада про це домовилася. Але з якихось причин вони цього не зробили. Морозова сама до нас приїхала наприкінці 2017-го й про це сказала: «За вас просили етих людей. Спочатку домовленість була, а тепер — нет. Если их отдают — мы вас отпускаем».

Це була та інформація, яку ми знали. Решту новин і подій ми дізнавалися з сепарських і москальських каналів, які там регулярно вмикали. Від них голова обертом. Бувало, навіть на цих каналах транслювали виступи українських політологів. Їх ми найуважніше слухали й вже робили для себе якісь висновки.

Якщо згадувати 2017 рік: коли обмін мав відбутися 27-го, то 25-го прийшли співробітники колонії й сказали, кому з нас написати заяву, що він до них ніяких претензій не має і взагалі все в нас було добре. Ну і показали нам список.

Сергій Глондар з дружиною і сестрою після обміну

А оскільки ми в списку себе не знайшли, то зрозуміли — цей обмін не наш. Те ж саме було в 2019-му. За день-два прийшли зі списками, а хто до них потрапив — писав ці їхні заяви-прохання про «помилування» на ім'я «глави» «ДНР». Лише тоді ми зрозуміли, що йдемо

на обмін. У 2015-му все було простіше: зайшла Морозова, тицьнула пальцем на людей — вони зібрались і поїхали на обмін. Списків не було. У колонії ще залишилися і цивільні, і військові. Але я не знаю обставин їхнього полону. Є й такі, які потрапили до бойовиків через власну некомпетентність. Але це не мені судити.

Те, що мене дійсно звільняють, я второпав тільки тоді, коли нас повезли писати прохання про «помилування» і сказали бути готовим до виїзду на Майорськ наступного дня о шостій ранку. Впевненість, що я точно їду додому, з'явилася в автобусі, коли я побачив перший український шеврон. Відчуття, що ти нарешті вільний, нормальна людина серед нормальних людей, а не той, ким нас намагалися показати бойовики. Я усміхався. Щастям було побачити дружину, сестру, донечок своїх — Марійку і Анну, яку я обійняв вперше в житті. А їй скоро п'ять років, вона ходить в садок.

Здоров'я моє... звісно, я не повернувся з п'ятирічного полону здоровим: після таких умов, вогкості та холоду підвалів, після побоїв. Стільки було даремно втраченого часу й здоров'я: і фізичного, і психологічного. Але мушу відновитися. Заради доньок і подальшої служби. Адже я збираюся повертатися до лав Збройних сил — хочу продовжити службу в третьому полку спецназу.

В'ЯЗНІ «ЛНР»

ДЕНИС СЕКАЦЬКИЙ

цивільний, мешканець м. Луганськ
1986 р. н.

Уродженець Німеччини, усе своє свідоме життя Денис Секацький прожив у Луганську. Мав успішний бізнес, був одружений. У 2014-му, коли його рідне місто почали захоплювати так звані «ополченці», Денис спробував врятувати бізнес, але окупанти не дали перевезти обладнання в підконтрольне Україні місто. Чоловік почав боротися зі свавіллям у Луганську самотужки: навіть намагався відбирати в «ополченців» зброю.

Переломним моментом для Дениса стало вбивство п'ятьма окупантами луганської сім'ї. Чоловік виїхав із міста. Із червня 2015-го Денис передавав українським силам інформацію про бойовиків і техніку на кордоні з РФ.

У квітні 2016-го Дениса затримали під час перетину кордону з Росією, коли він вкотре їхав видобути інформацію про російські війська. Переживши пекло тортур в підвалах ФСБ, Денис потрапив до Луганська — в застінки «МГБ», де катування продовжилися. Чоловіка «засудили» до 12,6 року в Слов'яносербській виправній колонії.

Денис заплатив представникам так званої «республіки» 32 тисячі доларів — це була плата за внесення до списків на обмін. Але його обманули й з тієї миті чоловік пробув у полоні ще 2 роки.

Лише 29 грудня 2019-го Денис таки пішов на обмін: його повернули Україні на КПВВ «Майорськ». Чоловік пробув у полоні 3 роки й 8 місяців.

«КОЛИ УКРАЇНСЬКІ СИЛИ ВЗЯЛИ ПАНІВНУ ВИСОТУ ЛУГАНСЬКА, У МІСТІ БУЛО НЕ БІЛЬШЕ 400 “ОПОЛЧЕНЦІВ”»

Допоки в місті навесні 2014-го року «ополченці» тільки розмахували триколорами та прапорами псевдореспубліки, я спершу намагався на них не зважати. Але вже в травні—червні, коли в місті з'явилися так звані «казаки», на адмінбудівлях вивішували російські прапори, провели «референдум»

і почалися обстріли, я втямив, що в Луганську вже все погано. Але продовжував усім наголошувати й доводити, що обстріли здійснює не українська армія, а саме найманці. Так звані «ополченці» й самі знали, що це правда, але намагалися викликати ненависть населення до України, буцімто це наші солдати прийшли сюди і їх вбивають. На той час це було їхнє головне завдання з пропаганди.

Коли тривали бої у Щасті, людей не випускали з Луганська, а як тільки вони трохи стихли, — більшість луганців своє місто покинули. Тоді ще працювала міліція, ДАІ. А вже з червня стартував повний «безпредел»: «ополченці» почали «віджимати» машини, квартири, все, до чого добиралися їхні руки. Організаторами всього цього безладу були приїжджі, але вони потребували підтримки серед місцевого населення. Звісно, люди інтелігентні, «із клепкою в голові», їх не підтримали, а от ті, хто до війни, прошу вибачення, лежали обіцяні під під'їздом, взяли зброю до рук і отримали так би мовити «новий шанс в житті». Звісно, були й такі, які не підтримували «республіку», але залишалися в місті: через бізнес, квартиру, старих батьків, ще якісь причини. Багато хто був у лавах ще радянської армії й розумів, що робиться зараз в Росії й чого вона насправді домагається на Донбасі. Тому й не підтримували ні «референдумів», ні самої ідеї «республіки».

Денис Секацький до полону

Відверто кажучи, багато людей просто чекали, коли українська армія увійде в місто. Чекали, бо була така примарна надія влітку 2014-го. У Луганську є Кам'янобрідський район, а там — панівна висота над містом — серед місцевих більш знана як «місце закоханих». Саме цю висоту й зайняла українська армія: у неї Луганськ був як на долоні. Тому проукраїнські луганці були впевнені, що от-от і місто звільнять наші сили. Але ж ні: був наказ «відступити за річку», за Сіверський Донець. Це біля Щастя. І надія на те, що Україна увійде в Луганськ, — зникла. Хоча на той час в місті було не більше 400 «ополченців». Можна було заходити й звільняти Луганськ. Але не так все сталося...

Серед моїх знайомих і екстремістів також були ті, хто підтримував «ополченців». Ба більше, один із них навіть «досягнув» рівня охорони «самого» Плотницького (Ігор Плотницький — ексочільник і голова ради «міністрів» так званої «ЛНР». — *Авт.*). Моя ж позиція для них не була таємницею, вони знали, що я підтримую Україну. Але, враховуючи те, що ми товаришуємо доволі довго, вони не вживали щодо мене ніяких заходів, нікому з «вищих» мене не здали. А могли зробити це ще влітку 2014-го. Та, значить, мізки ще не повністю відімкнулися в них, щось спрацювало від колись адекватної людини. Мій колишній добрий друг, до речі, досі працює начальником ДАІ «республіки».

Я роздумував, чому ж так сталося, що ми з ними жили в одному місті й товаришували, а коли настав критичний момент, то опинилися по різні боки «барикад». Я народився в Німеччині, але все своє свідоме життя прожив в Україні. І мені завжди думалося, що в нашій країні вкрай важко працювати так, щоб дійсно заробити й накопичити грошей, щоб започаткувати свій бізнес і справді добре жити. А з'ясувалося, що є люди, для яких простіше вкрати, «віджати» й жити «горя не знати». Під час цієї війни я добре усвідомив, як просто багатьом людям зламатися перед халявою. Але впевнений, що за сьогоднішніх умов багато хто

з них пошкодував про це. Дехто навіть уже в 2015-му році шкодував. Чому я так впевнено кажу? Коли вже був у поло-ні й сидів у СІЗО, серед в'язнів були й «ополченці». 99 % із них казали: якби знали, на що перетвориться їхня мрія про «республіку», то ніколи б в житті не взяли в тому участь. Я сидів разом у камері з ексголовним військовим прокурором «республіки», їхнім ексгенеральним прокурором, із їхніми ексміністрами, колишнім начальником контррозвідки «ЛНР» — усі вони шкодували про участь в цьому перевороті. А в тюрмах вони опинилися через корупцію та хабарі.

У 2017-му в самоназваній «ЛНР» відбувся переворот, коли Плотницького скинули. Тоді його очільники «відомств» й опинилися в камерах разом із нами. Вони самі зізнавалися, що всім процесом цієї «Новоросії» керує Росія, а вони — простенькі маріонетки. Посади там, пригадували вони, «роздавали» за вислугу років, а якщо не було кандидатур, які їм підходять, то брали людей з вулиці. Важко уявити в Україні на стовпі посеред міста оголошення про набір співробітників прокуратури. А там такі оголошення висіли. У них кадровий голод: більшість людей, які працюють в «МВД», «МГБ», «прокуратурі» — вони ж неграмотні. Про що з ними розмовляти? Знаю одного «товариша», який працює в їхньому «ОБХСС», у напрямку боротьби з економічними злочинами. Він закінчив технікум громадського харчування, а тепер працює в такій структурі. Начальником! Він не вміє протокол скласти, а його на таку посаду поставили. Я збився з рахунку в тюрмі схожі випадки рахувати — неймовірна кількість.

«БОЙОВИКАМ “ЗРУЧНО” ТРИМАТИ В’ЯЗНІВ, БО КОШТИ НА ЇХНЕ УТРИМАННЯ МОЖНА МІЖ СОБОЮ “РОЗПИЛЯТИ”»

Кримінальний кодекс (КК) — ще одна «цікава» історія, і така ж неграмотна його організація. Що вони зробили: взяли найгірше, що є в українському КК і найгірше з російського, об'єднали й зробили «свій». У них, наприклад, не працює постанова, щоб давати нижню грань, виходячи

з основного терміну: припустимо, якщо людині дають 10 років тюрми, то навіть визнавши свою вину, 7 вона не отримає. У них багато чого не працює, бо немає процедури як такої.

Наскільки я знаю і розумію, то Росія виділяє «ЛДНР» гроші на утримання в'язнів. Тож «республікам» зручно, щоб людина сиділа в тюрмі. У 2018-му році в СІЗО сиділо понад 2500 людей — це повний перебор, бо в камерах, які передбачені на 30—40 людей, сиділо 50, спали по черзі. У камері для трьох вони тримали шістьох. Якщо на місяць їм, припустимо, виділяють 10 тисяч рублів на усіх в'язнів, то вони витрачають на це 2 тисячі, а різницю забирають собі. Належить, наприклад, щоб усі в'язні ходили в уніформі, а насправді ж усі ходять, у чому є. Знову ж таки — гроші бойовики беруть собі. Вони думають по факту: є кошти на в'язнів, значить їх можна між собою «розпилити».

Окрім того, вони заробляли й продовжують робити це на «викупах»: беруть хабарі за звільнення, внесення в обмінні списки й навіть переведення в СІЗО із застінків «МГБ». За те, щоб мене внесли в списки, я заплатив 32 тисячі доларів. А скільки в камерах не насидівся, то чув там такі суми, від яких волосся дибки стає. Ну от ввіймали комерсанта й вимагають за його звільнення 200 тисяч доларів. У нього вони є, але люди, які їх вимагають, навіть не знають, як виглядають такі гроші та як їх можна заробити. Ці суми платили, і часом лише за те, щоб перевели з катівень у СІЗО. У 2015-му році в Луганську була масова втеча з СІЗО: з камер пожиттєво ув'язнених повтікали зеки. І що цікаво, усіх повернули, а одного досі не знайшли... Кажуть, за його втечу заплатили мільйон доларів. «Пересадили» тоді багатьох із керівників СІЗО: надто вже велика була сума за його «звільнення».

«МЕНІ ХОТИЛОСЯ БУТИ П'ЯНИМ, ЩОБ НЕ УСВІДОМЛЮВАТИ ТОГО, ЩО З ЛУГАНЬСЬКОМ ЗРОБИЛИ “ОПОЛЧЕНЦІ”»

Свій бізнес, який до війни мені добре вдавався, я спробував перевезти до Северодонецька. Але вдалося це тільки частково, адже більшу частину я так і не врятував: не дали

«казаки». Діяли «дрьомовці», і вони говорили, що мені це обладнання невдовзі в «республіці» знадобиться, щоб працювати на них. Я міг лише надіятися, що прийде якась законна влада, — українська чи російська, але точно не «республіканська». І тоді я зможу або залишитися в Луганську (це якщо прийде Україна) або офіційно вивезти звідти бізнес (якщо ж таки Росія). За влади «ополченців» я не міг перебувати в Луганську більше 2 діб: приїздив до міста, і мені хотілося бути п'яним, щоб не усвідомлювати того, що я бачу. Місто було розбите, звісно, не таке, як сирійське Алеппо, але все довкола було ніби мертве, діти не бігали, усі навколо були злі, багато людей ходили вулицями зі зброєю. Останніх я часто впізнавав: їм точно не можна давати зброю, бо вони все своє життя з пляшкою не розлучалися.

Переломним для мене стало... на моїх очах вбили сім'ю в моєму дворі. Одна справа, коли забирають гроші чи машину, але коли п'яні «ополченці» убивають цілу сім'ю під під'їздом... Йому не сподобалося, що він образив жінку, а чоловік її захистив. І бойовик, у комендатурі працював, дістав автомат і відкрив стрілянину — розстріляв цілу сім'ю. Це був серпень. А першого вересня я виїхав з міста. Ще спробував домовитися про співпрацю з українськими силами, але мені тоді відповіли — «зараз не до вас».

З Луганська в Сєверодонецьк і назад я впродовж 2014—2015 не їздив через блокпости, а «пролітав» закритими дорогами «контрабандистів». Це було значно простіше. Але вони були платні. Село Верхньоторецьке Донецької області, Золоте та Голубовське Луганської — таких шляхів багато було. Платили «сепарам». Методом спроб і помилок перевіряєш, де є такі дороги. Не знаю, чи вони є досі, адже у 2015-му році Геннадій Москаль їх закрити, коли був головою Луганської ОДА. Закрити, бо ними стали користуватися не тільки такі як я, але й справжні контрабандисти, які возили продукти в Луганськ. Відтак залишилася тільки Донецька область. Були ж такі села як Верхньоторецьке, де з одного краю села —

Україна, а з іншого — «ДНР», а різні прапори за 20 метрів одне від одного на хатах висять, міст розділяє їх і ріка. Ми їздили й усвідомлювати, яка насправді ця війна, і ставало дуже прикро.

А одного червневого дня 2015-го, коли я перетинав лінію розмежування, наші сили запросили мене на співбесіду, як мешканця Луганська. Тоді я вдруге запропонував свою допомогу. Звісно, вони передовсім спитали, що я можу зробити й що мені для цього потрібно. Ну й озвучили те, що їх цікавило. Я погодився і взявся виконувати й те, що сам міг зробити, і намагався здобути й ту інформацію, яку просили вони. Моя кримінальна справа — 12 статей по пунктах розписані, що я робив проти «республіки». Зокрема, фіксував місця їхньої дислокації, місця, звідки вони ведуть обстріли, кількість техніки й дороги, по яких вона пересувається; фіксував на фото з території РФ понтони, через які на Донбас перекидували техніку на кордоні; фотографував і військовий особовий склад РФ, який служив на території Донбасу, та й бойовиків місцевих. Усю ці інформацію я сам вивозив на підконтрольну Україні територію. Часом по месенджеру чи вайберу міг щось надіслати, але це було не часто.

Відтак, я виїздив у сусідню Ростовську область, аби здобути інформацію. Коли питали на кордоні, нащо їду до Росії, то казав «об'їзжаю границю». Багато людей так робили: з «ЛДНР» через РФ в Україну виїздили, щоб у чергах не стояти на КПВВ. Ну і я так казав, тому спершу претензій до мене й не було. Так я відпрацював рік в інтересах України. Не думав, що мене можуть затримати: у мене була до них така шалена ненависть і спрага помсти, що я не замислювався над полоном чи смертю. Мій рідний Луганськ для мене став огидний «завдяки» цим людям. І в мене зникло почуття самозбереження. Страшно стало один раз — 15 квітня 2016-го, коли мене затримали в Ростовській області, і допоки я був у Росії, де мене допитували й катували. Решта — не така страшна...

«У ПІДВАЛІ ФСБ МЕНЕ ПРИКУВАЛИ ДО СТІНИ РУКОЮ І НОГОЮ — Я НЕ МІГ РУХАТИСЯ І ЛЕЖАВ НА БЕТОНІ ГОЛИЙ»

На кордоні з Росією я звично показав російським прикордонникам свій паспорт, а він у них засвітився червоним маячком, що означало «людину, яку розшукують». Мене попросили зачекати слідчих з їхньої Генпрокуратури. І я так чекав із 7 ранку до 8 вечора. Але за мною приїхали прикордонники, вочевидь, вони просто чекали кінця зміни, тому я так довго там просидів. Вони вивели мене за межі КПП, посадили в машину й метрів за 700 від прикордонзастави передали «ефесбевцям». Ті одягнули наручники, затягнули в авто й повезли. Вони не приховували, що вони з ФСБ, були з відповідними шевронами й відвезли мене на територію ФСБ.

Питали, з якою метою я прибув до Росії і яке в мене завдання. Я зрозумів, що щось пішло не так, бо мене почали з перших хвилин допитувати й катувати, і так тривало з вечора до 3 ночі. Потім мене відвели в камеру й прийшли за мною знову о 9 ранку. Вони вже все знали про мене.

Допити й катування... та вони могли робити що завгодно, бо ніхто не знав, де я. Мене прикували до стіни рукою і ногою так, що я взагалі не міг рухатися. У туалет мене виводили раз на 2—3 дні, годували так само часто, лише воду давали раз в добу. Я лежав у підвалі голий: спершу просто на бетоні, а тоді вони кинули піддон, і я лежав на ньому. Тортури... струм — вода — струм, побої.

Страх зменшився, коли вони показали мені документи, де була описана серія завдань, які я справді виконував. Сказали підписати їх, мовляв, моя згода з

Денис Секацький у полоні

усім, що вони продемонстрували, свідчитиме про те, що я житиму. Тричі проходив поліграф, бо вони намагалися дізнатися, чи мав і чи виконував я якісь завдання по Росії. Але в мене їх не було, та й думок і бажань я таких не мав, бо це ж по суті робити їм те саме, що вони натворили в нас. Найважче було від того, що мої рідні не знають, де я, що я живий. Я думав, що мене чекає те саме, що свого часу було зі Сенцовим: думав, що мене лишать в Росії й засудять там на неймовірний строк, як багатьох інших наших полонених. Але як я зрозумів, вони допустили багато помилок в моєму затриманні й мене дуже швидко почали шукати рідні. Ба більше, мій батько навіть отримав документ, що я офіційно перетнув кордон «Росія — Україна» ще в той час, коли я був у підвалі ФСБ. Це — наслідок неузгоджених дій двох відомств: прикордонників і ФСБ. Помилка їхня була серйозна: навіть офіційний документ був із кабінету президента РФ. Я перебував у розшуку і в Україні, в Росії, тож вони не мали права мене випустити. А тут — у батька вже з'явився такий папірець про перетин мною кордону. Ну й на фоні цього вони вирішили мене вивезти в «ЛНР». Пощастило мені, бо міг зникнути, як і багато інших наших хлопців. Назавжди й безслідно.

15 червня — мій день народження, а 16-го мене повезли в Луганськ. Я не знав, чи то був ранок чи вечір, вони зайшли до підвалу й зі сарказмом мені, голому, сказали — «Собирай свої вещи и на выход». Відщепнули наручники, дали мені армійське тріко, якісь тапочки; а тоді зв'язали й поклали в прохід мікроавтобуса. У ньому мене й повезли. Спершу до Краснодольська, де нас перехопили «емдебевці» й повезли в Луганськ. Я був не один: зі мною везли ще двох хлопців, яких я не знав, але їх також катували.

«НАЙСТРАШНІША ТОРТУРА — ВОДА: ЛЕГЕНІ НАПОВНЮЮТЬСЯ ВОДОЮ, І ТИ ЗАХЛИНАЄШСЯ»

Коли я потрапив в «МГБ» Луганська, то бойовики від мене вже нічого не вимагали, адже я приїхав із повним

пакетом документів і зізнань. Щоправда, вони возили мене на слідчі дії і місця моєї роботи. А тоді — ще 10 місяців у підвалі «МГБ». Там також знущалися і катували, але для мене це вже був «дитсадок», бо найстрашніше було в Росії. Не було вже такого страху, як там. Сиділи зі мною людей зо тридцять, усі — політв'язні.

Днями (під час обміну полоненими 16 квітня 2020 року. — *Авт.*) обміняли Валентина Можаяєва, з яким я сидів в одній камері підвалу «МГБ». Він не витримав тортур, його морально зламали. Окрім катувань, його емоційний стан звели до нуля, і чоловік замкнувся. Двічі його вивозили до катівень: спершу на 3 місяці, потім — на 5. Він вже повністю «зламана» людина: нікого не впізнає, нічого не пам'ятає, не спілкується, а тільки сидить і читає Біблію. Можу лиш припустити, що з ним зробили, що довели до такого стану. Можливо, навіть було згвалтування. Коли я сидів у СІЗО, то серед затриманих були й самі «емдебевці», які катували. У СІЗО в камерах усі рівні, тому я дозволив собі їх питати прямо. І вони казали, що згвалтування траплялися, бо є моральні виродки, які здатні й на таке. У мене бабуся мешкає в Дніпропетровській області, то там із полону повернули військового, якого згвалтували чеченці й відрізали йому яйця. Про це знало тільки командування, тому звільнило його від служби. А вдома він нікому про це не сказав, і через 2 тижні після повернення з полону — повісився. Це був 2015 рік, коли бракувало психологів, бракувало досвіду роботи з такими травмованими людьми. Зараз із ними бодай працюють нормальні психотерапевти, відбувається повноцінна реабілітація.

Не факт, що з Валентином трапилося те саме, що з тим військовим. Просто є психологічно стійкі люди, а є менш стійкі. З ним могли провести «звичніші» процедури. Колись він служив прикордонником в Одеській області. Я знайшов його друзів, співслуживців, і вони розповідають, що після полону він не впізнає навіть своїх рідних. Коли я подавав

списки після мого обміну, то всім говорив про Валентина. Зокрема «Блакитному птаку» (ГО «Блакитний птах» — надає психологічну, медичну та юридичну допомогу сім'ям заручників, зниклим безвісти й тим, що пережили полон. — *Авт.*) я казав, що це буде найважчий для них випадок, що вони таких людей ще не бачили, адже він приїде «знищений». Слава Богу, що його повернули, бо він зовсім «поламаний».

Я говорив про «звичні» катування... Найстрашніше — це вода: тебе зв'язують, сідають на грудну клітку, кладуть рушник на обличчя і поливають теплою водою. Дихати ти наче й можеш, але в тебе всі легені наповнюються водою, миттєво, з кожним вдихом, і ти захлинаєшся. А коли втрачаєш свідомість — вони підключають струм і б'ють тебе струмом. Якщо ти ще можеш бачити, то помічаєш, як з тебе йде пара. І так триває години 3—4 підряд. Вони допитують, а в тебе навіть язик не працює — ти нічого не можеш відповісти. Можуть закувати тобі руки за спиною і підвісити шнурком до стелі. Багато неприємних «процедур», багато насилля.

«БРАНЦІВ “МГБ” МОГЛИ ВНОЧІ З ТОРТУР ПРИВЕСТИ В КАМЕРУ, А НА РАНОК ВИНЕСТИ ВЖЕ В МІШКУ»

Від того насильства і тортур в «МГБ» помирили люди: вони фізично не витримували катувань. Особисто я знаю про два-три вбивства. Бранців могли вночі з тортур привести в камеру, а на ранок винести вже в мішку. Чув, що в Донецьку тіла вивозили на водоочисні споруди. У нас везли на колишній ВВАУШ (Луганське вище військове авіаційне училище штурманів. — *Авт.*) та на ремонтно-авіаційний завод, де свого часу ремонтували двигуни для літаків і вертольотів. У 2014-му році там спалювали трупи. Думаю, цим не завершилося і тіла з «МГБ» везли туди. Люди просто вважалися зниклими безвісти, і їх вже ніколи ніхто не знайде.

Рідним тіла здебільшого не віддавали, бо людина після тортур схожа на шматок відбитого м'яса, на ній живого місця нема. Я от після тортур в Росії ходити не міг, був увесь синій,

буквально — від того, що мене так сильно били. Я очевидно так страшно виглядав, що мене навіть батькам не наважувалися показувати: їх пустили до мене на 15 хвилин лише через 5 місяців мого полону, коли я хоч трохи став схожий на людину. Наступного разу ми побачимося з батьками аж через 18 місяців: за день до обміну 2017-го року. 141 день мого зникнення безвісти припав на 3 вересня, а напередодні, 31 серпня, до моїх батьків прийшли з обшуком. Тобто у квартиру до людини, яку затримали нібито за «шпигунство» та «держзраду», з обшуком прийшли тільки на п'ятий місяць. Це вкотре свідчить про те, як у них все неграмотно влаштовано.

Що страшно, є секретні тюрми та підвали на Донбасі. У нас вони не мали назв, як от на Донеччині «Ізоляція» чи «Звіринець». Але в нас усі тюрми такі: з них можна не вийти й залишитися назавжди зниклим безвісти. Є комендатура, є кілька підвалів «МГБ», при чому не всі на території самого «МГБ». Про більшість підвалів ми дізнавалися тільки в СІЗО. Приходить хлопець, а в нього бірка «3-й підвал МГБ». Питаю, де ж ти сидів? Чи то на території «МГБ» (екс-СБУ)? А він каже — ні, не на території. Тому їх може й більше, ніж три. І я не знаю про всі. Це організували для того, щоб люди не перетиналися і не спілкувалися. От в «МГБ» у підвалі я взагалі сидів сам, в одиночній камері. Постійно. Мене чомусь вважали «особливо небезпечним» і не хотіли з кимось утримувати. У тій камері була тумбочка, ліжко, матрац і ковдра — от і всі умови «МГБ». Постійно холодно. Вранці та ввечері — вели в туалет і годували. Їжа... мене годували їжею з їдальні. Загалом — не жахливо. Але коли я вже сидів у СІЗО, то в «МГБ» щось змінилося і харчування погіршилося.

«Я ЗАПЛАТИВ 32 ТИСЯЧІ ДОЛАРІВ, ЩОБ МЕНЕ ВНЕСЛИ В СПИСКИ НА ОБМІН, АЛЕ В “ЛНР” МЕНЕ ОБМАНУЛИ»

«Суд» відбувся за три засідання. Спершу мені дали 12,3 років ув'язнення, потім 12, а в результаті — 12,6 років виправної колонії. Я навіть писав апеляцію, але вона не мала змі-

сту — люди там підневільні, — є один наказ згори, і всі мусять його виконувати. Мене як судили, то я в СІЗО сидів у камері разом з їхнім «ексгенпрокурором». Кажу на суді «Привіт вам передавав ваш колишній начальник», а прокурори такі «ооо, дякуємо, йому також». А після засідання «мій прокурор» підійшов до мене і каже: «Денис, не мучай себя, ничего ты не докажешь. Даже не пробуй, потому что у нас по вам приказ: признаете вину — дасть минимум, не признаете — по максимуму — 20 лет».

А взагалі, то в Росії ще на початку літа 2016-го вже вся моя справа була готова. Тож чому мене так довго тримали в «МГБ», я й сам не втямлю. Але є один момент: і за українським, і за російським законами, СІЗО не може прийняти людину з побоями, адже перед прийняттям відбувається повний медичний огляд на виявлення хвороб і фізичного стану ув'язненого, чи йому не потрібна медична допомога (Наказ 14.06.2019 № 1769/5 «Про затвердження Правил внутрішнього розпорядку слідчих ізоляторів Державної кримінально-виконавчої служби України», ч. 2, п. 2.9. — *Авт.*). З іншого боку, СБУ не може мати на своїй території ніяких секретних тюрем (байдуже, що вони перейменували його на «МГБ»), тому в документах вони написали, що я був в СІЗО з першого дня затримання.

А до списку на обмін мене негласно включили ще в січні 2017-го, ще до «суду». Але «ЛНР» мене не підтверджувала — хотіли грошей. Про це вони мені прямо й сказали. «Ємдебевці» приходили до мене в СІЗО, як до себе додому, коли вирішувалося грошове питання. Я заплатив «еленерівцям» 32 тисячі доларів, щоб мене внесли в списки на обмін. Зі мною не торгувалися, а вказали конкретну суму. Але обманули. Я заплатив, бо перебуваючи там, у тому пеклі, ти готовий віддати все, що завгодно, аби вийти звідтіля: мені було байдуже, що вони забирають гроші, — на першому місці була моя свобода. Платити гроші пропонували ж не тільки мені. Якщо люди не мали таких грошей, то позичали й продавали

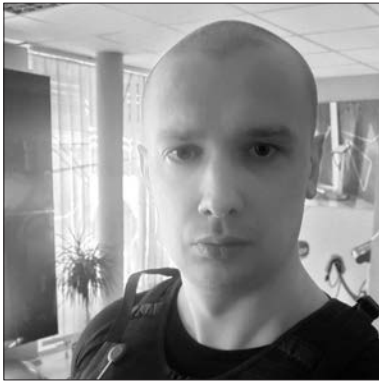
квартири, але і це не давало гарантії, що тебе обмінюють. Так було й зі мною: я чекав свого обміну два роки. І коли мене не внесли до списків, Кобцева (Ольга Кобцева — представник «ЛНР» у гуманітарній підгрупі Контактної групи на переговорах в Мінську, керівник робочої групи «ЛНР» з обміну полонених. — *Авт.*) приїздила разом з ОБСЄ до мене в СІЗО і запевняла, що це «Україна мене не затребувала». А в мене були документи, датовані кінцем грудня 2017-го, що Україна мене таки затребувала, але «ЛНР» не підтвердила мене. Я точно знав, що Україна хотіла мене забрати. Кобцева брехала. Коли я бачив, як хлопці йшли на обмін, мені було так образливо... Ні, не тому, що їх звільняють, а тому що я заплатив таку велику суму, а мене не хочуть вносити до списків. Я досі не знаю, чому так сталося, але я буду з'ясовувати і цей момент, і ще багато інших: у мене багато питань і до наших сил, бо мені цікаво, що пішло не так, коли мене схопили на кордоні з РФ.

Уже коли мене в грудні 2019-го обмінювали, я спробував поговорити з Кобцевою при Сивосі (Сергій Сивохо — з 21 жовтня 2019 по березень 2020 — радник Секретаря РНБО з питань реінтеграції і відновлення Донбасу. — *Авт.*) і Денісовій (Людмила Денісова — Уповноважена Верховної Ради України з прав людини. — *Авт.*), спитати, якою буде ціна в інших людей, щоб їх внесли до списку на обмін, яка тепер ціна їхнього життя і свободи. Але мене не допустили. Я розумію, що ніхто мені не поверне тих грошей, які я заплатив бойовикам, ніхто не поверне моє здоров'я, яке я втратив, і час ніхто також не поверне. Але про це не можна мовчати. Думаю, «республіканці» все про нас знають, про полонених, тому називають нам суми, виходячи із нашого фінансового стану — хтось може більше заплатити, хтось менше, бо нічого не має за душею. Я ще спілкуватимусь із людьми, які передавали гроші бойовикам, адже мені й самому цікаво, хто керував тим «торгом за життя». Думаю, це таки торг: є якась стартова сума і — «понеслося».

«ЗІ ЗВІЛЬНЕНИХ З ТЮРЕМ «ЛНР» 16 КВІТНЯ 2020-ГО Я ЗНАЮ БАГАТЬОХ: УСІ ВОНИ ПРАЦЮВАЛИ НА КОРИСТЬ УКРАЇНИ»

У липні 2019-го мене етапували до колонії. Це була Сло-в'яносербська виправна колонія № 60 у смт Лозівський — для особливо небезпечних злочинців. Там сидять здебільшого пожиттєво засуджені: вбивці й політичні в'язні. Політв'язні сиділи окремо, нас ізолювали від усіх інших, як особливо небезпечних, мабуть. Нас тримали в окремих камерах, як в СІЗО: були ж в'язниці строгого режиму, як-от у Макіївці, де хлопці жили в бараках і мали трохи більше волі пересування, а були такі як в нас, де все відбувається в клітці. Навіть прогулянка в нас — це клітка, тільки без даху, замість нього — колючий дріт, який закриває небо. Але це було краще, ніж СІЗО чи тим паче «МГБ». Бодай тим, що там не було таких недоумків-наглядачів, як от в підвалах: ображені життям, ті, кого в школі найбільше ображали, і вони не навчилися думати головою. Але, як я зауважив, то всюди люди вже перегоріли цією ідеєю «республіки»: в'язні це точно, але подекуди й наглядачі й представники «адміністрації» цих закладів утримання. Сценарій Криму не пройшов на Донбасі, і почалася війна — вони на це не розраховували, тому тепер сидять і чекають, коли повернеться Україна, бо в «республіці» жити вже нестерпно.

На жаль, у полоні досі залишаються наші люди, з про-українськими поглядами. У СІЗО — це щонайменше 8 людей, і ще один залишився в колонії — це Юрій Мьорзлий. Він є в списках з обох сторін, тому мені дивно, чому його не обміняли ні в грудні 2019-го, ні у квітні 2020. Він у дуже важкому стані: у нього цукровий діабет із рівнем глюкози в крові 20 (норма глюкози в крові — від 3,3 до 5,9 ммоль/л. — *Авт.*). У нього ноги відмовляють. І якщо він узагалі дочекається обміну, то повернеться уже інвалідом. До речі, зі звільнених з тюрем «ЛНР» 16 квітня 2020-го я знаю вісьмох людей: усі вони працювали на користь України — хтось більше, хтось менше. Водночас, коли я спілкувався зі звільненими з «ДНР»

Денис Секацький після звільнення

29 грудня 2019-го, то вони констатували, що майже нікого зі звільнених 16 квітня не знають. Ситуація складніша. А ті, хто відмовився після обміну в ОРДЛО їхати... у тюрмі сильне усвідомлення всього, і вони зрозуміли, куди свого часу «вляпались». Але я б їх тут не лишав — депортував би їх до «республік», звідки вони прийшли, бо

вони небезпечні для суспільства: адже зрадив один раз — зрадить ще раз. Такого не пробачають.

У полоні також залишаються хлопці, які займалися підривною роботою і втрапили до полону через брак досвіду в тій справі. Приміром, на голому ентузіазмі підірвав міст, його оглушило, і коли бойовики приїхали, підіривник лежить ще безтями.

Я у 2013-му році поставив собі на телефоні рингтон «повітряна тривога». Батько ще сказав мені — «дай Боже тобі такого ніколи не почути вживу». Але в 2014-му я її почув, і це було страшно. Хоча, коли літаки літають, не так страшно, як «ополченці», які приїздили на стоянки й «віджимали» собі машину, приходили до квартири й виселяли звідти людей, цілі сім'ї. Мовляв, нам можна, ми з автоматами.

Якби я знав, що мене чекає майже 4 роки полону, я б все одно боровся з «ополченцями», ще б може більше всього зробив. Тільки обережніше, стежив би за своїм язиком, не влаштовував би бійок у Луганську, намагаючись відібрати зброю в п'яного «ополченця». Ні про що не шкодую — я все зробив правильно. Тільки боляче, коли люди, які кажуть, що люблять тебе, — зраджують, друзі, які говорили, що цінують, — обманюють. Мене не було 44 місяці, і коло

моїх друзів скоротилося до кількості пальців на одній руці. І це сумно, якщо додати ще й той факт, що в тебе нічого немає — ні грошей, ні квартири, ні роботи. Звісно, країна в нас бідна, але дати хоча б потребуючим ексбранцям кілька квартир — не проблема навіть для дуже бідної держави. Є у нас такий Едік Алоян, в якого троє дітей, дружина, тітка і хвора мама. Куди їм тепер? А Тарасюк? У нього вся сім'я потрапила до «МГБ», коли його затримали. Його стан здоров'я був найгіршим, коли нас обміняли — його чи не останнім з лікарні «Феофанії» виписали. Надіюся, Президент дотримається своїх слів «повернути усіх до останнього з полону».

Тому коли я перебрався з місць, де виживають тільки люди й таргани, на лікування до Німеччини, то відчув себе іншою, живою, людиною. Друзі й волонтери допомогли з цим лікуванням, і клініка в Німеччині, власники якої родом зі Львова. Не кожному вдалося докричатися через проблеми зі зубами: мене почули у Львові й почали протезувати в стоматологічному медцентрі при медуніверситеті. Мені зараз дев'ять зубів бракує, а не було ще більше: коли я повернувся з полону, то не хотів усміхатися. Усе це — наслідки катувань в РФ і бойовиків з «МГБ» Луганська. І я не один маю таку проблему, зуби — проблема більшості катованих полонених.

До речі, після повернення з полону мене запросили на Банкову, на їхню нараду в Офісі Президента. Думав, просто послухаю, а в мене взяли інтерв'ю, в якому я сказав про 32 тисячі доларів за внесення до списку на обмін. А на нараді мене привселюдно запитали, кому я їх заплатив.

А зараз... я мрію відкрити власну кав'ярню. Затишну, як більшість у Львові.

ОЛЕНА СОРОКІНА

цивільна, мешканка м. Первомайськ
1969 р. н.

Олена Сорокіна володіла невеличким зоомагазином у рідному Первомайську. Власної сім'ї жінка не мала, мешкала одна, але дуже любила тварин — доглядала і за своїми домашніми улюбленцями, і за тваринами, які жили в її крамниці.

Олена ніколи не приховувала свою проукраїнську позицію, різко висловлювалася проти влади Януковича під час Євромайдану й боролася з окупантами, які заповнили її місто з весни 2014-го. У час війни жінка передавала важливу інформацію про бойовиків українським силам і розклеювала містом проукраїнські листівки. Бойовики схопили активістку 30 жовтня 2018 року й звинуватили в «екстремізмі».

Про зникнення Олени Сорокіної дізналися її друзі наступного дня після викрадення: вона не вийшла з ними ввечері на зв'язок. Попри нічний дощ її білизна «сохнула» на балконі, а киці у квартирі Олени жалібно нявчали. Друзі забили на сполох.

«Суд» так званої «республіки» інкримінував їй статті «зрада батьківщині», «шпигунство», «екстремізм» і «присудив» 13 років ув'язнення. Її незаконно утримували рік і два місяці спершу в застінках луганського «МГБ», а після СІЗО та «суду» перевели до колонії суворого режиму.

Олену звільнили в рамках обміну 29 грудня 2019 року: з автобуса, який рухався з іншими бранками з «ЛНР» жінка вийшла в сміливому світшоті, власноруч розмальованому кульковою ручкою в полоні, — із тризубом на грудях і написом «Моя держава — Україна» на спині.

«НА ПОЧАТКУ 2014-ГО НЕ БОЯЛИСЯ: ПИТАЛИ «ОПОЛЧЕНЦІВ», ХТО ДОЗВОЛИВ ЗНІМАТИ НАШ ПРАПОР»

Коли стартував Євромайдан, то я очей з телевізора не зводила — так сильно переживала за тих людей, які там, за дітей, яких побили. А після Революції майже одразу, ще навіть

до окупації Криму, у нас у Первомайську почали збиратися перед адміністрацією (їдеться про міську раду Первомайська.— Авт.) якісь незрозумілі хлопці. Вони були здебільшого одягнуті в «спортивки», але траплялися і в польовій формі. Хто місцевий, хто приїздив із Росії — це чути було по розмові, тут так не розмовляють. Ми з подругою почали ходити прямисінько на ті «мітинги» й питали, хто їм дозволив махати своїм триколом. Нічого крім агресії й неадекватних очей я не бачила. Ще й пригрозити могли.

А коли відбувся так званий «референдум», то ці люди зняли наш державний прапор і вивісили своє полотнище. Ми з друзями подавали до адміністрації заяви-запити на інформацію: питали, хто дав добро на таке, чи хто видав якусь постанову на зняття державного прапора? Хоч і боялися тих «ополченців», та кожен писав заяву від себе, вказував свої імена, усі дані. А потім вбили в Горлівці Рибак... І нам ставало дедалі страшніше протистояти тим маргінальним «мітингувальникам».

Загриміли бої в Слов'янську. Ми це знали й підозрювали, що це все може добратися і до нас. У Первомайську тим часом активізувалися «казаки», які взагалі собі Бог знає що дозволяли: спокійно ходили містом зі зброєю, могли в когось щось «віджати», якщо їм це було потрібно. А вже коли бої почали котитися мало не всім Донбасом, містом почала ширитися інформація (і ми навіть по радіо її почули), що, мовляв, у Слов'янську бої, наші люди страждають — приходьте здавати кров, приходьте

Олена Сорокіна до полону

у військкомат, будемо приймати. Ми ж думали, що то наші просять допомоги. Подруга мені миттю дзвонить: «Чула? Я їду. І сина беру, треба кров здавати». Заходимо ми в наш місцевий військкомат, а там порожньо, ні душі. Ми йшли довгим коридором, і тільки гул від наших кроків ехом лунав тим військкоматом. А потім ми почули голоси й пішли на них. А там — не наші хлопці, а «казачки» в папахах сидять. Вони почали з нас сміятися, мовляв, що й жіночки прийшли на службу записуватися. А хлопця, казали, візьмемо. Подруга злякалася, але відразу зметикувала.

— Нет-нет, мы пришли поинтересоваться, что случилось. А то переживаем сильно за наш город. А мальчик у меня еще маленький, в школе учиться. Куда ему воевать?

— Ааа, — зареготали казаки, — Тогда идите домой и смотрите по телевизору, как укры мирных жителей Донбасса убивают.

Вийшли звідти й бігом до міліції: писати заяву про злочин. Але і міліція була майже порожня. Ледь знайшли нам якогось хлопчину, який ту заяву в нас прийняв. Ми написали, що будівлю військкомату заповнили невідомі, які порушують права людей. Отаке. Що ми з подругою могли — те робили...

«КАЖУ В ПІДВАЛІ СУСІДЦІ: “ОКСАНКА, АНУ ПРИЧЕШИ МЕНІ ВОЛОССЯ, А ТО СКОРО НАШІ ПРИЙДУТЬ, А Я ТАКА НЕКРАСИВА”»

Коли Первомайськ захопили сепаратисти, більшість моїх проукраїнських друзів виїхали з міста. Казали їхати і мені. А мені страшно було їхати, бо я одинока — в мене немає ні чоловіка, ні дітей. Та й тваринки мої: вони і вдома в мене жили, і в моєму зоомагазині. Я не могла всіх тих тварин просто так взяти й покинути, а забрати зі собою... ну як? Тут самому не просто виїхати. Я поволі почала продавати-роздавати своїх тварин із зоомагазину: папуги, хом'ячки, морські свинки. Бувало прямо на ринку в Стаханові продавала, якщо в магазині не вдавалося продати їх. Часом виїздила на під-

контрольну Україні територію — на кілька днів, коли сильні обстріли були: трохи пересиділа й повернулася. Так і лишилася в Первомайську, але знайшла там свій фронт роботи й робила те, що могла і як могла. Я ж так надіялася, що це все ненадовго. Надіялася, бо сусідню Попасну за 5 днів українські сили визволили. Коли наші війська рушили в серпні-вересні з Попасної на наш Первомайськ, це був 2014 рік, то всі були в очікуванні. Пам'ятаю, над головами бомблять, а ми сидимо в підвалі, і я кажу сусідці «Оксанка, ану причеши мені волосся, а то скоро наші прийдуть, а я така некрасива». Але бачите, так і не дочекалися, щоб наше місто звільнили.

Усі мої знайомі знали мою проукраїнську позицію, я ніколи не приховувала її. А з часу Майдану — тим більше, все прямо говорила. Сусідка ще казала «Ленка, та ти краще про таке мовчи», а я ще сперечалася, що зараз, коли війна, то про таке взагалі не можна мовчати. Не раз покупці як в мій зоомагазин заходили, заводили розмову на політичну тему. І мене дратувало, що більшість із них так хотіли Росію, так на той «референдум» всі ходили, обстріхували нашу армію, мовляв вона стріляє по житлових кварталах. Я злилася, показувала руками їм звідки стріляють, і що там наших ніколи не було, доводила. Але то все переважно було як до стіни... Тому, якщо чесно, не знаю, чого вони мене не схопили раніше, а тільки у 2018-му, коли я випадково потрапила під камеру, коли розклеювала проукраїнські листівки.

«СЕПARI ПОМІЖ ДЕВ'ЯТИПОВЕРХІВКИ ПЕРВОМАЙСЬКА ЗАТЯГУВАЛИ МІНОМЕТИ Й СТІЛЯЛИ ПО НАШИХ ХЛОПЦЯХ»

Ба більше, я ж з самого 2014-го регулярно спілкувалася з українською стороною, з нашими військовими та добровольцями. Один із них — чоловік із Первомайська, з яким я спілкувалася, коли їздила до вже українського Гірського. А він мене знайомив зі своїми побратимами. Для них я добувала інформацію, зокрема фотографувала техніку бойовиків, куди вона рухається, яка її кількість. Це вважала своїм

обов'язком, бо я живу в цьому місті й за нього треба хоч якось боротися. Інакше як можуть взагалі звільнити Первомайськ? А його вже активно почали знищувати й розкрадати «ополченці».

Пригадую, як у 2015-му, коли я приїздила на дачу до подруги, то минала блокпост на шахті. Не знаю, що було в той час на самій шахті, але поруч щоразу з'являлися нові десятки бухт кабелів. Ймовірно, вони їх вирубували на шахті й вивозили. Коли я проїздила вкотре той пост, а бухт не було, то спитала в «ополченця»:

— Ну что, все кабеля уже вывезли?

— А вы что, тут работали?

— Нет, но это мой город. И то, что вы делаете, относится и ко мне.

А вже коли я відкрила зоомагазинчик на початку 2016 і почала потроху наводити лад, розставляти товар, то до мене в крамницю зайшов якийсь хлопець у цивільному й запропонував продавати і його товар. Картину... Я не погодилася, бо одразу зрозуміла, що той сепаратист хотів реалізувати нагробоване. А він мені — «вот какая ты неблагодарная, а мы вас защищали». Я тоді різко відрубала — «А мы вас не звали!».

Бойовики, до речі, поміж дев'ятиповерхівки Первомайська, які видно з позицій в Гірському, зтягували свої міномети й стріляли по наших хлопцях. Хотіли, щоб ті вдарили у відповідь по домах. А наші не стріляли. Пам'ятаю, добре пам'ятаю, як у 2014-му наші увійшли в Первомайськ, майже до центру дійшли й ще якби трішки тих «казаків» дотисли, то на Стаханов би пішли. Але чомусь їм наказали повернутися назад. Так вони нас і не звільнили.

І от я про ці міномети нашим силам теж переповідала. Розповідала, де знаходяться їхні вогневі точки поза житловими кварталами, і тоді наші по них били й декотрі навіть знищили. А бувало, розповідала про ті точки, а наші не могли стріляти — бо такий наказ був — «не відкривати вогонь». Прикро було...

Листівки, розклеєні Оленою Сорокіною в окупованому Первомайську

Згодом я ще й почала наклеювати по місту наліпки. Не так щоб часто, але на якісь визначні дати, як от День Незалежності 2017-го і 2018-го. У 2017-му все встиглося і вдалося: у сутінках, до настання комендантської години я все порозклеювала. Я в тих листівках вітала первомайців із Днем Незалежності України. Були ще листівки «Донбас — це Україна», «Луганськ — це Україна». А в 2018-му як з роботи вийшла, то ще за світла пішла розклеювати — це й була моя помилка. Спершу було лячно, а потім... дивлюся, що люди на мене не реагують, то я без страху продовжила. Аж допоки біля центру зайнятості не потрапила під камери. Тільки тоді я не знала про це, відео мені показали уже потім, під час допитів в «МГБ».

Через два місяці після Дня Незалежності мене гукнули двоє молодиків: я саме поверталася з роботи додому. Один підійшов позаду, інший перегородив дорогу спереду.

— Елена Вячеславовна, нам надо пообщаться, — сказав один із них і показав якесь посвідчення.

Мені вже в очах потемніло і я не дивилася навіть, що то за посвідчення, — вже все й так зрозуміла.

— Нам надо ехать в Луганск, — додав інший.

— А почему в Луганск? Может мы тут, в Первомайске поговорим?

— Нет!

Нізвідки з'явилася машина, оті двоє кинули мене до авто і — в Луганськ повезли. З'ясувалося, що вони два місяці щонайменше за мною стежили, і біля дому чатували, і біля роботи, і сусідів розпитували, якусь інформацію на мене збирали. Адже «засвітилася» я із листівкою ще у День Незалежності, на камері відеоспостереження.

Я раніше здебільшого була дуже спокійна, але того дня в мене ніби всі емоції геть притупились, я як в тумані була. Мабуть, через шок: не чинила ніякого спротиву тим «ополченцям», які мене схопили, під час допиту, навіть коли на підвал мене повели, то чула як бранці (мабуть) дивувалися, чого я така спокійна. На допиті вони самі не розуміли, чому я нічого не заперечую, що це я листівки клеїла, що читала «Цензор» і «Обозреватель», що мрію, аби українські військові звільнили Первомайськ. Ну і я ж така розумна, думала, що всі фото і закладки видалила, а вони збереглися на комп'ютері. Сепаратисти могли обізвати, пригрозити, що «такая смелая». А мені що втрачати було? У мене нікого нема: коти та собаки.

— Скоро все это закончится и вы уйдете. — Казала я.

— В Первомайск никто не зайдет больше. А ты в Попасную собиралась?

— Да, в Попасную...

— Ну мы скоро и там будем! — зареготав один із допитувачів.

Я в Попасну й справді збиралася, бо собачку свою зовсім хвореньку вже приспала, все з магазину пороздавала. Думала, що час настав, що з дня на день я виїду в Попасну. Але не встигла...

На допитах мене ображали й погрожували, але не катували, не гвалтували, як багатьох інших дівчат. Підозрюю, що вони катують, коли щось вибивають, а з мене вже нічого було взяти, вони все мали записане на відео, та я й не заперечувала

нічого. І ще момент, який мені потім розповіла моя подруга, яка виїхала з Первомайська: вона розпитувала у звільненого з полону у 2017-му, що мене чекає в полоні «ЛНР», а він їй відповів «як вона себе поведе, так і поставляться». Тож, може, мене не катували й тому, що я дуже різко з ними говорила. А, може, й інші були якісь причини, про які я не знаю. Єдине, що два місяці зі мною «працювали» — перевіряли всі мої контакти й питали про кожного — хто такий. Мого друга, добровольця, якому я передавала інформацію, вони знали, бо сам він — первомайський. На щастя, йому нічого не загрозувало, бо він вивіз з окупованої території своїх близьких. А потім я все підписала: що я дійсно всім цим займалася, але додала, що вини своєї не визнаю.

«МЕНЕ ДОПИТУВАВ ЕКСЧАСТКОВИЙ І ПРЕДСТАВНИК ФСБ»

З кімнати допитів до камери мене вели з мішком на голові або у великій темній шапці, що закривала очі. Я відчула протяги й зрозуміла, що мене ведуть якимись дворами, а потім ми почали йти сходами вниз. Вів мене чоловік, який і доставив із Первомайська в Луганськ — він був співробітником «МГБ», а в минулому — найнижчою ланкою в міліції — участковим.

— Вы меня ведете в застенки «МГБ»?

— Да, — і вкинув мене до камери.

І отак два місяці вони час до часу мене піднімали на верхні поверхи, в їхню оперативну частину, на допити. Мене допитував оцей ексучастковий, він постійно приїздив із Первомайська. Ще один — думаю, то був представник ФСБ: спортивної тілобудови, постійно в масці одягнений в однотонну військову форму, кольору хакі. Чути було його виправку воєнну, і мова явно не місцева. Постійно з кимось розмовляв телефоном, кимось керував, кудись виходив. Питали мене, з ким я працюю. А я все казала цьому первомайському, що «не вийде причіпити ще одну зірочку до погонів,

бо я сама працювала». Я тільки переживала за своїх друзів — вони як свіже повітря для мене були. Одна дівчина згодом постійно приїздила й привозила мені якісь передачі, і я їй така вдячна, що вона мені допомагала, що не побоялася їх... Адже її і саму допитували.

А потім я сиділа в камері й згадувала... думаю, вони раніше за мною слідкували. Пам'ятаю, як у 2017-му зайшов до мого магазину хлопець, який раніше часто приходив, — учень моєї подруги. А тут він прийшов після дуже довгої перерви, вже одружений, десь до тридцяти років йому було, повненький такий, в окулярах. А він спеціаліст по рибках — все давав нам якісь поради. І я щиро втішилася, коли побачила його. Почала розпитувати, як його життя, чим займається. А він майже одразу завів тему про військову техніку. Ще я перепитала його, звідки він у ній так добре тямить. А він якось так по-дитячому відповів «я же мальчик, мне интересно». Я тоді тому й уваги не придала. А згодом я його на «суді» по моїй справі побачила, свідчив. І я все зрозуміла, чому він про техніку питає.

В підвалах «МГБ» була дуже погана вентиляція, та й на вулицю ми не могли виходити, рятувала тільки недолуга витяжка, яка захоплювала з вулиці кисень і біла його до нас, щоб ми хоч чимось могли дихати. Там часом ремонтували якісь інші частини підвалу й людей перекидували з камери в камеру. В одній мені так погано стало, через брак кисню, що я свідомість втрачала, шматок їжі в горло не ліз, хоча зазвичай я люблю поїсти. І попри те, що та камера була краща через ремонт — там навіть раковина й унітаз були, а не діжка якась, в яку, перепрошую, і не сходити. Але в тій камері буквально спирало дихання і хапало серце. А ще й мій варикоз дався взнаки: я ледве випросила стілець, бо там нічого, крім тюремних нарів, не було. Я просилася в попередню камеру, але ті наглядачі більше трьох слів не чують і не сприймають. Мене почула медик, яку я побачила на коридорі. Просто ди-

вом, завдяки їй, мене таки повезли в лікарню, зробили кардіограму, і коли зрозуміли, що я можу в тій камері дійсно не вижити, то перевели в попередню.

«ЧОЛОВІКІВ В «МГБ» СИЛЬНО КАТУВАЛИ, А ДІВЧАТАМ НА ВУХА ВІШАЛИ ЕЛЕКТРОДИ»

У «МГБ» чоловіків могли бити й катували, але не в самих підвалах. І то не були місцеві, наглядачі, їх били інші. Один чоловік там сидів, щоправда, не політв'язень, з нього просто вибивали «сепари» гроші. Сам він з Алчевська. Так от не один раз його витягували надвечір з камери й майже всю ніч били: ми дуже чітко чули його крики. А посеред ночі його напівживого в крові волокли назад в камеру, тільки ноги в конвульсіях здригалися. Ймовірно, струмом катували. І так кілька разів було. Він так сильно кричав, коли до нього в камеру заходили, нелюдським голосом, просив не бити, просив адвоката. Але які там в підвалі адвокати?.. Там просто «роблять свою справу» і все. І якщо він не виходив, то приходили оті кати-допитувачі й силою його витягували. З наглядачами я ніколи не заводила розмов і тим паче не вела себе по-панібратськи: могла хіба попросити принести щось передане моєю подругою з холодильника, воно було підписане, вони приносили, і я тільки казала «дякую», на тому розмови наші завершувалися. Ну бо про що з тими людьми можна говорити?

Мене не катували. Психологічний тиск — регулярно. А фізично, не особливо. А от у дівчат, які зі мною в камері сиділи, на вухах були електроди. То було під час допитів, це справа рук катів. Як же його звати?.. Словом, була якась мавпа, яка весь час була й мучила наших дівчат тими електродами. Наглядачі були всі місцеві, а ті допитувачі та кати... я не знаю, чи вони були тутешні чи приїжджі, іноді можна було відрізнити, коли без маски або зовнішність вже дуже специфічна.

Востаннє той ефесбешник мені каже «Я вас уважаю, вы вели себя по-мужски». Не знаю, чого він так сказав, може хотів мене якось підбити на більші зізнання чи що. А я мовчу. І тоді питає мене з посмішкою, чи я не хочудесь відпочити... в Росії. Я йому кажу, що мені краще у Львів, на Західну Україну. Він іронічно посміхнувся і спитав «Что, думаешь, тебя поменяют?». А я тільки на це й надіялася. Я спостерігала за обмінами, коли ще була на волі, бачила, як звільняли Жемчугова, нашу луганську журналістку, і вірила, що мене також знайдуть і поміняють...

А через два місяці слідчому передали мою справу. Це вже було після нового року, 2019-го. Я і слідчій казала, що мене поміняють, що я не буду сидіти в тюрмі. І друзі справді мене шукали: у соцмережах, містом. Шукали, бо ми щовечора списувалися, а тут раптом я зникла і мовчу. Вони запідозрили, що могло статися непоправне. А ще якийсь чоловік ВКонтакті написав, що бачив, як мене кидали в машину. І коли ті «емдебешники» дізналися, що мене так активно шукають в місті, то пустили чутку, що моя психіка не витримала і я повісилася в камері. Вони не хотіли, щоб мене шукали, а заодне й прагнули залякати моїх друзів. А моя подруга не повірила, їй почали писати приватні повідомлення місцеві — «нас тут багато, ми просто боїмося». І заради таких людей, гадаю, вартувало робити все те, що я робила. Ви вибачте, що я плачу, я тепер така постійно... До психолога ходжу, але він мені каже, що на це треба час.

Я дійсно передавала інформацію військовим, але те, що мене назвали співробітницею СБУ з позивним «Ліса» — це все їхні вигадки, і вони приписали таке не тільки мені. Я в підвалі зустрілася з іншою дівчиною, яку звинуватили в «измене родине», вони її теж назвали «Ліса». Ми ще з нею сміялися з цього. То, певно, у них тактика така була. Не знаю, як в Донецьку, але в луганському підвалі сиділи в більшості адекватні: самі по собі якісь інтелігенти — політв'язні або ті, з яких хотіли вибити гроші. А вже в СІЗО та тюрмі-коло-

нії — це був жах: і «воровайки», і алкоголічки, і вбивці. Ну от дівчина, з якою я сиділа згодом в тюрмі: вона лишила на лінії розмежування в Новотошківському, це ж українська територія, своїх дитину й маму; приїхала сюди, а тут — новий чоловік, сім'я, «казаки», все таке... і до дитини раз чи два їздила. Я ще сперечалася з нею, як так можна було кинути дитину. А її під час однієї з таких поїздки до дитини видзвонив друг і запропонував «попити пивка». А згодом здав «сепарам». І от вона сидить там і ненавидить Україну. І постійно її звільнення відкладали, а тут раз — і 12 років. Питаю, що ж тепер робити буде? А вона мені така «ай, напишу заяву Кобцевій (Ольга Кобцева — керівник робочої групи «ЛНР» з обміну полонених. — Авт.) — хай мене обміняють». І таке буває, і не здивуюся, якщо її справді обміняють.

«ВБИВЦЯМ І ЗЛОДІЯМ ДАВАЛИ ТЕЛЕФОН, А МЕНІ СКАЗАЛИ “НЕ ПОЛОЖЕНО”»

У СІЗО мене перевели до камери, де сиділа Анастасія Володимирівна Мухіна — старша жінка, їй поза 70. Вона на рік довше за мене була в полоні й постраждала за те ж, що і я — за листівки й співпрацю з українськими силами. Ця жінка для мене стала ковтком свіжого повітря — я знайшла в ній свою людину. Важко було всюди: в «МГБ» страшні умови, антисанітарія, в СІЗО — навколо тебе самі злочинці, справжні, не за листівки.

У СІЗО було влітку більш-менш нормально, бо вікно відкривалося і було чим дихати. Але коли прийшла зима, то це вікно не зачинялося, бо одразу утворювався страшний конденсат. І було дуже холодно. А в колонії... я просто вірила, що цей весь жах до нового року закінчиться. І ця віра мене рятувала. Я не знаю, що було б зі мною, якби я не мала віри. Я б не витримала.

Уже коли мене познайомили зі слідчою, ще до суду, то вона мені представила мого «адвоката», мовляв «от ваш адвокат: ознайомтеся, підпишіть». Але я тоді вперто казала,

що ніякий «адвокат» мені не потрібен, бо я не визнаю їхнього судилища та їхньої «республіки». А вони ж мені кажуть, що не можна без «адвоката», бо стаття в мене «тяжка» і за неї «світить» до 20 років. Але «адвокат» своїх функцій не виконував, єдине що — раз у два місяці він через вайбер передавав записку моїй подрузі з тим, що мені потрібно.

Навіть убивцям і злочинцям давали телефон, щоб подзвонити, а мені жодного разу не дали. Сказали «не положено». У «МГБ» я бачила, як телефони в камери на 5 хвилин закидували, а в моїй камері його не було. У СІЗО також телефону не дали. І тільки в колонії мені передав хтось із наглядачів записочку з номером телефону, оцим «лугандонським». Я знала, що в подружки такого номера ніколи не було, у неї був український, а тут думаю... може вона спеціально його завела, щоб зі мною спілкуватися. І я взялася просити дозволити мені подзвонити на нього, писала заяву, щоб мене включили в списки на дзвінки. Усім дозволяли дзвонити після заяв, а мені — ні. Тричі я їх писала.

— Я есть в списке? Сорокина.

— Вам не позволили.

— Понятно... — я розвернулася і не дала волі емоціям, заспокоївши себе, що от-от мене обмінюють.

— Именно вам! — гукнула наглядачка вслід.

Досі не можу второпати, чому. А коли я вже повернулася до України, мене обміняли, то моя подруга припустила, що вони не хотіли розвіювати міф, створений для моїх друзів, боцімто я ще в «МГБ» повісилася. Може й так... Але подруга ж передачі приносила: вона знала, що я як пружина, мене не зламати, я життя собі сама не вкорочу. Хоча, може вони й подрузі погрожували, щоб не розповідала нікому, що я жива.

«ХОВАЛАСЯ НОЧАМИ ВІД НАГЛЯДАЧІВ, ЩОБ НАМАЛЮВАТИ НА ФУТБОЛЦІ ГЕРБ УКРАЇНИ»

Мене ж забрали в чому була, то подруга мені постійно приносила якісь змінні речі. Я їх перебираю і дивлюся —

біла футболка. Ніколи, думаю, у таких не ходила. А потім в мене виникла ідея її розписати до того «судилища» їхнього. Мала фломастер і взялася ночами шкрябати, щоб ніхто не чув, ховалася від наглядців, щоб намалювати на футболці герб України. І коли я його намалювала, то закинула до своїх гігієнічних речей і носила в кульку зі собою в туалет, щоб не забрали її в мене. Бо любили наглядчі залетіти в камери, коли ми виходили в туалет, і зробити «шмон»: всі речі перевертали, розкидали по камері, шукали в кожного щось «недозволене». Ще дівчата сміялися з мене, мовляв, та кому та твоя футболка потрібна, кого вона цікавить.

За день до суду я ніч не спала, думала, як я піду в тій футболці на «суд». Але дорогою до «суду» ніхто не чіпав її, вона була на мені. Я йшла в ній коридорами «МГБ», сідала в того їхнього «бобіка» і йшла через приміщення суду. На голові була шапка, яка закривала очі, і я тільки бачила, як переді мною ноги розступаються: мені давали дорогу. І от я уявила, скільки людей побачили герб і прочитали на спині напис «Моя держава — Україна». Я набрала сміливості й випрямила спину. А коли мене завели в «суді» за ґрати, зняли наручники й шапку, то я побачила шоковані обличчя всіх тих трьох суддів, які мали «розглядати мою справу». Я стою, груди

Олена Сорокіна у світшоті з тризубом під час звільнення з полону на КПВВ «Майорськ». Фото з сайту Офісу Президента України

вперед, і на грудях чітко видно намальований мною герб України, а тоді я демонстративно повернулася задом до них, наче шапку на стільчик покласти, щоб вони прочитали напис. Я в тій футболці повернулася до підвалу, ніхто не стягнув, не зірвав.

Взагалі, кожен виїзд — суцільні нерви. Мало того, що тебе судять, тобі погрожують 10, 15, 20 років дати, то ти виходиш із СІЗО, бачиш сонечко, дерева, травичку у віконечку, а коли суддя в нарадчій, просиш підійти до вікна подивитися: а там пташки співають, дерева цвітуть, квітень місяць... а ти дивишся на те все й плачеш. А потім минає ще 2 місяці, — липа цвіте, бджілки гудуть, а в тебе серце розривається, бо ти за кілька годин знову повернешся у свою смердючу камеру. І от кожного разу на тому суді я мала підніматися і називати своє ім'я, хто я, звідки. І в мене тоді виникла думка, що я маю в тій футболці розписаній саме на «суд» приїхати. Ще й, пригадую, на першому засіданні, вони мені кажуть, що в мене російське прізвище. А я їм злісно так: «У мене паспорт громадянина України, тому я українка; а прізвище моє Сорока: дід мій був Сорокою і коли він в 40-му році йшов в армію, то йому військовий білет видали з прізвищем, зміненим на російський лад і написали Сорокін». Це вони ж підім'яли під себе Східну Україну, а тепер приїхали нібито захищати російськомовних. Я це постійно на засіданнях говорила.

Футболку відібрали вже в СІЗО: міліціонери коли ту футболку знайшли, то всі мої речі висипали на підлогу прямо в коридорі, кидали їх, копали, а мене штовхнули до стінки обличчям. Я лиш повертаю злегка голову й кажу їм крізь сльози:

- Отдайте мне мою футболку. Вы не имеете права!
- Вот эту с гербом? — і зареготали.
- У меня и на паспорте герб.
- А мы и его изъяли. А поговоришь тут еще — знаешь, что с тобой будет?
- Делайте, что хотите: мне жизнь не мила уже...

І вони ту футболку в мене на очах роздерли й потоптали... А мене заштовхали в камеру. Та не хотіла я з цим миритися і знайшла серед речей, які передала подруга, кремовий світшот. І взялася малювати на ньому те саме. Я в зошиті в клітинку зробила собі трафарет і малювала вже з нього. Але сусідка по камері мене здала оперу. Вони прийшли й розірвали всі мої трафарети. І казав наглядач «еще раз увижу — все твої карандаши заберу». А я йому — «все заберіте — я угольком герб нарисую!». Доносчицю невдовзі перевели, а з нами з Володимирівною (Анастасією Мухіною. — *Авт.*) залишилися якісь зовсім відбиті на всю голову місцеві «ватніци», яким нас здати було простіше простого. Але я все одно малювала. І тут тільки домальовую, як до нас заходять:

— Сорокіна, Мухина — на виход.

— Обмен?

— Нет, колонія.

У колонії, звісно, був огляд речей. Я вивернула світшот і його дивом не знайшли. Але тільки ми зайшли в камеру, як нас з Мухіною знову — на вихід. Ми стояли на коридорі, а вони знову вивертали всі наші речі на підлогу. Все ж у СІЗО одна з тих алкоголічок, яка залишалася там, помітила мого світшота й донесла: хоч я ночами ховалася від неї, а ручка ж кулькова, все одно шкрябає — вона й почула. Серце мое завмерло, думаю: знайдуть, лишенько, таки знайдуть... Не знайшли. А потім знову влаштували «шмон», за кілька днів, але вона в мене навиворіт була, — і знову не знайшли.

Сама ж по собі колонія — це величезна триповерхова будівля, з усіх сторін огорожена колючим дротом. Перший поверх — окрім кімнат начальниць колонії і наглядачів, ще камери «карантину» — там сидять новенькі, адаптуються зо два тижні. Другий поверх — «другоходки», «третьоходки». А ми «жили» на третьому — там перебувають ті, кого ув'язнили вперше. Вода до нас не завжди доходила, не встиг набрати — залишишся невмитим, без чаю. Світло там економлять, тому на весь день вимикають, адже воно їм потрібне

в підвалі, — там розсада. Працюють в'язні там щодня і багато: як не з тою розсадою «возьтятся», то поле з перегноєм перекопують чи за худобою прибирають. Воно ж як: взимку розсаду вирощують, а навесні на полі її висаджують.

А коли вже нас мали везти на обмін, то я толстовку не одягнула, бо там все перевіряли. Серед речей поклала. А перед самим виходом кажуть — огляду не буде. І я за тою толстовкою полізла в сумку, дістала її швиденько й пов'язала рукавами на талію під куртку. Ми сіли в автобусі, а я була впевнена, що нас перед самим обміном повезуть до російських журналістів, показово. Але нікому ми не згодилися, хіба може донецькі бранці з ними розмовляли, бо я бачила, як з мікрофонами й камерами бігають. ОБСЄ бачила й була певна, що нас ніхто не зачепить, тому мала наготові ту футболку. Я навіть продумала для тих російських журналістів відповідь: хотіла їм сказати «вибачте, мокшанської не розумію». А я ж і на «суді» таке «випалила». Мене «суддя» піднімає і по протоколу питає «якою мовою ви бажаєте слухати засідання, якою відповідати?..». А я «судді» — «можете і мокшанською, я вже якось зрозумію». Знаєте, така дрібничка, а для мене піднесення.

СПРАВКА ОБ ОСВОБОЖДЕНИИ
Часть „б“

Серия МНР № 005944

Выдана гражданину(-же) Сорокиной

(фамилия, имя, отчество) Олени Викторовна

дата рождения 29.08.1969

(число, месяц, год)

место рождения Мокшанский район, Мокшанский район, область, Мордовия

(село, район, город, область, государство)

Государство) Украина

Гражданство

Ранее осужден Римес по судимости

о том, что он (она) отбывал(-ла) наказание в учреждении уголовного-исполнительной службы с 29.08.2019

по 29.10.2019 04.10.2019

осужденному(ной)

Встретились в городе Мокшанском (Мокшанский район, Мордовия) 29.08.2019, около 20 часов. По указанию начальницы ИТУ Сорокиной Олени Викторовны, по указанию начальника ИТУ Сорокиной Олени Викторовны, по указанию начальника ИТУ Сорокиной Олени Викторовны, по указанию начальника ИТУ Сорокиной Олени Викторовны.

и следов к месту проживания г. Мокшанск, ул. Мокшанская, 8

(село, район, город, область, государство)

Инициалы учреждения М.В. Сорокиной
(подпись)

Начальник подразделения О.С. Макашова
(подпись)

Справку получил (-ла) О.С. Макашова
(подпись)

Довідка Олени Сорокіної про звільнення з полону

Їду я в тому автобусі на обмін й дивлюся за вікно, а там узбіччя якісь такі брудні — грязюка, зарослі, бур'яни, якісь пакети валяються. Аж раптом — чистота... «Вже Україна» — прошепотіла я сама до себе. Підняла очі, а там хлопчина з шевроном українським, а потім ще один. Це таке щастя було їх побачити! Володимирівна їм махає у віконечко, поцілунки повітряні шле. А я не можу, мене як заціпило. Та ще й позаду сидять ті їхні автоматчики. Четверо. Вони ж потім тих своїх обміняних сепарів забирають назад в ОРДЛО. І я набралася сміливості, розстібнула куртку, розв'язала толстовку свою, руки протянула, миттю одягнула на себе й піднялася. То тим автоматчикам мало очі на лоба не повилазили. А наші хлопці побачили це й почали усміхатися.

**«Я КОЛИ ДІЗНАЛАСЯ, НА КОГО І ЩО МЕНЕ ОБМІНЯЛИ...
ТА КРАЩЕ Б Я ЩЕ ПОСИДІЛА ТАМ»**

Там, у заручниках, я була відрізана від світу, і тільки коли потрапила в камеру до Володимирівни, то побачила телевізор. І то — там був хіба один канал — «сепарський» «24». Від нього мізки плавляться, від цієї брехні — хоч на стіну лізь. Десь із 15 грудня 2019-го ми розуміли з їхніх новин про можливий обмін. Але, коли ми почули, які в них умови: я надіялася, що Україна на них не погодиться або домовляться по-іншому. І коли я приїхала сюди, я вже точно знала, на кого мене обміняли. Мені хотілося плакати від цього. Краще б я посиділа ще там, але не була б обміняна на таких людей — оті «беркутівці» з Майдану, харківські бандити. Це так боляче... Ну й непевні особи, які повернулися до України: вони могли бути громадянами України, але стали її зрадниками. Одна біда — «ватників» передавати, гірше — коли бойовиків.

Тетяна Горбуліч

цивільна, мешканка м. Щастя
1978 р. н.

Тетяна Горбуліч за професією — бармен, мама двох доньок. Більшу частину свого життя прожила в Луганську, де й досі мешкає її донька та онучка. З 2012 року — мешкала в сусідньому Щасті, де виховувала ще й названу доньку, працювала кухарем та їздила на заробітки до Криму.

З початком війни Тетяна почала працювати кухарем на базі українських військових сил, співпрацювала з українськими силами.

У березні 2018-го Тетяна зникла безвісти, про це написала у твіттері її донька Катерина: «У мене пропала мама. Горбулич Татьяна Николаевна. 06.05.1978 г. р. Живет в городе Счастье. 12.03.2018 года должна была приехать в Луганск ко мне в гости (к дочери) и пропала. Уже больше недели неизвестно ее местоположение. Помогите найти». А в червні того ж року бойовики заявили, буцімто ввіймали «агента СБУ» з позивним «Таміла» — вони говорили про Тетяну.

Рік і 10 місяців Тетяна перебувала в полоні бойовиків «ЛНР»: спершу в підвалах місцевого «МГБ», а після утримання в СІЗО та винесення «вироку судом ЛНР» — у луганській колонії.

Тетяну звільнили 29 грудня 2019-го: разом з іншими луганськими бранками вона приїхала автобусом на КПВВ «Майорськ».

«НА РОБОТІ ПРИПИНИЛИ ПЛАТИТИ ЗАРПЛАТУ, А САМЕ ЩАСТЯ НІБИ ВМИРАЛО»

До війни я працювала барменом в Луганську — у барах і нічних клубах. І мені це заняття давалося і подобалося. Але щось в мені різко змінилося десь у 2012 році, буквально за кілька років до всього цього кошмару: мені захотілося виїхати з Луганська в тихіше й спокійніше місце. І я обрала

Щастя: купила собі невеличку дачну ділянку й там жила. Мені подобалося в Щасті більше, ніж в Луганську: метушні такої немає і район у нас був дуже миловидний. У нас, бо жила я не сама там: я удочерила дівчинку, хвореньку. Моя одна донька живе за кордоном, у Москві, інша зосталася в Луганську — це вона мене згодом по суті самотужки намагалася шукати й витягувати з полону. У Щасті я працювала кухарем у різних закладах. Влітку їздила в Крим підзаробити в сезон трохи грошей, бо на ліки для моєї прийомної дівчинки потрібні були кошти: на півострові також працювала в ресторанах і барах кухарем та барменом. Вона ж тим часом залишалася під наглядом моєї сусідки, старенької одинокої бабусі. І так, певно, тривало б й досі, якби не все це...

Коли відібрали росіяни наш Крим, то я зрозуміла, що їздити туди я більше не зможу. Ми з жахом спостерігали за тими всіма мітингами так званих «ополченців» спершу по телевізору. Ми усвідомлювали, що щось гряде й до нас, але передбачити масштабів... думаю, цього не могли й самі військові.

А тоді окупували Луганськ, і я розривалася між Луганськом і Щастям: там перестрілки, і моя рідна донька уже й з онучкою моєю, а тут — хворенька прийомна дівчинка під вибухами. На роботі й зовсім перестали платити зарплату, а саме Щастя ніби вмирало: усі магазини, кафе, майже все крім кількох продуктових — зачинили. Я не знала, як утримувати свою дівчинку й купувати їй ліки. За які кошти? Та й ліків не було в місті. Я ризикнула ненадовго поїхати в Крим і підзаробити. Але там вже

Тетяна Горбуліч (праворуч) з донькою Катериною

майже не було відпочивальників, курортна сфера валилася. Ще трохи побувши там, я повернулася в Щастя, де вже стояли наші військові. Вирішила, що треба триматися біля них: можна бути в безпеці, та й робота як-не-як. А вони ж саме набирали кухарів у різні підрозділи наших сил: і добровольці, і Збройні сили, і СБУ. Не так гроші там давали, як допомагали хлопці продуктами, ліками для моєї дитини, навіть давали памперси, які я везла в Луганськ для своєї онуки. Завдяки нашим військовим я була майже повністю забезпечена всіма речами першої необхідності. Вони багатьом мешканцям допомагали, особливо продуктами.

Важко було навіть у Щасті, попри те, що воно залишалося під контролем наших сил. Його ж постійно бойовики обстрілювали, регулярно точилися бої. Мало хто говорить, що Щастя дрижало від обстрілів і його половину знесло. Якщо на світанку такий був сильний обстріл, що тобі лишалося стрибати в рів, найближчий до хати, чи навіть в ліс або посадку втікати, щоб тебе не розбомбило (сховищ я не шукала, бо в мене клаустрофобія, та і які бомбосховища на дачному поселенні, хіба підвали), то надвечір повертаєшся додому, до міста, а воно вже напівзруйноване. Хто про це писав? Короткі зведення: обстріляли Щастя з великого калібру. А ми там ледве виживали після цих «бомбьожок».

«З ЛУГАНСЬКА ПЕРЕДАВАЛА УКРАЇНСЬКИМ СИЛАМ ІНФОРМАЦІЮ ПРО БОЙОВИКІВ І ТЕХНІКУ»

Я частіше почала їздити в Луганськ, бо там була новонароджена онучка. Я розуміла, що в них в окупації майже нічого немає, тому закупувала тут все необхідне, брала те, що мені давали наші військові, і везла їй. Та й допомогти хотіла хоч трохи з дитиною. Страх-то був, коли блокпости перетинала, коли проїздили повз бойовиків, але я мусила туди їхати... Та бойовики, якщо чесно, якось не зачіпали. Ну вони ж знали, що я живу на підконтрольній Україні території, знали, що їду до доньки в Луганськ. Та всі так їздили туди-сюди: хтось

за пенсією, хтось за продуктами, та хто за чим. Я й гадки не мала, що мене можуть в чомусь запідозрити й схопити.

А потім настав момент, коли я зрозуміла, що мені потрібна доступніша дорога на Луганськ... як це пояснити, словом, я хотіла везти туди продукти на продаж. І почала працювати в тому напрямку. Під час однієї з поїздок познайомилася з чоловіком із Лутугино, який працював у місцевих органах. Після кількох зустрічей він сказав, що хоче перебратися до України, просив дізнатися, як це можна зробити. Я розповіла про нього нашим силам і пообіцяла спробувати допомогти. А тоді було різне... ох, і фото передавала, й інформацію про бойовиків, техніку їхню, куди і в якій кількості вона їхала. Та якось я не думала, що бойовики стежитимуть за мною, за моїми дзвінками, пересуванням, зустрічами з цим чоловіком.

Схопили мене, коли я вкотре їхала в Луганськ. Зокрема, із цим чоловіком мала зустрітися, але я не доїхала до нього. Взяли спершу мене, прямо на блокпосту. А його буквально через пів години. Як це відбулося: я приїхала на блокпост «сепарів» і подала як звично документи. А вони мені «Отойди от окошка». Ну я відійшла, що з ними сперечатися. А тим часом до мене підійшли зі спини — мішок на голову, руки за спину, наручники й посадили в машину «швидкої». Провезли певно кілька кілометрів, виволокли зі «швидкої» й кинули в якусь іншу машину, мабуть, щоб я розгубилася і не відслідкувала, куди мене везуть. А привезли в так зване «МГБ» Луганська.

Там мені передовсім погрожували, щоб я про цього місцевого, який хотів на український бік, і слова не мовила. Бойовики мені придумали абсолютно іншу історію, яку я мала розповісти для їхнього «відеозізнання». 10 днів їхніх «переконань» — і справа була зроблена, кримінальна — на вісім томів. Та й все.

До речі, на тому відео, яке двічі знімали зі мною бойовики, фігурує позивний «Таміла». Це вже не вигадки «сепарів» — то свої мене так називали. Чому? Бо мій батько — дагестанець, і коли моя мама вийшла заміж, то поїхала

в Дагестан. А як довелося приймати мусульманство, вона не прийняла його, розвернулася і втекла звідти. А з народження в мене ім'я — Алієва Таміла Аганешівна. Мама забрала мене зі собою і виробила радянський паспорт на Тетяну Горбуліч. І таким чином обрубала всі кінці з Дагестаном.

Донька мене чекала в Луганську, а я не доїхала. Вона майже одразу подала в розшук, і тільки через 10 днів мені надали слідчого, а ще за стільки ж часу — «адвоката». Ну останній — це «таке», для галочки, бо що він є, що його немає — без різниці, помочі від нього — нуль. Донька шукала мене власноруч. Їздила в Щастя, де також мене розшукувала. Писала пости в соцмережах, які невдовзі позникали. Не виключаю, що їй за ці пошуки погрожували, тому пости вона видаляла. Переслідували її, і вона навіть була свідком у мене на суді. Сестру та племінницю також розпитували про мене й переслідували. Ну а вже в СІЗО дозволили мені передачі приносити, речі, які мені були потрібні. Здебільшого це робили моя донька з Луганська й моя сестра. А до того, у «МГБ», то потайки могли тільки через слідчу щось передати, і то не завжди.

«СТРУМ — ЇХНЯ “УЛЮБЛЕНА” ТОРТУРА. А ТОДІ МЕНІ ВИБИЛИ ЗУБИ Й РОЗРІЗАЛИ ЖИВІТ»

Допитували мене переважно місцеві: ті, певно, які не встигли втекти з Луганська і через те й бісилися. Та й росіяни були поодинокі. Щоб змусити мене сказати те, що їм треба, починали просто з образ, морального насильства, приниження. Коли словами не могли чогось добитися, тоді в дію вступав електрошокер: його вони застосовували з особливим ентузіазмом. На додачу — демонстрували на мені всі свої боксерські навички. Не раз казали, що таких як я розстрілюють, обіцяли, що вони це зроблять, розповідали, як вони це зроблять і що буде зі мною перед тим, як пустять кулю в голову. Взагалі, застосовували все, що могли, що їм дозволяла їхня фантазія — не соромилися нічого... Сильно били по нирках, прицільно, ну й регулярно оцей електрошо-

Тетяна Горбуліч у полоні

кер... струм то їхня «улюблена» тортюра. А потім... а потім мені вибили зуби й розрізали живіт. Різали посередині й по боках... не хочу про це згадувати. У них — збочена психіка. Медична допомога? Я вас прошу, знеболююче й снодійне, ну ще якусь мазь мені на той розрізаний живіт дали, і бинти могли в камеру закинути.

Дівчат ґвалтували, не таємниця. І залежало це від зміни отих наглядачів і кількості ними випитого, і взагалі, від того, «під чим вони». Було. Знущалися. Кілька разів обіцяли заразити мене СНІДом і сифілісом. Не раз чула крики і з сусідніх камер: до чоловіків просто приходили п'яні наглядачі й били, ламали, різали ножами, можливо, і їх ґвалтували. Потім давали трохи часу отямитися, і знову ті самі кола пекла. Ну з чоловіками насправді жахи там робили... Труп — раз на місяць, а то й два трупи — це в них стабільно. Люди просто не переживали ці тортюри: вмирали прямо посеред катувань, бувало й після них від того, що не витримало серце, бувало й віку собі самі вкорочували. Катували усіх, так само смерть могла торкнутися кожного, це від статі та віку не залежало: дорослі чоловіки, жінки, малолітні, яким по 18 років, і навіть бабуськи. Іноді після смерті тіло віддавали рідним: робили місцеве тюремне медичне заключення, мовляв — «Умер. Извините». Ймовірно, були й такі, кого нікому було віддавати. Долі їхніх тіл я не знаю.

Тероризували рідними: казали допитувальники, що як я не робитиму того, що вони скажуть, то моя дитина буде за стінкою в камері сидіти. А заради дитини чого тільки мама не зробить, ви ж розумієте. Страшно було ще й від того, що я не знала нічого про свою прийомну дитину: як вона, де, їй же постійний догляд потрібен і ліки, її саму не можна залишати. Я потім просила «адвоката» якось їй подзвонити, поцікавитися, як вона. Але «адвокат» мені брехала, що нібито вона їй дзвонила і в неї все добре. А моя дівчинка через 10 місяців мого полону, в той час як я була в СІЗО, померла: їй бракувало догляду й ліків. А в день смерті... у неї епілепсія, і під час чергового нападу нікого не було поруч.

Переважно всі «наглядачі» в «МГБ», яке, до речі, для мене стало найгіршим місцем на землі, усі ці кати були майже завжди п'яні. Там розмови зав'язати з ними нереально було, у чомусь переконати, щось довести, якийсь взагалі діалог вести. Вони п'яні приходили й били-катували: когось прямо в камері, когось волокли з камери й допитували в іншому місці. Вони, думаю, мали вказівку кого бити. А бувало й не мали, і тоді вони просто приходили вправлятися у своїх вмілостях катів. Бо то були кати. Усі катування, до речі, відбувалися переважно після обіду. Їхнім насильницьким фантазіям просто меж не було: що вони тільки не вигадували... і ти дивишся на них, як вони себе ведуть, і розумієш, що вони це роблять ще й для власного задоволення, вони від цього реально отримують кайф. Мені в голову не вкладається, як в таких людей можуть бути дружини, а в когось навіть діти. Ну це ж хворі люди, схиблені. Бо як інакше таке взагалі можна пояснити? Враження, що в «МГБ» перебралися ті, хто не міг реалізуватися ні вдома, ні в суспільстві — от вони прийшли в «мусарку» й реалізуються там отаким диким чином.

Камера... то була кімнатка 1,5 на 2 метри, повністю з цементу: двоповерхове ліжко, п'ятилітровий бутиль, який слугував нам туалетом, табурет і тумбочка. От і все. От тобі і вся камера. Ні вікон, ні нічого, а тільки цілодобова лампочка, яка

дуже яскраво горить — заснути нереально. Жінок там переважно одночасно могло перебувати одна-дві. Чоловіків — багато. Здебільшого це були військові й політичні в'язні — дві «провідні» статті: «зрада батьківщині» та «тероризм».

Камера-допит-камера-допит. У «МГБ» відбувалося так зване «опрацювання» людини. Знімали зі мною два відео: перше — після усіх основних допитів, коли мені придумали версію, яку я мала озвучити, не називаючи цього чоловіка, якому я допомагала перебратися до України. А друге, коли вже мене в тюрму привезли — по суті те саме, просто уже як засуджену, і я уже називала прізвище, яке вони мені наказали озвучити. А через три місяці мене з підвалу відправили в СІЗО. Там я сиділа й чекала їхнього «суду».

Ну це вже зовсім інші умови... там принаймні не знущалися з мене, не мучили так, не катували посеред ночі. Там ми по суті просто рік сиділи й чекали «суду». А на тому ганебному суді мені «дали» 12,5 років тюрми.

Далі була жіноча колонія, «зона» по своїй суті...

«В МЕНЕ НАВІТЬ З'ЯВЛЯЛИСЯ ДУМКИ ПРО САМОГУБСТВО»

На «зоні», де я відбула пів року, звісно, таких тортур, як в «МГБ», не практикували, але ставлення було дуже упереджене, бо ти — політично засуджена. Таке ставлення було і від тюремних наглядачок, і від самих жінок-бранок. Кого тільки не тримали там крім нас: наркоманки, убивці. Нас першопочатково, коли я тільки потрапила туди, на 100 в'язнів було певно дві-три політичні бранки. А потім, незадовго до обміну, певно ще зо 20 політичних там з'явилися. Роботу виконували найчорнішу: вугілля таскали, город копали, за свинями прибирали. На «швейці» працювати нам не дозволяли, хоча цим спокійно займалися інші в'язні, не політичні. Речі якісь я мала зі собою, а якісь донька принесла-передала. А так, то 10 сигарет на день хіба, піжама з халатом, ну і якесь мило з рушником. Все.

«Ваша стаття прирівнюється к детоубийству» — казали нам ті ув'язнені жінки, які сиділи за якісь тяжкі злочини.

У них там свої «масті», безпідставні, надумані ними. Називали мене, як і усіх політв'язнів, «фашистами», «зрадниками», «сволочами», «бандерівськими шпіонами». Та як вони тільки нас не називали там, така лють і ненависть... Говорити з ними я не бачила змісту. Та й про що з ними говорити? Вони все самі чудово розуміють, від того і зляться. А так, то вони просто намагалися підіграти «адміністрації» тієї колонії, «ополченцям», показати їм якусь свою зразкову поведінку чи «перевагу» над нами.

Окрім принижень, всі підряд на «зоні» казали мені, що я нікому не потрібна, що мене не обмінюють: весь час тиснули, що я Україні не потрібна. «Адвокат» же повторювала, що обмін все одно буде і я туди рано чи пізно потраплю. З того часу мені довелося чекати пів року, щоб мене внесли в списки й таки обміняли. Я мріяла про обмін, бо мені дали більше 10 років, а в моєму віці (Тетяні Горбуліч зараз 42 роки. — *Авт.*) та з їхнім режимом — це означало, що я не вийду з тюрем ніколи. У мене навіть з'являлися думки про самогубство. Я дійсно про це думала, міркувала про способи, як це в камері можна зробити. Та бодай для того, щоб не мучити мою дитину й вона 12 років із передачами для мене не носилася. А

вона їх робила регулярно. Самогубства в ув'язненні були. Жінки не так часто це робили, здебільшого — зовсім молоденькі хлопці. Їх доводили. Це правда.

А скільки ж жінок ще залишилися по тюрмах. Я зараз говорю про політичних бранок. Їх не обміняли. Вони zostалися там. Про них треба говорити постійно, кричати треба, їхні прізвища доносити до

Тетяна Горбуліч під час обміну на КПВВ «Майорськ». Фото Євгена Гончаренка

людей і Президента. Треба там в тюрмі запам'ятовувати їхні прізвища, за що й де їх взяли, куди посадили й скільки вони вже перебувають в полоні. Чим більше розголосу, тим більше шансів, що людину обміняють.

А ще... я багато чула про тюрми, про які ніхто не знає. Чула про людей, які в них перебувають не перший рік, але їх ніхто через страх не шукає, ніхто не подає заяв про зникнення чи викрадення. Мабуть, вони вважаються зниклими безвісти. На власні очі я тих тюрем не бачила. І, мабуть, слава Богу. Але я чула, що таких місць утримання — вісім. І це тільки в одному районі Луганська. Наскільки це точно... не можу на 100 % сказати. Там можуть бути різні в'язні: і політичні бранці, і кримінальники, і їхні, бойовики. Таких часто ловлять і кидають в такі місця, якщо їм щось треба «віджати», чи щось «вибити», або були колись ворогами, а тепер, як то кажуть «прийшов час розплати». Всяке може бути. Якогось особливого ставлення, будь-де, у них немає до «своїх». Знущалися над усіма. Тому що ті наглядачі — повсюди однакові, здебільшого в нетверезому й неадекватному стані.

«НАЙБІЛЬШЕ ХОТИЛОСЯ, ЩОБ МЕНЕ ТАКОЖ РОДИЧІ ЗУСТРІЧАЛИ, ЯК ІНШИХ ЗВІЛЬНЕНИХ БРАНЦІВ»

Там напевне кожного другого-третього родичі не шукають. Ну як не шукають... не подають в розшук, я це маю на увазі. Бояться. Там більшість просто боїться, — ті, хто zostався на окупованих територіях. Бояться того ж полону, розправи, каліцтва, бути вбитими. Але є ще одна причина: коли полонені потрапляють у підвали, то часто не під своїми, а зміненими колись задля безпеки прізвищами. Тому родичі їх часто не можуть відшукати, бо полонені можуть сидіти під іншим прізвищем, під псевдо, під яким постили якусь інформацію у соцмережах. Дехто там до такої степені патріот України, що намагається їм щось довести, переконати, переспорити, попри те, що його б'ють і катують. Ну але це

беззмістовно: тебе не чують і називають «фашистом». Ну як там розмовляти? З ким?

Я ще для себе таке відстежила: перед обмінами ті наглядачі й наглядачки ставали значно лояльніші, ніхто тебе й пальцем зайвий раз не рушить, якщо ти в списках на обмін. Бо ж «не годиться» з синцями, порізами й побоями на обмін йти.

Коли я сіла в автобус на обмін, то в мене було відчуття, що я повертаюся з того світу. А в аеропорту... мені найбільше хотілося, щоб мене так само родичі зустрічали, як інших звільнених бранців. Але мене не зустрічали... нікому було, просто нікому. Після обміну й недовгої реабілітації відразу поїхала в Щастя. На могилку. Прибрала там трохи, свічку запалила для донечки. На щастя, сусіди допомогли похоронити її по-людськи.

А зараз... мені б дуже хотілося повернутися до своєї роботи бармена. Звісно, хочеться в Крим, ну але ж це неможливо наразі. Буду пробувати тут, у Києві, якось пристосовуватися до життя. Сумую за дітьми, онучкою... з донькою з Луганська тепер тільки по вайберу можу спілкуватися або телефоном. Не навідатися більше мені до неї, не допомогти. Та і як їй сюди їхати через ті всі блокпости бойовиків із маленькою дитиною на руках. Але дуже б мені хотілося її живу побачити, обійняти і її, і внучку. Ще на це дуже надіюся в майбутньому, гріє, що вони в мене є...

Тетяна Горбуліч після полону

Анастасія Мухіна

цивільна, мешканка м. Луганськ
1947 р. н.

Анастасії Мухіній — понад сімдесят років. У неї — вища освіта інженера й великий досвід роботи по сертифікації підприємств і продукції. Багато років жінка мешкала на Кіпрі, але у 2008-му вирішила повернутися до України (Луганська), аби доглядати за мамою, яка сильно хворіла.

У лютому 2018-го в соцмережах з'явилося повідомлення, що в Луганську затримали 70-річну жінку, яку звинуватили в «пособництві українським диверсантам», а в її квартирі знайшли проукраїнські стрічки, листівки та вибухівку.

Жінку «засудили» так званим «судом ЛНР» до 16 років ув'язнення за 6 статтями, хоча спершу «закидали» 13. Її незаконно утримували рік і майже 11 місяців: спершу КПЗ Ленінського району, в'язниці Луганська, а після СІЗО та «суду» — у луганській колонії «Селезньовка».

29 грудня 2019 року на КПВВ «Майорськ» Анастасію Володимирівну обміняли: вона прибула з в'язниці автобусом, разом з іншими бранками.

«ДО ВІЙНИ ЛЮДИ З РОСТОВСЬКОЇ ОБЛАСТІ МАЛО НЕ ЩОВИХІДНИХ ПРИЇЗДИЛИ ДО ЛУГАНСЬКА ЗА ПРОДУКТАМИ»

На власні очі я бачила, як десь із березня-квітня 2014 року, одразу після анексії Криму, ті «зелені чоловічки» йшли-їхали на наш Луганськ. А рухалися вони прямісінько з Ростовської області, явно не з сусідніх сіл. А ще, у Луганську узагалі дуже багато росіян: вони мали російські паспорти й ніколи не приховували, що їм не надто подобається, що вони в Україні. Вони працювали, зокрема, в держустановах: школах, міськрадах тощо. Але вони по суті своїй — боягузи, тому раніше сиділи тихо. А тут раптом — підтримка з Росії прибула, їх же «захищати» приїхала. От вони й почали голови піднімати. Спершу бігали проукраїнськими мітингами й то наш прапор зірвуть, то поб'ють якогось поодинокого

Анастасія Мухіна після звільнення з полону.
Фото з офіційного сайту СБУ

мітингувальника. А тоді почали ходити на свої незаконні «акції протесту», сепаратистські, з триколорами в руках.

Восьмого березня 2014-го я стала свідком одного монологу: чоловік моєї знайомої завзято розповідав, що «надо боротися с Украиной, чтобы мы могли присоединиться к России». Я спершу слухала, що він «несе», а потім не змогла змовчати. Кажу йому «Як тобі не подобається жити в Україні, то в чому проблема? Береш свої речі, пакуєш і їдеш до Ростова». — «А я гражданин России!». І цей чоловік

працював в Луганську в школі, навчав дітей. Мені насправді дуже було образливо: не за те, що він такий агресивний, а через те, що ті люди, які так марили Росією, все життя своє прожили, користуючись українськими благами, і ходили до української школи, і вчилися в українських вузах, і пенсії потім мали також українські. Та люди з Ростовської й Воронезької областей до війни мало не зовихідних приїздили на Донбас, зокрема — до Луганська, щоб закупити собі речей і продуктів, вугілля, будматеріали. Луганськ забезпечувався по першій категорії, ще за радянських часів. Знаєте, до 30 років я була в «комсомолі», була членом партії: не тому, що мені так хотілося, а тому що так вийшло. І навіть там я не соромилася і не боялася захищати своє місто як українське. Мене навіть нагородили медаллю «За доблесний труд» у 1970 році.

А за кілька днів до окупації Криму, до речі, мене ще встиг набрати двоюрідний брат з півострова, офіцер в запасі.

— Надо делать все так, как делает Крым. Еще немножко и Крым будет в составе России. Будете так же делать на Донбассе — будете с нами, будете тоже в России.

— Крым нужен России только потому, что там стоит их флот. Все это для того, чтобы не платить налоги за пребывание их кораблей в Крыму. А Донбасс был, есть и всегда будет жить на налогах. Еще при СССР такие же шахты как у нас, на Донбассе, в РФ уже позакрывались — они просто были нерентабельны. В РФ есть газ, а у нас нету. И тут жили на дотации. Люди этого не понимали.

— Еще немножко, и Крым, и Донбасс будут в России.

Він мене не чув і не розумів. Як і не розуміли більшість моїх сусідів і взагалі мешканців Луганська. Можливо, я це зрозуміла, бо маю вищу освіту, може, тому, що більше цим усім цікавилася, може, читала багато адекватних книжок, а не вузької пропаганди. Я завжди захищала Україну, навіть в «комсомолі», навіть коли мені верещали в тюрмі, що Крим російський, то я спокійно казала «Ні, ви книжки історичні почитайте: як Єрмак завоював Сибір, як Ємелька Пугачов приєднав Крим до Росії, як хани приїздили, щоб отримати дань, і як зустрічали їх і везли на коні до Москви, а самі йшли поруч пішки». «Та то ж було давно», казали вони, мовляв, що ви нам тут розповідаєте. Вони ж не цікавилися ніколи, що Крим без води та світла повернули Україні, а в нас забрали чудову землю — Краснодарський край. А щоб дати воду в Крим, затопили 187 поселень. Не цікавилися, як і за що людей, українців, на Сибір відправляли. За таку позицію в тюрмі «ЛНР» могли вузькочолі «ополченки» і водою плеснути в обличчя, і вдарити — як тільки щось про Україну чули, то аж підстрибували на тих своїх нарах, відразу в бійку лізли. Бувало страшнувато.

А вперше, до речі, мені справді стало страшно під час путчу (спроба державного перевороту в СРСР у серпні 1991 року, коли самопроголошений Державний комітет з надзвичайного стану намагався усунути від влади президента СРСР Михайла Горбачова. — *Ред.*): я відразу подумала, що мене відправлять на Соловки, бо я всюди на зібраннях як член партії

казала, що думаю. Думала — засудять мене, як прийде та влада. Але Україна відділилася і ми дуже раділи цьому. Більше 10 років я працювала за кордоном, і чого я тільки не бачила, але розуміла, що в мене вдома, в Україні, найкраще. Я це і за кордоном казала й завжди точно знала, що маю повернутися додому: ніколи не мала планів виїхати з країни назавжди. Я щороку поверталася в Луганськ і зароблені гроші складала в банк, щоб мені на пенсії гарно жилося. Але прийшла війна... я бачила, як заходили російські окупанти, я бачила оцих «кадирівців», бачила як знищували нашу культуру. І я бачу, як вони продовжують це робити. Можна було по будинках визначити, хто в місто чи село увійшов: там, де побували «кадирівці» — лишився тільки каркас дому, вони все знищували, а там, де першими ступили росіяни — зникла уся дорога техніка, сантехніка, гроші, коштовності. Вони йшли й руйнували все те, що люди собі нажили за життя.

«З РОСІЇ ВЕЗЛИ «ГУМАНІТАРКУ», А НАЗАД — ТЕХНІКУ ІЗ ЗАВОДУ ВИРОЩУВАННЯ ШТУЧНИХ КРИСТАЛІВ»

Як окупанти стояли в університетському гуртожитку Луганська й була комендантська година, то ми з сусідкою писали від руки записки й розклеювали по під'їздах, біля магазинів. Ми хотіли, щоб люди знали правду: хто насправді знищує наше місто. Як перший російський конвой зайшов у місто, то вони зайшли нібито привезти «гуманітарну допомогу» — якісь продукти, речі першої необхідності. А насправді ж вони потім тими машинами вивозили техніку із заводу, який виготовляв двигуни для вертольотів і літаків, з 100-го заводу установку вирощування штучних кристалів. Вивезли також усю документацію з Луганського тепловозобудівного заводу. Ви розумієте, так? Якби Росія дійсно хотіла створити тут «процвітаючу республіку», вона б того звідси не вивозила. А вони просто розкрадали, а місцеві в більшості були зачаровані тими продуктовими наборами, які вони привезли «на відчепись».

Ще у 2014 році оця моя подруга перебралася на підконтрольну Україні територію, а я лишилася в Луганську. Я не могла поїхати, бо доглядала за кількома хворими родичами. До речі, один із них, мій брат — двічі інфарктник та інвалід першої групи, якось зник зі зв'язку: його тоді вигнали «ополченці» з дому й жили довгий час в його квартирі, а через два місяці повернули й він вийшов на зв'язок зі мною. Правда, уже без машини — її забрали бойовики.

Майже рік я прожила в Луганську, спостерігаючи за цим безладом. І нарешті, у 2015-му, я вийшла на зв'язок з українськими військовими: це відбулося в одному з міст, яке раніше звільнили наші сили. Я сама їм запропонувала свою допомогу, переконувала, що я в силах працювати разом із ними. Казала, що пропаганда тут страшна проросійська, і Україна не може мовчати. А вони мене питають: «а що має робити?». Я ж їм — «Та хоч інформаційно працювати в тилу ворога. Дайте мені листівки! Вони мені потрібні!». Розповіла, як клеїла від руки написані проукраїнські аркушики й просила, щоб вони допомогли мені з надрукованими, кольоровими, які б я продовжила розклеювати містом. А наступної нашої зустрічі вони вже передали мені пачку листівок і жовто-блакитні стрічки. І так з 2015 року я вже розклеювала не саморобні листівки, а друковані. Ті листівки згодом не раз з'явилися в соцмережах і ЗМІ. Думаю, я працювала не даремно.

«РОЗВІШУВАЛА ЛИСТІВКИ, ФОТОГРАФУВАЛА ЇХ НА ТЕЛЕФОН І ПЕРЕДАВАЛА СВОЇМ ПОБРАТИМАМ»

Я кожного разу сама їхала на нашу територію, забирала нові листівки й поверталася в Луганськ, щоб розклеювати їх містом. Водночас і стрічки розвішувала. «Луганськ — це Україна», «Донбас — це Україна», «Схід і Захід разом», «Донбас, вставай, Россія тебе предала», «Нет людей, которые могут вам помочь. Вот телефоны, которые вам помогут...» — отакого характеру були ті листівки. А, ще ж були проти Путіна, пам'ятаю, проти Плотницького. Писала, мовляв,

російський «гумконвой» приїхав і можна приходити в центри соцзахисту районів міста й отримувати допомогу, та ще й по тисячі рублів. Звісно, люди приходили й нічого не отримували. І були зовсім невеличкі листівки — вони саме бойовикам адресувалися: «Повернись додому» — бойовики дійсно могли подзвонити по вказаному номеру, покаяться, і їм це, так би мовити, зарахується. Досі ж існує ця програма від СБУ «Повернись додому», саме для ексбойовиків «ЛДНР». Про мої листівки бойовики не знали: я розклеювала їх вкрай обережно, не поспішала, продумувала маршрут по всіх районах міста, виважувала кожен крок. І ці листівки, які я клеїла, фотографувала на телефон і передавала при зустрічі на українські території своїм побратимам разом з іншою важливою інформацією про бойовиків у Луганську.

Ту мить, як вони мене схопили... про таке пам'ятатиму стільки, скільки буду жити. Вранці 8 лютого 2018-го я поспілкувалася з нашими військовими: домовилися, що 10 лютого нам треба зустрітися. Після дзвінка я пішла ще за так званою пенсією у 2 тисячі рублів. Захопила зі собою кілька листівок, думала «ай, та розклею ще». Але я припустилася величезної помилки, якої ніколи не дозволяла собі раніше: я вперше розклеїла їх навпроти вікон. І от я причіпила ту листівочку, сфотографувала й пішла собі далі. А за кілька метрів від того місця мене почали гукати. Молодий хлопець на прізвище Калашніков підбіг до мене й сказав, що я затримана. А тоді він подзвонив комусь і до нього приєдналися інші сепаратисти й одразу забрали документи. Мене повезли в мою квартиру — вони знали цей район і по документах зорієнтувалися, куди їхати. Помешкання одразу обшукали, 10 людей, і забрали багато речей, зокрема й ключі від неї. А тоді подзвонили в «ОБОП» (рос. отдел по борьбе с организованной преступностью. — *Авт.*). Чому «ОБОП»? Бо на листівках заклики проти країни-окупанта та ОРДЛО, і вибухівка. Я в суді сказала, що я її знайшла біля дверей своєї квартири. Ну й вона була в тому стані, що не могла вибухнути. Всю ніч мене допитува-

Листівки, розклеїні Анастасією Мухіною у Луганську

ли, і наступну добу також. А тоді повезли до моєї квартири знову й допитували ще й там. Погрожували повісити мене на дверях, якщо я не здам своїх «начальників»: це були четверо людей зі зброєю. І підвісили б певно, але їм подзвонили, щось сказали, і вони стишили агресію, але продовжили допит. У квартирі після них — наче цунамі пройшло. Ввечері, після чергового допиту в «ОБОП», мене повезли до слідчого й тоді кинули до «КПЗ» Ленінського району міста. А через три дні був суд і мене арештували на 2 місяці у в'язниці. І кожні 2 місяці продовжувався термін мого утримання.

«ЧЕЧЕНЕЦЬ СКАЗАВ МЕНІ: «ЧИТАЛИ «ГУЛАГ»? ВОТ ТУДА ВывЕЗЕМ»

В «ОБОПі» мене допитували по 8 годин Андрій Глушко, Катерина Федорова та ще двоє, які не назвалися. Усі були в цивільному. Це вони возили мене регулярно в «ОБОП» в будівлю «Беркута» по вулиці Ломоносова, де, до речі, допитували і моїх родичів: мені навіть показували, що вони сидять в підвалі, і казали, що скоро ми в тюрмі з ними

будемо перестукуватися. Але їх відпустили, бо вони й справді нічого не знали про мою роботу. Брата мого рідного своїми допитами й дзвінками вони довели до реанімації. Це була Олександра Карпенко, яка раніше працювала при штабі «ополчення», а згодом стала наглядачкою карантинної камери у в'язниці. А телефон їй дав опер Зобов Юрій Анатолійович. Брата примушували продати мою квартиру: гроші від квартири брат мав передати взамін на внесення мене до списку на обмін. Це мало бути 10 тисяч доларів. Але він зламався тільки фізично: квартири він не продав. Мене ображали, і могли вдарити, але не катували. Можливо, через мій вік, але ймовірніше тому, що я відразу в усьому зізналася: вдома дійсно була вибухівка й листівки розклеювала я сама. Я не видала військових, які мені передавали ті листівки і яким я повідомляла інформацію по Луганську. І я з тими людьми досі бачуся тут, у Києві, після повернення з полону.

Серед допитувачів був і чоловік кавказької зовнішності.

— Ви чеченець? — питала його я.

— Да.

— А что вы делаете в Луганске?

— Это моя вторая родина.

— Как? Ваша родина Чечня! У вас есть Кадыров...

— Нет, первая моя родина — Приднестровье, где я навел порядок. А теперь и тут наведу.

— И что теперь со мной сделаете?

— А вам светит 20 лет. И повезут вас в Россию.

— А чего же в Россию? При чем тут Россия?

— Читали «ГУЛАГ»? Вот туда вывезем, без документов. Там и сгниете, никто о вас и не вспомнит. Нет документов — нет человека.

А потім мене забрали з тюрми, зав'язали очі, одягли наручники, кинули до машини й возили більше двох годин, при тому говорили, що їдемо в Росію. І я справді думала, що везуть в Росію і триматимуть у полоні там. Але коли ми почали різко спускатися дорогою вниз, я відчула, що ми їхали мостом

і зрозуміла, що ні до якої Росії мене не везуть, а просто «катають» околицями Луганська, бо немає на кордоні з РФ таких мостів. Я там була, Изварине, Гукове — я точно знаю.

І справді нікуди не вивезли, а привезли на детектор брехні. Почали чіпляти ті дротики до мене. А я ж їм кажу, що в мене після допитів і «подорожі» в їхню Росію тиск і серцебиття скажені. Питаю, що ваш апарат покаже? «Брехню», — відповів той поліграфолог. І тоді ці Глушко з Федоровою оскалилися і сказали — «получишь по полной». Бо вони хотіли дізнатися, хто мої куратори — ось, що їм треба було. А я казала, що в мене їх нема, що я ні на кого не працюю і ні з ким нічого не підписувала і номерів телефонів в мене немає. Їх це знову бісило. Тому вони й перевіряли всіх моїх друзів і родичів, проводили в їхніх домівках обшуки. А потім навіть показали по росТБ: отака от літня жінка, мовляв, її українські спецслужби обдурили й тепер їй «світить» 20 років в «ЛНР».

«У ТЮРМІ ЗІ МНОЮ СИДІЛА «ОПОЛЧЕНКА» — ЗА ТЕ, ЩО НАДАВАЛА МЕДПОМІЧ УКРАЇНСЬКИМ БІЙЦЯМ»

У тюрмі ж мене дуже принижували саме в'язні: ну, наприклад, не давали виходити в туалет, забирали продукти, які мені брат приносив. Не раз мене наглядачі по наказу опера кидали з камери в камеру. Ми піднімалися в шостій ранку під гімн «Лугандонії» і щоранку називали свої імена і статтю, за яку нас утримують. З камери нас виводили тільки на допит або до суду, ще в медсанчастину й лише по письмовій заяві.

А коли мені зашкалив тиск, то відправили в медсанчастину, де не було опалення, а матрац був мокрий від води, яка текла по стінах — всі мої речі були мокрі. І мене посадили з жінкою-убивцею, із шизофренією, її суд відправив на безстрокове лікування. А лікар за 10 днів жодного разу до мене не підійшов. І я почала проситися назад в камеру. Але мені стало гірше й вони переселили мене на місяць в лікарню при тюрмі.

Чула, як ті «оперуполномочені» знущалися над людьми... особливо над жінками. Спершу жіночий крик, а потім один до іншого зі сміхом «давай-давай, учи ее, чтобы знала, как себя вести». Чула удари, потім знову крик, сміх тих «допитувачів». Жінку гвалтували. Але були й інші «в'язні»: одній дівчині, Лілії Д'яченко (її в грудні того ж року відпустили в Україну, бо їй засудили її при українській владі), той «опер» передав сухі дріжджі, то вони з них робили собі бражку. Зазвичай, коли в камерах були бійки, то наглядачі викликали так звану «5 бригаду», яка їх утихомирювала. А коли ті після бражки починали битися і матюками на всю тюрму кричати, то він тільки у віконечко загляне — «ну не надо, тише-тише, девочки». І вся тюрма чула, як вони билися, душилися, кричали. Я в куточок забилася в тій камері й тихо сиділа, щоб вони і мене не побили, так між іншим.

Взагалі, у тюрмі біля мене сиділи переважно убивці й наркомани, ну і ще «воровайки». А коли я була на карантині, 4 місяці, то тільки там зустрілася з жінкою Наталією, яку звинувачували по статті 335-ій — «зрада ЛНР». Хоча і вона не була патріоткою як такою. Річ у тім, що вона була медпрацівником у так званому «ополченні» — надавала допомогу і в Іловайську, і в Дебальцевому. А звинуватили її в тому, що надала медичну поміч українським воякам, причому за наказом командира. Після всіх цих подій її командир контракт не продовжив і втік, а її посадили. З нею сиділи ще дві дівчини-«ополченки»: бухгалтер і начальник відділу кадрів при штабі. Мабуть, забагато знали, якщо їх засудили з таких посад.

Найважче було перебувати в тюрмі серед наркоманів: вони приймали наркотики в камері, курили траву, і це знали начальники в'язниці. Бо так просто наркотики не пронесяш: там все перевіряють, ріжуть твої пакети, одяг, роздягають догола, щоб обшукати. Значить їм допомагали. Їжа... ну її неможливо було їсти, тому брат мені часом приносив сухі пластівці. Вранці прокидалася і запарювала три ложки

вівсянки, в обід кидала в окроп горох і приправу якусь — то був мій суп. А на вечір готувала пластівці гречки чи пшона і єдине, що можна було їсти там — це шматочок смаженої риби. Хліб їсти неможливо: його стиснеш пальцями — і вода тече. Каша чуть постоїть і стає каменем, зуби можна було зламати до їхньої каші... Брат передавав мені журнали з кросвордами й разочок щось там написав для мене. Але я не прочитала, бо наглядачі видерли ту сторінку. А так з братом зв'язку не було. Передачі завжди затримували. А були «шмони», коли всі речі перевертали й продукти перекидали на підлогу. А тоді змушували спускати штани й по 5—6 разів присідати. Робітники тюрми мені навіть інколи казали «і чого вас посадили: таких вже не садять».

Більшість в тій тюрмі мріяли вийти й отримати російські паспорти. Мене це в них найбільше дратувало. Я ще казала, що там одна з умов отримати той РФ-паспорт — не бути засудженим, а вони відмахувалися «ай, деньги все решают».

Я ще до полону, до речі, бачила строковиків у Луганську, ну російських. Питала, що вони тут роблять, а вони мені відповідали — «служим». Я ж за своє — так це ж Луганськ, це територія України. На що чула відповідь: «Да какое там! Это Ростовская область». І все мене діймали потім в тюрмі і в'язні, і наглядачі, що я «ізмєнник родіни». А я завжди на це реагувала різко: «Я не ізмєнник: нікому не зрадила в житті — ні людям, ні своїй Батьківщині. А ви, міліціонери — зрадники, бо присягу давали Україні». А вони дивилися на мене і в очі сміялися: «Выхода у нас не было. Пришлось». Але ж вихід насправді завжди є, і совісні міліціонери перейшли на бік України. А тих дратувала моя позиція, що я так різко висловлююся. Але ж мені 70 років, я життя прожила: я і набачилася багато, та й втрачати що мені було? Вони розуміли, що нічого з мене не витягнуть. Навіть ота Федорова ще в підвалі сказала мені «Я бы с вами в разведку пошла», а я їй на це — «а я з вами ні, бо ви — зрадниця».

«НА СУДІ Я НЕ ВІДМОВИЛАСЯ, ЩО Я УКРАЇНКА І ЛЮБЛЮ УКРАЇНУ»

Суд був 3 серпня, і мені спершу інкримінували аж 13 статей. Але в результаті засудили по шести («зрада батьківщині», «шпигунство», «виготовлення вибухонебезпечних речовин», «порушення цілісності ЛНР», «розпалювання міжнаціональної ненависті в ЛНР»). «Адвоката» так званого «державного» мені давали, але вона відмовилася мене захищати. А тоді, через 2 місяці, тільки «адвокат» Алексеев «погодився» мене «захищати». Але він не захищав, як це має бути, а був на боці «суду» та «прокурора». Дали мені 16 років. Але попри все це на суді я не відмовилася, що я українка, і люблю Україну.

Вже коли мене засудили, то після переговорів у Мінську мені наснився сон: якийсь голос говорив «5 числа вас вивезуть». А я ж знаю, що перед обміном завжди ведуть в лазню. Але 4-го не повели. А 5-го підходять і кажуть мені «с речами». «Куда?» — питаю. Кажуть — «на лагерь». І 5 грудня ми поїхали в колонію. А там наснився інший сон: «28 грудня все вирішиться». І я жила тим сном, в надії, що 28 грудня нас обмінюють. Тим більше, ще в серпні, перед судом, мені давали бланк, де я мала просити про помилування. Бо без нього на обмін не везуть. Я ще здивувалася, як вони мені його дали, якщо я ще не була «засуджена». А вони кажуть «ти пиши, пиши, нічого». І я була майже впевнена, що мене внесуть в списки. Але обмін не відбувся.

У колонію я приїхала з паличкою, яку в мене вміть відібрали, а віддали тільки тоді, коли я почала постійно падати без неї. Нас перевіряли лікарі, навіть гінеколог, чи ніхто нічого забороненого не привіз, і кожну нашу річ переглядали. А ввечері завели на «карантин» — це закрите невелике приміщення, де ти не можеш виходити нікуди, крім шиккування, зарядки й переклички: це відбувалося 5 хвилин о шостій ранку, і ти маєш бути вже в тюремній формі, з пришитими бірочками. Дівчат, які пройшли той карантин,

відправляли на роботи: прибирання території, за худобою, сміття, листя, отаке.

Найгірше для мене було... та ні, це не можна порівнювати. Тюрма — то замкнута камера 3 на 4,5 м з туалетом, умивальником, вікном у кліточку, і світлом, яке яскраво горить цілодобово. Підйом там під їхній гімн «лугандонський», та й перед сном його включали. Дуже голосно, вуха боліли. У колонії ж підйом о 6 ранку й по сигналу бігти на шикування (то я з тією паличкою ледве встигала). У тюрмі було віконечко, через яке давали їжу, а в колонії — ми йшли в їдальню на обід. Нам давали пів години на 100 людей. Запускали по десятеро, і якщо ти серед останніх, то в тебе 2—3 хвилини на їжу. Світло на ніч вимикалося там, і туалет закривався, тому ні зуби не почистити, ні підмитися. Набирала води в бутель, який знайшла в туалеті. У суботу — баня, у неділю можна і не митися. У таборі хоч і огорожена територія, але там можна пересуватися по подвір'ю, якщо не хочеш в камері сидіти. Ліки й тонометр забрали, а медпункт там починав роботу в 11 годині: тоді вони можуть дати твої ж ліки, і при них їх треба випити.

«НА КПВВ ЧЕРЕЗ ВІКНО АВТОБУСА ПЕРЕДАВАЛА НАШИМ ХЛОПЦЯМ ПОВІТРЯНІ ПОЦІЛУНКИ»

У мене не було до полону таких стрибків тиску шалених, не було ерозії та маси інших болячок, які з'явилися в ув'язненні. А ще й на реабілітації в «Лісовій поляні» (ДЗ «Госпіталь ветеранів війни «Лісова поляна»» МОЗ України. — *Авт.*) голова мені запаморочилася, я впала й зламала собі три ребра. Ще й з тим мучилася, бо ніхто не допоміг. І лиш через 17 днів волонтери мене повезли на рентген. Ну й коли я сиділа, то всі мої фінансові збереження і документи (від свідоцтва народження до паспорта і документів на нерухомість) забрали «еленери». Мій брат на суді сказав, що «якби можна було зняти шпалери в її хаті, то вони б і їх здряпали». Всю техніку з квартири забрали, телевізор і навіть мою

улюблену каструлю, в якій холодець варився одну годину й кістки ставали маслом. Вони забрали все, що я мала, до дрібниць, все. І жодного документу мені не віддали. А речі, які я мала з собою — от дещо з того, що брат в тюрму приніс. Найдорожче — куртка від «Червоного Хреста» — її мені під час обміну дали. Я не знаю, чи зможу я відновити всі свої документи, повернути кошти, які зберігалися в банку. І я не маю, де жити... тимчасово живу в чоловіка, якого обміняли 7 вересня 2019-го, Сізановича Олексія Івановича — його утримували в російських тюрмах. До речі, йому з 7 вересня ніяк не можуть оформити пенсію: посилають в окупований Краснодон за документами.

Спробувала податися на стипендію імені Левка Лук'яненка, і мої побратими, хлопці, з якими я працювала в окупації, вони запевнили мене, що в разі потреби все про мене підтвердять. І вони боролися за мене, «афганці» боролися, моя подруга-сусідка з Ірпеня, мої друзі з Кіпру та українська діаспора з Канади. До речі, мені навіть грамоту дали за мою роботу в тилу ворога. І я би досі робила те саме, якби не потрапила в полон. І якби повернутися назад, то я б нічого не змінила, лишень була б уважніша й дивилася по вікнах.

Анастасія Мухіна під час звільнення з полону.
Фото Євгена Гончаренка

Знаєте, ми коли доїхали до Майорська і я побачила перших хлопців в українській формі, з українськими шевронами, то я в сльозах почала передавати їм через вікно автобуса повітряні поцілунки. А вони... мені у відповідь. Не переда-ти, яке це було щастя

їх бачити. А тих, кого випустили з полону... ну ви ж самі знаєте, що там є сепаратисти. І мова не тільки про Бражнікова, про якого зараз усі говорять. Є «ватники». Ми 11 людей — цивільних політв'язнів — нарахували, з Луганська. Про військових нічого не кажу — вони безапеляційно наші. А скільки людей звільнених уже собі поробили пільги, поотримували гуманітарку — візки якісь... Але є й ті, хто дивом вийшов із полону після страшних тортур. Були такі, які на обмін приїздили чорні, як з Хреста зняті, а бувало приїздили цілком бадьоренькі й навіть із макіяжем.

І не дай Бог зараз домовлятися з «лугандонцями», бо там із пуп'янка тепер вирощують ненависників України. Там молодь проти України, там одиниці з молоді — за нас. І хіба позоставалися пенсіонери, яких тримає пенсія, хата й кладовище. І лише за кілька кілометрів від кордону стоять російські гармати, спрямовані на нас. І хлопчики наші по інший бік... Вони й наш Луганський аеропорт захищали. Тоді літо було, спека, їм бракувало води. І одна жіночка, яка жила біля аеропорту, прийшла до мене тоді й плаче: «вони там бідненькі стоять, а я до них пішла і води, кави їм пропоную». А вони її питають «а це можливо?». Вони від неї дзвонили рідним, з її дому. Вона плакала, бо «мамою» її називали. І село біля Луганська було, яке розстріляли бойовики. Там половина людей були за Україну, а половина — за Росію. І ті, другі, донесли «ополчення». І дісталось усім: село майже знесли. Ми спали одягнуті, на підлозі. Бувало, їде машина, раптом зупиняється посеред вулиці і з гранатомета в натовп: руки-ноги полетіли. Їздили містом і стріляли. Тож домовлятися з ними — погана ідея.

ВІКТОРІЯ ВОРОНІНА

Цивільна, мешканка м. Луганськ
1995 р. н.

Вікторія Вороніна — жителька Луганська. Навчалася на реабілітолога в місті Северодонецьк, часто пересікала «адмінмежу» між Україною та окупованою частиною Луганщини. Була учасницею ультрас-групи «Чорно-білі» клубу «Зоря», яку сепаратисти називали «підпільним відділенням батальйону «Азов».

Вікторію незаконно заарештували за проукраїнські погляди й за те, що вона дружила з ультрас луганської «Зорі» Владиславом Овчаренко, якого також затримали й звинувачували в нібито співпраці з українськими спецслужбами. Овчаренка звільнили під час обміну 27 грудня 2017 року. Вікторію «засудили» на 12 років, звинувативши в «шпигунстві».

Вікторія Вороніна пробула в полоні понад три роки: 10 місяців у приміщенні так званого «МГБ ЛНР», майже два роки в СІЗО, 11 місяців у жіночій виправній колонії № 143 селища Селезнівка.

«У 2014 РОЦІ КОЛИШНІ ДРУЗИ, ЗНАЙОМІ ЧИ РОДИЧІ МОГЛИ ЗДАТИ ТЕБЕ ЗА ПРОУКРАЇНСЬКУ ПОЗИЦІЮ»

Я була учасницею ультрас-групи «Чорно-білі». І, звісно, ми мали проукраїнську позицію. Я дуже боляче сприймала події, які почали відбуватися в Луганську з лютого 2014 року. Відтоді місто для мене кардинально змінилося.

Одним із важких моментів для міста стала проукраїнська акція в березні до Дня народження Тараса Шевченка. Тоді на мирний мітинг напали. З українського боку були жінки, вагітні, літні люди, а проросійський натовп змітав всіх, кого бачив перед собою. До того ж їхня чисельність значно переважала над проукраїнським мітингом.

У проросійських мітингах дуже помітним було те, що складалися вони здебільшого з німецівих. Для тих, хто

Вікторія Вороніна (перша зліва) на акції луганського Майдану у грудні 2013-го

народився і виріс в Луганську, як я, чітко кидалися в очі і поведінка, і особливості вимови тих людей, які приїхали в місто.

Те, що буде війна й швидко це не минеться, стало зрозуміло, мабуть, у день, коли обстріляли обладміністрацію в Луганську. Спочатку було захоплення військової частини, на території міста. Близько п'ятої ранку було дуже-дуже галасно, тоді була залучена авіація, і це стало тим моментом, після якого вже було ясно — вже інакше, мирно, точно не вирішиться ніяк.

Виїхати з Луганська в мене не було змоги. У 2015 році я перевелася на навчання до Северодонецька, тому стабільно, кілька разів на місяць, виїжджала на українську територію. Потім доводилось повертатися в Луганськ. І ці два міста були дуже контрастними.

Я не помічала, щоб за мною стежили, але, гадаю, що вистачало моєї проукраїнської позиції, про яку знали й ті знайомі, які у 2014 році прийняли, скажімо так — іншу політичну сторону. Тоді часто колишні друзі, знайомі й навіть родичі намагалися звести особисті рахунки зі своїми, так би

мовити, опонентами. Мені здається, я навіть знаю, через кого зі знайомих я опинилася в полоні.

Мене обвинувачували в діях, які просто навигадували, і треба було це на когось повісити

У 2016 році до батьків у Луганськ я повернулася на початку листопада. А вже 17 числа о 17:00 до мене приїхали додому. Вдома була родина, маленька дитина, яка все це бачила. На момент арешту мені був 21 рік. А моїй доньці було лише два роки та чотири місяці. Власне, з 17 листопада 2016 року в мене пропущений відрізок життя.

Спочатку мені сказали: «Мы поедем, поговорим с тобой, так как ты знакома с одним из ребят ультрас». Ці хлопці були затримані трішки раніше мене. Власне це було формальним приводом — забрати мене.

Потім почалося: допити, поява різних людей, які були з так званих «правоохоронних структур ЛНР», були росіяни, які чинили моральний і фізичний вплив, використали поліграф під час допитів. Вони мене обвинувачували в діях, які вони ж просто навигадували, і треба було це на когось повісити.

«ОДНОГО РАЗУ СИЛЬНЕ ПОБИТТЯ, СТРУМ І УКОЛИ СПІВПАЛИ. ТОЙ ДЕНЬ У ПОЛОНІ БУВ НАЙЖАХЛИВИШИМ»

Мене привезли в підвал так званого «МГБ ЛНР». Це колишня будівля СБУ Луганська в центрі міста. Їм там вистачає місця в підвальних приміщеннях, аби утримувати людей.

Вони звинувачували мене у всьому: і держзраді, і шпигунстві, і замаху на життя якихось чиновників та військових з їхнього блоку, звинувачували в підриві пам'ятників. Взагалі, все, що тоді було нерозкритим, вони намагалися «повісити» на мене.

Одразу мене сильно побили, а потім кілька разів допитували за допомогою поліграфа. Фізично вони мене катували, мабуть, за своїми класичними методами. Під час допитів

застосовували електричний струм, електроди підвішували за мочки вух або за кисті. Мені кололи хімічні препарати. Це було найстрашнішим. Після цих уколів, які мені робили неодноразово, я була немов у гарячці. Стан після них дуже жахливий — підвищене серцебиття, артеріальний тиск підіймається дуже швидко, відбувається втрата свідомості. Інколи навіть досить на тривалий час. Не знаю, що за препарати там були. Найімовірніше, якісь наркотичні. У мене було, мабуть, ін'єкції три або чотири за тиждень.

На «допити» мене водили з мішком на голові в спеціальну кімнату в сусідньому корпусі колишнього приміщення СБУ. Хоча іноді це відбувалося прямо в камері. «Допити» проводили місцеві бойовики, більшість з яких були колишніми співробітниками Міністерства внутрішніх справ України. Їх дуже нервували люди, які були за Україну. Також були росіяни, яких я впізнавала за характерною вимовою. У нас в Луганську так ніхто не говорить.

Там уявлення про час, день, період доби взагалі втрачається. Після однієї з ін'єкцій я втратила свідомість більш ніж на дві години. У той момент з обличчя зняли мішок. У кабінеті висів годинник, і я хоч приблизно зуміла побачити годину. Коли ти постійно знаходишся в чотирьох стінах, не бачиш нікого й нічого, взагалі не розумієш, що відбувається.

Одного разу сильне побиття, струм і уколи співпали. Той день у полоні, напевно, був найжахливішим. Навіть якщо з'являвся лікар, то лише для того, щоб просто привести до тями, аби вони мали змогу продовжити свої катування та тортури.

Їм байдуже на вік, стать — стабільна методика — згвалтування. Пручатися немає жодного сенсу — тобі зв'язують руки й ноги. Тим паче ти одна, а навколо тебе чоловік троє-чотири. Мене намагалися згвалтувати двічі. Але відчепилися, напевно тому, що зрозуміли, що протистояти фізично не зможу, а так їм не цікаво.

Вони також тиснули на мене морально. Це були не просто погрози моєму життю, вони погрожували розправою з родиною. Оскільки родина знаходилася в Луганську — це був доволі вагомий аргумент. Казали, що заберуть дитину, а з батьками «зовсім випадково» щось може трапитися. Яюсь під час допиту моїй мамі подзвонили по гучному зв'язку. Їй погрожували так, щоб я чула. І це лякало мене більше того всього фізичного болю, який був потім.

«МИ МОГЛИ ТАМ ЧИТАТИ — ВСІ КНИЖКИ ПРО РОЗПОВІДІ КГБ, НКВД І ЯКИХОСЬ ПІДПОЛКОВНИКІВ РОЗВІДКИ»

У підвалі була максимальна ізоляція, в'язням не дозволяли спілкуватися один з одним. Всі сиділи в одиночних кімнатах-камерах. Комусь «щастило» трошки більше й у камері було ліжко з подушкою та матрацом, комусь — трошки менше, і там був лише матрац або якась ковдра. Могла бути якась тумбочка або взагалі пуста приміщення. Ані води, ані ще чогось там немає. У мене була камера два на півтора метра: решітки, двері, ліжко, тумбочка й відеокамера, яка цілодобово фіксувала всі пересування.

Двічі на добу виводили в туалет, помити руки, обличчя або яюсь вимитися. О шостій годині ранку і о сьомій вечора. Протягом дня — це твої особисті проблеми, вирішуй як хочеш. Доводилося терпіти, а коли день починався з того, що тебе виводять на «допити», то нікого взагалі не цікавило, що ти хочеш, який твій стан здоров'я та що з тобою буде через пів години. Раз у тиждень була змога відвідати душ і нормально скупатися, була змога хоч яюсь випрати речі. Можна було забрати зі собою, у камері була маленька батарея, де це все хоч яюсь можна було висушити.

У підвалах «МГБ» нас годували двічі на день. Але це була така їжа, яку краще було не їсти. Та за таких обставин — доводилося. Взагалі харчування дуже погане.

Після знущань «на підвалі» мене мучили сильні безсоння. Оскільки я тоді була єдиною жінкою, яку затримали, то пере-

бувала весь час сама. На роботи нас не виводили. Була змога — читала якісь книжки. З того, що було в них — старі видання, ще часів Радянського Союзу, і майже всі про розповіді КДБ, НКВС і якихось підполковників розвідки. Взагалі цю літературу треба було вилучити, а не залишати людям, яким ви інкримінуєте подібні статті. Там була одна малесенька книжечка, у якій полковник НКВС розповідав про методику проведення допитів та методику проведення діалогу. Тобто можна навчитися в розмові певним чином приховати якісь факти, спробувати якось обвести навколо пальця співрозмовника, навіть якщо він з якихось службових органів. Траплялося таке, що співробітники «МГБ» не розуміли, чому в них не виходить добитися того, що їх цікавить. Вони дуже нервували з цього приводу, і через це посилювали побиття. Це теж були свого роду катування. А потім самі ж бойовики під час перевірок казали: «Ого! Да ты еще такое читаешь!».

**«НАСПРАВДІ СТРАШНО, КОЛИ ПРОКИДАЄШСЯ ВРАНЦІ
Й ТОБІ БАЙДУЖЕ, ЩО З ТОБОЮ БУДЕ СЬОГОДНІ»**

Спочатку основною метою катувань було змусити тебе визнати те, що вони інкримінували. Більшість людей, які брали участь у «допитах», просто отримували задоволення від своєї певної сили або влади над людиною, яка не може нічого зробити. Тим паче коли це жінка.

Одного разу бачила, як якогось хлопця занесли в підвал, закинули на підлогу, зачинили двері й усе. До нього дві доби приходив лікар, дивився за його станом, просто щоб в них не було трупа в підвалі.

Їхні лікарі — це формальність. Ці лікарі або дуже упереджено ставляться до полонених, або взагалі не мають жодних медичних навичок. Більш-менш нормальна медична допомога була в колонії. Там принаймні кваліфікований лікар був. Він мав якісь медикаменти, які міг запропонувати, якщо щось терміново комусь було потрібно з препаратів, або

принаймні проконсультувати. Там можна було попросити родичів, щоб вони привезли або передали.

Якось я дуже сильно захворіла. У мене була майже тиждень температура під 40, не збивалася. Там був єдиний охоронець із трьох змін, який не втратив чогось людяного в собі. Він часто підходив, запитував, який в мене стан. Казав: «Может тебе воды? Ты же женщина и ты болеешь, я понимаю, что у тебя температура 39,5, тебе вообще плохо, ты не можешь ничего поесть. Тебе надо пить таблетки».

Після катувань вони змінювали поведінку, починали говорити: «Ты же понимаешь, что у тебя семья в Луганске, может ты как-то подумаешь, может мы как-то с тобой найдем общий язык». Але я розуміла, що кожне сказане мною слово потім буде перекручене й використане проти мене.

Там був один із представників так званого «слідчого відділку», який час від часу намагався до мене говорити відносно лагідно, ніби з розумінням. Але я ж не маленька дівчинка, яка в це повірить. Я розуміла цю схему і з якою метою це все робиться. Якщо ти мене вчора бив, а сьогодні сидиш посміхаєшся до мене — мабуть, треба бути ідіотом, аби повірити, що це людське ставлення і якісь людські прояви.

Мене лякали більше навіть не фізичні розправи, як моральний тиск, — невідомість щодо родини. Але відчувати страх за себе і за рідних — це нормально. Насправді страшно, коли ти починаєш відчувати байдужість. Коли прокидаєшся вранці й тобі байдуже, що з тобою буде сьогодні й взагалі як цей день закінчиться. Кожен другий себе в якийсь період відчував саме так — коли було просто байдуже на все.

«КОЛИ В СІЗО РОЗВОЗИЛИ СУП АБО БОРЩ, СТОЯВ ПРОСТО НЕСТЕРПНИЙ СМОРІД, МАЙЖЕ НА ВЕСЬ ПОВЕРХ»

Поспілкуватися з іншими полоненими я змогла тільки вже коли була в СІЗО. Це було перед вироком, коли вже було закінчене досудове розслідування. Коли були підписані

папери й матеріали справи направленні до суду. Там був присутній так званий «адвокат», який співпрацює з «МГБ», все було зроблено так, як вони хотіли. Про жодне доведення істини не йшлося.

У СІЗО я пробула більше року. Тих, хто був «засуджений» за проукраїнські погляди, ми це називали — «з політичних мотивів», тримали окремо. Але оперативний працівник, який працює на жіночому посту в СІЗО, спеціально в одне приміщення міг посадити «політичних» людей. Так мене могли посадити до жінок, які були на військовій службі так званого «ополчення». Це робилося цілеспрямовано, мав би відбутися конфлікт, а цей працівник собі якусь галочку за роботу поставить. Або в камеру до таких, як я, могли підсадити когось, хто співпрацював з адміністрацією.

Умови в СІЗО відрізнялися від «МГБ». Камери були розміром 2 на 3 метри або 3 на 4. У камері, розрахованій на шістьох, нас було четверо. Великим «плюсом» була наявність води та світла. Там хоч можна було нагріти воду й скупатися в камері або випрати свої речі. Все було в одному приміщенні, тут же речі й сохли. Але не висихали, бо там не було опалення, вікно повністю не закривалося і постійно було холодно.

Харчування в СІЗО було ще гіршим, ніж в «МГБ», хоча й триразове. Нас годували напівсирими або напівкислими

Вікторія Вороніна в полоні

кашами. Хліб навіть пахнув кислим, не те що на смак. Коли в СІЗО розвозили суп або борщ, — стояв просто нестерпний сморід, майже на весь поверх. Їсти це було взагалі нереально.

Я не розумію, як так можна псувати продукти, з яких люди готують.

Одного разу стався важливий і приємний момент в СІЗО — коли мій знайомий, який теж там сидів, передав мені записку. Їйого тримали взагалі в іншому боці будівлі, на іншому поверсі. Це було дуже складно, але він знайшов змогу передати маленьку записку. Я так розумію, хтось із працівників навіть могли допомогти йому її передати. І хоч із затримкою в кілька днів, але я отримала такі слова: «Все буде добре, тримайся, я про тебе пам'ятаю. Все буде гаразд».

«У КОЛОНІЇ БУЛО БАГАТО ЖІНОК, ЯКІ РОЗЧАРУВАЛИСЯ В «ЛНР»»

Після того, як мені оголосили «вирок», відправили до жіночої виправної колонії № 143 в селищі Селезнівка. Так, там було дещо краще хоча б тим, що була змога вийти на свіже повітря, на вулицю. Бо в «МГБ» кілька подихів свіжого повітря можна було зробити, коли вели з підвалу до кабінету слідчого і все. У колонії можна було вільно виходити у внутрішній двір. Хоч він був зовсім маленьким і обгородженим по всьому периметру, але все одно це була можливість вийти на свіже повітря.

У колонії майже весь контингент — це жінки, які сидять за кримінальні злочини. Окрім мене, за «політичними статтями» була ще одна жінка, і десь за місяць до мого обміну привезли ще двох жінок. Взагалі нас було лише четверо на 200 осіб у колонії. У колонії, як би дивно не звучало, були «плюси». Там мене вже щоденно не катували. І в камері я вже була не сама. Нас було 25, і вже хоча б від самотності не сходила з розуму. Майже всі ув'язнені жінки були старшими за мене, їх звинувачували, наприклад, у крадіжці. Багато з них були розчарованими в «ЛНР». Але ми про це особливо не розмовляли. Хтось просто мовчав, а хтось скаржився, мовляв: «Нам обещали светлое будущее, а теперь я в заключении».

ПРИГОВОР
именем Луганской Народной Республики

город Луганск

28 июля 2017 года

Воспитный суд Луганской Народной Республики в составе:
председательствующего судьи - Лысенко Е.Н.,
при секретарях - Новиковой Л.А., Семедьской А.Д.,

с участием:

государственного обвинителя - Козлова М.В.,
защитника подсудимой Ворониной В.О. - адвоката Андреевой Е.Н.,
подсудимой - Ворониной В.О.,

рассмотрев в открытом судебном заседании материалы уголовного дела, в отношении:

Ворониной Викторией Олеговны, 15 ноября 1995 года рождения, уроженки г. Луганска, гражданки Украины, имеющей неоконченное высшее образование, студентки 4 курса ЛНУ им. Дала и 4 курса ВНУ им. Дала, специальность "Здоровье человека", не замужней, имеющей на иждивении малолетнюю дочь Воронину Ульяну Викторовну - 11.07.2014 года рождения, не работающей, зарегистрированной и проживающей по адресу: г. Луганск, городок Щорса, 4/1, ранее не судимой,

обвиняемой в совершении преступления, предусмотренного ст. 335 Уголовного кодекса Луганской Народной Республики,-

УСТАНОВИЛ:

Воронина Виктория Олеговна являясь гражданкой Украины, а затем гражданкой Луганской Народной Республики совершила государственную измену в форме шпионажа, оказания иной помощи иностранной организации в деятельности, направленной против безопасности Луганской Народной Республики.

Так, 12 мая 2014 г., после состоявшегося 11 мая 2014 года Референдума о самоопределении Луганской Народной Республики, было объявлено о создании Луганской Народной Республики.

С конца 2013 - начала 2014 года, более точную дату в ходе предварительного следствия, установить не представилось возможным, Воронина В.О., по политическим мотивам, являясь сторонницей единой Украины и противником образования Луганской Народной Республики, на своей странице в социальной сети стала высказывать свое мнение о социальной, политической, военной обстановке в Луганской Народной Республике.

В начале июня 2016 года, более точную дату в ходе предварительного следствия установить не представилось возможным, Воронина В.О., действуя умышленно, по политическим мотивам, в ущерб безопасности Луганской Народной Республики, являясь гражданкой Луганской Народной Республики, находясь в г.Луганске, при общении с использованием технических каналов связи - компьютерной техники и сети «Интернет», с представителями иностранной разведывательной организации - неустановленным в ходе предварительного следствия сотрудником Службы безопасности Украины и установленным сотрудником Главного управления разведки Министерства обороны Украины материалы в

1

Вирок «суду» «ЛНР»

У співробітників колонії до таких, як я, ставлення було нейтральне, нічого поганого вони нам не робили. Навіть дехто з них дивувалися, що нам за «наші статті» давали таку велику кількість років ув'язнення.

Але, звісно, були й ті люди, які ставилися напруженіше, проте вони намагалися цього не демонструвати. Начальник колонії розумів, що в нього з'явився специфічний контингент, і якби були якісь прояви упередженого ставлення, то

закінчитися це могло по-різному. Часом туди приїжджало «управління виконання покарань» або «МГБ», і якщо поскаржитися таким «структурам», то можна отримати «по шапці».

Там була жінка, яка змогла знайти правильні слова підтримки й допомогла мені

У таких умовах дуже складно тримати самоконтроль. Але, мабуть, допомагала віра в те, що держава все ж таки не залишить. Було зрозуміло спочатку, що це буде не на рік, а на довше. Я себе вмовляла, що треба протриматися, але все буде гаразд. Мені дуже пощастило, що я знайшла людину серед засуджених — дуже гарну жінку, яка змогла знайти якісь потрібні слова, щоб підтримати, не дати морально дуже розклеюватися. Це була якась надія на те, що хай скільки б часу не пройшло, але все буде добре. Ми з цією жінкою познайомилися, коли її привезли на СІЗО, її посадили на декілька днів до мене в камеру. Потім у нас з нею був утрачений зв'язок і ми вже побачилися, коли її привезли в колонію. Її, на щастя, теж обміняли в грудні. Вона зараз вже теж вільна, вдома зі своєю родиною.

Це такий теж малесенький шматочок людяності, тієї доброти, якої там дуже не вистачає. Оскільки там людей у нормальному розумінні слова дуже мало. Більшість таких істот, для яких немає ані гарного, ані поганого, у них просто змінені життєві пріоритети, для них взагалі поняття людяності, якихось моральних цінностей атрофоване та змінене.

«У ПОЛОНІ ТРИМАЄ ТІЛЬКИ ВІРА В ТЕ, ЩО МЕНІ Є ЗА ЩО БОРОТИСЯ»

Я дуже довго не мала зв'язку з родиною. Більше року, мабуть. Хоча б якийсь зв'язок із мамою дозволили вже коли «досудові розслідування» майже завершувалися. Мені допомагала, напевно, віра в те, що мені є за що боротися, що мені хоч і важко, але моїй дитині важче. Дворічна дитина до цього завжди була зі мною, а тут раптом мами поруч не стало. Був привід, була мотивація триматися заради родини. Звісно,

можу казати про любов до Батьківщини, це теж відіграло певну роль, але все ж таки розуміння, що мої близькі завжди підтримуватимуть — це значущий фактор.

Вікторія Вороніна після полону. Фото Євгена Гончаренка

«Червоний Хрест» та ОБСЄ намагаються максимально не допускати до місць ув'язнення. За майже два роки, які я провела в підвалі «МГБ» та в СІЗО, один раз я потрапила на відвідування ОБСЄ. Це був липень 2019 року, коли вже остаточно формувались і підтверджувалися обмінні списки. Яким чином визначалася категорія людей, які підуть на зустріч, не зрозуміло. На той час у будівлі СІЗО знаходилося близько 80 осіб, але пішло нас на зустріч лише 10. Багато хто хотів потрапити на цю зустріч, багато хто підписував сам звернення на ОБСЄ, багато чий рідні писали звернення на ОБСЄ, щоб ті відвідали їх родичів у місцях ув'язнення. Але була відповідь, що ОБСЄ не має змоги провести особисту зустріч через технічні причини. Насправді керівництво «МВД» або безпосередньо установи покарання максимально скасовує такі візити.

**«БУДЬ-ЯКЕ ПРИМИРЕННЯ НА ДОНБАСІ НЕМОЖЛИВЕ,
ПОКИ ТАМ БІГАЮТЬ ІСТОТИ В РОСІЙСЬКІЙ ВІЙСЬКОВІЙ ФОРМІ»**

Про обмін дізналася з місцевих новин. Там взагалі мінімальна інформація щодо «Мінських перемовин» була озвучена. Нам інколи дозволяли дзвонити рідним з території колонії. Але лише на місцевий оператор. Я так спілкувалася з мамою, і мама читала ці новини, знала, що готується обмін. Але залишалася питання часу.

Десь за тиждень до обміну я вже дізналася, що списки затверджені, дата затверджена й нам потрібно збирати речі, бо з колонії перевозили в луганське СІЗО, безпосередньо для обміну полонених. У нас на колонії було четверо «політичних», які потрапили в ці списки. Нас викликали в «соціальне відділення» — це структура, яка займається документами, рішеннями суду по засудженими, там сповістили, що вже прийшов наказ з «управління виконання покарань» про те, що потрібно підготувати людей для етапування на обмін полоненими. У СІЗО ми приїхали 24 грудня. І до 29 побули там. З 24-го також почали привозити з колонії хлопців.

Що це кінець, не вірилося навіть у Майорську, тоді, коли я вже додзвонилася рідним. До цього нас супроводжували представники охорони «ЛНР». І дуже часто повторювали одну фразу, що обмін під загрозою зриву. Мовляв: «может быть что угодно, вы очень не обольщайтесь, мало ли как там может сложиться ситуация». Нормальне усвідомлення прийшло вже коли ми були в Києві. Найбільше хотілося обійняти рідних.

Назад до Луганська дорога мені закрыта під будь-яким приводом. А питання про прощення і примирення з тією стороною для мене має одну відповідь — це неможливо. Скільки людей, цивільних, військових зі здоровим розумом, з любов'ю до того, що їх оточує, любов'ю до місця, де вони вирости та народилися, пройшли через катування, тортури, з цим неможливо примирюватися. Це неможливо забути. До цього неможливо ставитися нормально. Такого бути не повинно, і примирення чи якийсь діалог не може відбуватися, поки там будуть такі незрозумілі істоти в російській військовій формі бігати.

В'ЯЗНІ «ДНР»

Роман Гісь

цивільний, мешканець м. Донецьк
1996 р. н.

До окупації бойовиками рідного Донецька ще зовсім юний Роман Гісь здобував середню освіту й мешкав разом із батьками. З початком бойових дій 18-річний Роман перебрався спершу до Харкова, а тоді до Дніпра, де працював на заводі.

Але просто споглядати за подіями в рідному місті, де залишалися батьки, він не міг, тому навідуючи їх, регулярно передавав інформацію про бойовиків українським силам: багато добровольців стали його друзями.

У серпні 2019 року блогер NecroMancer опублікував скріншот заяви так званого «МГБ ДНР», який підписав словами «черговий заручник». У цій заяві бойовики звинувачували 20-річного мешканця Донецька Романа Гіся в шпигунстві. Йшлося про те, що Романа буцімто в липні 2017 року «завербувало» СБУ й до осені 2017 року він передавав українським спецслужбам дані про пересування автомобілів бойовиків та ватажків «ДНР». Невдовзі вони навіть опублікували «відеозізнання» хлопця в допомозі українським силам.

Відтак за «шпигунство» Гісь «отримав» на «суді» самопроголошеної «ДНР» 11 років ув'язнення. Він став бранцем донецької «Ізоляції», а згодом — 97-ої та 32-ої колоній Донецької області.

Романа обміняли 29 грудня 2019 року. На обмін його везли тюремним автофургоном. Хлопець пробув у полоні 2 роки і 4 місяці.

«НА ВУЛИЦЯХ БУЛИ АГРЕСИВНІ ОЗБРОЄНІ ЛЮДИ: У СВОЇ 17 МЕНІ СТАЛО РЕАЛЬНО СТРАШНО»

Коли почалися всі ці події на Донбасі, — напади на проукраїнські мітинги, захоплення адмінбудівель, — я мешкав і навчався в Донецьку, жив з батьками. Люди ж, які почали з'являтися на вулиці з палками, битами, ножами й пістолетами-автоматами, викликали страх в усіх місцевих мешканців.

Річ у тому, що в більшості це були місцеві неблагонадійні люди й від них можна було чекати чого завгодно. Вони ходили в різнобійній формі, нерідко російського зразка, могли випивати, вживати наркотики й потім зі всією зброєю «прогулюватися» містом. Мені тоді було 17, і мені реально стало страшно. Бо вони дуже агресивно поводитися з тими, хто їх не підтримував, чи був навіть «насмівся» вступити в якусь дискусію, доводити, що Донецьк — український.

Роман Гісь до полону

Не раз казав батькам, що хотів би ненадовго виїхати з міста. Мабуть, якби всі події не набрали таких шалених обертів, то ми б усі поїхали, переcheкали б. Але все ставало дедалі страшніше й тато розумів: якщо ми всі виїдемо, то так звані «ополченці» відберуть у нас квартиру й будинок, який батько все життя своїми руками будував. Він не міг цього дозволити. І як тільки мені виповнилося 18, я поїхав з Донецька сам. Тоді ніхто не думав, що воно затягнеться так надовго й що моя доля буде зовсім іншою. Я ж тоді сподівався, що наші от-от увійдуть в місто й виженуть «сепарів», як вже було зробили в травні в Маріуполі.

Коли я вибрався з Донецька, то на початках почав жити й працювати в Харкові. Але там мені було важко, тому перебрався в Дніпро. У Дніпрі трохи допомогли родичі: і з роботою, і з помешканням. Я знімав невеличку квартиру й працював на заводі з переробки зерна. Але по можливості їздив навідуватися до батьків. У Дніпрі — багато військових, з багатьма я знайомився і товаришував, а особливо з добровольцями. Та й дорогою додому, коли їздив до Донецька, то також не раз бачився і спілкувався з українськими бійцями. От і запропонував їм свою допомогу. Я не міг робити багато,

зрештою, я не професійний розвідник. Але те, що було в моїх силах, намагався передавати, коли був у батьків.

Я фотографував техніку бойовиків, стежив, куди вона рухається, а якщо вдавалося — робив фото й особового складу. Якись будівлі часом фотографував, які цікавили наших військових. Усе це і фотографіями, і текстом я передавав через месенджер (додаток до фейсбуку для обміну миттєвими повідомленнями. — *Авт.*). Звісно, коли інформацію надсилав, то одразу видаляв усе з телефону. Як вони це згодом познаходили — я не знаю. Щоправда, на відео, яке вони знімали під час допитів, коли я вже перебував в «МГБ», я говорю зовсім іншу інформацію: вони не знайшли моїх друзів-військових і змусили мене вигадати, нібито в липні 2017-го мене завербувала СБУ. Під час допиту змусили сказати, нібито українські сили мене примусили з ними працювати, але насправді все це було з моєї власної ініціативи, і ніхто на мене з українського боку не тиснув й не погрожував. Просто я сам розумів, що так я можу допомогти якось пришвидшити завершення цього всього безладу в рідному місті. Звісно, ніхто не знав, що я спілкуюся з українськими бійцями, я навіть батькам не зізнався. Тому звідки «витекла» така інформація — не уявляю.

Мої регулярні поїздки в Донецьк, аби навідати батьків і тим часом витягнути якусь інформацію про бойовиків у місті, тривали до осені 2017 року. Того разу до Дніпра я вже не повернувся.

Коли мотався туди-сюди, Дніпро — Донецьк, то частенько був свідком, як на блокпостах «ДНР» витягували людей з машин й волокли на якісь допити. І зі мною таке траплялося, але це було таким доволі звичним явищем на «сепарських» постах. Вони по-всякому «переконували» перейти на їхній бік: казали «надо землю свою захищати». Я ж то знаю, що моя земля рідна — Донбас, тільки не той їхній, а український Донбас. І тому я щоразу повертався до Дніпра й мріяв, що Донецьк знову буде таким як був раніше. Про те, що мене

схоплять, не думав: від своєї роботи на ЗСУ я отримував лише позитив. Звісно, я усвідомлював, що людей ловлять за українську позицію, а тим паче за сприяння нашим силам. Але кожного разу думав, що мене ця участь мине. І якщо якісь розмови могли залишатися на моєму телефоні, то це були дуже нейтральні, дружні розмови з нашими військовими. Ну але для них сигналом був сам факт тих розмов — із людиною в українській формі на аватарці. Я чомусь був певен, що на мене в них нічого немає, що я добре «шифруюся» і вони нічого не «накопають».

«МЕНЕ ВЕЗЛИ ПО ЧЕРЗІ В РІЗНИХ МАШИНАХ З МІШКОМ НА ГОЛОВІ Й ПЕРІОДИЧНО БИЛИ»

Цієї осінньої поїздки до Донецька я залишився в батьків майже на три тижні. А того вечора, коли бойовики влетіли до батьківської хати, я тільки встиг поставити на стоянку авто й зайти до квартири. За кілька хвилин із десятків людей почали гримати у вікна й двері з криками «Милиція!».

Я їх спершу доволі навіть спокійно спитав «Чого? Дивіться, яка година! Дванадцята ночі». А вони почали закидати мені якісь звинувачення по зброї, наркотиках. Я навіть трохи видихнув, бо цього в мене точно не було. Я їх впустив: думав, що воно все швидко з'ясується, вони нічого не знайдуть і підуть собі. Щоправда, батьки були шоковані: вони ж нічого не знали. Але коли я відкрив тій «міліції» двері, вони довго не розбиралися. Мішок на голову — з порогу. Я чув, як батьки спробували їм якимось протистояти, але вони притисли батька до стінки й пригрозили, що заберуть разом зі мною. Їх було навіть більше п'ятнадцяти, усі в масках, на п'яти машинах. Вони силоміць забрали мене й всю мою техніку — телефони, фотоапарат, комп'ютер, ну й машину мою, звісно ж.

З тугим мішком на голові мене вкинули до їхньої автівки й кудись повезли. Спершу я спробував сам себе заспокоїти й навіть почав навмання відслідковувати маршрут, куди мене

везуть, бо я ж добре знаю своє місто. Але тоді вони чомусь почали кидати мене з машини в машину, не знімаючи мішка з голови, постійно в дорозі мене били, задавали купу питань наввипередки, а коли я не відповідав, то ще дужче били. Певно кілометри через три я втратив розуміння, куди ми їдемо.

Приволікши мене розгубленого в «МГБ», продовжили допитувати й бити. А коли зрозуміли, що я збираюся й надалі мовчати, то показали роздруківки переписок, дзвінків, фотографій, які були в мене і які я був певен, що видалив. Це все були діалоги з нашими військовими, яких я добре знав. Тобто вони вже давно все досьє на мене зібрали: треба розуміти, що вони там не ловлять за якийсь одиничний випадок — вони вистежують. По кожній фотографії, яку я робив у вже окупованому Донецьку, а в мене їх було досить багато, вони мене допитували: «Навіщо? Кого фотографував? Як його знайшов? З якою метою цю будівлю фотографував? Хто просив це робити? Кому передав?». Я дуже багато стежив за під'їздами, за машинами, і вони витрусили більшість тих фотографій, які я зробив. Ну що я міг сказати... все було очевидним — я дійсно фотографував те, що було потрібне українським службам і передавав їм. Але це була моя особиста ініціатива, мене не змушували це робити. Тому я й не міг назвати їм конкретного прізвища, на кого я «працював».

У підвалі їхнього так званого «міністерства безпеки» я просидів день-другий: з мене намагалися «розмовами» та побиттям «витрусити» якусь інформацію. А тоді перевезли в «Ізоляцію», де я відбув 292 дні. Перші два місяці в «Ізоляції» мене мало не кожен другий день возили на допити до «МГБ». Згодом — усе рідше, а тоді й зовсім перестали возити.

Хто були ці люди... я тільки позивні їхні знаю, як вони між собою спілкуються. Оперативники, слідчі — це ті, хто займався затриманням і допитами. Антон, позивний його «Джиммі», ще були «ополченці» з позивними «Вулкан»

і «Бека» — власне це ті люди, які мене допитували. Слідчий Бондарчук Богдан у мене був, він також проявляв ініціативу в плані допитів. І якщо щось не так, щось їм не сподобалося, вони одразу смикали мене, натягували мішок на голову й виводили в інший кабінет. Кидали мене на підлогу, відходили, голосно гримали дверима й відчиняли їх за кілька секунд: це для того, щоб я подумав, що це нібито інші люди заходять, хоча насправді я точно знав, що це знову були вони. Оце все — місцеві, не знаю, хто вони були в мирний час, «вчителі» як вони себе називали, меркантильні й маргінальні особи — це ті, хто допитував, схоплював, наглядав. А над ними стояли вже росіяни, досвідчені люди. І оті місцеві періодично під час допитів виходили й ішли до них, отих вищих, у кабінети. Доповідали. Можливо, радилися, отримували якісь нові вказівки, що зі мною робити.

Вже в «Ізоляції»... я навіть не уявляв, де перебуваю і що мене чекає попереду: першого дня все, що я там побачив, як мені зняли мішок з голови — сиру камеру, майже без води та туалету. Спершу мене охопила страшна паніка, я не знав, що робити, де я, як сказати про це батькам. Ніхто ж мені не відповів, куди мене вивезли: я до самої камери був із мішком на голові. Мав надію, що то в них такі нетривалі покарання для проукраїнських людей, що от-от мене випустять. Але дні через три я вже зрозумів, що все це надовго. Я вже бачив людей, які сиділи в «Ізоляції» тривалий час, бачив їхні втомлені обличчя, побиті тіла. Невдовзі я зрозумію, чому вони такі вимучені: їх били й катували ночами.

«Я ВПІЗНАВАВ У НАГЛЯДАЧАХ І КАТАХ «ІЗОЛЯЦІЇ» ЗНАЙОМІ ОБЛИЧЧЯ»

В «Ізоляції» окремі наглядачі за нами стежили, був відеонагляд. Вони були жорстокі й часто просто п'яні. Отак під добрячим «градусом» вдесьтьох вони могли зайти в балаклавах в камеру й прикладами чи чимось важким товкти кого

попало й по чому попало. Це було не за щось, це було просто так. У моїй камері — майже тридцять людей: можна уявити, яке це було побоїще. Часом вони називали чийсь прізвища, яких ми переважно й не знали, казали, що це їхні друзі

Роман Гісь в полоні

й знайомі, а ми їх «злили». П'яні й озвірілі, вони злилися й били знову, із ще більшою силою. І робили це здебільшого вночі. А коли начальство їхнє приїздило на «Ізоляцію», то такого вони собі не дозволяли, хіба по вказівках того ж начальства могли когось бити-допитувати: примотували скотчем до крісла чи дверей і били руками, ногами, прикладами, арматурою, використовували електричний струм.

Власне в цій тюрмі нас було десь 60—70 % українців, переважно цивільних, і десь 30—40 % — місцеві «сепари». Останні потрапляли туди за торгівлю зброєю, наркотиками, за бійки й ще купу усіяких ганебних статей. І навіть громадяни Росії в камерах були, і вони власне переважно за торгівлю зброєю там і сиділи. Але до нас ті наглядачі ставилися значно жорстокіше, до нас і катування застосовували, і роботи важкі давали, та й працювали ми більше. Час, міра і вид катувань там залежала від настрою й алкогольного стану наглядачів «Ізоляції». Ми часто взагалі не могли передбачити, що когось витягнуть з камери й кудись поведуть, що в камеру зайдуть і почнуть бити чи глумитися. І це морально було дуже важко. Навіть якщо наглядач отримав від керівництва якусь догану, за якийсь виключно свій дрібний проступок, то міг собі на комусь із полонених українців фізично злість зігнати, таким чином «помститися», по суті, — ну просто так. І ще образливіше, що я впізнавав у наглядачах і катах знайомі колись

у мирний час обличчя. Тільки вони від цього ставлення до мене не змінювали, наче не впізнавали, — били з такою ж силою, як і усіх інших.

Якщо ми в чомусь провинилися, на думку їхньої «адміністрації», то нас із першого поверху «Ізоляції» опускали на найнижчий — у сам підвал: на два тижні чи на місяць. Умови там були значно гірші, вірніше — зовсім ніяких. Там навіть води в камерах не було: давали літру на добу й виживай як хочеш — пий її, вмивайся нею. Про їжу — мовчу, вона була, але їсти її було майже неможливо. Спершу годували лише раз в день, згодом уже двічі. Каша... каша, каша, дешева якась огидна каша. Стосовно гігієни: вважалося, що пощастило, якщо нам давали половинку господарського мила. Та й усі вигоди.

Нас змушували працювати. Увесь час: або прибирати територію «Ізоляції» чи робити якусь фізично важку й чорну роботу — дрова таскали, якісь ящики, плити. Бувало, вивозили на полігони: лопату в руки і — копати окопи їхні, рови, траншеї. Колеса складали, переносили кудись. Ну це фізично була важка робота. А ще возили на «базу» — в них там є тренувальна база десь неподалік, то там змушували перевантажувати ящики зі зброєю, з набоями різнокаліберними, які потім везли на склади, доводилося і прибирати за ними. Вони називали нас «роботи», мовляв — чорноробочі, безкоштовна робоча сила. А взагалі «укропами» називали — то в них було найвживанішим щодо нас.

«ДЕЯКІ БОЙОВИКИ НОСИЛИ З СОБОЮ БРОШУРКУ «ПОВЕРНИСЬ ДОДОМУ»»

Після майже року в «Ізоляції» мене перевели на 8 місяців до 97-ої колонії. Там умови вже були інші: бодай не було такого тиску й раптових катувань, як на «Ізоляції». А потім було СІЗО, і я чекав уже «суду». Адвоката мені державного дали, хоча користі від нього там немає. У липні 2019-го

так званий «Верховний суд ДНР» мене все одно «засудив» до тюрми. Мене на нього тричі возили, на той «суд», а вже вирок мені в СІЗО на відеоконференції оголосили, про ті 11 років ув'язнення. Їх я мав відсидіти в 32-й колонії, але відбув тільки 4,5 місяці до обміну.

Найважчим з цих місць, звісно, була «Ізоляція» — перше й найважче місце утримання: і режим, і примушування до роботи, і огидна їжа, і побут, і тортури, побої... Цього всього навіть не хочеться згадувати.

З тими всіма наглядачами я намагався не спілкуватися, а особливо в «Ізоляції», і навіть якнайменше контактувати. Лише наприкінці свого перебування в полоні, на 32-й колонії, я міг з ними перекинутися словом. І, що я зауважив, декотрі з них уже самі були не раді цій «республіці», вони вже зрозуміли, у що вляпались.

— Надоело уже тут все... — казали вони в злості.

— А чого же вы тогда нас избивали попервах?

— Приказ... Мы и еду вам когда не давали, — это тоже по приказу. Нам то что...

— И что, вам теперь стыдно, что ли?

— Поняли мы, куда попали, куда вляпались.

— А теперь что?

— Сами бы в Украину поехали, если б можно было. Надоело тут... Кинули нас.

Не знаю, наскільки щиро вони все це говорили, але такі діалоги були. Дехто навіть просив, щоб як нас обмінюють, то ми про них нічого поганого не говорили. Вибачалися бувало, часом якогось додаткового шматка хліба принесуть чи зубну щітку, щоб ми про них нічого не казали. Ну але ж, покаятися — то покаються, але що було — то все правда.

Мені якось навіть трохи й самому образливо за тих людей, серед яких же, до речі, були й мої сусіди, однокласники, колишні знайомі. Прикро, що вони повелися на всю цю дурню з Росією, з «незалежністю». Якщо говорити про

«рядових сепарів» — як от ті наглядачі, то вони вже все самі бачать і розуміють, що Росії вони нафіг не потрібні. Бувало, проговорювалися, що не проти повернутися в Україну, щоб відсидіти тут якийсь термін, а тоді «жити заново». А зараз вони ж усі залежні від того, що робиться в «ДНР», вони всі в підвішеному стані й не мають ні свободи, ні планів на якесь майбутнє, ні грошей — нічого.

Деякі бойовики, які навіть виїздили на бойові завдання, а між тим були в нас наглядачами, носили з собою брошурку українську, називається «Повернись додому». Це — спеціальна програма від СБУ з реабілітації колишніх бойовиків. Ця програма передбачає явку з повинною в обмін на звільнення від кримінального переслідування. Я спитав їх, нащо вони це роблять, якщо йдуть на свої бойові позиції. А вони мені відповідали, мовляв, — потрапимо в полон, то скажемо, що ми до вас і йшли. Не знаю, може, то вони дійсно так хотіли в Україну, але ймовірніше — їм просто життя дорожче за «псевдореспубліку». Мені вони здалися навіть втомлені від цього всього, думаю, їм більше не хочеться воювати з Україною не відомо за кого й за що. Чи можна буде їм вірити, якщо вони опиняться в Україні, навіть з цією книжкою? Звісно, відразу ізолювати треба їх і впродовж кількох місяців точно проводити всі можливі перевірки: спецслужб, психологів. Ну і тоді приймати рішення, що робити з цими людьми. У нас є служби, які цим займаються і мають займатися надалі. Думаю, таких бойовиків, які переходитимуть в Україну, більшатиме.

Увесь той час, що я був на «Ізоляції», батьки ув'язнення не мали, де я: для них я був викрадений і зниклий безвісти. Не знаю, як вони взагалі пережили ці півтори року. А потім ми зустрілися на «суді», коли я вже сидів у СІЗО. Але розмови з ними не було, ми тільки побачилися. А як така зустріч — «побачення» — відбулася, вже коли мені винесли «вирок» і перевели до 32-ої колонії. Вони питали мене, як я почуваюся,

і показували фото моєї доньки, розповідали про неї... Знаєте, перед ув'язненням я планував весілля зі своєю дівчиною. Вона була вагітною (на третьому місяці), коли мене схопили, і допоки я поневірявся підвалами й колоніями, у мене народилася доня. Щастя було бачити її фотографії й боляче зараз, що я так ніколи й не побачу її вживу. Наречена моя змінила погляди й залишилася на окупованій території, та й наче чоловік у неї там інший є, не наш, ймовірно... Не дочекалася мене. Прикро тільки, що доня далеко від мене, що я не зможу її виховувати, що їй, мабуть, розповідатимуть про мене й Україну «щось інше»... А батьки мої невдовзі будуть в Україні.

«У БОЙОВИКІВ ЩЕ БАГАТО ТАЄМНИХ ТЮРЕМ, ПРО ЯКІ НАВІТЬ МИ НЕ ЗНАЄМО»

27 грудня 2019 року до камери увійшли й сказали, що ми, мабуть, підемо на обмін. Тоді нас змусили писати на ім'я їхнього глави «республіки» Дениса Пушиліна прохання про помилування. Ми хотіли вийти звідти, тому мусили писати цю формальність, хоч і неприємну. А через день нас підірвали десь о 4-й ранку, вивели з камер на вулицю і змушували підписатися в листах про помилування. У кого були паспорти — віддали. У руках мали лише якісь невеличкі сумки з особистими речами. А тоді нас посадили на «воронки» (тюремні автофургони для перевезення в'язнів. — *Авт.*) й повезли. У цей момент мені не вірилося, що нас справді відвезуть на обмін, що це не буде якесь нове місце ув'язнення. А коли ми доїхали до КПВВ, я зрозумів, що сам то я їду в Україну, а скільки ще хлопців хороших так і zostалися в колонії. Ви б бачили їхні очі, які вони були розчаровані, як їм було боляче нас проваджати... Але вони надіються на обмін. І ми зараз навіть склали список по донецьких тюрмах, спільно з іншими звільненими полоненими, і в ньому близько 150 прізвищ — тих людей, які досі в полоні за те, що вони вважають себе українцями. І це тільки Донецька область. Я навіть хочу вам

кількох назвати: Хараберюш Сергій і Дмитро, Матюшенко Валерій, Акінчин Дмитро, Ставцев Женя, Єна Артем, Сидоренко Андрій, Страхов Андрій, Ігнат'єв Геннадій, Дубровін Сергій, Парфенюк Дмитро, Москаленко Сергій — це ті, кого я знав, ті, з ким я сидів в камерах. Усі вони — цивільні, і їхня «вина» перед так званою «республікою» — така ж як у мене: «шпигунство», тобто передача українським силам якоїсь інформації і фото про бойовиків. Список журналіст Асеєв особисто передав Президентові Зеленському.

Як їх забрати? Думаю, це мав би бути обмін по-справжньому «всіх на всіх». Якщо цього не буде, то багато хлопців-дівчат ще довго сидітимуть в таких «Ізоляціях». «Всіх на всіх», а не те, що пропонує Росія — «усіх встановлених». Яких встановлених? Не всіх Україна змогла встановити. Ми тому й складаємо ті списки, щоб про бранців знали, щоб включили в обмін. Інше питання, що вони мало не щодня ловлять за українські погляди, часто ці підозри й обвинувачення дуже «натягнуті». Як з цим розібратися — не знаю, бо цих людей більшатиме, навіть якщо всіх відомих нам справді випустять. Я не державник і не юрист, мені важко щось запропонувати.

І є ще одна біда... їхні таємні тюрми, про які ми можемо просто не знати, навіть ті, хто був у полоні сам. Я чув не раз від наглядців «Давай, быстрее, надо еще поехать на гаражи и там покормить людей». Так от там на території їхнього «міністерства державної безпеки» є кооперативні гаражі, де вони також людей тримали. Цю віддалену тюрму на кооперативі називали «звіринцем» і їм чітко наказували, кого туди відправляти. Але ми ні з ким звідти не бачилися, не знаю, кого саме там утримують. Знаю тільки, що там були вочевидь набагато гірші умови, ніж в самому «МГБ» та й «Ізоляції»: холод, певно, дикий, бо це ж гаражі, — яке там опалення, які туалети, вода? І їжу, як я зрозумів, туди несли «яка залишилася».

Водночас на обмін йдуть такі люди як Євген Бражніков. Цього не передати... Його тримали в літаку окремо, під наглядом, бо такі як я його хотіли просто вбити за все те, що він робив. Він мав в «Ізоляції» свободу, вільно ходив коридорами й разом із наглядачами приходив нас бити. Усі, хто був на «Ізоляції», були шоко-

вані, коли почули, що він йде на обмін, що він буде разом із нами лікуватися і реабілітуватися в Києві. А тим часом стільки класних хлопців залишаються в полоні й досі. Це в голові не вміщається, не можу второпати, як так вийшло, що його випустили. І він не один такий ненадійний в тому обміні 29 грудня. І не один мерзотник ще з'являтиметься в подальших обмінах.

Роман Гісь під час обміну полоненими.

Фото з офіційного сайту Офісу Президента України

Олег Галазюк

цивільний, мешканець м. Торез (сьогодні — Чистякове)
1964 р. н.

Кандидат філософських наук Олег Галазюк у мирному часі викладав філософію і політологію в Торезькій філії Харківського інституту економіки ринкових відносин та менеджменту.

Свою проукраїнську позицію вперше публічно висловив під час Помаранчевої революції, коли підтримав Віктора Ющенка. Згодом був учасником і Революції Гідності. Ще в грудні 2013 року його жорстоко побили місцеві про-російські активісти за його проукраїнські погляди. Олег Дмитрович регулярно розписував місто антиросійськими гаслами й був проти «референдуму» на Донбасі. Зокрема за це його вперше взяли в полон у червні 2014-го й жорстоко катували так звані «ополченці» (був у полоні 20 днів).

Після звільнення чоловік ще рік працював у Торезі. А тоді перебрався до Києва. Щоправда, не знайшов себе в столиці й знову повернувся до рідного Торезу. Під псевдонімом Мирослав Тямуций почав вести блог на «Радіо Свобода», де писав про життя свого міста в окупації. За це через два роки терористи спіймали його вдруге, у серпні 2017-го. Його «засудили» до 16 років позбавлення волі: буцімто за «екстремізм», «розпалювання міжнаціональної ворожнечі в ЗМІ», за «шпигунство».

Бойовики утримували чоловіка 2 роки й 4 місяці в торезькому ІТТ, «МГБ» Донецька, а після СІЗО та «суду» етапували до 32-ої колонії в Макіївці.

Олега Галазюка обміняли 29 грудня 2019-го на КПВВ «Майорськ»: його привезли разом з іншими бранцями автобусом із колонії.

«ЗА АНТИЯНУКОВИЦЬКІ НАПИСИ МЕНЕ СПІЙМАЛИ «КАЗАКИ» І ПОБИЛИ НАГАЙКАМИ»

У полоні я собі здобув поганяло «Сократ», бо я ж «в миру» — спеціаліст з античної філософії. Свого часу за-

кінчив Південний Федеральний університет за напрямом «історія філософії», вивчив давньогрецьку та латинську мови, дисертацію написав «Проблема ірраціонального у Платона». Він же як і я — завжди був білою вороною, а ця дисертація була свого роду моїм викликом. І я його прийняв — захистив її. Це було в Росії, де я, до речі, досі цитований їхніми студентами, науковцями й дослідниками — вони посилаються у своїх роботах на мої статті. А вже згодом, коли потрібна була перекваліфікація, я перезахистив цю дисертацію — в Інституті Філософії ім. Г. Сковороди НАН України. Трохи викладав у Донецьку, у медичному університеті, у Донецькому Національному Університеті Економіки й Торгівлі імені М. Туган-Барановського, але здебільшого працював у Харківському інституті економіки ринкових відносин, — у Торезі була його філія.

Для мене все кардинально почало змінюватися в нашій країні з 2004-го: я брав участь у «Помаранчевій революції». Коли про це дізналися на факультеті — мене звільнили нібито за запізнення, але прокоментували — «Олег Дмитриевич, вы что, в психушку захотели? Весь Донбасс за Януковича, а вы — за Ющенко». Уже в той час, 15 років тому, мати іншу думку на Донбасі було небезпечно. І якщо ти не підтримував «Партію регіонів», тебе вважали божевільним. Але попри звільнення, я таки виграв судовий процес, хоча в Торезі майже всі були проти мене. До речі, що цікаво, одна з суддів, Мелик Н. Г., яка була присутня на тому суді, досі на окупованій території, але тепер вона «суддя» в так званому «Трибуналі ДНР». Більшість суддів і правоохоронців не

Олег Галазюк розписував Торез проукраїнськими графіті

покинули своїх посад, коли їхні міста окупували бойовики, і вони досі там, уже підпорядковуються владі самопроголошених «республік». А в приміщенні Торезького міжрайонного відділу СБУ, де мене потім у 2017 році утримували, були мої студенти. Діти, юнаки, яких я навчав... Ще питали мене: «О, Олег Дмитрович, а ви як сюди потрапили? Що ви тут забули?»

Так от, тоді після «Помаранчевої» мене поновили в університеті, а у 2013-му я знову вийшов на Євромайдан, був там разом зі студентами. Коли я повертався до Тореза потягом, то мені подзвонили й повідомили — «Нас побили. Ці троє нас кинули». Я розлютився і як тільки повернувся до Торезу, то купив аерозольну фарбу й нею обписав пів міста (у тому числі двері місцевого офісу «Партії регіонів» і пам'ятник Леніну) написами: «Зека на нари», «Банду геть», «Зека в дупу», «Не працюй на зека» й таке інше. Але їх повитирали-замалювали. Та я за тиждень знову почав писати схожі речі. Тоді мене вже впіймали «казаки» й побили нагайками, палець мені зламали, голову скалічили. Пам'ятаю, тоді з'явився на шпальтах місцевих видань під заголовком «Перша євроінтеграційна кров пролилася на Донбасі». Тобто я став першою жертвою, яку після 29 листопада побили за Євромайдан на Донеччині. Це було у 20-х числах грудня.

А потім я швиденько поприймав у студентів передноворічні заліки, сів на потяг і поїхав із друзями знову на Майдан до Києва. Ще місцеві журналісти нас знімали на камеру на вокзалі. Тоді така наша місцева жінка Жанна Фрідріховна Мурмовка (сепаратистка, секретар виконкому при терористах в м. Торез. — *Авт.*) заявила їм: «А мы думали, что это банду с Майдана к нам заслали, чтобы эти надписи делать, а это он один; мы их вытираем, а он все пишет и пишет; а он — местный». Маю таку інформацію, що вона двічі допомагала організувати моє викрадення згодом.

А коли після Майдану я повернувся додому, то розпочав свою боротьбу й на Донбасі. У філії університету всі дивува-

лися, що я взагалі живий повернувся. Ну, воно й зрозуміло, живий я їм не дуже був зручний, адже поки мене не було в місті й університеті, вони отримували мою зарплату. Та й відпускні мої скоротили, а співробітники тільки містом ширили чутки, буцімто я загубився в окупованому Криму. Усі вони хотіли, щоб я не повернувся до Торезу, щоб мене не було, щоб я зник, загинув. Я не один спершу був у своїй боротьбі у Торезі, була ще така Олейнікова Света, вона з «Крим SOS» — моя колега, у тому ж вищій викладала англійську мову. Ми на початку 2014-го разом зривали всі ті дурнуваті листівки зі закликком йти на донбаський «референдум», а я продовжував писати написи й регулярно драгував «сепарів».

Про цей «референдум» я навіть писав листи-звернення Наливайченку, Авакову і Махніцькому. Писав, що людей завозять невідомо звідки, просив розібратися, допомогти, прогнати їх (за словами Олега Галазюка, після повернення з першого полону «ополченців», він знайшов у поштової скриньці листа, що всі його звернення спрямували до місцевої прокуратури Тореза. — *Авт.*). Звертався з листами до нашого

Поросійська газета написала про побиття Галазюка у 2014 році за графіті проти Януковича

місцевого СБУ, де мене згодом тримали вже полоненим, просив зупинити це все — я там у них був як більмо на оці. Я навіть фотографував номери машин «сепарів» і приїжджих із РФ. Пам'ятаю, якась сепаратистка на «мітингу» оголосила «будьте бдительны, среди нас ходят люди, которые против нас, они даже переписывают номера машин». А це був лише я один. Дивом і на щастя Світлана встигла втекти з Тореза незадовго до мого першого полону. Потім ще «технічки» з нашого вишу між собою пліткували й казали: «Хорошо, что его наши забрали. Жаль, Светка не попалась».

**«БИВ МЕНЕ КЛЮЧАМИ ПО ОБЛИЧЧЮ, А ТОДІ НАЗВАВ
“ПРАВОСЕККОМ”, І МЕНЕ ВЗЯЛИ В ПОЛОН»**

Навесні 2014-го вбили Володимира Рибак, знущалися і жорстоко били Ірину Довгань, і якось протидіяти «ополченцям» було дуже небезпечно (Володимир Рибак — депутат Горлівської міської ради від ВО «Батьківщина», його закатували й вбили, кинувши до річки за те, що намагався зняти прапор «ДНР» з будівлі міськради Горлівки й повернути український. Ірина Довгань — українська волонтерка з Ясинуватої, її прив'язали до стовпа в центрі Донецька із зав'язаним на шиї українським прапором і жорстоко били. — *Авт.*). Я розумів, що мене може чекати така ж доля, але продовжував робити своє.

Фотографував номери машин, які приїздили на «мітинг», і публікував їх, адже там дуже часто були саме російські номери. Пам'ятаю як зараз, біля ПК Маяковського, а директор того палацу культури був такий собі Андрій Бедило (очолював Торезьке місцеве відділення сепаратистського руху «Донецька Республіка», а потім став радником його керівника, член «Громадської палати ДНР». — *Авт.*), він ті мітинги «русской весны» організовував. Власник машини побачив, що його знімають, і почав наздоганяти мене, на машині. Підрізає, дивиться на мене такий оторопілий: «Олег Дми-

триевич, это вы?». Він був здивований мене побачити, бо це був мій студент, який виїхав до Росії. Він нічого мені тоді не зробив, але потім попередив тих «мітингувальників», щоб були обережні, бо я фотографую машини для СБУ.

І так аж до 3 червня 2014-го, допоки мене не схопили бойовики... вперше. Мене взяли просто на моїй кафедрі: виманили туди зарплатою. До кабінету зайшла Лариса Миколаївна Грень, тоді заступник декана по виховній роботі, а сьогодні доцент кафедри в Харківському виші. А за нею зайшов і Андрій Бедило, якому вона одразу каже — «а він і на мене писав в прокуратуру» й тицьнула пальцем в мій бік. І тоді Бедило з усієї злості та сили почав бити мене ключами по обличчю. Кров почала бризкати й заливати мені очі. У мене досі залишилися шрами на обличчі від того побиття. А тоді Бедило вийшов і дав відмашку «своїм» у «колорадських» стрічках: сказав — «возьміте — там правосек». І тоді на мене налетіли троє чоловіків у балаклавах і поволокли на вулицю. По мене приїхали три бусики, мерседес спринтер, оточили мене сепаратисти у військовій формі. Я був весь у крові, і мене погодився взяти тільки один із тих бусиків. Там на мене натягнули чохол із підголовника з авто на голову й пригрозили електрошокером.

«ОПЛОТІВЦІ» КАТУВАЛИ ЛЮДЕЙ САДОВИМИ НОЖИЦЯМИ, СЕКАТОРАМИ ВІДРІЗАЛИ ПАЛЬЦІ Й ДУШИЛИ ШНУРКАМИ»

Повезли до Макіївки, де обгорнули в український прапор і повезли на Щорса в «ісбушку». Це вже згодом я дізнався, що той прапор належав Каті Бондаренко та ще одній дівчині, яких катували бойовики. На «ісбушці» мене продовжували бити з тим прапором, зав'язаним навколо шиї, потім вставляли автоматне дуло до... різних місць, фотографувалися на фоні знущань, а тоді прив'язали скотчем до стільця і продовжували гамселити, дико регочучи. Коли з'явилася інформація про Су, винищувачі над Луганськом, то вони

певно злякалися і мене швидко перекинули в бомбосховище. Але й там били. Я людина тренована й почав затуляти ребра, а коли хтось із них через це собі пальці вибив, то вони озвірили й почали бити мене вже прикладами від автоматів. У мене очі були чорнезні, майже до вилиць, і синці по всьому тілу, величезні. Імітували розстріл: мене поставили на коліна обличчям до стіни, і я почув, як вони спустили затвор. Я тільки Богові помолився, бо думав, що це вже все.

Ще на початку 2014-го звірствував макіївський «Оплот». Його очільник, убили його вже, робив скажені речі: відрізав секаторами пальці полоненим, ламав ребра. Казали, що й мені пальці відріжуть, якщо я не напишу 10 прізвищ «правосеків». Я їх вигадав, оці прізвища я вигадав і так зберіг пальці. Там, де мене тоді влітку 2014-го кинули, в УБОЗі, у маленькому приміщенні, просоченому запахом сечі, було написано кров'ю — «Слава Донбасу». Дівчат там мучили, а підлога вся в крові була. Вони переважно катували людей садовими ножицями й душили шнурками. Серед ночі мене витягували з камери й в ту «тортурну кімнату» — відмивати кров після катувань. Я чув, як людей мучили: як різали їх і ламали ребра. Все це робили по 10 накачаних людей — усі переважно років по 20, і тільки їхньому командирові було десь зо 50.

Такі знущання тривали майже щодня впродовж 20 днів мого полону. Возили мене до «Беса» (Ігор Безлер — підполковник військової розвідки Росії, один з лідерів «ДНР», польовий командир НЗФ «ополчення Донбасу». — *Авт.*), погрожували вивезти назавжди в Росію. І змусили розмовляти з двома журналістами зі Санкт-Петербурга. Дорогою з Горлівки й до Макіївки, де мене возили «показувати» журналістам, мене витягли з машини й сказали йти в УБОЗ пішки. Я навіть минув машину ОБСЄ, але на мене не звернули увагу...

Але потім таки випустили. Спершу вони мені самі сказали, що мають мене на когось поміняти й начебто це були четверо «ополченців». А по-друге, як я це для себе розумію: в напівокупованому Донбасі ще всі отримували від України зарплати, лікарняні, відпускні. Люди лікарняні собі купували за хабарі — тобто Україна платила бойовикам, мимоволі. Вони були зацікавлені отримати гроші. По суті мене відпустили обмін на розблокування рахунків Держказначейства.

Після викрадення і 20 днів тортур, втомлений і сильно побитий, я повернувся додому й дізнався, що рідний брат мене вже «поховав» і навіть почав із мого дому вивозити речі: думав, що вони мене там у заручниках і вб'ють. Грошей у мене не було, а з найціннішого — мій комп'ютер. До речі, зарплату свою, якою мене тоді виманили до Бедила, я заховав у кросівок, то бойовики ще сильно злилися, коли знайшли в мене ті гроші. З дому я передусім вийшов в інтернет і написав у соцмережах «Я на волі». Зробив це навіть швидше, ніж про це дізналися журналісти. Не зламали мене тоді й України з мене не витрусили: у мене воно після двох Революцій «закам'яніло». Вони мене тому там так і назвали — «упоротий укроп».

І до сьогодні ж місцевих викрадають або для обміну або через гроші. Ми як раби. Часто й звільняють за гроші. Один, знаю, 30 тисяч заплатив за звільнення, інший майже 100. А є ж серед бранців і серед звільнених зокрема «герої» в лапках, зі знаком мінус. Їх обмінюють «під шумок» із нормальними людьми, з достойними військовими, з адекватними місцевими. А є торгівля людьми, проста банальна торгівля, як товаром. У тому плані з Володимиром Рубаном теж треба розібратися, до речі. Полковник Вадим Кандаков із нашої міліції, з Торезу, його поміняли на 100 тисяч гривень — «Бес» його відпустив. Артур Міхалец, він очолював МВС в Амвросіївці, і його також за гроші поміняли. Це ж величезні гроші крутилися, та й досі крутяться.

«Я ВСТИГ НАПИСАТИ 60 СТАТЕЙ ІЗ ФОТО ПРО ЖИТТЯ В ТОРЕЗІ, ПРИ “ВЛАДІ БОЙОВИКІВ”»

Після звільнення з полону я ще рік працював у своєму університеті й займався репетиторством. А коли філіал закрили, без грошей і роботи я подався до родичів у Фастів: кролів глядів, картоплю копав, по господарці допомагав. Знайти роботу було неможливо в мої 50 років, а підмітати вулиці я не хотів. А через кілька місяців мій племінник сказав мені: «Дядьку, тобі потрібне дискомфортне середовище, аби ти зрозумів, що треба шукати собі житло та роботу». Мені стало образливо й боляче, я відчув себе тут непотрібним і повернувся в Торез, де в мене принаймні була квартира. Ще в грудні 2014-го в рідному місті я встиг у майже розграбованому банку таки виготовити картку, і мені на неї небайдужі скинули трохи грошей. Пастор із Києва дав півтори тисячі гривень, і я купив собі за них смартфон. З того часу я почав вести свою колонку на «Радіо Свобода»: писав тексти з фото про життя в Торезі при «владі» бойовиків». Встиг за два роки написати 60 статей — це все була переважно аналітика. Щоправда, робив це під псевдо — Мирослав Тямущий. Я писав українською, хоча сам російськомовний. Мене ще як перекладали для російських версій ЗМІ, то називали «Мирослав Толковый».

Я писав про справжнє життя міста й про всі жахи «ДНРу»: як «працюють» шахти, як живуть перелякані діти, про беззаконня, про карантин, про так звані місцеві мобільні оператори, про бензин і соціальні їдальні, про роботу медиків і про гулянки «орків» у честь якихось їхніх вигаданих «свят», про автобуси на Москву, та й узагалі на Росію, про ціни на них, про заробітки та рубли, про тамтешні корупційні схеми. Звісно, я знав, що за ті статті мене можуть спіймати, побити, полонити, вбити, зрештою. Та й мене це вже один раз спіткало. Але куди мені було тікати? Я нікому не був не потрібен.

Відкрито всім кажу, що я свідок по збитому «малазійському боїнгу», і в статтях своїх про це також писав, бо я бачив екіпаж того «БУКа». На роковини збиття я пішки йшов два десятки кілометрів із букетом з українською стрічкою, аби вшанувати загиблих від імені українців. Я готовий їздити на всі процеси по цій справі й розповідати все, що бачив і знаю, щоб довести вину Росії. Усі певно пам'ятають ті страшні фотографії в соцмережах із місця трагедії: місцеві п'янички розтягували звідти кольоровий метал, ще якісь елементи літака. А про туш пам'ятаєте? «Туш з самого Амстердама» — це, на жаль, моя студентка писала... Їй хлопець ту туш подарував. А я в неї колись викладав політологію. Отака була в мене студентка й такий в неї друг, що покійницьку туш спрезентував. Та таких випадків тьма...

Спіймали мене на сам День Незалежності 2017-го... На мене вийшов якийсь чоловік, назвався СБУвцем і запропонував співпрацю. Але для цього покликав мене на тиждень до маріупольської Ялти. Хто цей чоловік, я досі не знаю. Зупинили на КПП в Оленівці, відвели вбік. А там авто стоїть, яке я впізнав, — воно не раз чатувало під моїм домом. Це була машина «МГБ».

— Ну что, Мирослав Тямущий, попался.

Мішок на голову, кинули до авто — і я невдовзі опинився в «МГБ» Тореза.

— Олег Дмитриевич, не переживайте: мы уже не такие, мы людей теперь так не бьем, как в 2014-ом.

— А чего же вы лжете мне? Вы не бьете людей, вы их пытаете.

— Ой, Олег Дмитриевич, а вы уже все знаете... Что же теперь, не менять вас?

Опер, який мене затримав, Сергій Ногаш — мій студент-заочник. Під час навчання ставив йому тільки «відмінно», а тепер «завдяки мені» в нього ще й «зірка» з'явилася, «майорська».

«ОГОЛЕНІ ДРОТИ ПРИКРУЧУЮТЬ ДО ГЕНІТАЛІЙ І ВМИКАЮТЬ СТРУМ — ЦЕ СЕПАРСЬКИЙ “ТАПІК”»

У «МГБ» на Шевченка мене тримали з мішком на голові, прив'язаного до м'якого стільця наручниками — у мене почали набрякати ноги. Періодично — били, їсти давали тільки дуже гостру й перчену їжу, у туалет не водили. Увесь той час мішок був на голові. Я досі всім згадую, як мене катували «95 кварталом»: три доби не давали спати й били чимось по голові, коли я засинав. Тоді повезли в мою квартиру, обшукали її й змусили написати заяву, ніби я погодився на обшук. Перше, що вони мене спитали під час обшуку — «где ваш знаменитий флаг?». Це вони про той, яким мене в 14-му обв'язали, з кров'ю. Я кивнув, де він, і вони його опечатали. Він у них на Шевченка в сейфі досі десь лежить.

Вони поділяють «злочинців» на два типи: міліція та УБОЗ займаються перевізниками, і їх засуджують за буцімто «тероризм», підкидаючи, наприклад вибухівку; «МГБ» займається «шпигунами» — блогери, журналісти, ті, хто фотографує й пише в соцмережах проти бойовиків. Катують усіх. Б'ють усіх. Мене коли впіймали, то сильно й не мали про що питати, бо я не співпрацював з СБУ, та й усі мої статті були в інтернеті, з фотографіями, весь матеріал для справи, вони ж вже знали, що я це і є Мирослав Тямущий. Але попри це — мене били й катували.

Допитували людей і на «тапіку». Це такий індукційно-котушковий польовий телефонний апарат, він виробляє струм. Так от, той тапік... словом, його оголені дроти прикручують до геніталій та інших органів, до пальців ніг і вмикають струм. Часом можуть взяти ще ультразвуковий гель, аби була краща провідність струму. Бувало, щоб добитися «більшого ефекту», вставляли один електрод в рот, а інший на мочку вуха.

Людей могли прив'язати до металевих каталок голими, примотати скотчем чи пакувальною стрічкою. І теж — струм.

Оце вже — «Ізоляція», там це було. Знаю про це з розповідей тих, хто звідти повернувся: мене кидали з камери в камеру, і там були різні люди. А як ми в баню ходили, то там же люди голі: я бачив чорну обвуглену шкіру, часто між ногами, порізи від ножів, страшні величезні чорні синці по всіх ногах, злізлу шкіру, обпечені частини тіла. Ночами в людей ноги могли сіпатися від того, що на них електроди вішали. А Матюшенко Валера, він же досі там... Йому замість води в пляшку налили проносного. Вони розраховували «потішитися», що він буде немічним і в калі спатиме. Пощастило, що він лише кілька ковтків зробив і зрозумів, що щось не те. Але в нього на якийсь час лишився рефлекс: тільки щось випив — відразу біг до туалету. Отакі моральні приниження в них на «Ізоляції» — своя «закономірність» і повсякдення.

Після тортур і допитів у торезькому «МГБ» мене перевели до ІТТ Шахтарська, адже спершу мене затримали на 30 діб, такий собі «адміністративний арешт», який, до слова, винесли за українським законодавством. Це була стаття КПК України «Про боротьбу з організованою злочинністю і бандитизмом». В ІТТ була одиночна камера, з якої я не міг виходити й перемивав там всю підлогу. А тоді мене перевели з карцеру в добову камеру, де постійно змінювалися люди: їх затримували переважно через порушення комендантської години, на добу-дві. Там я навіть своїх колишніх студентів зустрічав. Через них передавав інформацію про себе братові.

Після ІТТ було уже СІЗО — чекати так званого «суду». Чотири «суди» по мені відбулися, дали 16 років тюрми: 4 статті по 4 роки кожна. Хоча мало бути 22 роки. Суддя Людмила Стратейчук ще після суду мені гукнула «А я могла б дати і 40!». Ну, мовляв, — вона така гуманна була до мене. Але всі ті «статті» переважно були надумані. Ну от «розпалювання національної ворожнечі» — це коментарі в соцмережах проти «ДНР» і Путіна, бо це буцімто ображає гідність громадян «ДНР» і Росії. А «шпигунство». У Торезі

є полігон, де бойовики тренувалися. І вони були впевнені, що я за цим стежив зі своєї квартири, хоча від мого будинку до нього — більше 20 км. Ну як же я міг стежити? Але для них це не важливі моменти.

У СІЗО нам вранці й ввечері на всю гучність вмикали російський гімн, або оцей — «Новоросії». І тоді я почав співати український гімн, щоранку. Хотів заглушити той їхній. Кожного ранку до хрипу співав «Ще не вмерла України...». Ну хіба це не психологічний тиск? Та справжнісінький. Але я добився, що гімн Росії таки вимкнули, бо через ці перекрикування в'язні стали кричали «Дайте поспати!».

Сидів зі мною в СІЗО Віктор Степанович Голомазюк, ще своїми речами зі мною ділився. Земля йому пухом... Він був не просто цивільним, він мав готель у центрі Донецька. І що їм від нього треба було? Та «віджати» той готель. Він був на «Ізоляції», його страшенно катували. Віктор Степанович мріяв про обмін і навіть наче з'явилася така примарна надія, бо ширилася інформація, що його включили до списку. Але ж не обміняли.... Нирки йому відмовили — треба було оперувати. Але бойовики на таке не зважають. І вже коли сильно його роздуло й шансів на порятунок не залишилося, то його півживого відправили додому. За кілька днів він у муках помер на руках у дружини і дочки. Валерій Харченко також помер через тортури. На прогулянці в колонії його серце схопило, і він помер. Його спіймали за твіти, які писала, здається, його дружина.

«БІЛЯ "ІЗОЛЯЦІЇ" НА ПОЧАТКУ ВІЙНИ МАСОВО РОЗСТРІЛЮВАЛИ ЛЮДЕЙ — ЯК КОЛИСЬ У БАБИНОМУ ЯРУ»

І в СІЗО вмирають, і в «Ізоляції», і в «МГБ» — трупи від катувань є всюди... А що ще страшніше, біля «Ізоляції» на початку війни масово розстрілювали людей — так само, як колись у Бабиному Яру. І там є яри з людськими тілами. У 2014-му році практикувалися в «ЛДНР» такі масові розстрі-

ли. І вони це самі випадково знайшли. «Палич» той (Денис Кулік (Куліковський), позивний «Палич» або «Перший» — вважався тривалий час головним на «Ізоляції». — *Авт.*) любив тварин тримати. І коли там хліви-свинарники захотів зводити, то робочі, яких це змушували робити, наткнулися на тіла. Не знаю, що з тими ярами робили далі — можливо, хлоркою залили чи як... Як мені розповідали, але я не беруся це підтверджувати, тіла кидали на мінні поля, і вони там розривалися, після чого шматки тіл згодовували худобі.

А з наглядачами... я з ними не раз розмовляв, намагався часом навіть дискутувати. Ще у 2018-му вони вже говорили фразами, мовляв «як прийде Україна...» і «соро нас бросит Путин». Тобто вони вже самі від цього свавілля втомилися і реально чекають, коли Україна прийде. Це я зараз говорю про отих «героїв Новоросії», які «просяться» в Україну — людей, які заробляють нормальні гроші на цій війні. Вони втомилися. А що казати про тих вбогих, які виживають за пару рублів там?

Макіївська колонія. Мене привезли туди 2 вересні 2019-го. Там були здоровенні бараки, де постійно бігали пацюки, і малесеньке приміщення кухні, десь певно 2 метри на півтори, з бетону. Там є віконечко, через яке передають «їжу», хоча їжею це назвати важко: вони борщ там варять кип'ятильником, який часом падає в той борщ, іноді з ним і подають, бувало курку з пір'ям приготують чи напівсиру морожену рибу з Росії (там навіть етикетка плавала), недоварену картоплю чи кашу, до якої люди ламали собі зуби. До речі, там була приставка T2 і були українські канали, тож можна було крізь шуми впіймати наш канал, українську мову — то «5», то «1+1», то «Прямий». А були люди, які ті новини вимикали й включали якісь дурнуваті серіали. Треба було кричати й видирати можливість дивитися українські канали. А ті люди згодом йшли на обмін. Звісно, вони не всі такі були, але були... І вони потім отримують від держави гроші.

Я сидів 2,5 роки й бачив різних в'язнів: і героїв, як от Пантюшенко, Глондар, Коріньков, так і «ватників», «сепарів», яких також відпускали. Але всіх же не перевіриш, реальних обставин полону кожного не завжди дізнаєшся: хтось може в тюрмі тобі здаватися справжнім українським патріотом, а насправді виявиться банальним «ватником» чи працював в інтересах України тільки за гроші. Були такі, що допомагали бити в'язнів і ставали в ряд із катами, були ті, хто, наприклад, проводив відеозв'язок й за тортурами та гвалтуваннями могли спостерігати всі... але його могли змусити, бо «сепари» дико катують. Ти щоночі намагаєшся заснути й не певен, що вранці прокинешся цілим і живим.

А були зовсім «гнилі», як от такий собі «жандарм» місцевий — «Беня» (Євген Бражніков), підручний «Джексона» (Віталій Іванієнко). Цього Бражнікова на КПВВ побили ті, хто був на «Ізоляції». Я пам'ятаю, як він мені через стінку казав «Олег, ты если на обмен пойдешь, про меня там скажи: у меня же куча материала об «Изоляции». Він уже тоді хотів на обмін. Ну але не вийшло, зараз обміняли. А Кусков, його друг, його поміняли у 2017-му. Вони вдвох били Асеева, Стас про це і сам не раз говорив. Він же проти нього заяву подав. Яюсь мені навіть подзвонив один із тих звільнених сепарів і спитав, чи можна вплинути на Асеева? Асеев все пам'ятає, і я пам'ятаю, хто вони такі й що вони виробляли з в'язнями. І кажуть тепер, що в 2017-му обмін був кращий, бо всі мовчали про звільнених бандитів, а зараз ми здійсмаємо бурю.

А Савін?.. Він же — антигерой, він був в Руслана Оніщенко, який є сексуальним збоченцем. Чого цей Оніщенко тільки не витворяв, він був тричі судимий. І чого ж Савін закликав, будучи при владі в «ДНР» у 2015-му, здавати кров для тих, хто «бореться з укрофашистами». А його зараз Україна обміняла й терпить. А оцей Василь Бондаренко, який мене тоді

з «казачками» в грудні 2013-го спіймав і побив. То я заходжу зараз до нього на сторінку — а він «генерал-осаул» — це нашого українського реєстрового козацтва.

Дуже важливо, щоб цей весь гній не просочився в Україну з тієї території, а бачте — його самі ж і випускають. А якщо люди тут «інфікуються» цими сепаратистами, потворами, тоді ця «інфекція» розійдеться всією нашою країною. Лад треба в країні для цього навести, бо Україна зараз, як казав Стус, «трухлява як гриб» і отой homo soveticus треба з нас викорінювати. Інакше нічого не вийде.

**«ЯКЩО ТИ РОБИШ ЩОСЬ, ЩО НЕ ПОДОБАЄТЬСЯ БОЙОВИКАМ,
ТО ТЕБЕ ДУЖЕ ПРОСТО ЗНАЙТИ»**

На жаль, у моєму місті бій виграли «вони», але точно знаю, що моє місто буде звільнене й знову стане українським. Війну ми виграємо. Але нам потрібна військова операція, і є люди, які є досі в Торезі й чекають, коли «русский мир» піде. Навіть ті, хто спершу був прихильником «ополченців» і називав нас «майданутими», вони вже самі розуміють, у що вляпались. Та навіть ті «деенери»-бойовики Путіна більше не люблять, бо він їх кинув. У Торезі зараз точно беззаконня і нуль порядку: можна вбивати й гвалтувати, навіть своїх. Там більшість людей залякані, там і досі ловлять людей, у яких, наприклад, ще є гроші, і ті гроші вони відбирають.

Відколи мені Богдан Пантюшенко подарував у полоні книжечку віршів Стуса (видавництво «Фоліо»), я її тримав завжди біля себе. Йому ж якось передали її ще на «ісбушку» рідні. З тією книжкою в аеропорту я пройшов повз президента, і мені дуже хотілося стояти біля військових, мені хотілося бути біля них. Я дивився, як усіх родичі зустрічають, а мене... мене ніхто не зустрічав, я стояв собі там наодинці й обіймав ту книжку. Я з неї вчив вірш, хотів віддати шану «Небесній сотні»:

*«У цьому полі, синьому, як льон,
де тільки ти і ні душі навколо,
узднів і скляк: блукало в тому полі
сто тіней. В полі, синьому, як льон.
А в цьому полі, синьому, як льон,
судилося тобі самому бути,
аби спізнати долі, як покути,
у цьому полі, синьому, як льон...»*

Я вчив той вірш ще в тюрмі, а він мені в голові не тримався. А потім нас на світанку підняли на обмін. «Червоний хрест» ще дав нам чоботи й куртки, і ми поїхали. Мене запитували бойовики «что в кармане?». Але книжці уваги не надали. А я вірша вже під час обміну собі в голові в літаку прокручував. Думав, покличе ото Зеленський усіх обміняних на зустріч, і я той вірш продекламую. Але обмін надто пізно відбувся і зустрічі вже не організували. Так я і не прочитав його...

З КПВВ «Майорськ» я подзвонив рідному братові.

— А это кто такой?

— Как кто? Это же я, твой брат, Олег.

— Олег?

— Да, Олег Галазюк. Брат твой! Меня только что обменяли.

Після звільнення з полону

— Ааа, поздравляю. Я только что с Бердянска, мне некогда.

Оце й усе, що мені сказав брат. Ні радості, ні співчуття. Слідча в розмові мені сказала, що мій брат в 2017-му році, коли я зник, навіть не подавав у розшук, він мене не шукав. Не шукали мене й мої родичі у Фастові, а слідчим сказали «А він же знав, куди повертається». Мені було образливо... на душі зараз якось зрадницьки

й сумно. Журналісти мене тільки й шукали, ті, які знали мене. А я сидів там в Торезі й писав статті по 20 доларів за одну, і кожна — це був ризик для мого життя. Зараз я на «Радіо Свобода» не пишу: не зійшлися ми з ними в мирному житті, мені там забагато цензури...

Хоч мене уже обміняли, я на волі, але маю зв'язок із Макіївською колонією, із СІЗО, бо там сидять люди, яких я знаю, а в них є мами. І з мамами я часом спілкуюся. На території «ДНР» ніхто не може почуватися в безпеці. Якщо ти робиш щось, що не подобається тамтешнім бойовикам, незаконній владі, то тебе дуже просто знайти. СБУ, ФСБ, «МГБ» — вони всі мають єдину базу даних щодо України і її громадян. А ідентифікаційний код працює і в ОРДЛО, відтак — всі знають про пересування людей через лінію розмежування: хто, куди.

А сам я зараз відновлююся. Особливо зуби реанімую: я на них до війни ніколи не шкодував грошей. У полоні — все полетіло: і торттури, і закам'яніла каша.

За час полону я вже й забув, як гроші виглядають, не те що техніка. Зі смартфона спершу навіть не міг подзвонити. А от комп'ютер мій... це єдине, що мені вдалося вихопити. Почищений повністю, але ж він у мене класний, а скільки я на ньому всього написав. А зараз я б дуже хотів запустити власний ютуб-канал, дитячий. Мені бракує україномовного контенту для дітей. Хочу освоїти графіку й українські казки реалізувати, і це точно не буде «Хрюша і Стіпашка». Я добре знаю англійську й залюбки б перекладав англійські пісні та казки українською, або навпаки — англійською розповідав би класні українські казки для цілого світу.

МАРИНА ЧУЙКОВА

цивільна, мешканка м. Горлівка
1971 р. н.

До війни на Донбасі Марина Чуйкова працювала медичною сестрою в лікарні Горлівки й підробляла в ювелірній крамниці. Сама виховувала двох синів — Саву та Артура й доглядала за мамою, яка хворіла.

З початком бойових дій Марина дивом вивезла своїх дітей з окупації, а сама повернулася до мами, у Горлівку. Періодично й сама виїздила на підконтрольну Україні територію, але покинути маму на зовсім — не могла. Завівши знайомство з українськими військовими, вона почала передавати їм інформацію про техніку та особовий склад бойовиків у Горлівці та околицях.

Але в березні 2018-го Марину затримали на КПВВ «Горлівка» і з мішком на голові відвезли до «МГБ» Донецька. Звідти, після катувань і допитів, відправили до СІЗО. Після року очікування Марині за один день «присудили» 11 років ув'язнення у Сніжнянській жіночій колонії.

Увесь час перебування в полоні бойовиків (рік і 9 місяців) Мариніні сини регулярно влаштовували мітинги та акції на підтримку мами в різних містах країни, зверталися до відомств і президентів. Недаремно.

29 грудня 2019 року Марину обміняли на КПВВ «Майорськ»: автобусом її доставили з колонії разом з іншими українськими бранками. Мама Марини так і не дочекалася доньчиного звільнення: не дожила 40 днів.

«В ПЕРШІ ДНІ ОКУПАЦІЇ ПРИХОДИЛИ ДО МЕНЕ Й НАПОЛЯГАЛИ ЙТИ МЕДСЕСТРОЮ В “ОПОЛЧЕННЯ”»

Перше, що так сильно розсердило, — Крим. Мабуть, усі розуміли, що Росія може не зупинитися тільки на його окупації. А ми — тим паче, бо в Горлівці щодня з'являлося все більше незрозумілих людей в різнобійній формі, так схожій на російську. Вони почали збирати шини й будувати на під'їздах до міста блокпости. А над головою літали вини-

щувачі. Це не вселяло надію на щось добре. Звісно, тоді ніхто не підозрював, що буде повномасштабна війна.

Я — незаміжня, і найперше, за що я переживала — за своїх дітей. Мої хлопці займаються спортом і до них уже навесні 2014-го почали чіплятися бойовики, мовляв «Чего не воюєте?». Я ж — медсестра, працювала в місцевій лікарні, і вони до мене також приходили: казали, щоб я йшла працювати в їхні «підрозділи ополчення». Я не хотіла — вони злилися й ображали.

Друзів і знайомих у мене за життя у місті було багато. Ті, які мали трохи більше фінансів, свій бізнес — у них в першу чергу все «віджимали». Ну й вони почали виїздити з міста. Та й хто там про мене думав у той час? Вони рятували себе, рідню і своє майно. Та хіба я можу їх засуджувати? Якби в мене була така змога, мабуть, я б сама виїхала з тієї Горлівки. Бо там почало творитися жахіття. До так званої «влади» в місті прийшов «Бес» (Ігор Безлер — підполковник військової розвідки Росії. — *Авт.*). Знаєте, як то кажуть «хто був ніким — той стане всім», це були абсолютно неосвічені, тупі й неграмотні люди. Вони не вмiли цим усім керувати. Тому їм на підсилення почали приходити російські найманці, військові вочевидь: навчали місцевих маргіналів, «як із незгодними боротися». Людей схоплювали ні за що: за фото в соцмережах, за твіти, та навіть за те, що хтось сфотографував себе, а там десь позаду машина військова проїхала. Не кажучи вже про Володимира Рибака, нашого місцевого депутата, якого жорстоко закатували за яскраву проукраїнську позицію.

Марина Чуйкова в рідній Горлівці до полону

Я от пам'ятаю, наслухалася кричущих випадків затримань, то навіть видалила з телефону фото, де я фотографувала свою орхідею: я тішилася, як вона щодня розцвітає, а під моїми вікнами їхня техніка стояла. Пам'ятаю, що видалила кілька фото, де орхідея була на фоні руху їхніх військових машин. Одна справа — фотографувати й відправляти нашим силам, такі речі я одразу видаляла, інша справа — коли воно випадково в тебе на телефоні опинилося і за це впіймають.

Я розуміла, що доберуться до кожного, хто не гратиме за їхніми правилами й не сидітиме нишком. Тому взялася таки вивозити дітей. Але це було зовсім не просто: на блокпостах спортивних хлопців в Україну не випускали, мовляв «куда? оставайся служити!». Хто ж хотів виїхати, ставав потенційними ворогами. Ми схитрували: зробили вигляд, що ми просто прогулюємося містом, то був десь травень-червень 2014-го: у в'єтнамках, шортах і футболках ми гуляли й так пішечком потихеньку від блокпосту до блокпосту ми виходили з Горлівки. Ніхто не міг навіть запідозрити, що ми намагаємося виїхати з міста, з «ДНР», бо ми речей не брали. А ми рухалися в бік України. Отак я дітей і вивезла, а сама мусила повернутися додому, бо там мене чекала моя старенька й хвора мама (батько Марини помер до війни, у 2012 році. — *Авт.*), та й грошей ні в мене, ні в дітей не було: я ж сама їх ростила, працювала на 2 роботах, щоб вижити самій і їх забезпечити.

Університет дітей переїхав до Одеси, і вони рушили туди: влаштувалися в гуртожиток і так якось самі собі давали раду.

**«ПІД ЧАС ОДНОГО ОБСТРІЛУ, В ЯКИЙ Я ПОТРАПИЛА, —
ДЗВОНИЛА ДІТЯМ, ЩОБ ПОПРОЩАТИСЯ»**

Ще в 2014 році я трохи встигла попрацювати в ювелірному відділенні супермаркету в Горлівці, але в той магазин було пряме попадання і його просто не стало. І роботи моєї також. Я не їхала нікуди, а тільки стежила за рухом наших військ

і жила надією, що нас от-от звільнять, от-от в місто заїде наша техніка, наші хлопці, і весь цей кошмар мине.

З лікарні я пішла, бо більшість людей повиїздили й взяли собі відпустки. А бути безкоштовною медсестрою в лікарні, та ще й лікувати-виходжувати бойовиків — ні, це було не для мене. Підробляла хіба, коли ходила по домах до людей — тиск поміряти, укол зробити. Ну але який то заробіток?

Ще коли я працювала в лікарні та ювелірному Горлівки, то ми з дівчатами почали відрізняти бойову техніку, її уже в місті стільки було... САУ, Гради. І все ж по житлових кварталах стояло. Оці САУ чергували і під нашим під'їздом. Подекуди на дахах чатували снайпери, а дитячі садочки, школи, приміщення дитячих гуртків бойовики почали «віджимати» й влаштовувати там свої бази. Місто вмирало, зачинялося все: і тому, що снаряди попадали, і тому, що власники виїздили й забирали свій бізнес з міста, і тому, що бойовики все, що сподобалося, — «віджимали».

Кілька разів я навіть сама потрапила під обстріл, тому змінювала маршрут — різними дорогами йшла до роботи й додому. Бачила, як снаряд в житловий будинок влучив, цю чорну дірку від нього не забуду повік. Я навіть якось дзвонила дітям прощатися: коли каміння від школи, в яку влучив снаряд, посипалося і на мене. А потім ця розірвана дівчинка на дереві... вона колись торгувала з батьком на місцевому ринку вишнями. Люди гинули, хто не встигав сховатися — гинув.

В якийсь момент почалися такі сильні обстріли, що я розуміла: тут роботи вже ніякої не буде. І коли стрілянина ледь вгамувалася, я поїхала до Харкова. Там зняла квартиру й працювала в ювелірному магазині в «ДАФІ». Але моя однокімнатна квартира коштувала мені 7 тисяч гривень, а зарплата в мене була приблизно така ж... я не бачила змісту там просто так працювати, бо я нічим так не допоможу ні дітям, ні своїй мамі. А через два місяці мама ще й почала сильно хворіти, дзвонила мені й плакала, що «я її покинула».

Вона думала, що я назовсім виїхала й зараз місто закриють бойовики й вона там сама залишиться. Мама в мене старша жінка, вихована радянським союзом, і в неї є ота прив'язаність до дому, до кладовища, вона не хотіла виїхати зі мною. Тому я повернулася в Горлівку. Бої тривали: іноді — в місті, часом — поруч. У моєму під'їзді більшість мешканців — пенсіонери, і вони в мені бачили захист. На це були дві причини. Перше — я медик і в разі чого надам допомогу, друге — у мене дуже міцні сталеві вхідні двері, і моя квартира на 2 поверсі була таким мінібомбосховищем для всього під'їзду. Та й зараз позалишалися в Горлівці здебільшого пенсіонери, літні слабкі й перелякані люди, які вирости в страху й доживають зараз в страху свого віку.

Обстріли знову стихли, і я спробувала виїхати й підзаробити знову. Тільки цього разу уже недалечко — у сусідню Новолуганку. Але і там тривали бойові дії, роботи особливо й не було. Щоправда, я намагалася там влаштуватися на місцевий хлібокомбінат. І наче мене брали, але раптом знову обстріли, вибухи — і я знову цю затію кинула й повернулася в Горлівку. Але я і тоді не вірила, що все так затягнеться. Не вірила, бо бачила, як по-людськи живуть, наприклад, у Харкові, і який жах від бойовиків у нас в Горлівці. Я не вірила, що люди це все терпітимуть, та навіть «ватники» — ну вони ж теж їсти хочуть. Думала, місяць-два-півроку, але воно має закінчитися. А перед Іловайськом така надія була, як наші почали стрімко відвойовувати території. Я вірила, що нам треба потерпіти, нехай пережити ще десятки обстрілів і смертей, але нас визволять. Але Росія пішла в наступ і місто досі окуповане...

Життя стало неможливим: напружена ситуація через тих людей з автоматами, які ходять містом, через те, що ти дивишся в магазині на продукти й думаєш «Боже мій, який жах», я ж була в Харкові, я бачила, які продукти там. Якось мене зупинив на вулиці ввечері чоловік у формі, коли я поверталася від бабусі, якій робила укол.

— Документи!

— Какие документи? Я тут живу.

— Где вы живете?

— Ну вот за вторым домом поворот...

Я йому пояснюю, де мій дім, і розумію, що він нічого не може второпати, він не знає міста — він не тутешній. Він назв вулиць не знає, простонародних назв місць, ну нічого. Це ж привезли людей, які вчили місцевих маргіналів «віджимати» авто й затримувати за жовто-блакитні стрічки. У 2014-му за-просто могли забрати машину: ти приїхав на блокпост, тебе зупинили, викинули з авто й забрали його. У нас таким же чином машину «віджали». Навіть зі стоянок крали. Пам'ятаю, власник синього бусика «Мерседес» попросив чергового на платній парковці колеса спустити, щоб не вкрали. І я з вікна свого спостерігаю, як приїздять на ту парковку «ополченці» зі своїми колесами та акумулятором: вибили автоматами замок і забрали машину, бо їм був потрібен цей бусик.

**«Я САМА ЗАПРОПОНУВАЛА УКРАЇНСЬКИМ СИЛАМ СПІВПРАЦЮ:
ХОТИЛА ДОПОМОГТИ ВИЗВОЛИТИ МОЄ МІСТО»**

Спостерігаючи за тим усім, я розуміла, що маю також вести якусь свою боротьбу, бо «хто, як не я?» захистить моє місто, мою квартиру, мою маму? Чому хлопці з Вінниці й Тернополя до нас їдуть і нас від цих бойовиків намагаються визволити, а ми, горлівчани, будемо сидіти на своїх диванах і танцювати під дудку бойовиків? Я це для себе прийняти не могла. І якби так подумав кожен із мого міста, то ми б тими крупинками відновили наше життя і допомогли військовим прогнати всю цю потлоч. Моя співпраця з нашими силами тривала два роки, допоки бойовики мене не схопили.

Ми жили з мамою за її «гроші, накоплені на похорон», знаєте, як то люди старші збирають собі. У мене було золото, яке я ніде не могла продати. Невдовзі мені пощастило виїхати в Бахмут і продати його там по 250 гривень за грам. Жменю золота свого «валютчикам» продала. Виходу не було. Там же,

у Бахмуті, у травні 2016-го, я познайомилася з хлопцями, які зацікавилися тим, що я з Горлівки. Я потрохи їм розповідала про ситуацію в місті, настрої місцевих. Вони питали про військову техніку. Це були українські сили. Ми почали спілкуватися: я регулярно їм розповідала, що відбувається в місті, яка тут техніка, куди вона пересувається, скільки людей, які й хто вони. Це я сама запропонувала їм допомогти, бо хотіла щось змінити і визволити своє місто з окупації. Так почалася моя власна боротьба: як могла я передавала інформацію про бойовиків. Звісно, було дуже страшно це робити в Горлівці, де кишіло лютими бойовиками, але я намагалася діяти обережно: видаляла всі переписки й повідомлення, знищувала всі фото з телефону.

Відверто кажучи, мені б хотілося дізнатися, чому так сталося, на чому мене спіймали. А бойовики... вони сфабрикували справу без мене, я не бачила, що в ній, хоча помітила, що є якісь фото, вкладений диск (можливо, це «фільм», який вони знімали, коли возили мене до росЗМІ під час затримання). У житті не думала, що за таке можуть дати більше 10 років. Але у них там «свої правила». Вони в телефоні моєму знайшли номери моїх колишніх однокласників, і декотрі з них служили в міліції. І от щодо тих, які перебралися в Росію, вони претензій не мали, а от те, що серед них є такі, що продовжили службу, припустимо, у Харкові, їх сильно турбувало. Дехто з моїх друзів у соцмережах був у українській військовій формі. Мабуть, і ці фото прикріпили. Вони мені це висунули як співпрацю з ними. А ще... під моїм домом у Горлівці — їхня комендатура. Вони вилізли до мене на балкон по пояс, нарobili звідти фото й прикріпили до справи також. Ну чи я несповна розуму, щоб живучи на 2 поверсі над комендатурою, її фотографувати й зберігати це фото на телефоні? Це речі, про які я знаю, що мені їх приписали. Але те, що я передавала інформацію, — це правда. Я хотіла, щоб все це закінчилося, тому намагалася допомогти в цьому нашим військовим.

Того березневого дня нічого не передбачало біди, не було жодних передвісників і тривоги. Мій знайомий їхав до Харкова, і я напросилася до нього: взяла до сумочки трохи грошей, документи, свій щоденник, справки переселенки й ключі від квартири. Звично ми проходили контроль на КПВВ Горлівки біля станції «Микитівка», він і досі там є. Ну й мене разом із водієм Ігорем Романовим затримали. Спершу казали «система зависла» й не віддавали паспорти, але вони, мабуть, когось чекали, аби затримати. Нас відвели в різні приміщення. У мене одразу забрали обидва телефони, а тоді привели жінку, яка роздягла мене догола й перевірила усі мої речі та одяг. Після цього огляду-обшуку, не висуваючи жодних звинувачень і нічого не пояснюючи, двоє кремених чоловіків начепили на нас наручники, голосно й привселюдно вигукнули на посту «Поймали предателів родини» й «розкидали» по різних машинах. Мене, до речі, везли в авто Романова, — тобто вони його автоматично «віджали». Одного з тих чоловіків я після обміну знайшла на «Миротворці» — знаний «сепар».

«У КУТКУ МОЄЇ КАМЕРИ БУТЛІ ДЛЯ ПИТТЄВОЇ ВОДИ БУЛИ ПЕРЕПОВНЕНІ СЕЧЕЮ З КРОВ'Ю»

Дорогою вони приїхали до мене додому, щоб провести обшук. І я розуміла з їх слів, що вони вже багато про мене знають, навіть якого кольору мої шпалери. Вони самі розповідали мені це дорогою, щоб я розуміла — за мною стежили. У мене забрали комп'ютер, планшет, усі документи, гроші. А тоді натягнули мішок на голову, щоб я не знала, куди мене везуть. Коли привезли до «місця призначення», у мене забрали все ріжуче-колюче, зняли шнурки з взуття, відібрали ручки, та й взагалі всю сумку. Дві поняті дівчинки описали речі й склали в мішок. Частково. Не всі гроші й телефони описали: наприклад, простий телефон внесли до протоколу, айфон — ні. Зрозуміло, куди він подівся. Я лиш спитала, чому всі гроші не описали, хай з тим телефоном, на що мені:

«Вам еще пригодятся деньги на адвоката, на передачи продуктов и лекарств: будем вам их выдавать». А тоді на мене почали сильно кричати, образати, говорили, що я «шпiонка iноземної розвідки», що я «предатель рoдини», лаялися сильно. Вони хотіли, щоб я говорила, задавали якісь питання по датах. А в мене пам'ять дуже погана, а ще й страшно як... і вони розгнівалися й кинули мене в підвал.

У підвалі було три камери. Моя ж — невелика клітка без вікон, в якій горіло світло й був відеонагляд. Стояла лавка, на ній — якась дошка, ніби від журнального столика, а на ній вже — матрац. Навпроти ліжка теж були дошки, а на них перев'язувальний матеріал, весь просочений кров'ю, поруч із ним — медичні рукавички, теж у крові. Як медик я розуміла, що поранену людину тут, на тій дошці, перев'язували цими бинтами. А в кутку стояли два бутлі для питтєвої води, але вони були переповнені несвіжою сечею із кров'ю. Вони жахливо смерділи, і крім того запаху крові й сечі був ще якийсь запах, третій, я його не забуду ніколи. Я потім зрозуміла, що то — запах адреналіну й страху. Так, страх дійсно має свій запах. Той запах переважно з'являється в сечі. Я потім його й від себе чула — від свого поту та сечі. Так от мене в ту камеру кинули буцімто згадувати, де й коли я була.

Плакат, із яким сини Марини вимагали її звільнення з полону

А через якийсь час в сусідню камеру привели Романова, а в третю — молодого хлопця, років 25—27. Про Романова я все знала й розуміла, що він теж не в курсі, де ми. Тому спитала в того хлопця. А він каже — то підвал «МГБ». Тут щодня б'ють, карають, допитують, а якщо ми чогось не захочемо підписати, то катують. Я почала розпитувати в нього — хто він і за що його кинули, а він не хотів з нами розмовляти, бо боявся. Він навіть криком кричав «Не говорите со мной, а то сейчас нас накажут!» Невдовзі й справді наші перемовини нам вилізли боком: ми почули, як біжать важкі чоботи сходами вниз, відкривають важенні потрійні двері, і люди в балаклавах вбігають у підвал. Вони кричали, а того хлопця били по ногах кийками, щоб він більше не говорив. Він знав, що так буде, бо сидів там уже 7 місяців.

Не знаю, що на допитах робили з Романовим, бо нас водили окремо. Він і досі ходить такий «розчавлений», депресивний. Він як вперше вийшов на волю, то спершу навіть боявся розмовляти, оглядався. Мої діти питали, чи його били й катували. Він відповідав, що ні, але ж по людині видно, що це не правда. Та й побої його я бачила. Романова, щоправда, випустили через місяць з того дня, як нас взяли в полон. А я лишилася і потихеньку спілкувалася з тим хлопцем.

У камері — жодних умов: нас вранці й ввечері виводили в туалет. І от цього хлопця проводили через мою камеру, і я жодного разу не бачила, щоб він ходив рівно: його били всі ті сім місяців, били так, що він не міг випрямити спину й ноги. У цього 25-річного парубка була довжелезна сива борода, як в старого діда. І ще... від нього страшенно смерділо, бо йому не дозволяли всі ті сім місяців митися. Зміни наглядачів були різні: зрідка більш-менш спокійні, а частіше — просто жахливі. І от коли зміна була трохи лояльніша й нас не ображали, то нам навіть давали більше часу побути біля води, вмитися. Інші ж були такими огидними й жорстокими,

що вели до води з лайкою. У мене на руках були синці вже від того, що вони мене вели в туалет. Давали нам час помитися: рівно стільки, скільки горить їхня цигарка. Якщо ти не встигаєш за цей час — він придумує покарання: ти того дня не йдеш більше в туалет. Ну і в туалеті була величезна дірка, ми не могли помитися. А той хлопець навіть не мав мила ніякого. І його одяг просто просяк за пів року потом, кров'ю і «запахом страху». У мене ж почав з'являтися той «запах страху», коли мене на допити водили. А коли хоч трішки заспокоювалася — починав зникати.

На стінах підвалу «МГБ» були написи, які видряпували люди, яких сюди кидали бойовики: «Я перебував тут 90 днів», «Був тут 60 днів». Мені було страшно, я не могла повірити, як і за що? За фото? За пост? За твіт? За якусь передану інформацію? Ну вони кажуть, що немає російської техніки, а я фотографую і показую, що є, і не одна штука. За це тут тримають, мучать і катують? За що катували того хлопця? А він трішки старший за моїх дітей... і він казав мені «ты пойдешь на обмен, а я нет», я ще його заспокоювала, що так не може бути, що всі підемо. А він тільки голову опустить і махає «нет, я не поїду... нас тут три друга — нас не отдадут». Я після обміну його дані давала усім — «Червоному Хресту», ОБСЄ, Восток SOS, журналістам, хлопцям-дівчатам, яких обміняли, але ніхто не знає його долі. І я досі не знаю, де він і його два друга... А сам він із Луганська.

Спершу бойовики чинили тільки психологічний тиск, щоб вивідати в мене, на кого я «працюю». А потім мене привели в кімнату, де був мій водій. У нього на голові був мішок. З мене ж його зняли й на моїх очах били його по голові, вимагаючи, щоб він говорив інформацію про мене. Казали, що наступною в цей кабінет зайду я і зі мною буде те саме. Там було кілька людей, і кожен міг собі дозволити підійти до нього і вдарити по голові. А тоді мене відвели в іншу кімнату й почали висувати звинувачення, допитувати по датах, яких я просто не могла пам'ятати, наприклад, «що ти робила

в обід 25 травня 2016-го?» І якщо ти не згадаєш, то мовляв «побачиш, що з тобою буде...»

«ВЕЗЛИ МЕНЕ В ЛІС НА РОЗСТРІЛ: “МЫ ТЕБЕ ВЫПУСТИМ И ТЫ ПОБЕЖИШЬ: УБЕЖИШЬ — БУДЕШЬ ЖИТЬ, А НЕТ — УБЬЕМ”»

Справа була готова і на мене, на жінку, досить було добряче психологічно натиснути, щоб я з усім погодилася. Якщо я чогось не пам'ятала, то мій допитувальник вів мене в іншу кімнату, де мене могли вдарити. «Кімната тиску» — там дико на тебе кричать, мовляв «вы, герои Украины», тиснуть і б'ють. А потім мене повезли в Горлівку до «своїх» — знімати фільм про «зрадницю». Там, пам'ятаю, вони тримали мене міцно за кисть руки й раптом кричать «побежали», я злякалася і побігла. А вони мене розігнали з мішком на голові й так з розбігу у двері вгамселили — я вже почала свідомість втрачати, як почувала їхній регіт: «Ой, что же ты такая неуклюжая, ая-яй».

А на третій день мого перебування в «МГБ» до мене прийшли й сказали, що такого «предателя родіни», як я, вони більше не будуть допитувати, а просто розстріляють. А тоді прийшли ще якісь люди і їхній начальник. І вони йому звітують, мовляв — не знаємо, що з такою зрадницею робити. А той криком «Расстрелять на*ер! Что не понятно? Она предательница!». Вони мене одразу схопили, начепили наручники, мішок на голову і — в машину. Прищипнули до себе наручниками, і ми поїхали: у дорозі я відчула, що хлопець, до якого мене прикували, заснув, і я спробувала трішки підняти мішок, щоб бачити, куди мене везуть. Дивлюся, Єнакієво, ліс, ставки. Вони говорили про мисливство, сміялися з мене: «Мы тебя везем в лес расстрелять, но не сразу: мы тебя выпустим, и ты побежишь: убежишь — будешь жить, а нет — убьем».

Повозили так околицями, але ніякого розстрілу не було. А тоді відвели в довжелезний ангар, який закінчувався рівною бетонною стіною. Поставили обличчям в бік стіни, знову одягнули мішок на голову й змусили розставити ноги.

Я стояла й слухала свій пульс — була впевнена, що розстріл — це тут. Тільки не знала, чи мене поховають. Але й цього разу вони лише налякали мене й повернули в підвал. Дорогою вони ще спокійненько собі заїхали поїсти, а я лиш випросила чай, бо мною аж трясло від страху. Я так за всю ту холодну ніч в сирому підвалі й не змогла зігрітися, це ж ще й ліфтова була, і коли ліфт рухався, то ставало ще холодніше.

У підвалі мене тримали місяць. Їсти давали, навіть тричі на день, тільки їжею це назвати важко. І я не могла їсти, не лізло через страх. Тому не раз просила наглядачів передати мою їжу тому хлопцеві, якого постійно били. Я ж бачила, як мало дають, розуміла, що йому тим не насититися. І якось я звернулася до старого й огидного наглядача:

— Мене же расстрелять хотят, зачем же мне есть? Да и не могу я...

— И что теперь?

— Отдайте, пожалуйста, мою еду тому парню.

— Нет! Не положено! — крикнув наглядач і розвернувся йти, а я тільки йому вслід встигла.

— Когда-нибудь и ты попросишь еды, а никто тебе не даст.

— Давай, бл**ь, свой «тормозок»!

Розгнівався і зціпив зуби, але їжу хлопцеві передав.

Десь за місяць мене привели до слідчого й надали «безкоштовного державного адвоката», і він буцімто мав побудувати лінію захисту й допомагати мені. Він навіть запевняв мене, що от-от я буду в СІЗО й він мало не щодня до мене буде навідуватися. Але коли слідчий почав зачитувати справу, я почула хропіння — «адвокат» заснув. Я його будити, а він мені, мовляв, нічого страшного, потім прочитаю і розберемося. Тобто він і не збирався мене захищати. Я тільки попросила його передати записку від мене моїм дітям, де я, адже місяць як ми з Романовим вважалися зниклими безвісти. Діти навіть не знали, чи я жива. Але він навіть ту записку не передав. Приходив до мене вкрай рідко, допомоги — нуль.

**«КОЖНА ДРУГА, ЯКА СИДІЛА ЗІ МНОЮ В СІЗО, БУЛА
ВІЛ-ІНФІКОВАНА, А КОЖНА 4—5 МАЛА ТУБЕРКУЛЬОЗ
АБО ГЕПАТИТ»**

Вже в СІЗО умови були трохи кращі: принаймні був доступ до води, і я змогла помитися. Але... я потрапила в камеру не з політичними заручниками, а з наркоманами та вбивцями. До таких, як я, вони ставилися жадливо. З порогу спитали, яка стаття, а коли я відповіла, то додали «Аааа, ну тогда жди кошмара». Вони зачіпали мене через будь-що, навіть не дозволяли сидіти за столом. Кожна друга жінка, яка сиділа зі мною в СІЗО, була ВІЛ-інфікована, а десь кожна 4—5 мала або туберкульоз або гепатит. Але якщо людина наркоман, то там цілий «букет» захворювань, я ж медик, знаю, як воно є. Мені було страшно, бо моя черга приймати душ була після дівчини, яка була ВІЛ-інфікована. Але я побачила жінку, в якій загорілися очі, коли вона почула, що я політична ув'язнена. Вона й для мене стала ковтком свіжого повітря, бо і вона сиділа за українську позицію. До цього вона була на «Ізоляції» і перетерпіла катування. Олена Завальна. Вона надіялася на обмін, а мені з сумом казала, що я лишуся ще тут. Мені сльози на очі «як? чому я лишуся?». Але зв'язку з рідними в мене не було і я не уявляла, що робиться в країні. Лише коли нові люди почали приходити, то розповідали, що бачили, як мої сини вимагають звільнити мене з полону. Мені стало спокійніше: мене таки шукають.

А через пів року до нас привезли після «Ізоляції» Олену Лазареву. І нас політичних стало троє: ми вже могли хоч якось постояти за себе. У СІЗО наглядачка дозволила передавати рідним записку, що мені потрібно: якісь речі, одяг, постіль, миючі засоби. А адвокат все обіцяв до мами прийти, запитати як вона. Але він цього не зробив. За той рік в СІЗО взагалі нічого не відбулося, єдине, що в якусь мить нас, політичних, відокремили від інших. Нас було шестеро, але двоє з них таки сиділи за убивство.

Їжа... їли те, що передали рідні, бо те, що давали нам в СІЗО, було огидним: гнила переварена капуста у воді, варена риба з кишками, головами та хвостами. Це не їжа.

Ми могли зрідка передати записку, але спілкуватися чи здізнюватися з рідними — ні. А коли сини передавали мені якісь передачі, то намагалися передавати книги: склеювали між собою сторінки й вкладали між ними записки. Невдовзі в нас з'явився телевізор, звісно, із російськими й сепарськими каналами, але ми бодай могли хоч щось бачити, що відбувається, і стежити за обмінами.

Ми «підкупували» тих наглядців інтелігентними розмовами з ними, просто бесідували, не ляяли. І подекуди нам могли навіть чимось допомогти: щось принести, про щось дізнатися. А від інших в'язнів ми дізнавалися про стан справ із політичними бранцями. Постійно рахували проукраїнських людей, які з нами сидять. Бо листи можна було писати тільки на Морозову (Дар'я Морозова — «омбудсменка» «ДНР». — *Авт.*), і ми писали їй листи з проханням внести в списки на обмін і письмово повідомити про результат. Ми чули, як вона по телебаченню казала: «Украина срывает обмен, а в нас все готово — все 15 человек». І нам хотілося плакати, бо ми знали тільки про 15 жінок. А чоловіки... Коли затримали моряків, то ширилася інформація, що на борту був есебеуець. І нас усіх вивели, щоб ми по фото впізнавали ту людину. Так я порахувала чоловіків-бранців, їх було не менше 40. Правда, того есебеувця так ніхто й не впізнав.

ЯКЩО ДО НАС ПРИВОЗИЛИ ЛЮДЕЙ З «ІЗОЛЯЦІЇ», ТО В НИХ БУЛИ НАБРЯКЛІ ЧОРНІ НОГИ ТА ПЕРЕБИТІ ПЕРЕНІССЯ

Кожного разу людей більшало: приходили нові. Якщо привозили з «Ізоляції», то це були люди з набряклими ногами, перебитими переніссями. В однієї жінки були від перенісся величезні гематоми під очима. А ще... сплячні напильником зуби. Її катували на столі: підключали дроти до

кінцівок й обливали водою, вона то втрачала свідомість, то приходила до себе. Вона навіть просила її розстріляти. І я її розумію, бо коли мене мучили в «МГБ», то й мені хотілося, щоб мене розстріляли. А ще, прийшла молода дівчина, років 30, у неї були чорні ноги, чорненні... вона досі там, в полоні. Її гвалтували й катували в «Ізоляції», і також підключали струм. Минали місяці, а в неї синці не сходили. У мене після підвалу досі синці є від їхніх побоїв.

До речі, ті, хто нас допитував у «МГБ» — були місцеві, корінні донеччани, я їх потім на «Миротворці» потроху знаходила. А от наглядачі на підвалі — зачасти бойовики з передової. Вони й самі про це казали. Нервували, психували: «Мы вырвались с передка, чтобы вас, сук, охранять». Озлоблені були й агресивні, казали «Да зачем вас кормить? Мы бы вас всех под одну стеночку поставили и расстреляли». Хоч я у підвалі сиділа, але й над нами тримали людей: я чула, як клацали двері, як їх били, як вони кричали й стогнали від болю. А оцей хлопець із Луганська ще прислухався і крізь сльози казав «Это мой друг, это его бьют». Так вони карали за спілкування між собою. Чоловіки часто казали, що краще б їх розстріляли, особливо ті, хто був на «Ізоляції».

Перед «судом» нас викликали до слідчого, буцімто «закінчити справу». Нас шістьох туди повели й казали «не читати справу», бо якщо ми будемо оскаржувати, то обмін нам «не світить». Я уже була в полоні півтора року й хотіла просто вийти звідти. Тому не оскаржувала, та й термін мені «світив» — більше 10 років. Тому я все підписала, не читаючи... Справу мені не показали й «порадили» останнє слово в суді сказати «каюсь», і тоді я потраплю в списки на обмін. Усі погоджувалися, бо хотіли на обмін. Але в серпні 2019-го його так і не відбулося, та й в грудні обміняли далеко не всіх.

На початку серпня мене та ще 5—6 людей вивезли в так званий «Верховний суд ДНР», у Донецьк. Теж закинули в машину з мішками на головах, ми не знали, куди нас везуть.

Дорогою нам сказали — на «суд». До речі, жодного документа ні тоді, ні після обміну нам не видали. Нас усіх посадили в «суді» в одну клітку, і вийшов суддя Трофійчук. І все провели у швидкому режимі, не читаючи справ, не зважаючи на будь-які закони. По 20 хвилин засідання, а в перервах нас кидали в підвал. Я там була з Оленою Лазаревою та Ларисою Багненко, обидві медики, як і я: ми багато спілкувалися і намагалися запам'ятати імена всіх, хто був на «Ізоляції», щоб у разі як хтось із нас піде на обмін, щоб сказав про всіх інших. Ми не знали, чи побачимося ще і як завершиться «суд» для кожної з нас. Ніхто не був готовий до того «суду», навіть мій «адвокат»: він мене й не захищав, а от «прокурор» — ідейно проросійськи налаштована, страшенно кричала на всіх нас, ображала. Наприкінці дня мені винесли вирок — 11 років у Сніжнянській жіночій колонії суворого режиму, без права оскарження.

Найбільше я переживала за свою 80-річну маму... Це ж я, її донька, мала прикрасити її старість, втішити її... а вона померла наодинці, поки я сиділа в ув'язненні. Не дочекалася 40 днів до мого звільнення. Вона померла не так від хвороби, як від тиску місцевих. Мої сини не розповіли їй про 11 років, на які мене «засудили». А того дня, коли вона померла... до неї прийшла сусідка й почала на неї тиснути, називати мене зрадницею і розповіла про ті 11 років. Та ще й придумала, буцімто я «маячки» ставила, щоб по житлових кварталах стріляли. І мама не витримала. Того ж дня її не стало. Похована вона там, у Горлівці, біля мого батька... Похороном займався мій колишній чоловік, тому все з цим гаразд. Але на могилку до неї я не можу поїхати...

«НАГЛЯДАЧКА КОЛОНІЇ СКАЗАЛА: “ВЫ ЧТО, ДО СИХ ПОР НЕ ПОНЯЛИ, ЧТО ВЫ ПОПАЛИ В АД?!”»

У Сніжне нас везли в металевій будці: 21 людину аби-як напхали. Умови — жах: старий брудний сарай, без води

й обігріву. Було страшенно холодно, але нас змусили роздягнутися догола. А тоді — наказали в неприродних позах голими присідати, вони заглядали, чи нам звідкись не посипляться якісь заборонені речі... Перевертали наші речі, повиливали шампуні й одноразові кашки — все змішали в одну купу. І все забирали. До нас, політичних, вони були вкрай жорстокі. Ну й ці жінки... наглядачки, вони постійно казали, що далі буде ще гірше й доброти тут нема. Але я вирішила попри все попросити в них залишити мені мої таблетки, гормональні, від щитовидки, які мені не можна було кинути пити, — інакше почнуться кровотечі. Але вона заборонила: «Вы не врач! За все, что вы припрячете, последует наказание! Через три дня будет врач и он решит. Вы что, до сих пор не поняли, что вы попали в ад?! Вам никакой помощи не будет». І забрала в мене ті таблетки. Потайки я їх таки вкрала. Заховати в тій камері не наважилася, бо були раптові обшуки, роздягали догола, тому сховала надворі в дереві. Доросла жінка сховала в дереві... але хтось зі «стукачів» таки доклав наглядачам, що я заховала ліки.

Начальниця колонії влаштувала там такий вереск... відправили мене в медпункт, до лікаря. Мені пощастило, що того разу приїхала лікар-гінеколог, яка працює в Сніжнянській лікарні. Вона оглянула мене, документи, які знайшли по мені, і ще й переконувала начальницю, що я дійсно хвора. Рекомендацію приймати ці ліки вона продовжила на 5 років. Але таблетки не віддали й викликали на так зване «профсоюзне зібрання»: 2 чоловіків і 5 жінок. Усі — співробітники колонії. Спершу верещали, що я вкрала й приймала ті таблетки. Але я насмілилася захищати себе. І тут — випадкова підтримка: один із чоловіків кинув погляд на мої ліки й вигукнув: «Правильно сделала, что припрятала! Моя жена такие принимает: их нельзя бросать, иначе — все». Жінки були шоковані. Тоді начальниця почала мене проклинати й лаяти вже з політичних міркувань.

«ВАНТАЖИЛИ В КОЛОНІЇ ВУГІЛЛЯ, ВОДУ Й ДРОВА, А ПОТІМ ПІШЛА НА «ШВЕЙКУ» — ЗАРОБЛЯЛА НА ДЗВІНКИ ДІТЯМ»

Через три тижні мені дозволили подзвонити, але тільки на номери сепарських операторів. А в мене діти ж на водафоні. На рахунку грошей нема, тож їх треба було заробити: я пішла на «швейку». А до того ми вантажили вугілля, воду й дрова, збирали листя з тих тополь величезних, мили туалети на вулиці й навіть копали траншеї. Словом, там ти не можеш відпочивати: 16 годин на ногах, без їжі й перекусів, лиш сніданок і вечеря. У нас набрякали ноги, та ще й холодно. Деякі дівчата, як от Гончарова, там були вже рік... я була шокована, як вони це все витримують.

У тій колонії — три відділення, і політичних бранок завжди тримали разом. А тут нас із Лазаревою розбили. Мені «пощастило» потрапити поміж «ополченок», яких засудили за вбивства, крадіжки, торгівлю наркотиками. Одного вечора до мене підходить одна з них на розмову, мовляв, я зрадниця, а вона захищала «родіну». Розмова не склалася, бо вона — наркоманка, яка пішла служити заради грошей і наживи. Перший рік вони влаштовували страшні «розборки» політичним в'язням, а вже коли були ми, то вони втомилися від тих умов і від тієї системи, яка їх засудила. Згодом вона ж казала мені таке: «Мы осуждены незаконно, неизвестная страна нас засудила, несуществующая». Це «ополченки» таке казали, які воювали, не просто «ватниці» якісь. А «третьоходки» навіть розповідали, що порівняно з колоніями Києва, Чернігова чи Маріуполя — Сніжнянська колонія була дійсно пеклом. Вони хочуть до України, хочуть терміни там відбувати.

Багато жінок у колонії були свідками минулого обміну у 2017 році, і вони мали надію на зиму 2019-го. І ми мали надію. А начальниця колонії тільки й казала, що ми нікому не потрібні, що «вы использованные укроповские проститутки — вас никто не поменяет». Але ми чекали. І коли дізналися, що наші прізвища в списку, то ми не тішилися, ми ди-

вилися одна на одну й плакали. У колонії залишилася політична бранка, яку шукають дві її доньки, ще кілька полонянок — у СІЗО. Ми зрозуміли, що нас таки обмінюють тільки тоді, коли нас привезли на КПВВ і ми вийшли

Марина Чуйкова із синами після обміну

з автобуса вже до українських військових. До цього — було повне нерозуміння і страх. Бо нас регулярно шикували перед російськими й місцевими ЗМІ, задавали провокативні питання, і я зрозуміла для себе, що краще з ними узагалі не спілкуватися. Одне зайве слово, здавалося мені, — і мене розвернуть назад у колонію. На українському ж боці був теплий чай і спокій, журналісти нас не турбували, тільки в Києві. Із КПВВ ми доїхали автобусом до Краматорська, звідти літаком до Харкова, а вже з нього іншим літаком — до столиці.

Після полону я дуже багато обстежувалася, лікувалася: у «Феофанії» було так тепло, добре, за нами доглядали. А потім я перебралася до дітей в Харків. Вони спершу в Одесі були, а потім університет розбили на кілька частин і хлопці переїхали в Харків. Тепер ми знімаємо квартиру. За моїм здоров'ям наглядають, пухлина моя добряче збільшилася (доброякісна) через стреси, погані умови і їжу... але я біля дітей. Це вже легше.

Що далі? Збиратиму документи, за декотрими ще поїду в Бахмут, і шукатиму роботу. Але... якби зараз мене повернути в той час, і я б знала, що зі мною буде, я б все одно те саме робила, але впевненіше, більше й жорсткіше. Але ми вперше на війні й ми не знаємо, як себе вести й убезпечитися. Нас же цьому ніхто не навчив...

ОЛЕНА ЛАЗАРЄВА

цивільна, мешканка м. Донецьк
1967 р. н.

27 років Олена Лазарева працювала лікарем-анестезіологом у Донецькій обласній лікарні імені Калініна (відділення інтенсивної терапії). На її рахунку — тисячі операцій і врятовані життя.

Коли розпочалася війна, жінка довго шукала саме свою ділянку роботи заради звільнення рідного міста. А тоді почала співпрацювати з українськими силами: вона фотографувала історії хвороб бойовиків, які потрапляли до лікарні, і надсилала українським силам. Намагалася надати максимальну допомогу українським військовим, які з важкими пораненнями під час боїв потрапляли до її відділення.

Але 17 жовтня 2017-го все змінилося: Олена так і не повернулася до своєї квартири після відвідин родичів у Покровську (Красноармійську). Жінку схопили бойовики біля її будинку, а через кілька годин — затримали і її чоловіка Андрія Кочмурадова — програміста, який також працював в окупованому Донецьку на користь України.

Жінку незаконно утримували 10 місяців в «Ізоляції», після чого — рік у СІЗО. 13 серпня «суд» самопроголошеної «ДНР» засудив Олену до 15 років ув'язнення (до такого ж терміну «засудили» і її чоловіка), після чого етапували до Сніжнянської виправної колонії суворого режиму.

Олену обміняли 29 грудня 2019-го: її привезли з колонії автобусом, разом з іншими бранками. Одночасно обміняли і Олениного чоловіка Андрія. Вони пробули в полоні бойовиків 2 роки й 2 місяці.

«БОЙОВИКИ В ЛІКАРНІ ВИБІГАЛИ З АВТОМАТАМИ НА КОРИДОР: “СПАСАЙТЕ, С*КИ, А ТО ЗАСТРЕЛЮ!”»

Ймовірний розвиток подій для мене став очевидним у часі захоплення Криму. Тоді ж у нашому місті почали з'являтися «тітушки», які розганяли мирні проукраїнські

мітинги, переслідували й били активістів. Це було в березні—квітні, після Революції Гідності. Звісно, кожен із нас, хто мав проукраїнські погляди, намагався якось долучитися до цієї боротьби. Вирішальним було зрозуміти як, щоб бути і ефективним, і не переслідуваним «маргіналами».

Я майже щодня продовжувала ходити на роботу, у лікарню імені Калініна, і бачила всіх тих «мітингувальників», які невдовзі вже почали іменувати себе «ополченцями»: ми вже це колись проходили в нашій історії, коли той, хто був нічим, став усім. Так і зараз. Коли «Вася-наркоман», який всі свої останні роки збирав пляшки по смітниках Донецька, щоб заробити собі на плящину оковитої, — раптом стає «ополченцем», бойовиком, прямо «борцем за свободу і незалежність». І нічого, якби він просто себе таким уявив і загордився, а йому ж дали зброю, бо він за гроші готовий на будь-що. Такі люди були дуже потрібні тим, хто в нас розхитував ситуацію, хто все це затіяв. І от на першому етапі, маю на увазі захоплення адмінбудівель, «мітинги», зривання українських прапорів, переслідування місцевих активістів — таких маргіналів-алкоголіків зі зброєю була більшість серед борців за «республіку». І це реально було страшно: коли ти йдеш по центру міста, а тобі назустріч — людина з битою, ножом чи автоматом й абсолютно відмороженим зовнішнім виглядом, з відмороженим поглядом. Хтозна, що йому зараз вистрелить у голову: то ножом помахає, то автоматом.

Але дедалі більше з'являлися люди, які, вочевидь, були приїжджими, бо явно не знали місцевості, не знали очевидного для донеччан. Наприклад, зупиняють тебе на вулиці й питають дорогу до якогось будинку, а він (той будинок) за 200 метрів від нас. Хіба місцевий про таке питає? Ну й ще момент: коли їздиш на авто містом, то знаєш такі ділянки доріг, де місцевий точно знає, як їхати; приміром, знак стоїть, але водії їдуть. І я не раз помічала, що я могла знаний нами, місцевими, знак проїхати, а потім дивлюся в дзеркало

заднього бачення — авто за мною їде чітко по правилах. Вони просто не знали, що так можна їхати. І таке було не раз. Водії одразу розуміли, що за кермом — не донеччани. Ну й «спортсмени», які розганяли мітинги: їх привозили на автобусах із ростовськими номерами. І вони «працювали».

Коли настав етап перетворення всіх цих безладів і «мітингів» у збройні «повстання» цих же «маргіналів»-алкоголіків під проводом найманців з сусідньої країни, то я часто тих бойовиків-«ополченців» бачила в нас в лікарні. Усіх поранених бойовиків переважно везли до нашої лікарні Калініна. І вони вели себе з диким викликом, нагло, як «господарі життя». Але ти ж їм нічого особливо й не скажеш, бо вони не розлучалися зі своїми автоматами навіть в лікарні, — зброя завжди була біля них, стояла біля лікарняної кушетки, вони носили її на процедури. Усі маніпуляції відбувалися в присутності зброї. А хто ж її відбере? Щоб тебе підстрелили? Бувало, приходили командири бойовиків і наказували, що й кому ми, лікарі, маємо робити, кого як лікувати. А коли не викликали швидку, а привозили на своїх авто, часто «віджати», то ми було ховалися по палатах від того, що вони могли вибігти на коридор з автоматами з диким криком «Спасайте, суки, а то застрелю!». Мабуть, думали, що ми так будемо швидше надавати допомогу.

У 2014—2015 роках — після Іловайська, Донецького аеропорту — до нас поступали й поранені полонені українські воїни. Звісно, ми... я принаймні скажу за себе, намагалася тоді максимально українським воїнам допомогти, підлікувати, знайти потрібні ліки, які ми взагалі мали в лікарні в наявності. На жаль, поговорити з нашими хлопцями було майже нереально, бо в моєму відділенні — переважно черепно-мозкові травми, і більшість із тих, хто поступав — не були при свідомості. Але згодом, десь із початком 2016 року українських бійців поменшало, а тоді й зовсім перестали привозити. Поступали здебільшого «ополченці», місцеві

«сепари», приїжджі бойовики, ну й цивільні, мирні донеччани.

Ми з чоловіком не раз виїздили з Донецька в часі бойових дій, це переважно був Красноармійськ (тепер Покровськ. — *Авт.*), де в нас мешкає багато родичів і друзів, а колись мешкали батьки. Під час цих поїз-

Олена Лазарєва до полону

док ми часто спілкувалися з українськими військовими, знайомилися — і в самому Красноармійську, і на постах. В якийсь момент ми домовилися з ними про співпрацю.

Особисто я робила те, що було в моїх силах: передавала українським військовим інформацію про тих бойовиків, які потрапляли в лікарню імені Калініна й перебували на лікуванні в моєму відділенні нейрохірургії. Я — анестезіолог і мала доступ до історій хвороб пацієнтів. На титульному аркуші зазвичай пишуть ім'я, прізвище, по батькові, вік, місце проживання і праці, а тоді — діагноз. Але бувало й таке, що писали тільки позивний бойовика та діагноз. Оці історії хвороб із довідками я фотографувала й відправляла нашим військовим. У більшості — це була інформація про бойовиків-росіян, які були в лікарні. Зрештою саме вони передовсім і цікавили українські сили. Хоча я дізнавалася про всіх, хто поступав до нас. Якщо траплялася нагода, то я намагалася поранених бойовиків ще й сама сфотографувати. Я робила все це потайки, на своїх чергуваннях, коли поруч не було колег.

Про цю мою співпрацю з українськими силами знала одна-єдина моя подруга, і я впевнена, що з її боку інформація не могла б просочитися. Звісно, часом я й сама задумувалася над тим, що мене можуть впіймати на гарячому, що можуть

випадково помітити інші лікарі, з іншими поглядами, — і донести. Але кожного разу, коли робила фото, намагалася ці думки від себе відганяти, бути вкрай обережною і непомітною, думати про те, що ця робота допоможе звільнити Донецьк від окупантів. Зрештою я б не змогла продовжувати лікувати бойовиків, залишаючись до війни абсолютно нейтральною.

Коли мене схопили, це було 16 жовтня 2017-го, я вкотре поверталася з Красноармійська. Минула всі блокпости й приїхала до свого будинку, але до квартири не дійшла: мене затримали біля мого під'їзду, у Донецьку. Вони були спокійні, і першопочатковий привід для затримки був дуже нейтральний: молодики показали мені кілька фотографій людей і спитали, чи можу я їх впізнати, бо вони начебто мешкають у моєму під'їзді. Мені й думка не промайнула, що мене затримують з іншої причини, тому спокійно передивилася фотографії, які вони мені демонстрували, і впевнено сказала, що таких людей я не знаю і що вони точно не з мого під'їзду. Вони вказали на авто й попросили мене поїхати з ними в районне відділення поліції.

— Я же только что приехала домой, давайте перенесем все на завтра?

— Это не займет много времени.

— Мне надо позвонить мужу, потому что он меня ждет. Скажу, что я задерживаюсь, чтобы он не беспокоился за меня.

— Нет, не надо звонить.

Коли вони відмовили подзвонити Андрієві, я запідозрила, що справа серйозніша за впізнання якихось людей на фото. Вони кинули мене до того авто, на яке вказували раніше, і почали «бесідувати», якщо це можна так назвати. А тоді наказали подзвонити чоловікові й попросити буцімто допомогти віднести речі, бо я «уже приїхала і стою біля дому». Ми рушили, а Андрій спустився з квартири. Вони схопили і його. А мені — мішок на голову й повезли в невідомому напрямку.

З того дня ми з чоловіком не бачилися аж до «суду», на якому нам дали по 15 років ув'язнення.

Мене привезли до приміщення «МГБ» Донецька. Там і відбувся допит: вони хотіли дізнатися, на кого саме я працюю. Не знаю, хто мене допитував, бо від моменту як мене посадили в авто й випустили в «Ізоляції» в камері, я практично жила в мішку, його не знімали з моєї голови увесь день. Під час допиту мене всіляко ображали й регулярно душили тим мішком, який був у мене на голові, — я відчувала, як починаю задихатися. У мене на руках були наручники, і ті, хто допитував, причіпляли мене ними до батареї. Погрожували, що вб'ють, але перед цим, мовляв, зі мною зроблять ще багато «цікавих» речей. Погрожували, що ввіймають моїх близьких і будуть розправлятися з ними. Оскільки я не бачила допитувачів, не уявляла, на що вони здатні, тому мені було страшно: я дуже переживала за сина, за онуків.

Звісно, під час допиту я добре розуміла, що вони від мене хочуть, що вони дізналися про всі ті фото, які я робила й передавала нашим силам. Але попри це я намагалася якось викрутитися з цієї ситуації. Але просто так не затримують: вони вистежували мене, збирали інформацію, докази, фотографії. Тому викрутитися мені не вдалося.

Бойовики відібрали мій телефон, аби дослідити всі дзвінки та переписки, які я вела. Мене ж саму тієї ж ночі відвезли в «Ізоляцію», де я перебувала наступні 10 місяців. Куди мене везуть я не знала, і тільки коли позаду мене григнули двері, я змогла зняти мішок з голови й зрозуміти, що я в маленькій сирій камері. Ця камера була з 4 нарами, але коли мене привезли — я була там сама. Яскраве світло, яке не вимикалося ні вдень, ні вночі, камера відеоспостереження, яка також блимала й була постійно увімкнена. Там не було води, а замість туалету просто стояло відро. Було дуже холодно. Дуже сиро. Спати я не могла і через холод, і через разуче

світло, і через нервовий стан. Це був вечір, і вже наступного дня вранці принесли «сніданок»: щось схоже на кашу, якась розмазня. А після «сніданку» мене перевели в іншу камеру, де окрім мене було ще три жінки. Вони так само як і я були закриті в камері за політичні злочини.

**«В “ІЗОЛЯЦІЇ” БУЛИ КАМЕРИ ТОРТУР: ЛЮДЕЙ БИЛИ,
ЛАМАЛИ КІСТКИ, ДУШИЛИ, ОБЛИВАЛИ КИП'ЯТКОМ
І ВИСМИКУВАЛИ НІГТИ»**

Взагалі в «Ізоляції» сиділи переважно або за політичні погляди — тобто проукраїнські активісти, або за співпрацю з нашими військовими та спецслужбами. Хоча сиділи й «ополченці» й здебільшого за такі статті, як торгівля зброєю чи наркотиками, тероризм. Зачасту «політичні» бранці сиділи впереміш із засудженими «ополченцями», а останні бувало перебирали роль помічників наглядачів: могли за наказами «адміністраторів» бити людей, гвалтувати, мучити, катувати й ображати. Могли змусити, наприклад, цілий день стояти в якійсь неприродній позі і з пакетом на голові, могли заборонити йти в туалет, змушували цілий день марширувати, співати якись пісні, на їхню думку «патріотичні», вчити й співати гімни Росії та «Новоросії». Це попри важкі фізичні торттури — такі собі «розваги», які дуже полюбили ті люди, які спершу кричали, що вони «захищають народ Донбасу» (тільки не зрозуміло від чого), а потім їх ловили на торгівлі зброєю чи на повстаннях проти когось із їхніх главарів. І вони опинялися тут, де власне виплескували на бранцях усю свою злість, ненависть, помсту та неадекватність: бо люди зі здоровою психікою такого робити не будуть, навіть зі своїм ворогом.

З нами в жіночій камері сиділа дівчина, яка приїхала з Полтавської області... Що вона робила тут? Теж «захищала народ Донбасу». Не сама, звісно, а з цілою своєю групою: їх там 7 чи 8 людей було. Вона сіла за тероризм, торгівлю

зброєю і замах на перших осіб так званого «государства». Що вони там натворили насправді — не знаю.

Звуки, які долинали до нас із «тортурних» або з чоловічих камер — вони були жахливі. Люди так сильно кричали, що мені, медику з великим стажем, здавалося, що там шкіру знімають. Ми це добре чули, бо саме приміщення не було пристосоване для тюрми: це ж колишній завод ізольційних матеріалів, а потім артплатформа такого собі промислового мистецтва, з якої вигнали художників і «віджали» під свої потреби бойовики. Вони наварили нари, на металевий каркас — двері. Звукоізоляції ніякої. Тортури могли собі дозволити і наглядачі, і їхні поплічники з розряду в'язнів. Були спеціальні камери тортур, з яких долинали найстрашніші, найжахливіші звуки. Людей били, ламали їм кістки, клали на вогкий стіл голяком і били електричним струмом, душили всеможливими способами, обливали кип'ятком, висмикували нігті. Не всі люди витримували ті тортури. Ми були в жіночій камері, тому можу більше говорити про жінок. Переважно ображали, щодня: отак систематично принижували, обзивали. Але, звісно, багатьох били, катували, гвалтували. Одна жінка, яка сиділа з нами, то її до півсмерті регулярно катували електричним струмом. Вона була чорна від цього. З чоловіками, як мені здається, тортури «практикували» частіше. Їх могли бити й катувати часом лише тому, що комусь із наглядачів ставало сумно: вони обирали «жертву» і... «розважалися». Ми щоночі чули крики.

А вдень вони нам погрожували. Яюсь прийшли до мене й кажуть: «У вас же семья есть, да? Внучата маленькие...

Лазарева в полоні

Можем их поймаць и привезти сюда. Посадим рядом и будем им пальчики выдергивать. А вы будете на все это смотреть». Після почутих уночі криків від тортур я розуміла, що вони здатні й на таке, що вони не гребуватимуть нічим, бо нічого людського й гуманного в них немає. Їм що мене катувати, що дорослого чоловіка, що маленьку дитину — байдуже. І вони на це готові, навіть отримуючи від цього задоволення, адже це — моральні виродки. І головним виродком, який демонстрував, що «так теж можна» був начальник «Ізоляції» — «Палич». Після цієї погрози я почала жити в страху за онуків: щоб тільки сина не впіймали, щоб тільки з маленьких не глумилися — вони ж іще зовсім крихітки.

Страшно... страшно від того, що там повна безкарність. Тобто вони знають, що навіть якщо вчиняють щось страшне й таке, що «на голову не налазить», то їм це зійде рук. Це — не люди... хоча в них же звідкись є сім'ї і їх може навіть хтось любить. Там наглядачі були різні: і місцеві, і не місцеві, і росіяни. А от коли мене везли на черговий допит в «МГБ» і записували оце «відеозізнання», яке ширилося їхніми «сепарськими» сайтами, то це робив саме росіянин, який мені просто дав листочок, сказав перечитати й тоді вже без листочка на камеру сказати щось близьке до тексту. Я не хотіла. А вони мені «Если не сделаешь, то я позову людей, которые с вами «побеседуют», после чего вы скажете все, что нам надо». Я вже знала, як такі люди «бесідують», і вирішила сказати на відео те, що вони написали, — ціліша буду. Так з'явився цей ролик, де я розповідаю, що мене буцімто завербували працівники СБУ, затримавши на блокпосту, хоча насправді я співпрацювала з нашими силами добровільно. До речі, якщо чоловіки відмовлялися говорити на камеру, то їх не попереджали, а відразу починали бити й калічити так, що вони могли зізнатися в чому завгодно, чого й близько не робили.

На «Ізоляції» ти щоночі не знаєш, чи тебе сьогодні не поведуть в камеру тортур, чи ці крики сьогодні не будуть тво-

їми, чи ти взагалі прокинешся наступного ранку. Ми жили в страху, з ним ми засинали й прокидалися. Хтось сходив з розуму, хтось намагався скоїти самогубство, а когось просто доводили до того, що йому відмовляли органи, і люди просто помирали під час тортур чи після систематичних катувань: від болю, від шоку, від травм, від того, що організм фізично не витримував таких навантажень.

«БІЛЯ «ІЗОЛЯЦІЇ» Є ТЕРИКОН, ЗА ЯКИМ ВОНИ ПЕРІОДИЧНО ЗАКОПУВАЛИ ТІЛА В'ЯЗНІВ»

Після тортур потрібно було прибрати в тій камері. Звісно, це робили не наглядачі, а бранці. Сцени того, що треба прибрати — жахливі. Переважно це була кров, великі плями крові на підлозі, столі, на стінах і навіть на стелі, бували зуби, але переважно — це кров.

Біля «Ізоляції» є терикон, і за тим териконом вони періодично закопували трупи. Здебільшого це тіла тих, хто не пережив «Ізоляцію», кого замучили катуваннями, хто не вправся з хронічною хворобою в тих жахливих умовах. Там «не прийнято» викликати лікарів і надавати якусь допомогу, хіба що окрім пластиру, бинта чи знеболюючого. Про такі «поховання» тіл рідним не казали, мовляв «ну исчез человек, так исчез». Їм так було, напевне, простіше, ніж комусь відчитуватися і готувати довідки про смерть. Та й нам не раз погрожували, що будь-коли можуть вбити й закопати десь у посадці, що ніхто й не знайде. І це було можливо. Не уявляю, скільки там людей поховано, за тим териконом.

До речі, так само мені відомо, що біля «МГБ» Донецька були гаражі, на яких також утримували полонених. Не знаю, як там було, бо пощастило не потрапити туди, але з розповідей знаю, що умови там були страшні й часто там тримали (та й певно, досі тримають) людей, яких ніхто не шукає або які вважаються зниклими безвісти, і їхні імена не набули розголосу.

Рідні й справді не одразу дізнавалися, де ми. Хтось кілька днів, а дехто й тижнями вважався зниклими безвісти. А коли вже рідним повідомляли, де ми, то вкрай рідко дозволяли щось передавати. Як це зазвичай було: коли нас вивозили на допити в «МГБ», в якийсь момент нас знайомили зі «слідчим» і «адвокатом» і тільки через останнього можна було передати рідним записку. Це не могла бути будь-яка записка, адже їх читали: дозволяли передати тільки переліки потреб — якісь продукти, одяг, книгу; іншої, додаткової інформації там не могло бути. Наглядачі длубалися і в передачах, які приносили рідні: могли щось викинути, щось забрати. До нас певно половина доходила з усього того, що передавали родичі чи друзі, а то й менше. Якщо ж за якісь «проступки» за їхнім визначенням ти був «покараний», то в тебе могли відібрати миючі засоби — на місяць, на два, на чотири — як їм заманеться. Людина божеволіла вже від того, що не може вмитися і зуби почистити. Кажали — «так живите, зачем вам мыться».

До речі, щодо «адвоката». Його дає нібито оця «республіка» самоназвана, дає в обов'язковому порядку для тих, у кого «важкі» статті. Мається на увазі — не вбивства, а саме ті, які «тягнуть» на більший термін ув'язнення. Вбивство там, до речі, — «легше», аніж «шпигунство», за яке можуть до 20 років дати. Адвокат же «денеєрівський» лише для «галочки» — він нічого не робить у твій захист, бо по таких як ми — уже давно роздані вказівки. Водночас і свого адвоката шукати й платити йому якісь кошти — марна справа, бо бойовики не за законами живуть: якщо хочуть «засудити» — засудять, за будь-яких обставин.

«В КОЛОНІЇ НА ПРОМЗОНІ З 8 РАНКУ ДО 7 ВЕЧОРА МИ ШИЛИ Й ЗАРОБЛЯЛИ 250 РУБЛІВ ЗА МІСЯЦЬ»

Через 10 місяців «Ізоляції» мене перевели в СІЗО, де я близько року чекала «суду». Там було вже морально легше: у першу чергу тому, що це структура, яка бодай натяк має

на якусь офіційність і законність. На відміну від «Ізоляції». Тобто ми знали, що вже в СІЗО нас хоча б не вб'ють наглядачі й не прикопають десь в посадці. Та й передачі почали частіше приходити, цілішими. Хоча їх і там перевіряли й не все дозволяли залишити.

Ми надіялися на обмін. А особлива надія була на обмін 2017-го. Тим паче його по сепарських каналах, які ми могли дивитися в СІЗО, аносували в три етапи: грудень—лютий—березень. Та не обміняли нас тоді й ми просиділи ще 2 роки з того часу. Може ми й були в списках, а нас викреслили, я не знаю. До речі, тоді в 2017-му ще можна було потрапити на обмін без «суду», це в них згодом змінилася «процедура»: на обмін можуть піти тільки ті, кому «суд» уже виніс «вирок». Відтак, коли в серпні 2019-го вже почали говорити про черговий обмін, то нас швиденько, за один день, «засудили». 13 серпня відбулося одразу три судові засідання. Пам'ятаю, як перед другим «судом» нам сказали: якщо хочете потрапити в обмін наприкінці серпня, то вам треба закрити рот, нічого не вимагати ні на що не скаржитися, і все буде дуже просто — «вислухали вирок та й пішли на обмін». Нам надали право останнього слова, але ми й від нього відмовилися. Ну про що з ними говорити? Що їм доводити? Який зміст, якщо на «вирок» це не вплине. Нам вручили тільки обвинувачувальний висновок, вироку й не дали на руки. Та оскільки обмін не відбувся, мене перевели із СІЗО в колонію. Жіночу. У Сніжне. Там я відбула 2,5 місяці до звільнення. Хоча, відверто кажучи, надії після зірваного серпневого обміну не було: ми готувалися зустрічати 2020 за ґратами.

У колонії був жахливий моральний тиск, психологічні знущання. Та й, зрештою... фізичні також. Ми на промзоні з 8 ранку до 7 вечора шили: ти не можеш пройтися, розім'ятися від сидіння чи взяти якесь яблуко з собою, цукерку. Сидиш і шиєш цілісінький день: це реально тяжко. Але ми це робили, бо інакше на дзвінок до рідних не заробиш:

безкоштовні були дзвінки тільки на їхній місцевий «денерівський» мобільний оператор. Ми заробляли тим шиттям 250 рублів в місяць. Аж раптом — 250! І це я не про гривні — рублі, російські рублі. Хвилина розмови на МТС — 10 рублів. Я дзвонила синові раз на тиждень, іноді навіть частіше. Але вільно говорити неможливо, бо над тобою нависала наглядачка: ми розмовляли тільки на гучномовці в присутності старшого чергового. Бо ми «політичні» в'язні. Іншим — дозволялося без гучномовця, бо вони, мовляв, не такі «небезпечні злочинці», як ми. А от передачі — та хоч кожен день, але їх дуже перевіряли. Усе, що тобі передавали рідні, мало бути не в заводських коробках, а в судочках і баночках: майонез, масло, кашка, шампуні, цукерки треба було розгортати. А якщо ні, то із заводських упаковок все виливали на підлогу й змішували — йогурт-шампунь... фуух, жахливо.

Побачення були. Але через скло телефоном. Рідко — максимум раз на місяць. Раз на два місяці навіть дозволяли довготривалі побачення: це коли твої родичі платять 150 рублів за добу, щоб побачити тебе. Там можна було до 3 діб бути з ними. З чоловіком я не бачилася, а вперше за майже два роки я його побачила тільки на «суді»: нас «засудили» одночасно й на рівноцінні терміни, за ідентичними статтями. На нього тиснули, чи він знав, чим я займаюся на користь українських сил, і нервували, коли він казав, що не знає. На мене тиснули, чи я знаю щось про роботу чоловіка на українські спецслужби. На сина тиснули через нас обох. Мовляв, як так — ви одна сім'я, а не знаєте...

26 грудня деяких жінок з колонії викликали в адміністрацію до начальства, де ми заповнювали купу усіляких паперів, що претензій не маємо, писали прохання про помилування. Тоді я зрозуміла, що напевне ми от-от підемо на обмін.

Коли ми перетнули межі КПВВ і ступили на землю, підконтрольну Україні, то відчуття було одне — «я вільна,

нарешті». Ще ми з якихось причин на блокпості бойовиків дуже довго чекали: був страх, що от-от щось зірветься і нас повезуть назад в колонію. Я тихенько сиділа, вся тряслася і мало не плакала від нерозуміння, що буде далі. Тоді власне на території «ДНР» залишилися кілька людей, мабуть, тому ми так

Олена Лазарева з чоловіком Андрієм Кочмурадвим після звільнення з полону

довго чекали. Усі вже знають, що нас до України прибули 76 людей, а мало б — 80. Тих чотирьох вони навіть не повезли на підконтрольну Україні територію. Що цікаво, якщо їхні відмовляються, то вони намагаються все одно забрати в «ДНР» й особисто розпитати про причини відмови.

Увесь час, поки ми їхали на обмін, я тільки те й робила, що на зупинках виглядала у вікно між людей свого чоловіка. Ми ж по одній «статті» йшли, в один день нас затримали. Я чекала, що ми й вийдемо з цього пекла також разом. Коли я побачила Андрія на КПВВ, то мені так спокійно стало.

«У НОВИХ СПИСКАХ І СЕРЕД НОВИХ ОБМІНЯНИХ — НЕМАЄ ЖІНОК. А ВОНИ СИДЯТЬ В ТЮРМАХ І СІЗО»

Прикро, що стільки людей, і серед них дуже достойні, досі залишаються бранцями бойовиків. З огляду на це, я не можу зрозуміти, чому, приміром, звільнили Бражнікова і йому подібних: це або якась окрема домовленість, про яку нам ніколи не скажуть, або за нього заплатили шалені гроші. Це так образливо, так несправедливо, що нормальні люди досі в тюрмах, а вийшла мерзота, яка над нами в полоні знущалася. Чим керувалися люди, які формували

ці списки? Коли я була на зустрічі з президентом, після обміну, ми говорили про обмінні списки. І був представник СБУ, який представляє Україну в тристоронній контактній групі — Геннадій Кузнецов. І він каже: «Для нас вони всі громадяни України. І ми будемо їх міняти. І допоки його вина не доведена — він громадянин України». От тобі й маєш. З іншого боку, може це й правильно, що людей уже тут, за нашими законами засудять і вони тут відбудуватимуть покарання. Та з іншого боку, от Бражніков тижнями прогулювався «Феофанією», де отримував безкоштовне лікування, на рівні з нами всіма. А потім кудись «звився», і вони його ще й довго шукали. За непевними людьми має бути нагляд, а не тільки двоє наглядачів в аеропорту та літаку, щоб інші полонені не побили.

Зі свого боку, я точно знаю, що все робила правильно всі ці роки. І навіть якби я знала, що мене чекає «Ізоляція» і такий довгий полон, все одно б допомагала нашим службам. Я б навіть спробувала зробити й дізнатися більше, тільки була би певно трохи обережніша.

Після обміну та лікування у «Феофанії» ми поселилися в друзів, під Києвом. Наразі в нас нічого немає, бо все відібрали бойовики: квартиру, дві машини, усю техніку. Родичі змінили замки у квартирі, як тільки нас полонили, але чи буде ще та квартира нашою? Бойовики ж придумали таку систему: якщо ти певний час не живеш у квартирі й не платиш «комуналку», то її вилучають у фонд «республіки». Тому не певна, що ми матимемо, куди повернутися. Поки що працюю в Києві, в Олександрівській клінічній лікарні. Звісно, хотілося б якоїсь підтримки й компенсації від держави, бо ми вдвох із чоловіком пережили полон і кожен втратив все: наша сім'я живе з нуля.

Безперечно, надіємося, що президент зверне увагу на той список, який йому подавав Асеев. Ми, полонені бойовиками «ДНР», склали разом цей список: жінки — про жінок,

Олена Лазарева під час обміну на КПВВ «Майорськ».

Фото Євгена Гончаренка

чоловіки — про бранців-чоловіків. Хто кого знав з адекватних в'язнів. А тут от — чоловік мій глянув на списки обміну 16 квітня, а там — жодного знайомого йому прізвища. І ще один момент — там немає жодної жінки й це насторожує. Ну як так? Їх там багато сидить, у тюрмах і в СІЗО, я це точно знаю, я їх бачила на власні очі. Де ж вони? Єдине, що можу припустити — цих людей, яких внесли до списків 16 квітня 2020, полонини вже після того, як нас обміняли. Свого часу, коли нас перевели з «Ізоляції» до СІЗО, то людей у тому «концтаборі» стало значно менше, а за 2—3 місяці хтось новий переїздить з «Ізоляції» в СІЗО і каже, що «там (в «Ізоляції») знову повний склад». Тобто знову «наловили» людей. Тому з поповненням тих «пенітенціарних» закладів в «ДНРі» проблем нема: когось схопити — запросто, і вони це регулярно досі роблять. Ще багато є в Донецьку проукраїнських людей, але вони здебільшого сидять мовчки, бо на них може чекати такий самий жах, який пережили ми. Тому багато хто воліє просто сидіти там, мовчати й чекати Україну. Але не відомо, коли вона прийде. Бо якщо у 2014 році можна було вигнати тих наркоманів повністю, то після повномасштабного наступу російських військ (із 28 серпня 2014-го, коли війська РФ захопили Новоазовськ. — *Авт.*) це вже не так просто.

ОЛЕНА ЗАВАЛЬНА

цивільна, мешканка м. Макіївка
1962 р. н.

До війни Олена Завальна мешкала з сином Романом у Макіївці й працювала у КП «Макіївтепломережа». А з появою перших «ополченців» у місті жінка створила акаунт у твіттері й почала писати про зміни в рідній Макіївці.

На початку публікації були без фото й стосувалися переважно настроїв людей, «референдуму», перших автоматів і гармат в місті. Згодом вона вже почала фотографувати «денеєрівські» плакати, сліди від танкових гусениць, «гумконвої» і колони техніки бойовиків. Загалом — 5 тисяч твітів.

На початку жовтня 2017-го Олену схопили бойовики й звинуватили в «шпигунстві». Жінку кинули до сумнозвісної «Ізоляції», після чого перевели до СІЗО, де вона 2 роки чекала вироку «суду». Зокрема за «шпигунство» й «розпалювання міжнаціональної ворожнечі», по так званій 321-й і 325-й статті, жінці присудили 13 років ув'язнення, які вона мала відбути в Сніжнянській жіночій колонії, без права займати керівні посади впродовж трьох років після звільнення.

Через 12 днів після переведення до колонії Олену обміняли 29 грудня 2019-го: вона прибула на КПВВ «Майорськ» автобусом разом з іншими бранками. У полоні Олена Завальна «провела» 2 роки й три місяці.

«Я НАСМІЛИЛАСЯ ФОТОГРАФУВАТИ Й ПУБЛІКУВАТИ ФОТО: ВІЙСЬКОВИХ БАЗ СЕПАРІВ, ЇХНЬОЇ ТЕХНІКИ, ЇХ САМИХ»

Усе своє життя я прожила в Макіївці. Рідко коли виїздила десь далеко. Тому те, що почало від буватися в моєму рідному місті, мене спершу цікавило, а згодом почало турбувати й непокоїти. Озброєні люди в камуфляжі, російські прапори — це що таке? З кожним днем люди все більше боялися виходити на вулицю, бо від так званих «ополченців» можна було чекати чого завгодно. Спершу я просто спостерігала, як лю-

дей «зомбують», як розхитують ситуацію, але згодом почала усвідомлювати, що люди повністю перемикаються на цю дурнувату ідею про «республіку», масово йдуть на «референдум», виробляють «паспорти ДНР». Розуміючи, що я в незначній меншості, під псевдо Юля Іванова завела акаунт у твіттері @zusamelena — із грудня 2014-го писала проукраїнські дописи, критикувала «ДНР». Там дуже багато інформації — 5 тисяч твітів, я ніби вела щоденник Макіївки в окупації.

Олена Завальна до полону

Спершу мої дописи були тільки текстові: я аналізувала свавілля «ополченців» і незрозумілу підтримку місцевих. А як перший танк проїхав, «ополченський», то пішло-поїхало... Скільки техніки я вперше в житті бачила, оцей асфальт, побитий гусеницями. І я насмілилася ще й фотографувати й публікувати фото: військових баз сепарів, їхньої техніки, їх самих. Такі пости в них вважаються «шпигунством». Я це знала, але сил не було терпіти це беззаконня, як вони руйнують місто, стежать за кожною людиною, яка «здається підозрілою». Мене це дратувало. Зараз уже аналізую, що певно варто було або сидіти тихо або покинути місто. Але тоді мені хотілося якось вплинути на ситуацію, щось змінити. А цей твіттер... це як віддушина для мене була, я відчувала себе серед своїх, бо там багато проукраїнських дописувачів було. От ми й спілкувалися.

До речі, ніхто тепер у «республіці» вільно не ходить з фотоапаратами й селфі на кожному кроці не робить. Не заборонено, звісно, але всі дуже перелякані й обережні. Та й молоді там поменшало.

Тоді і я намагалася бути дуже обережною, тож «ополченці» не бачили, як і що я фотографую. А от місцеві підходили до мене з підозрами: «Зачем оно вам надо?», «Чего вы лезете?». Часом було дуже страшно фотографувати: наприклад,

з під'їзду, бо мені завжди здавалося, що за мною через дверне вічко дивляться. І публікувати фото було страшно. Бувало, викладала наступного дня, якщо фото мене тривожило. До речі, «ополченці» спершу й не вірили, що то я займаюся цією сторінкою: думали, що це син, навіть розшукували його, але він уже перебрався на той час до столиці. Щоправда, до військкомату «ДНР» бойовики його ніколи не кликали, хоча з багатьма хлопцями таке бувало: змушували-переконували йти в ряди «ополчення», обіцяли, що «все буде чудово» або просто погрожували. Повсюди висіли плакати «Иди в ополчение ДНР». От в міськвиконкомі висів плакат із дівчиною з автоматом і підписом «Скільки ты будешь прятаться за моей спиной?». У такі миті особливо відчувалося, що влади немає. І про це я також писала.

До речі, це по фото мене вирахували. Була б і далі писала без фотографій, то може б і не впіймали мене і я б ще була у своєму домі в Макіївці. Але тоді я намагалася про таке не думати — що мене можуть відшукати й затримати. Та й у місті серед знайомих нікого не спіткала така лиха участь. Щоправда, ще у 2014-му співробітниця розповідала, що її брат пішов на день народження і не повернувся. А потім його знайшли мертвим. І не його одного. Це — єдине, що трохи насторожувало.

**«СИН ПОДЗВОНИВ І СКАЗАВ: “БРОСАЙ РАБОТУ!
ГИРКИН ВОШЕЛ В ГОРОД... ВОЙНА!”»**

З 10 по 30 квітня 2014-го в мене була давно запланована реабілітація у Святогорському санаторію. 10-го я туди поїхала, а вже 12-го Слов'янськ захопили бойовики. Того ж дня оголосили АТО. А вже 13-го більшість людей із санаторію виїхали. Тоді до мене вперше підкрався страх. Хоча у Святогорі й не було так чути вибухів і боїв, та було страшно, що вони поруч, за кілька кілометрів.

А через місяць, 30 травня, після «референдуму», наш мер Олександр Мальцев виїхав із Макіївки — фактично «здав»

владу. Мером стала його заступниця. Не забути 26 травня, як бомбили Донецький аеропорт, а наші відбили штурм і втримали контроль летовища. Так само в пам'ять врізався початок липня: я працювала контролером-касиром на Макіївтепломережі й саме була на прийомі населення. Син дзвонить:

— Бросай роботу, иди домой!

— Что случилось?

— Гиркин вошел в город... Война!

З цього моменту нерви від того, що ти поруч із війною, не витримували. Ти наче живеш, а потім — «бабах», і ти як їжачок клубочком згортаєшся. Це — ненормальний стан. Але я писала. Не припиняла, бо як ще боротися? Я хотіла повернення української влади й почала демонструвати кричущі випадки «республіканської» анархії, безвладдя, свавілля і беззаконня. Але «ополченці» повсюди пропагували думку, що на нас буцімто напала «київська хунта», «фашисти». А більшість місцевих, на жаль, цьому сліпо вірила. Вони ж мали знайти винуватця «усіх своїх бід»: а так було найпростіше — щоб своєю головою не думати.

На мене в місті дивилися як на зрадницю. Мене тільки син підтримував, більше нікого з мого кола спілкування не було проукраїнського. Більшість радо зустрічали «ополчення». Один із хлопців з нашої вулиці навіть пішов у бойовики — загинув у Донецькому аеропорту. То його мало не все місто хоронило як героя... Тому я намагалася з людьми не спілкуватися, там підтримки — нуль, вони майже всі ще й дякували бойовикам, що ті захищають від «укропів». Максимум, що було в мене — це розмови на роботі — під час прийому громадян. До речі, макіївці не раз мене запитували, як ми будемо оплачувати комунальні послуги, коли повернеться Україна. Тобто вони були впевнені, навіть прихильники «республіки», що це все ненадовго, й усвідомлювали, що при Україні все стабільніше.

Робота була, ну бо така в мене робота... платили зарплату попервах в гривнях, потім рублі давали, бо тепломережу також окупували «ДНР», здається у 2015—2016, — і стала вона «Донбастеплоенерго». Платили тільки зарплату нашим працівникам, більше нікуди гроші, які сплачувало населення за комунальні послуги, не йшли. Якись труби й запчастини приходили з «гуманітарки», а за воду, газ й інші послуги ми не платили, Україні так точно. Хіба комусь до кишені, може, Тимофєєву (Олександр Тимофєєв, прізвисько «Ташкент» — так званий «міністр доходів і зборів» «ДНР». — *Авт.*), бо ми йому чомусь почали підпорядковуватися.

Поруч з моєю роботою — шахта «Чайкіне» — от її «ополченці» «порізали» й вивезли «гумконвоєм» у Росію. Слабенькі шахти здебільшого були на відкачці. Це ще відгукнеться катастрофою — усі ті розкрадання шахт.

Бойовики особливо полюбили ставити свої установки в житлових кварталах: викликали вогонь наших військ на місто. Ну але ж наші хлопці розуміють, що там люди, — не стріляли. У мене навіть фото є тих установок. І я їх також публікувала у твіттер.

«КОЛИ МЕНЕ “АРЕШТОВУВАЛИ” БОЙОВИКИ, СУСІДИ ТІЛЬКИ НИШКОМ З ВІКОН СТЕЖИЛИ»

З початком 2017-го мене переслідувало відчуття, що за мною стежать. Можливо, я надумала, а може, і справді так було. Тоді я такі припущення відсіювала, мовляв, нащо їм здалася жінка, яка щось там твітить? Але якось йшла я на свою ділянку й вирішила зробити фото з мосту. Клацнула, а тоді мене щось змусило повернутися. Я побачила чоловіка, який стрепенувся від мого погляду й почав спорадично зав'язувати шнуривки на черевиках. Мене це стривожило. Думаю, саме він мене згодом і затримував, дуже схожий. А ще, неподалік мого дому в приватному секторі, на узвищенні метрів за 100 від мене, постійно стояла якась машина, яку я раніше не бачила в сусідів.

3 жовтня 2017-го був чудовий осінній сонячний день, «бабине літо»: жовте листя, прозоре повітря, так легко ди-халося. Я була у світлому красивому плащі — йшла на роботу широкою дорогою: з одного боку — бур'яни, з іншого — лісочок, а далі — будинки приватні. І раптом у мій бік почав впевнено рухатися якийсь чоловік, невисокого зросту, я навіть не зрозуміла, чого він так до мене прямує. А тоді зупиняється за метр від мене й каже «Здравствуйте!», і демонструє своє посвідчення. «Пройдемо», — додає, і ми почали рухатися в бік іномарки, поруч якої стояли ще двоє високих чоловіків.

— Ну что, дописалась, Иванова Юля? — сказав один.

— Убегать не будешь? — додав інший.

— А что, убегают? — перепитала вже я.

— Убегают. Но не далеко: мы по ногам стреляем.

Посадили мене позаду в це авто й довели під саму браму мого дому: вони вже знали, де я живу. Виходимо, а моя собака Тара, німецька вівчарка, як кинеться на паркан до них. Вони відсахнулися.

— Уберите ее! — Крикнули до мене. — Шаг влево-вправо, в первую очередь стрелять будем в собаку, а тогда в вас!

Я заледве Тару заспокоїла й відвела від брами. Зайшли до мого дому й найперше кинулися до ноутбука: де вмикається, який пароль. І одразу на твіттер мій зайшли — пере-свідчитися, що саме ту схопили. Ноутбук, звісно, забрали, і сказали мені взяти зі собою шапку з відворотом — це для того, щоб мішок на голову не одягати, коли вводитимуть на допити.

— А паспорт где?

— Дома...

— Блиииин, так назад давай!

І ми з авто до будинку мого ще за паспортом повернулися. А сусіди тільки нишком з вікон стежили, з-за штор зазирали, що там в мене відбувається. Усі боялися. Але хоч подзвонили моєму синові, сказали, що бойовики маму схопили.

Шапку на очі натягнули, кинули до авто й повезли. А мені начальниця дзвонить: питає, чому на роботу запізнююся. «Ополченці» кажуть — попроси, мовляв, у неї вихідний, бо погано себе почуваєш. А як вона погодилася, то вимкнули мій телефон, вийняли карточку й додали з посмішкою: «Связи с тобою больше нет!». І ми поїхали далі. Привезли у величезну будівлю, — не знаю, що це було, бо Донецьк знаю погано та й узагалі не дуже люблю це місто, — на вході одягають мені вже мішок на голову й комусь звітують «задержанная», а тоді ведуть на п'ятий поверх.

— Ну, давайте, рассказывайте! — говорив якийсь чоловік.

— А что рассказывать?

— На референдуме была?

— Была!

— Ооо... и как проголосовала?

— Против «ДНР»!

— Ах вот вы как... а на паспорт ДНР здавали?

— Еще чего!

— Понятно, такая у вас очень выраженная проукраинская позиция. Ну хорошо...

Ми довго з тим чоловіком ще сперечалися щодо законності-незаконності «ДНР», а коли він втомився, то увімкнув принтер і почав роздруковувати мої твіти й допитувати по кожному.

Найбільше їх дратували два мої твіти, вони регулярно мені роздруківками з ними перед очима махали. Перший — текстовий, фактично їх розсердив сам текст, який вони назвали «зрадою батьківщині»: «Спасибо земле украинской, которая здесь в оккупации реально помогает выжить, одаривая людей богатыми урожаями овощей и фруктов». Виключно аграрний пост — я справді писала про свій город, свій садочок біля хати. А вони мені — ні, це, мовляв, означає, що ви не визнаєте «ДНР». І ще був фототвіт. У червні 2017-го я їхала через Ясенівку 34-ою маршруткою і помітила цікавий напис на зупинці: на фоні «республіканського» прапора — «Дурацкая

Наротная Республика». Візьму та й сфотографую, і одразу у твіттер. А вони мені — «за це стаття передбачається». А по суті, за що?

— Когда вы меня отпустите домой? У меня собака голодная, — втомилася від допитів я.

— Сейчас открываем окно и вы прыгаете, хорошо? Домой.

— Сиди и не двигайся, а то прострелю ногу! И точно двигаться не будешь.

— Начинаем дело! Или может просто военным вас отдадим — пусть делают, что хотят.

Вони мене як схопили, то не знущалися особливо фізично, але дуже сильно тисли морально. Може, тому, що мені 55 років, а може, тому, що в мене на сторінці — усі докази, нічого їм шукати не треба було: усі 5 тисяч твітів лише треба описати. А це вони вміють.

Вже після допиту везли мене в авто головою вниз, у мішку. Били дорогою і прибавляли: «Сколько ты всего нам наделала, тварь! Никогда тебе этого не забудем, никогда не простим!». У мене після цього рука ніби скляна була, мабуть, щось із серцем сталося, передінфарктне.

Твіт Завальної, зроблений у червні 2017 року. Бойовики саме за цей твіт хотіли дати окрему статтю

«ТОРТУРИ “ПАЛИЧ” РОЗПОЧИНАВ ОПІВНОЧІ: КРИЧАВ І БИВ В’ЯЗНІВ»

Відвезли мене на «Ізоляцію». Я не знала, де я, бо мішок був на голові, — я тільки їхні ноги бачила. І лиш коли завели в камеру, то мішок зняли. Тільки я почала знайомитися із дівчатами-бранками, як по мене прийшли знову: перевели в іншу камеру. Чула, як говорили про мене «ополченці» — «Что ее пытать? Там все написано. У нее там на 20 лет, все 5 тысяч твитов против ДНР: техника, передвижение».

У камері мені дівчата сказали, що в мене буде «шпигунство» й мене візьмуть на обмін. Але коли я про це спитала слідчого, то він зареготав і сказав «Да какой обмен? На обмен идут те, кто вот столечко сделал: флаг провез, например. А у тебя там ого сколько! 20 лет будешь в тюрьмах гнить и никто тебя не обменяет. Молчи сиди».

«Палич» зайшов до моєї камери в перший же день, як мене привезли.

— Что ты лежишь?!

— Я не знала...

— Как не знала, я захожу — ты встаешь, поняла, бл**ь?!

Я й справді не знала, що коли камера відкривається, то «за їхніми правилами» треба швидко піднятися з нарів і повернутися до дверей спиною. Ну й він через такий інцидент мав шанс вилити всю злість на мене: як він мене тільки не називав, і як верещав — камера дрижала. Думаю, у нього з головою проблеми, це якимось навіть помітно, що людина хвора. Грубий такий, злий мужлан.

Зі мною були дві жінки — Таня Спіцина та Лена, яка й досі в колонії сидить. А Таня — вона їхня, із «жилінської групи»: там були дві жінки (вона і Діана Бугорська) та шість чоловіків, — вони готували замах на Захарченка, а тепер сиділи в різних камерах «Ізоляції». Тані майже одразу відбили нирку, але потім нормально ставилися, ну бо якби ж «своя».

Цих дівчат, які зі мною сиділи, регулярно водили на якісь «завдання» — посуд мити, готувати їжу, прибирати та ще

якісь речі... а я сиділа як у вакуумі, як в мішку. Тільки часом до мене долинали якісь звуки. А коли мене в іншу камеру перевели, то там я дуже чітко чула, як знущалися з чоловіків, буквально за стіною це все відбувалося. Оцей «Палич» особливо катував. Він розпочинав тортури здебільшого опівночі: дико кричав і бив людей.

— Ты, с*ка, ты — предатель!

— Да я ничего не говорил, «Палыч»...

— Как не говорил? А ну ходи по-собачьи и гавкай. Я сказал — гавкай. Ты — собака!

І я чую, як він його цим кийком міліцейським починає гамселити. І так цілу ніч. Камера, в якій я сиділа, — була наповнена жінками 50+ і тільки молода Бугорська — наглядачка. Не раз чула, як вони повз нашу камеру проходили, то між собою говорили: «Да что с вас, бабок взять? С вами уже ничего и не сделаешь. Ви даже для секса уже не годитесь! Ну вас на*рен!». Тож нам на руку зіграло, що ми були вже «у віці». А Бугорська добровільно ходила до тих наглядачів чи охоронців спати. Дуже вона вже хотіла з ними сексом займатися. Тому вночі її в камері не було, а вдень вона до обіду здебільшого спала.

Настя Алімова зі мною сиділа. Вони запроторили її в «Ізоляцію», бо надто багато знала. Вона знана юристка в «ДНР», та й при Україні теж наче в юриспруденції працювала. При «ополченні» була таким собі «капітаном юстиції» з позивним «Красотка». Подружка «Гіві», вона ще фотки з ним показувала, хвалилася, що вони були друзями, і нарікала, що тепер тяжко їй, після його смерті, мовляв, підтримки тепер немає. Його ж у лютому 2017-го вбили, а її на початку березня уже посадили. Вона 1 березня виїхала на передовий пост бойовиків під авдіївською промзоною — «Алмаз». А коли рапорт писала, то нарахувала 21 бойовика замість 64 по списку командування. І за те, що вона зафіксувала таке порушення, її кинули в підвали. Батько її шукав, а тоді намагався витягнути з ув'язнення. Він сильно захворів після того,

як доньку кинули в камеру, зліг. Не може повірити, що він з донькою так підтримував «республіку», а главарі «ДНР» так вчинили з донькою. У «республіці» не люблять розумних, їм потрібні тупі, аби ними легко було керувати.

Наташа Власова (Вікторія Петренко — для «ДНР») також страждала на «Ізоляції». Я, щоправда, про неї вже згодом дізналася, ми в СІЗО познайомилися. Сама з Києва й ще з двома чоловіками виїздила в Донецьк на завдання. Вперше приїхали на «адаптацію» в Донецьк — вона мала за чимось стежити, фотографувати потрібні місця. А вдруге вони приїхали в березні 2019-го. Їх затримали «сепари» на блокпосту й знайшли в авто зброю. Того разу їхня група вже їхала на завдання: убити «Леніна» (Максим Симонов — начальник так званого «Центру спецоперацій «МГБ» «ДНР», який отримує фінансування з Росії; одна з його баз — на території «Ізоляції», де окрім в'язниці-катівні є ще ангари з технікою. — *Авт.*). Вона навіть в СІЗО мимоволі боялася, щоб по неї не прийшли з мішком. Бо в «Ізоляції» найстрашніше відбувалося тоді, коли заходили до неї в камеру наглядачі, одягали на голову мішок і замотували його скотчем. Це означало, що зараз її заведуть до катівні, роздягнуть догола, кинуть на стіл, прив'яжуть, після чого обіллють крижаною водою і підключать струм. Найгірше в такі миті було те, що голова в мішку: ти ніколи не можеш передбачити, якою буде наступна тортура, яким буде наступний біль. Регулярно їй спилювали напильником зуби, видирали нігті, били палками по п'ятах. Її жахливо катували, мало не щодня, вона в СІЗО синя приїхала. Я її ще питала, чого ж погодилася на таке — це ж так небезпечно, ще й замах на таку людину. А вона каже — не думала, що таке мене чекає, думала, що все вийде. Коли її ввіймали, то наказали подзвонити замовнику.

— Скільки ты за нее хочешь? — питав замовник вбивства «Леніна».

— Нисколько! Мы ее оставим и будем жестоко пытаться, понял?!

І приїздив якось до неї цей «Ленін». Сів навпроти неї і каже: «Приехала меня убить? Такая умная? Ну, посмотрим кто кого».

Вона досі сидить у СІЗО в камері № 2301: уже більше року. Стаття в неї не політична, як у мене, не «шпигунство», у неї — «тероризм». Хлопці ж її сиділи майже увесь час в підвалі. Прищипнуті наручниками до якоїсь труби — ні сісти, ні встати.

А траплялися і зовсім рядові «ополченці», які спершу воювали за «республіку», а потім зрозуміли, що це за кошмар. Перед самим «верховним судом», коли мене підняли на «стакан» (приміщення в «суді». — *Авт.*), то нікуди було діти ще якогось хлопця, і вони його до мене кинули. Він виявився бойовиком, воював ще зі Слов'янська, тобто з 2014-го року. Але примудрився щось на блокпосту проти «ДНР» ляпнути, як йому закинули «зраду батьківщини». Казав мені — розчарувався «республікою». Його коли посадили, то дружину зняли з високої посади й вона заледве знайшла собі роботу на 4 тисячі рублів. Залишилася з двома дітьми, ще й мусить передачки йому в СІЗО приносити. «За що, — каже, — я воював? Нащо мені та «республіка»?» Але жити він чомусь не хоче тепер ні в «ДНР», ні в Україні, ні в Росії.

«У СІЗО “ОПОЛЧЕНКИ” ХОТИЛИ МЕНЕ РОЗІРВАТИ, ЯК ПОЧУЛИ, ЩО Я ТВІТИ ПИСАЛА»

28 днів я була на «Ізоляції». Далі — СІЗО, де я дуже довго сиділа — «суду» чекала. 25 місяців там була. Лише 17 грудня 2019 року мене зі СІЗО перевезли в колонію і коли мене обмінювали, то я навіть із карантину не вийшла.

«Ополченки» в СІЗО були вже «биті». Заходжу я в першу камеру, і мене з порогу питають затримані:

— Какая статья?

— 321-я, — стиха відповідаю.

— Это что за статья?

— В інтернеті твити писала. — Доповнила я зовсім кво-
ло, як вони розпочали...

— Ах ты писала? Про передвижение техники писала?

— Да на ней мой сын ехал. Его убили!

— Отца моего убили! Да я тебя на ремни до утра порежу,
с*ка! Иди на*ер отсюда.

Словом, вони так верещали й гримали в стіни-двері, що ці наглядочки в СІЗО мене мусили перевести в іншу камеру. Бо вони б мене дійсно розірвали, адже я для них ворог, бо вони «ополченки». І тоді мене «поселили» в камері № 2216, де я півтора року просиділа. Коли мене туди завели, там сиділи уже 4 «шпигунки»: Галина Гайова, Валентина Бучок, Алла Ярмишко та Галина Терещенко. Перші двоє пішли на обмін в 2017-му році, а ми втрюх повернулися в Україну ще через 2 роки. А, ще з нами тоді залишалася Таня Гончарова, хоча також мала йти на обмін у 2017-му. Та їх разом із її Ромою Писанцем викреслили зі списків. Хоча було таке «неписане правило»: тих, кого обвинувачують по 321 статті, на колонію не везти, а тримати в СІЗО до обміну. Але вони ж самі все й змінили. От Ліля Коц, вона була вже засуджена, але все одно її 2 роки тримали в СІЗО й звідти й обміняли.

Умови в СІЗО жахливі, ставлення наглядочок паскудне, харчування — ніяке, ще й прусаки бігали зграями, усю ніч по чашках топчуться. Наглядачі — інші. От в «Ізоляції» були всі чоловіки у важених чоботах і балаклавах, у руках — автомати, на поясі — жмут ключів, які безупинно брязкають, коли вони рухаються. Їх було здалека чути й здалека ставало від цього брязкання і важких кроків не по собі. У СІЗО було багато жінок-наглядочок, вони не мали ні автоматів, ні балаклав. Та й телевизор там був і зв'язок іноді — можна було рідним подзвонити, щоправда, лише до 10 січня 2018 року, допоки українська мережа там не «впала» (підірвали вишку) й вони не ввели свою «денеєрівську» — «Фенікс», але з неї до сина я подзвонити не могла. Також дуже зрідка я отримувала від нього передачі.

Та навіть харчування в СІЗО краще, попри ті таргани. В «Ізоляції» як: вранці о 6-й годині — залитий окропом рис, по суті сирий, увечері в 6-й годині — недоварена гречка, три шматочки хліба, пакетик чаю і трішки цукру. Ось і вся їжа на день, більше нічого я не бачила там з їжі. Ділилися між собою, коли хтось проривався з рідних на «Ізоляцію» і передавав їжу, але це було вкрай рідко. А в СІЗО вже були різні каші, більше хліба, навіть овочі зрідка давали (варений буряк, цибуля, морква) із м'ясом, хоча з пір'ям, і варена риба була.

Лену Лазарєву згодом в мою камеру перевели — бідненька, така худесенька вона після тих 10 місяців «Ізоляції» була, як з хреста знята. Питала в неї, чи далі звірствує «Палич», а вона каже — зник у невідомому напрямку, замість нього хтось інший. А взагалі, то щастя було, коли ми всі політичні сиділи окремо від інших. Правда, була з нами і їхня, але вчителька історії, то ще більш-менш така жінка. Але в тій камері ми могли регулярно розмовляти з рідними.

«Суд» у мене був по повній програмі: з 4 лютого по 23 жовтня регулярно вивозили на засідання. Я всі їхні інстанції пройшла, усі терміни вивчила. «Адвоката» мені дали також державного — Аліну Стріленко. Вона нічого по суті не могла зробити, вона так мені й сказала. Словом, і не допомагала, і не заважала. По 4 статтях мене «засудили» на 13 років позбавлення волі у виправній колонії — Сніжнянській, 127-ма. Жіноча на область там одна, це чоловічих багато. Не раз чула від наглядачів, що «надо розширяться», коли йшлося про жіночу колонію.

У колонії я не встигла нічого побачити, не встигла вийти з карантину, не встигла «працювати» на жодних тамтешніх роботах. І добре. До речі, до «суду» мене не підтверджували в жодних списках, я вважалася зниклою безвісти. Там телефон був такий страшний, чорний радянський, і мене гукають — до телефону: спитали, чи буду писати прохання про помилування на ім'я глави «ДНР» Дениса Пушиліна,

Олена Завальна (праворуч) після звільнення з полону.
Фото Євгена Гончаренка

і коли я погодилася, то вона перепитала ще раз, чи я впевнена. А тоді продиктувала, як написати заяву.

**«НЕ ЗАЛИШИЛОСЯ НИЧОГО: НІ ФОТОГРАФІЙ, НІ ДОМУ,
НІ МОГИЛ...»**

Тяжко було всюди, а особливо в СІЗО, бо мене поселили спершу з самими наркоманами та вбивцями: ти не знаєш, чого від них чекати. Страшно було слухати навіть їхні розмови: хто як маму чи сусіда вбивав. Але коли ти в СІЗО, то про тебе вже принаймні знають родичі, з тобою можуть контактуватися. А про людей на «Ізоляції» переважно ніхто не знає, більшість там таємно тримають і б'ють. Там же могли до смерті довести. І доводили людей — вони тортур не витримували. А що їм за це буде? А нічого. Вб'ють та й прикопають.

Ми коли їхали на КПВВ, нам вже видали наші паспорти, а рoсТБ їх помітили в нас — почали заглядати по вікнах. А Галина Іванівна Терещенко свій паспорт до вікна при-тулила, щоб тим, хто на вулиці, герб України було видно, і ще крикнула їм «Бачите? Бачите, який в мене паспорт?!» Ми сміялися, і лише тоді почало з'являтися відчуття свободи. Але повне відчуття безпеки я відчула тільки в літаку, бо

«денеерам» не можна вірити до останнього, — вони автобус розвернути могли.

Ми, до речі, коли летіли в літаку вже до Києва, то я сиділа навпроти наших військових. А біля них був якийсь чоловік розгублений, поруч якого двоє здорових чоловіків із грізними поглядами. Галині Іванівні його навіть шкода стало, і вона йому булку свою віддала, яку ще на КПВВ «Майорськ» нам роздавали. Я дивлюся, а він її так жадібно їсть, мені аж дивно стало. А приїхала і дізнаюся — то був той самий Євген Бражніков, інформацію про якого уже певно всі знають, що він там витворяв на «Ізоляції». Думаю, він був між наглядачів-бойовиків і багато знав, — тому його обміняли. Його якщо добряче допитають, то він стільки всього може розповісти.

Прикро, що в ув'язненні досі залишаються чесні й проукраїнські люди: Олена Федорчук, Марина Юрчак, Лена Пехну й з чоловіків — брати Хараберюші, Павло Подвезко, Валерій Матюшенко. Боляче, що і обмін 29 грудня 2019, і обмін 16-го квітня 2020 їх оминув. Мені б хотілося, щоб вони вирвалися з полону.

А твіттер... я його і досі веду. Правда з квітня — зі сторінки сина (@aboutderger), і пишу й писатиму, що там було, у полоні, а якщо матиму інформацію — то ще й про те, що в Макіївці-Донецьку відбувається зараз. Хочу, щоб знали правду. А будинок мій... я нічого не встигла звідти забрати — все залишилося там, і тепер я нічого не привезу звідти уже, бо ні мене, ні сина не пустять. А там же всі фото моєї мами, батька, сина ще маленького, коли йому рочок, два, як він до школи пішов. Я коли про це думаю — так ридаю. Ні фотографій, ні дому, ні могил...

Андрій Женчус

цивільний, мешканець м. Донецьк
1985 р. н.

Андрій Женчус — житель Донецька, підприємець. Мав власний бізнес із пошиття чохлаів на колеса. У 2015 році почав допомагати українській стороні в пошуку інформації з окупованої території.

На початку квітня 2018 Андрія на пункті пропуску «Оленівка» схопили бойовики «ДНР» та звинуватили в шпигунстві. Чоловіка засудили до 13 років ув'язнення.

Андрій Женчус провів у полоні 21 місяць, з них чотири — у секретній тюрмі «ДНР» «Ізоляція».

«Я БАЧИВ, ЯК БУДУВАЛИ АЕРОПОРТ, ДОЧКУ ТРИМАВ НА РУКАХ, КОЛИ ЛІТАКИ ЗЛІТАЛИ Й СІДАЛИ»

Я корінний донеччанин, все життя жив у Донецьку. У мене було невелике швейне підприємство. Ми шили чохлаи на гітари — модельний ряд, чохлаи на колеса. Я займав невелику нішу на ринку України, мою продукцію купували від Донецька до Львова. Навіть в Ужгород відправляв і в Севастополь. Платив чесно податки, і мені цього було достатньо. У мене росла чудова дочка, хороша сім'я. Квартира, будинок, машина — все, що я хотів, у мене в житті було.

У 2014 році усвідомив, що прийшла війна, коли перші блокпости з'явилися з російськими військовими. Вони без нашивок були, без нічого, але це явно російські люди були. Озброєні до зубів. У нас у місті почали говорити про «громадянську війну», закликати вступати до лав «ополчення». І я з боку все це спостерігав, мені було дико.

Спочатку я не розумів нічого, з донькою гуляв у районі бульвару Пушкіна, і бачили мітинг, збори біля «білого дому» (будівля Донецької облдержадміністрації. — *Авт.*), там в основному були пенсіонери, які кричали як добре було

в Радянському союзі, і треба, щоб Росія допомогла. Мовляв, вони бачили винищувачі, які кружляли над аеропортом, і думали, що Росія прийшла захистити. Це був старечий маразм. Я тоді посміхався і не сприймав це все серйозно.

Так, я розумів, що зміни відбуваються в країні, що стався Майдан, але не думав, що до влади прийде хтось поганий, думав, що до влади прийшли розумні українці. Тому що при Януковичі було складно, він і його діти крали й віджимали підприємства в нас на Донбасі.

Я був упевнений, що все це в сучасному місті з серйозними людьми не пройде, що вся ця зграя розженеться і продовжитися нормальне, спокійне життя.

А по-справжньому для мене війна почалася, коли перші розриви снарядів побачив на власні очі, коли горів танк в районі «Азотного», коли люди почали гинути. Перші звуки, розриви й все інше, ось тоді з'явився перший страх. Так, тоді я усвідомив, що прийшла війна.

Я жив у районі залізничного вокзалу, там у мене квартира на 9 поверсі. І вікна виходять на аеропорт. Я бачив, як будували аеропорт, дочку тримав на руках, коли літаки злітали й сідали, все красиво було. Блакитний дах аеропорту імені Прокоф'єва, все це було видно. Перед нами був тільки ринок

Андрій Женчус із родиною

і приватний сектор Жовтневий за колією. І аеропорт видно було як на долоні.

Коли стало небезпечно, я вивіз свою сім'ю, спочатку на море. Мама теж поїхала. А сам залишився в Донецьку, підприємство закрив, але залишився стежити за квартирами, за будинком, собаками, кішками. Тоді в місті з'явилося багато мародерів, все це розтягували, я залишався, щоб не допустити нічого такого в себе.

Коли прийшов час вертатися і вести дитину в садок, я побоювся повертати родину до Донецька. Перевіз їх у Вугледар. Він недалеко від лінії зіткнення, дуже потужне, красиве місто. Невелике, але приємне. І сім'я там жила десь 1,5 року.

Я ж залишався в Донецьку, потім мама повернулася. Підприємство своє так і не запустив, його ніяк не можна було вивезти на територію України. Думав, що все це закінчиться швидко.

Навіть не міг подумати, що Росія в такому масштабі введе свої війська та техніку, що перестануть в футбол грати, що в нас арена буде стояти порожня, що красиве місто троянд стане як Абхазія, як Придністров'я.

Мені дико було, коли люди гинули, цивільні, лежали на дорозі, інші люди проходили повз і ніхто не міг нічого зробити. Явно ж з боку Донецька летів снаряд і десь в районі залізничного вокзалу розривався.

Був такий контраст, що в одній стороні, наприклад, біля мого будинку, був обстріл, а в іншому районі троянди садили.

«АБО ТИ ТУТ ВСЕ РОЗПОВІДАЄШ, АБО МИ ЇДЕМО В ІНШЕ МІСЦЕ, І ТИ ВТРАТИШ БАГАТО ЗДОРОВ'Я»

Був час, що я запустив своє підприємство, знову почали шити чохлаи, але вивозити їх на територію України було затратно, тому тимчасово знову довелося закритися. Влаштувався на роботу до знайомого. Щотижня виїжджав на територію України провідати свою родину. А потім,

коли все більш-менш заспокоїлося, сім'ю забрав назад до Донецька.

Наприкінці 2015 року поспілкувався з деякими людьми з українського боку, сказав про свою позицію, проукраїнську, пояснив, що хочу допомагати. Ми поговорили, зробили висновок, уклали усний договір, і я почав допомагати збирати інформацію. Знімав об'єкти, стежив за певними машинами, знімав стоянки і т. д.

Про небезпеку я навіть не думав, мовляв: «Ну що вони можуть зробити. Я ж нікого не вбиваю». Я не усвідомлював, чим загрожує ця ситуація.

Я продовжував їздити на українську територію, до батьків своєї дружини, які живуть в Мар'їнці, за продуктами, тому що ціни в «ДНР» і ціни на українській території колосально відрізняються. Їздив раз на тиждень-два.

Але 7 квітня 2018 роки я приїхав перетинати кордон у районі блокпоста в Оленівці. Я здав документи, мене завели в контейнер, а потім мені надягнули пакет на голову й кудись повезли. Пізніше дізнався, що в Макіївку.

Я там перебував 10 днів. Вони знали, чим я займався. Допитували, питали, щоб я розповів так, як є. Я, звичайно, все заперечував. Думав, що ніхто не може такого знати, бо, крім моїх знайомих з українського боку, ніхто нічого не знав. Я навіть дружині ніколи нічого не розповідав.

Перші 10 днів мене ніхто пальцем не чіпав. Я просто перебував у них в кабінеті, спав на підлозі, як собака. Дозволяли тричі в день сходити в туалет. Один раз годували мівіною. Для мене це була тоді вже дикість. Як це — мівіну, один раз? Але, жодного страху не відчував.

Потім прийшов один чоловік, росіянин — російську го-вірку не переплутаєш ні з якою, на допит. Сказав: «Я знаю о том, что ты сотрудничал. Мы знаем, какую информацию, какие данные, все, что ты передавал. Просто ты должен нам об этом рассказать». Я подумав, що він блефує. Уперся,

сказав, що нічого не знаю. «Вот смотри, — каже, — есть варианты: либо ты здесь, вот в этой светлой комнате, все рассказываешь, как есть, либо мы едем в другое место, и ты потеряешь много здоровья. Но ты все равно расскажешь все, как есть».

А я думав — як це «по-іншому». Ось що вони мені можуть зробити? Думав, максимум, що вони зроблять, — викинуть мене в сіру зону, заберуть гроші, машину... Сказав: «Давайте другий варіант. Тому що я ні в чому не винен. Випускайте і все». Мене протримали ще кілька днів, ще раз допитали. Не застосовували ніякої фізичної сили. Я ж не думав, що все ось так буде.

КОЛИ ТРУП ВИНЕСЛИ З КАМЕРИ, МІСЦЕВИЙ ЛІКАР ЗАСМІЯВСЯ І ЗАПИТАВ: «НУ, ЩО, ГОТОВИЙ ЗДОХНУТИ?»

Числа 17—18 квітня, перевезли мене з пакетом на голові в підвал. Я потім зрозумів, що це «Ізоляція». Завели в маленьку кімнатку 3 на 1,5 метра, висотою близько 1,7 см. Холодно, сиво, температура в кімнаті десь була +6.

На ліжку лежав чоловік. Він був у такому стані... він хрипів, сопів, скрипів, свистів, я не міг зрозуміти чому. На ньому був порваний костюм і нижня частина була повністю роздягнена. Він лежав без спідньої білизни, без штанів. Я подумав — якийсь бомж. Він був весь чорний, ноги чорні. Я ще взагалі й близько не розумів, що зі мною станеться те саме, що й з ним. Я намагався з цим чоловіком розмовляти, але він не відповідав. Я помітив, що в нього був хороший манікюр. При тому, що виглядав, як бомж, людина була з манікюром. Для мене це був своєрідний шок.

Через деякий час за ним прийшли й забрали. Витягнули. Я присів на його ліжку, минув певний час. Я не розумів, де знаходжуся, не було вікон, горіла лампочка сороковатка і все. Потім назад цього мужика привели ще в гіршому стані. Кинули на ліжку, мені дали склянку зі заспокійливим. І сказали спробувати йому це залити.

Спілкування в нас не вийшло. Він, крім як хрипіти, нічого не говорив. І це заспокійливе він, по-моєму, випльовував. Через якийсь час ця людина померла. Він захрипів і помер.

Я тоді зрозумів, що нічого хорошого мене тут не чекає. Там у кожній камері в кутку була відеокамера, я помахав у неї, прийшли люди... Коли камера відкривається, потрібно надіти пакет на голову, стати на коліна й відвернутися до стінки. Це так працювала система. Коли його забирали, я хотів допомогти, тоді до мене вперше застосували фізичну силу — два удари по нирках.

Чоловіка цього прийшов забирати місцевий «Доктор зло», його так називали, він був у балаклаві. Засміявся і сказав: «Сдох, забирайте». Труп забрали. А у мене запитали: «Ты здоровый? Как ты себя чувствуешь?» Я сказав: «Нормально». Він мені сказав повністю роздягтися. Коли забрали труп, я роздягнувся, мене оглянули, запитали чи є шрами на тілі, татування, ще щось. За хвороби попитали. Потім він засміявся і сказав: «Ты следующий. Готов сдохнуть?» І пішов сміючись.

Люди там вмирили постійно. Особисто я, за весь час свого перебування там, — за чотири місяці на «Ізоляції», — бачив три смерті. Але цього мені достатньо було. Там є шахта й звідти завжди несло гниллю. Згодом я почав питати, що там. Там був такий чоловік — «Сокол», Соколов (Валерій Соколов, був звільнений з полону 29 грудня 2019 року. — *Авт.*), він був у самому пеклі, підійшов і сказав, якщо я не хочу там опинитися, то не треба задавати зайвих питань. Туди скидали трупи людей, скільки там цих людей було я не знаю.

За місяць до того, як я туди потрапив, прибрали «Палича», який керував «Ізоляцією» і був справжнім нелюдом.

«“ТРУДНЫЙ” МЕНІ ПОРАДИВ ПИТАНЬ НЕ ЗАДАВАТИ, ЯКЩО Я ХОЧУ ТУТ ВИЖИТИ»

У підвалі було холодно, через нерви постійно хотілося спати. Вже навчився, коли відкривалися двері, ставав на

коліна, мені давали миску, викладали їжу, закривали камеру і йшли. Їжу приносив Бражніков (Євген Бражніков, співпрацював з адміністрацією «Ізоляції». — *Авт.*). В основному давали перловку або розварену гречку. Води ніякої ніхто не давав, а пити хотілося постійно. Я ледве умовив, щоб мені поставили якусь ємність для того, щоб справляти потреби.

Там немає туалету. Там нічого немає — маленька кімнатка з грибок на стінах і зі смердючим ліжком. Мені на другий день тільки принесли пляшку для того, щоб справляти свої потреби. Воду для пиття дали аж на третій день.

Якось Бражнікова кинули до нас у підвал за якісь провини. Як я потім дізнався, його навіть не просили бити інших, він проявляв таку своєрідну ініціативу сам. На моїх очах він два рази побив людей. Побув у нас приблизно тиждень, я звернув увагу, що ця людина в особливому становищі. Тому що йому окремо приносили їжу, смажені яйця з ковбасою. Я тоді був дуже здивований цим, я не міг зрозуміти, хто він. Хлопці говорили, краще не питати, прийде час, і сам все дізнаєшся.

Потім прийшов один з охоронців, він не був росіянином, він місцевий. Його позивний «Дон», запитав, що мені треба. Я сказав, що мені треба помитися, вже був весь зарослий за весь цей час, від мене смерділо. Я запитав: «Яке сьогодні число?», Він відповів: «Зачем тебе?» Я сказав, що мене забрали 7 числа, а він сказав, що вже 22 квітня. І сказав, що поведуть мене купатися.

Митися мене повів хлопець з позивним «Трудный», він теж був ув'язненим, його свої ж затримали, він був росіянин. Російський військовий, приїхав за зарплату «ДНР» будувати. Коли ми йшли, я питав, де перебуваю, адже я не знав навіть в якому місті.

Мене привели в душеву на дві кабінки. З теплою водою. Я постарався помитися, хоча в мене не було ні мила, нічого. Умив обличчя і спробував помити голову. «Трудный» мені

порадив питань більше не задавати, якщо я хочу тут вижити. Я сказав: «Добре, питань не ставитиму». Де я знаходився так і не зрозумів. Але потім мене відвели назад у підвал. Пам'ятаю, що не зрозумію звідки, під ліжком було багато тортиків, цукерок. Але я нічого тоді не їв. Мало що це таке.

У нас в підвалі була велика «дючка», і ми її піднімали повну й виливали в люк. Потім полоскали й заносили назад. І я зрозумів, що перебуваю на «Ізоляції», коли мені одного разу дозволив піднятися з усіма побачити небо. До цього я місяць не бачив неба. Я піднявся з усіма нагору, виніс цю «дючку», розвернувся і побачив ДМЗ (Донецький металургійний завод. — *Ред.*), труби й корпуси заводу.

«ЯКЩО СПРОБУВАТИ ВТЕКТИ, ТОДІ ЗАБЕРУТЬ ТВОЮ СІМ'Ю, І ТИ САМ ПОВЕРНЕШСЯ НАЗАД І БЛАГАТИМЕШ ПРО ПРОЩЕННЯ»

Постійно таке відчуття, що це все сон, який відбувається з тобою, з твоїм містом, і ця маячня закінчиться, що ти не знаходишся там, що ці люди не вмирають.

Але насправді ти розумієш, що знаходишся в реальності, та хочеться щоб двері відчинилися і сказали, що це телешоу, все не по-справжньому.

У деяких місцях на території «Ізоляції» був паркан з колючим дротом, камери відеоспостереження, але з боку свинарника можна було залізти й втекти, паркан був настільки низький, що можна було перестрибнути. Там біля терикона була дорога, яка прямо виходила на проїжджу частину.

Я кілька разів думав про те, щоб втекти. Але Стас Баранов, який сидів зі мною, по очах у мене зрозумів, про що я думаю. Він мені сказав: «Не думай, наслідки будуть дуже плачевні. І для твоєї сім'ї теж. Коли привезуть твою сім'ю, ти будеш дуже гірко плакати. Ти сам прийдеш туди на колінах. Будеш повзати й просити пробачення».

Наслідки дійсно були б жахливі, тому що вже були в деяких спроби й люди самі поверталися, просили вибачення, тому що їх сім'ю відразу привозили. Вони самі

знаходилися, приходили туди. У нас єдина людина, яка втекла — це «Оленевод», такий його позивний, він російський військовий.

«КОЛИ ТЕБЕ ПОСТІЙНО КАТУЮТЬ СТРУМОМ, ВІД ЦЬОГО ІДЕ ДАХ. МІЗКИ КИПЛЯТЬ НАСТІЛЬКИ, ПРОСТО ХОЧЕТЬСЯ ЗДОХНУТИ»

На другий день після того, як мене зводили в душ на «Ізоляції», у підвал прийшли й запитали прізвище, ім'я та по батькові. Я назвався, мене з пакетом на голові вивели з підвалу. Провели через вулицю в інше приміщення, спустили по сходах, повели по темному, страшному коридору.

Переді мною стояв стіл. А перед цим мені сказали, якщо я пройду детектор правди, то мене відпустять. Голову мені в пакеті замотали скотчем, залишили тільки ніс. За спину руки заламали у вигляді ластівки, теж скотчем замотали. Поклали мене на стіл, зняли штани, нижню білизну, пристебнули чимось, спину придавили, закрутили гайки, щоб спина не піднімалася. Під підборіддя шматочок пінопласту поклали. Прив'язали до ніг якісь дроти. Я запитав, що це за дроти, а мені сказали: «Узнаєш, — детектор правди». Почали ретельно поливати водою.

Ну і тоді відчув, коли пропустили струм. Коли на секунду в розетку пальці запхаєш, то відразу відскакуєш, а це відбувалося протягом двох секунд, потім перестали секунди на три, потім знову проводять струм п'ять секунд.

Спочатку дуже сильно кричиш, питання на початку не задають. Жодні. Жартують, сміються, рот твоєю ж шкарпеткою тобі закривають. «Не кричи, потому что дети спят», — кажуть. Через деякий час починається діалог. Питають: «Ты шпион?» Ти говориш: «Ні». Потім ще кілька разів питають: «Может ты все-таки шпион?» Після болю ти починаєш говорити, що «так, я шпигун». Вони кажуть: «Замечательно. Что ты делал?» І починають такий діалог з тобою. Вони все одно катувати струмом не переставали, але вже був діалог. Я не можу сказати, чи довго це відбувалося, але свідомість

я жодного разу тоді не втратив. Потім мене назад в камеру відвели.

Ноги боліли, крутили. Я боявся кожного шороху. Наступного дня прийшли й знову забрали мене. Та ж процедура повторилася. Ставили й інші питання: «Какие объекты фотографировал, с кем общался, какие контакты телефонов». На той момент у мене вже реально з'явився страх, що просто здохну й все.

Після цього мене відвезли до оперативника, до того самого, який мене з самого початку брав. Він каже: «Ты не все нам рассказал». Попитали ще й відвезли назад на «Ізоляцію». Там мене вже привели в загальну камеру.

Третій раз найстрашніший був по тортурах. Починаючи від того, що прив'язували дроти до всіх чоловічих органів, заливали ретельно водою, починаючи з анальних отворів і все інше... Всі ці штирі й все інше пройшов. Свідомість втрачав постійно. Пускали струм. Дуже довго все це відбувалося.

У мене ноги були чорного кольору, і я відразу згадав того чоловіка, якого першим побачив. Я тоді зрозумів, що ноги чорні від того, що нервові закінчення відмирають від струму. Після цього знову допити... Просто хотілося померти. Був такий момент, що зняли з цього столу, а я впав на коліна, цілував черевики цим російським офіцерам, просив просто застрелити. Щоб закінчилося це все.

Коли тебе постійно катують струмом, від цього всього їде дах. Мізки киплять настільки, просто хочеться здохнути. Тому ти їх благаєш просто померти. Крім як смерті тобі нічого не хочеться. Ти не думаєш, що тебе там мама чекає, що в тебе дочка росте. Просто благаєш про смерть, але тебе просто викручує навиворіт. Коли перестають катувати струмом і починають бити кулаками в різні місця, ти думаєш: «Продовжуйте так мене бити, тільки не струмом».

У цілому, під тортурами я був п'ять разів. З яких три рази жорстко, а два легенько, скажімо так. Найперші відчуття

ніколи не забуду й останній раз. Перший час ходити вже важко було. Ноги вже опухли. Тоді мені Сергій Москаленко сказав, що в нього ще гірше було, ніж у мене, він боявся, що почнеться гангрена й все доведеться ампутувати. Але все відновилося, все стало нормальним.

**«КОЛИ ВІДКРИВАЛИСЯ ДВЕРІ В КАМЕРУ, ЛИШЕ ДУМАВ:
АБИ НЕ ЗА МНОЮ»**

Ми щоранку робили вологе прибирання в цій кімнаті в підвалі. Я знайшов шуруп. Хотів, коли всі заснуть, вени порізати. Я шугався від того, що двері відкривалися, за кимось приходили. У такі моменти ти сидиш на корточках в цьому пакеті, тримаєшся за нарку свою і думаєш: аби не за мною. Якщо чуєш своє прізвище — ноги стають ватяні, і ти не знаєш, чим це все може закінчитися, не можеш ні на що вплинути. Або до оперативника вестимуть, або вбивати.

Халимендик (Вадим Халимендик, звільнений з полону 29 грудня 2019 року. — *Авт.*) тоді прокинувся і побачив, забрав у мене цей шуруп, набив мені морду, справді набив. Але я йому за все вдячний.

Хлопці думали, що я з глузду з'їхав. Якось я сказав: «Тут ще непогано годують», коли принесли кашу. Я коли потрапив сюди, у мене вага була 110 кілограмів, а коли виїжджав — важив 76 кілограмів.

Пам'ятаю, Саша Репетило сказав, що єдиний вихід звідси — це тільки обмін. Я пам'ятаю його слова. Ми часто з ним розмовляли, ходили по камері, камера довга була, велика.

Я познайомився з усіма людьми, які там були. Там був Юра, лікар, завідувач відділення, хороша людина, Саша Репетило, Вадик Халимендик, Сергій Москаленко, викладач Національного університету. Він ще там залишився. Харченко Валера ще був, будівельник, хорошою людиною був, помер в 5-му СІЗО. Його довго катували, потім говорили, не витримало серце. Ще був йорданець, громадянин Йорданії, він на

лікаря вчився. Батько за нього бореться, звертався в королівство Йорданії, щоб за нього боролися.

Мені Саша Репетило допомагав, тому що мені дуже важко було, я був розчавлений, Юра-лікар, всі розуміли, тому що кожен із них пройшов через це. Всі пройшли через це.

У нас в підвалі й потім у восьмій камері були люди, які раніше не сиділи. Всі були з вищою освітою, розумні, підковані, веселі, ніколи не давали нікому сумувати. Завжди підтримували добрим словом.

Але були й особливо «наближені», наприклад, як Бражніков. Ось вони могли за стіл сідати, нам же за цей стіл сідати не можна було, їли на своїх ліжках. Якщо ти на другому ярусі спав, то можна було до когось підсісти, але перед цим запитати, обов'язково. А потім Бражніков чомусь дозволив всім сідати за стіл.

**«ПОТРАПИВ ДО НАС ЯКОСЬ ПОЛКОВНИК “ДНР”,
ДУЖЕ ЗЛЯКАВСЯ, КОЛИ ДІЗНАВСЯ, ЩО МИ ВСІ “УКРОПИ”»**

Але ще там сиділи росіяни. Був спецназівець, відморожений повністю. Він у «ДНР» коли воював, українця вбив, він сам це говорив, цього не приховував. У нас якось був конфлікт у восьмій камері, у нього здали нерви, і він відірвався на викладачеві, і сказав: «Если бы мне дали пистолет и сказали, что если я вас всех убью, то меня выпустят, я бы вас пострелял, даже не задумываясь».

Потім таких спалахів агресії з його боку не було. Він розумів, що ми шпигуни, а він «денеєрівець», один із перших засновників такого спецпідрозділу «Меч», який був в Макіївці. І ось поруч спав цей спецназівець й боєць ЗСУ Михалич. Михалич щоранку займався спортом, віджимався, качався, штангу собі там зробив у свинарнику.

Потрапив до нас якось один мужик — полковник «ДНР», прокинувся і не зрозумів, куди його закинули. Він у камері почав з нами спілкуватися, розмовляти, а ми ж не говоримо, хто ми — хто з ЗСУ, хто шпигун за Україну,

патріоти. І тут один заговорив з ним українською мовою. Він в щоді каже: «А че ты на украинском говоришь, на языке врага?», а той відповідає: «А це моя рідна мова». А цей росіянин: «Пацаны, это же укроп». І тут повертається весь натовп, людей 12 і каже: «А ми тут всі укропи». Він ломанувся до дверей, тарабанив, охорону кликав, кричав: «Куда вы меня посадили, с этими укропами!» Какое вы имели право! Я офицер «ДНР».

Ми потім довго згадували цю історію. Сміх був просто дикий. Його потім перевели в іншу камеру.

Росіяни постійно запитували: «Зачем вы Украину поддерживаете?» Намагалися лекції читати. Ми в свою чергу теж говорили, психологічно на них тиснули постійно.

«Я ІНОДІ В ЇЖІ ДЛЯ СВИНЕЙ ЗНАХОДИВ ІКРУ ЧЕРВОНУ, РИБУ, МИ ЇЛИ, ЯКЩО ВОНИ НЕ СИЛЬНО СМЕРДІЛИ»

Згодом почалися трудові будні. Кожен день нас виводили на роботу: копати, будувати полігон, у районі Олександрівки, з ранку до вечора. Є ще такий об'єкт, називається «На озері», це спецоб'єкт «МГБ» засекречений. Це колишня туристична база, яка називалася «На озері», у районі донецького моря. Там були росіяни, військові, які постійно тренувалися, відпрацьовували свої прийоми, не приховували, звідки вони приїхали. Нас туди возили, щоб ми косили траву, прибирали бички, підрізали дерева. Кожен день туди вивозили по дві людини.

Хто залишався — виходили на свинарник працювати або на полігон виводили. Мене в основному вивозили на полігон працювати. Там спека, перерви давали по 10 хвилин, іноді сухпайки протерміновані давали. Потім Михалич мене пошкодував і забрав з собою на свинарник. Моя задача була свиней чистити, заварювати їжу для них. Для цього я входив у величезний комплекс, схожий на ангар, там зберігалися гори тортиків, справді гори. Там два три поверхи заввишки, може більше. Величезні гори тортиків, як триповерховий бу-

динок заввишки: «Мамулін тортик», просто тортики, рулетки, печиво, запаковані «Київконті», цукерки «Метеорит»... Моїм завдання було — вибрати два мішки, висипати у ванну, залити окропом. Спочатку я не міг переносити цей запах, блювота була постійна, але потім до всього звик. Звик до свиней, звик до збирання. Ну і день у день моя робота була прибирати, чистити, готувати жерти цим свиням, вантажити «тортики».

Потім привозили «прострочку», яка нас дуже рятувала. Ми їли протерміновану їжу, різні помазки на хліб. Коли випадала можливість, ми ховали до себе в кишені й передавали в інші камери, з яких хлопці нікуди не виходили.

Валерій Анатолійович Соколов навіть вирощував маленький городик, цибулю вирощував, огірки. Він почав сам вирощувати й доглядати, щоб якісь вітаміни були, якщо робити салат на всіх. І вони на це закривали очі. Йорданець віз в Україну насіння тих огірків, які ростуть у Йорданії. Коли його затримали, до цих огірків не було діла, і насіння кинули в камеру. Соколов вирощував з цього насіння плоди. Ми їли огірки йорданські, вони в них закручені.

У нас були пластикові ножі, і ними мазали помазки на хліб, якщо вони не смерділи. Я іноді в їжі для свиней ікру червону, рибу знаходив. Коли ми в підвалі були, нам давали по одному шматочку хліба, а нагорі, у робочій хаті, давали хліба в надлишку.

Там бігали собаки, і охоронці їх постріляли, щоб вони курей не крали. Ми їх тоді розробили, шкури познімали, як з кроликів, замаринували м'ясо. І нам дозволили посмажити шашлики. На той момент це була своєрідна їжа, і кожен з нас був щасливий.

У нас був телевізор у камері, така велика плазма, Бражніков якось домовився, і нам його поставили. Але він сам перемикав канали. Нас почали водити в душ, ми могли речі свої прати, на батареї вішали. Вішали, домовлялися, постійно

здавали в прання. Це були привілеї тієї камери, яка постійно працювала.

**«МОЯ ДРУЖИНА ВЖЕ НЕ ВІРИЛА, ЩО Я ЗНАЙДУСЯ ЖИВИМ,
ВОНИ ШУКАЛИ МЕНЕ ДВА МІСЯЦІ БЕЗ РЕЗУЛЬТАТІВ»**

Моя сім'я дізналася, що я живий, 26 травня 2018 року. Дружині зателефонували, сказали, що я живий, затриманий в «МГБ». Вона тоді моїй матері не сказала, думала, що це брехня, бо вони вже не вірили, що я знайдуся живим.

Зник безвісти 7 квітня, зв'язок перервався і вже, грубо кажучи, до кінця травня про мене ніхто нічого не чув. Тоді Пасха була 8 квітня, я дружині зателефонував перед зникненням і сказав: «Мила, я виїжджаю, скупився, їду додому, проїжджаю КПВВ». Дружина мені потім розповідала, скільки часу вони мене шукали, де шукали, в Україні були, сіру зону пішки проходили. Вони ходили до ворожок, питали живий чи ні. Куди вони тільки не ходили.

Коли нам дали перший раз поговорити 10 хвилин, дружина була в шоці, як мене побачила — худий і лисий. Я її обійняв, запам'ятав запах її парфумів. Нам сказали, щоб ми в жодному разі не плакали. Якщо будемо плакати, то в нас побачення не буде. Ми не плакали, ми трималися.

Дружина сказала, що донька закінчила перший клас. Що все в порядку, що все добре. За мною сумує, переживає. Істерики. Я пояснював дружині, що треба подавати в обмін.

Хоч дружина залишалася в Донецьку, але в нас побачення не на «Ізоляції» було, а в Макіївці.

На «Ізоляції» були випадки, що погрожували розправою над дружиною, — як елемент тортур. Мені так не погрожували, але на моїх очах була така картина, як бойовики намагалися забрати землю в одного чоловіка. Він не погоджувався, вони його били, катували, що тільки не робили. Закінчилося все тим, що привезли його дочку, 15 років, і дружину. Доньку поклали на стіл, я при цьому був присутній, моя задача була

катівні вимити, від крові вимивав, прив'язали дроти, перший раз пустили струм. У них немає там моралі — дитина не дитина. І він все підписав їм.

СУСІДИ ПИСАЛИ В ПОКАЗАННЯХ, ЩО Я МАЮ ПРОУКРАЇНСЬКУ ПОЗИЦІЮ І ЗАСЛУГОВУЮ НА ТЕ, ЩО СИДЖУ

Через чотири з половиною місяці, які я провів на «Ізоляції», нас практично всіх із вісімки відвезли на колонію. Там усередині спец СІЗО «МГБ», воно раніше було законсервовано. У вересні 2018 року його розконсервували під нас, тому що «Ізоляція» була переповнена. І почали вивозити людей. Я потрапив туди й перебував там до жовтня 2019 року.

Там кімната на три людини. У цій кімнаті є стіл, стілець, тумбочки. Вдень не можна лягати на ліжко, і взагалі виводять на одну годину на вулицю погуляти. Годують жахливо. Але нам дозволили продукти, наші рідні приносили нам торти. Мені мама приносила щовівторка, а Андрію Сидоренку мама приносила по п'ятницях.

Нас стригли раз в два тижні налісо, раз в тиждень виводили купатися. Але нам дозволили кип'ятильники, ми самі гріли воду собі. Ближче до нового року нам дозволили телевізор.

Суд у мене був 50 хвилин, засідання, визнали винним, 13 років в'язниці й все. Адвокат не прийшла, сказала, що вона на морі відпочиває і не може прийти. Є список людей, сусідів, я читав у показаннях, які на мене писали, що я маю проукраїнську позицію і заслуговую на те, що сиджу.

Одна сусідка, яка допомагала моїй родині, розповідала,

Андрій Женчус після звільнення з полону

що раніше приходили співробітники з міліції й цікавилися сусідами, цікавилися конкретно нашою квартирою — хто там живе, чим займаються.

**«ЧЕРЕЗ МІСЯЦЬ ПІСЛЯ ЗВІЛЬНЕННЯ ПЕРШИМ БАЖАННЯМ
БУЛО — ПІТИ НА ДОНБАС ВОЮВАТИ»**

Коли мене відпускали оперативники, сказали, щоб моєї ноги не було ні в Росії, ні в Донецьку, ні десь на території «ДНР», «ЛНР». Я б навіть і не поїхав. Тільки як один у нас говорив: «Я б повернувся в камуфляжі. У звільнене місто».

Через місяць після звільнення першим бажанням було — піти на Донбас воювати. Бажання було величезне. Але в мене з мамою був конфлікт, вона сказала, що не витримає цього, адже мене й так не було 21 місяць. У тих, хто звідти повертається, відсутній страх. Це найгірше.

Але я не шкодую про те, що робив і що так все вийшло. Єдине, про що я шкодував, що моя дитина росте без батька. Вона мене дуже сильно любить, любила тоді. Вона для мене найдорожча людина — дочка, яка любить, і жити хочеться заради неї.

ВАЛЕРІЙ СОКОЛОВ

цивільний, мешканець м. Донецьк
1958 р. н.

Валерій Соколов — житель Донецька, письменник, шахтар, рибалка, мисливець.

Валерій довгий час працював у Донецьку на шахті імені Горького — від електрослюсаря пройшов шлях до головно-го механіка. Не зміг змиритися із війною й окупацією рідного міста. Запропонував свою допомогу українським силам.

60-річного Валерія Соколова представники незаконних збройних формувань затримали 12 листопада 2016 року. Обвинували в співпраці з СБУ та «засудили» до десяти років неволі за «шпигунство». Рідні довгий час шукали чоловіка. Дізналися де він, коли до них додому прийшли з «обшуком» працівники так званого «МГБ», вилучили документи та зброю.

Валерій Соколов провів у полоні понад три роки, з яких — понад два роки в таємній тюрмі «ДНР» «Ізоляція».

«Я РОЗУМІВ НАСЛІДКИ, АЛЕ НЕ ДУМАВ, ЩО ЦЕ СТОСУВАТИМЕТЬСЯ МЕНЕ»

До війни я з батьком майже 40 років їздив на його історичну Батьківщину — у Новгородську губернію, у Росію, ми збирали матеріали про історію краю, про людей, про їхні характери та лексикон. Це все ми описували у своїх розповідях. Я публікувався на сайті «Проза.ру» та «Самиздат» під псевдонімом Анатолій Соколов. Як то кажуть, «русский мир» я знаю зсередини, знаю, що його апріорі не існує. Є світова культура, а «русского мира» немає.

Тому, коли прийшли «русская весна» та «русский мир», я дивився на це все, як інопланетяни на проблеми індіанців в Північній Америці, я не сприймав це зовсім і для мене була дикою біганина людей з російськими прапорами. Хоча за ідеєю я мав би бути русофілом, адже вивчав російську мову й історію, пишу російською оповідання.

Валерій Соколов (праворуч) з батьком Анатолієм Соколовим

По говірці та поведінці тих людей, які хотіли вкрати й прославитися, які були ображені, бандити ахметівські, я розумів рівень цих протестів. Ми з батьком якось ходили по площі Леніна в Донецьку, задовго до війни, років за 10 до «русской весны», і до нього підійшов знайомий чоловік і сказав: «Привет, Анатолий, скоро будем жить в другой стране». А батько здивувався і каже: «Не може такого бути, бо це можливо лише через війну, а війни не буде». Все це готувалося давно, але в це не вірилося. Всі, хто прийшов до влади в так званій «республіці» — це підставні балакучі голови, які говорять «по темниках».

Моє розуміння прийшло зверху, а не знизу — я досліджував росіян і Росію, але народився в Україні, я громадянин цієї країни, Донецьк — моє місто. Я їх відкрито називав «лугандонами», а друзі мене попереджали, щоб я був обережним, бо скрізь є шпигуни.

Мене попереджали, щоб я припинив свої висловлювання і невдоволення, а я спілкувався з людьми, які приїжджали з Росії і в колишній будівлі СБУ, зараз там так зване «МГБ», навчали так званих «новобранців». Я їм говорив, що вони займаються не тим, щоб їхали назад до своєї Росії, але в них в головах зазомбована фраза, мовляв, це все одна Русь і одна країна.

Я так розумію, що всі мої телефонні розмови по кодовим словам прослуховувалися. Друзі ж попереджали, що все прослуховують і в місті ціла система прослуховувань, а я не сприймав це серйозно. Ми чудово розуміли, що правоохоронна структура складається з 90 % зрадників України, але не змогли підготуватися. Я розумів про наслідки, але не думав, що це мене стосуватиметься.

«Я СЛІДКУВАВ ЗА КОНЦТАБОРОМ»

Я працював поряд з «Ізоляцією», через дорогу, чув крики, часом бачив, що там щось відбувається. Наша фірма займалася склопакетами.

Якщо ви чоловік і поряд з вами на вулиці мучитимуть жінку, ви ж відреагуєте. Ось і я відреагував — цілеспрямовано звернувся у відповідні структури, щоб допомагати. Окрім того, я спілкувався з відповідними людьми наодинці й навіть не брав на зустріч телефон.

Я почав слідкувати за концтабором, бачив машини, чеченські обличчя, автоматників. Клав телефон до кишені так, щоб камера стирчала, і фотографував. Намагався не надто рухатися, щоб не були розмиті фотографії. Окрім того, у мене телефон стояв у машині, я проїжджав там, де треба, і фотографував. Схему, що відбувається, я знав — там є певні машини, «ефесбешні», крадені, які в людей забирали. Оскільки я ненавиджу «русский мир», то фотографував машини з російськими номерами й номери тих, хто був у військовій формі. Коли вони потім заїжджали на український блокпост і їх арештовували, я отримував моральне задоволення.

Я знав, що в «Ізоляції» є катівні в підвалі. І коли мене захопили, з їхніх розмов зрозумів, що в першу ж годину вони дізналися, що я сам підійшов і запропонував свої послуги.

Коли мене катували, я спробував брехати, мовляв, мене змусили слідкувати й розповідати все, що я бачив, а мені

сказали: «Валера, не надо рассказывать, ты сам подошел к такому-то человеку и предложил свои услуги».

Найбільший злочин, який вони мені висували — це те, що я їх всіх здав. Вони розраховували виїжджати в Україну й отримувати пенсії, а через мене не могли.

У мене в телефоні було багато номерів телефонів різних російських діячів, ми давно з ними спілкувалися, але номери залишилися. І, гадаю, завдяки цим номерам я залишився живим. Коли були перші катування, я зрозумів, що вони все-таки хочуть зберегти мені життя, бо боялися всіх можливих розмов і неправильного ефекту.

Але за великим рахунком, як казав Достоевський: «Ти не вартий тих мук, які пережив», я міг би зробити значно більше, ніж зробив. Складно бути першим, бо я «людина, яка здала “Ізоляцію”».

У кінці травня 2016 року я почав слідкувати за «Ізоляцією», а затримали мене 12 листопада. Фактично мене арештували за те, що я сфотографував суботник на роботі, а на фото потрапив паркан «Ізоляції».

На «Ізоляції» всі проходили через так званий «стакан» — кімната в підвалі 1 на 1,5 м. А мене не посадили, тому що там сидів один «сбушник», який перейшов на бік «ДНР», і він мав компромат на «Леніна» (керівник сил спеціальних операцій «ДНР». — *Авт.*), мовляв, той займається грабуваннями й бандитизмом. Він розповідав про це в «МГБ», там йому сказали підготувати документи, він приніс їх до них, і його там арештували. У заручники взяли його дружину, і тримали її в холодильнику, поки він у всьому не зізнався.

Над «Ізоляцією» головним був «Майор» — росіянин, який підписував всі документи по концтабору. Потім поставили тупого й рідкісного ідіота з позивним «Кузмич», він був підполковником, російським офіцером вищої кваліфікації, за легендою Марков Дмитро Олександрович. А про «Палича»

казали, що за постійні вбивства його поставили в розшук, і він ніби негласно керував цим всім. Він пишався тим, що в нього за ніч могло бути вісім трупів (баранів). А «Ленін» був старшим у підрозділі ССО, ми бачили, як приїжджали снайпера (росіяни, спортсмени), виїжджали на позиції — працювали по ЗСУ. Ми чули російські голоси. У росіян зневага до них була. А в них до росіян.

Валерій Соколов

Всі вони отримують гроші за «Ізоляцію», і їм байдужа рідна мати, вони її здадуть, тому не варто говорити про якийсь психологічний бік.

У мене при викраденні відібрали все: одяг, два телефони, годинник... Коли проводили обшук у квартирі, вилучили комп'ютер, фотоапарати, мисливські рушниці. Конфіскували машину, звісно, і навіть вулики забрали з дачі. Потім один з них — снайпер «Мер», ходив із моїм же годинником і вважав це трофеєм.

«ДОЧКУ ИЗНАСИЛУЕМ, А ЖЕНЕ ВЫКОЛЕМ ОБА ГЛАЗА»

Я жив на Смолянці, сам мисливець, рибалка, і в мене був мисливський собака. Я вів нормальний спосіб життя, не пив, працював. У мене було три квартири, росла донька.

Зранку, 12 листопада, коли мене захопили, я вийшов з собакою на повідку погуляти. Відійшов від будинку метрів 100—150, раптом під'їхало дві машини, і з них крикнули: «Мужик, стой!». Я зупинився, з машини вийшли, вдарили мене кастетом у груди, — червоний слід залишився, — звалили на землю, надыгнули на голову пакет, змусили кричати «Слава Україні!», але я не кричав. Одягнули на мене наручники й відвезли. Але я місто знаю, приблизно орієнтувався,

куди мене везуть. Привезли на «Ізоляцію», одразу в катівню. У мене є тест на уважність і перевірка, чи людина взагалі була на «Ізоляції» — скільки сходинок, коли туди заходиш? Дві.

Дружина потім розповідала, що собака три дні сиділа вдома на одному місці й дивилася на моє місце на ліжку — навіть тварина переживала. Дехто навіть казав, що вона прийняла мій біль.

Мене одразу ж почали катувати, поламали ребра. У підвалі з мене наручники зняли, прив'язали скотчем та почали катувати. Близько до восьмої вечора мене катували «тапком» (пускання струму від армійського телефону. — *Авт.*), шокером. Зараз сліди полишалися. Дуже жорстико мене катували, я багато разів втрачав свідомість, були клінічні смерті.

Через те, що вони мені в ніс запахали ватку з нашатиричним спиртом, уся носоглотка була уражена — так вони приводили до тями. Чому саме мене так катували, я не в курсі. Найперше, що вони запитали, де лежать гроші. Потім хотіли, щоб я зізнався, що я вбив «Моторолу» (один з ватажків терористів, який був ліквідований 16 жовтня 2016 року. — *Авт.*).

Навіть коли я був у полоні, їх всіх дивувало, що я нікого не здав під час катувань. У мене випитували контакти тих працівників СБУ і їхніх сімей, які виїхали в Україну і допомагають нам. Більше того, я не зробив і зворотний хід — не обмовив і тих, хто зрадив Україну. Я не назвав імена зрадників і не сказав, наприклад, що вони допомагають Україні. Я міг це зробити, щоб їх покарати, але я навіть цього не зробив. «Ізоляція» — це щеплення від «руського мира».

Потім дали поспати, а зранку зайшов «Палич», сказав: «Гниду эсбэушную к стенке, есть не давать, пить не давать». Бригада, яка мене катувала, була з Воронежу. Я три доби простояв на «розтяжці» (вид катування, коли ноги на ширині плечей, а руки підняті вгору. — *Авт.*) не спав, не їв, до туалету не ходив. Коли падав, мене підіймали й знову ставили.

Під кінець я вже марив і бачив перед очима свою дружину, кричав: «Лена, я тебе люблю». Але я нікого не здав. Потім ще дивувалися: «Ого, Валера! Та ти чемпіон! Нікто стільки не выдерживал». Стояли всі так, але стільки, скільки стояв я, ніхто не простояв за всю історію катівні.

Вони мені після «розтяжки» сказали: «Валера, ты понимаешь, где находишься, мы тебя уже решили поломать. Но у тебя есть дочка и жена в городе. Сейчас мы их привезем. Дочку изнасилуем, а жене выколем оба глаза».

Я казав: «Що вам розповідати?» Вони запитували про друзів, напарників. А я пояснював, що тут сам. Я розумів, що для мене це дорога в один бік, і говорив, чим займався — я ж людей не вбивав.

Вони мені говорили, що завезуть мене в батальйон «Мотороли», а вони його там дуже люблять і всі там нетрадиційної орієнтації, тому вони мене згвалтують і я стану таким самим.

Потім я стояв з кульком на голові — ходити можна було й до туалету, а сідати ні. У мене були поламані ребра, я ходив, як орангутанг. Але все одно змушували мити підлогу. Три місяці не виходив на вулицю. Коли вийшов, мене знудило, голова крутилася від свіжого повітря.

Вони доводили до такого стану, що я просив, щоб мене розстріляли. Але вони цього не робили, хоча проводили над нами експерименти — били, влаштовували «розгін демонстрантів» — виводили натовпом на вулицю, наче ми йдемо на мітинг за Україну, і налітали з кийками, забивали нас по асфальту та відпрацьовували, як вчиняти з демонстрантами, і всім вбити в голови, що мітингувати не можна. Ми потім по три дні відходили. Нам кидали гранати під вікнами, розстрілювали. У них було таке «тренування»: у випадку захоплення бази полонених розстріляти.

Найгірше для мене було, коли мені вставляли катетер в районі сонної артерії й пускали струм, який проходив ніби

через серце. І легені ніби набухали, я не міг дихати, відключався. У задній прохід вставляли катетер і пускали струм — це в них була «класика».

Катували мене впродовж місяця, а били, напевно, протягом 6—8 місяців. Я вже потім запитав у них: «Навіщо ви мене весь час били», а вони кажуть: «Вы думаете, нам интересно бить, нам сказали бить, мы и бьем». Напевно, більше для розваги. Бити головою об стінку в них називалося «вежливые люди шевелят головой».

Нас змушували й один одного бити. Але коли Ігор Куліш мене вдарив, то я розумів, що він це зробив тому, що інакше б били його, до того ж значно сильніше. Він бив, але не сильно, для видимості. У мене немає образи на нього, ми майже друзі.

Якось я розповів у камері, що можна приручити синичку. Якщо давати їй сало, згодом вона навчиться і прилітатиме постійно. Нічого ж поганого — синичка, хоч якась радість. Мене за це побили, пів голови було синього кольору, і відправили в «стакан». І разом зі мною побили за історію про синичку Ігоря Куліша, Олексія Голікова і Віктора Голомозюка.

Я для себе зробив висновок, що фізично слабший, ніж морально. Зрозумів, що не зламаюся, але фізично можу загинути.

«ЗАДОВБАТИ РОСІЯН — ЦЕ СВЯТА СПРАВА»

Спочатку потрібно було бути обережним у висловлюваннях у буденній ситуації на «Ізоляції», а потім я вже міг називати тих росіян, які з нами сиділи, наприклад, «окупантами». Слово «окупант» дуже добре прижилося на «Ізоляції».

Наприклад, там був такий «Оленевод» — росіянин, який здав своїх же росіян, які торгували зброєю. Його закрили на «Ізоляцію», щоб мовчав. Його не надто били, але він був з нами. Його я називав «окупантом».

Ще в нас був російський офіцер з Омська «Трудный» (Трудненко Олександр кадровий російський офіцер. —

Авт.). Я його навчив кричати «Слава Україні» в СІЗО, але він рашист, за Путіна.

Ще був «Саньч» з прізвисьцем Кулагін — підполковник «ДНР», родом з Тюмені. За вбивство міліціонера отримав 24 роки. Я увійшов до нього в довіру, і він дав мені список всіх військових частин і підрозділів, які брали участь у війні в Україні, і в мене його забрали, я переживав, щоб мені за цей список не дали ще один строк.

Через рік ми там прижилися і знали хто чого вартий, я їм проводив «політінформацію» про «русский мир». Наприклад, запитував у росіян, чи знають вони висоту найвищого символу Росії — Ельбрусу, де народився Суворов... Вони цього не знають. Задовбати росіян — це свята справа.

Навіть з «МГБ» приїжджали слухати мої лекції. «Байкал» дав мені кличку «Професор». «Байкал» — це друга людина після «Леніна», він займався фізпідготовкою, жорстокий дядько, він всіх бив. А потім вони з «Леніном» розійшлися з «ідеологічних питань».

У нас була домовленість — підколювати один одного з росіянами ми могли, говорити що завгодно — я говорив про «лугандонів», а вони про «укрів» і «нацистів», могли сперечатися. Але щодо справ, які ми, патріоти, робили, і які робили «лугандони» — стріляли, вбивали — про це не сперечалися. У кожного була своя думка, але нікого не ображали. У нас була домовленість — без мордобоїв жити між собою. Тому між нами насилля не було.

Наприклад, старший вертухай наказував когось побити, «Джексон» бив, він раніше був начальник штабу батальйону «Витязь», бо там у камерах був відеонагляд, і потім приходили, перевіряли, як побити. Але одна справа — вдарити долонею, а інша — відгамселити. Але були й такі, які отримували від побиття інших задоволення. «Джексон» отримував. Ще один був, який міг свиню палками так відгамселити, що

з неї шкіра злазила. Потім її інший лікував, тампон до рани прикладав — зажило.

«ЯКА “РЕСПУБЛІКА”, ТАКІ Й ЗАКОНИ»

Вони нас постійно залучали до якихось заходів, змушували співати «гімн ДНР», влаштовувати концерти. Камери мали змагатися між собою, а за це нам обіцяли три банки згущенки. Змушували нас тренуватися в тих співах з дев'ятої вечора до третьої ночі.

Там навіть серед робітників були такі, які говорили: «Зачем я в это ввязался. Скорее бы Украина пришла. У меня дети, что мне было делать? Они говорили, что сделают из меня шпиона и Украина меня никогда не поменяет, или меня просто убьют. Вот я продолжил работать». Таких там відсотків двадцять.

Я шукав підходи до охоронців — оскільки сам мисливець і рибалка, то підходив здалеку, запитував, як ставляться до риболовлі чи до мисливства. Були такі, з якими не було сенсу говорити, бо вони боялися нас. А з тими, що були постійно, згодом переходили до особистих питань. Часом вони навіть закривали очі, що ми брали певні продукти — прострочені. Я ж розбирався в цьому, розумію, коли ще можна їсти й воно просто смердить, а коли краще не треба. Я міг набрати й пронести хлопцям, яких не виводили з камер. Ми там перебирали «контрики» й вантажили.

Харчування там залежало від того часу, що ми там знаходилися. На початку 2017 року взагалі практично не годували. Тоді Галя Гайова прийшла до «Палича» й сказала, що хлопці повмирають. Я тоді взимку сніг прибирав, то на мені були одні зморшки, бо жиру не було. Ходив, як шарпей. А часом було краще. Траплялися епізоди, що там різали кабанів і могли дати м'ясо. Декому часом передавали передачки, щоправда, у кінці червня могла дійти травнева передача.

Під кінець до нас привезли йорданця, ми його називали Хальдуном. Дуже хороший хлопець, студент-медик. Його звинуватили в замаху на Басуріна (Едуард Басурін — військовий злочинець, терорист угруповання «ДНР», «заступник командувача» корпусу міноборони «республіки» з 2015 року. Називає себе полковником «збройних сил» свого терористичного угруповання. — *Авт.*). У Хальдуна було насіння огірків — білі, довгі, йорданські. Я запропонував вирощувати. Вирощували помідори, огірки, редиску, кріп, буряк.

Зрештою мені дали 10 років, хоча я просив максимально. Заключне слово не брав. Ми розуміли, що це все цирк, і потім поважали б себе не лише за те, чим ми займалися, а за те, на який нас строк засудили. Хлопцям по 15, 20 років давали, Ігорю Кулішу 23 роки дали, а мені не дали, сказали: «Мы же не звери, понимаем, что вы человек пожилой, сердечник». Жодних емоцій ці строки в нас не викликали, просто смішно. Яка «республіка», такі й закони.

Мене поважали за те, що я пережив. Я сидів ні за що — паркан сфотографував. «Сепари» казали, що я ідейний. «Джексон» називав мене «председателем укроповского движения Ізоляції». Вони читали мої книжки й навіть просили, щоб я написав інструкцію, «як “укропам” вижити на «Ізоляції і в тюрмах «ДНР».

Валерій Соколов із родиною

29 червня 2018 року мене перевезли до СІЗО, а в серпні — на Макіївську колонію суворого режиму № 32, місяць я був на карантині, а потім — барак № 9. Коли дізналися, що я йду на обмін, начальник колонії теж з радістю говорив: «Слава Богу, что ты уже уезжаешь». Я їх там просто розривав ідеологічно!

За тиждень до обміну дружині подзвонила Лутковська (Валерія Лутковська, урядовий уповноважений у справах Європейського суду з прав людини. — *Авт.*) і сказала, що я є в обмінному списку. Але розслабитися я зміг, коли опинився на українській території й побачив наших військових — тоді усвідомив, що вже вдома. Сльози лилися з очей! Махав їм рукою!

Я не ображаюсь і не шкодую про зроблене. Робив це тому, що вважав так за потрібне. Про це ми говорили з хлопцями. Ми там всі були різні, але всі особистості — хтось більше підкований, хтось менше, хтось за когось розумніший, ідеологічно могли поглядами відрізнятись, але жоден з нас не зрадив принципам — Україна понад усе була для кожного. Під катуваннями можна було сказати, що Україна дістала, або обмовити її тими словами, якими хотіли кати, але жоден з нас цього не зробив.

Василь САВІН

цивільний, мешканець м. Макіївка
1969 р. н.

Василь Савін — житель Макіївки, політик.

З 1991 року очолював оргкомітет комсомолу України. У 1993 очолював Комсомол України, а з 94-го створив соціалістичний конгрес молоді України. Водночас був членом політради соціалістичної партії України. У 2006 був начальником виборчого штабу ПСПУ Вітренко в Донецькій області. Був головою фракції партії «Батьківщина» в Донецькій обласній раді. Згодом очолив макіївську «Батьківщину».

У 2015 році був призначений у «ДНР» так званим головою «Центрально-міської районної адміністрації» міста Макіївка. Однак пізніше бойовики «МГБ ДНР» затримали його, звинуватили у створенні «Українського батальйону Макіївка» з метою захоплення влади й засудили до 23 років ув'язнення. За словами Савіна, його утримували в шести різних тюрмах.

Василь Савін пробув у полоні бойовиків «ДНР» близько п'яти років.

Я завжди займався політикою. Очолював міський комітет соціалістичної партії ще в 90-х роках. Став наймолодшим головою виконкому в нашій країні на той момент. Виставив на виборах із 35 кандидатів у депутати й узяв 33 мандати, тобто отримав монобільшість в окремо взятому районі. Я став головою виконкому й змінив ситуацію в кращий бік. У найвідсталіший промисловий район — Кіровський, де влада не змінювалася 20 років, я привів молодих депутатів, молодих хлопців. Недосвідчених, але енергійних, освічених. Ми значно поліпшили ситуації, і економічно, і соціально, вивели район на перше місце. За це я був нагороджений іменними годинниками — від президента України Леоніда Кучми й від міського голови Макіївки Василя Джарти.

Василь Савін до полону

Я добре розбираюся в росіянах. Раніше я служив у Повітряно-десантних військах у Прибалтійському військовому окрузі, у Туркестанському військовому окрузі, у Сибірському військовому окрузі. Закінчив офіцерські курси при новосибірському вищому військово-політичному училищі. Я замполіт парашутно-десантного батальйону, вивчав історію в томському університеті і в ростовському університеті. Закінчив

Інститут марксизму-ленінізму при політуправлінні Північно-Кавказького військового округу. І я працював у комсомолі.

Я був секретарем райкому в Новосибірську, був депутатом Новосибірської обласної ради. Потім, у 90-му році мене перевели, я був першим секретарем Некліновського райкому комсомолу Ростовської області. Того самого Некліновського району, де сьогодні видають паспорти громадянина РФ для жителів «ДНР». Ось така іронія долі.

Я був депутатом Ростовської міської ради й Кіровської районної ради міста Ростова-на-Дону одночасно. У 91-му за підтримку «ГКЧП» мене заарештували, і я потрапив у слідчий ізолятор КДБ Ростовської області. Мені вибили два зуби, зламали два ребра. Потім у Ростові почали «ліпити» «Зраду Батьківщині». Формально я був прописаний у мами в Макіївці. При Союзі було байдуже, а коли Союз впав, то я став громадянином іншої країни. І прив'язати мені, громадянина України, зраду «батьківщині» Росії вже було юридично не можна. Тому мене випустили. Звідти я втік.

«“ДОНЕЦЬКА РЕСПУБЛІКА” В НАС НЕ З 2014 РОКУ, А З 1996-го»

Коли все почалося на Донбасі у 2014 році, ми спершу не знали, що робити. Я був на Євромайдані в Києві, в Макіївці ми в січні-лютому проводили мітинги, розтягували прапор...

Коли губернатором Донеччини призначили Таруту, спочатку ми зраділи. Гадали, що він працюватиме на совість. У нього ж Янукович забрав усю власність, у них був конфлікт, а ми думали, що Тарута працюватиме за Україну, на совість, принципово.

Насправді «Донецька республіка» в нас не з 2014 року, а з 1996-го. Коли Янукович став першим віцегубернатором при Щербані, тоді в нас і почалася «Донецька республіка». Він підтягував, підминав під себе чиновників, поліцію, військових, прокурорів. Всіх силовиків. Київ закривав на це очі. У нас на Донбасі чиновники — лише наші, поліція — тільки наша, все тільки наше. Застійне болото. Зовні ніяка свіжа вода не додавалася. Київ ніяк на це не реагував і, зрозуміло, — застоюна вода врешті решт протухла. Вони повністю контролювали Донбас.

І коли переміг Євромайдан, ці «професори» вирішили, мовляв, «ми зараз залишимо за собою вплив на Донбасі — звернемося до росіян, попросимо росіян зайти й з їхньою допомогою не дамо зайти на Донбас проукраїнським силам, а росіян потім надуримо...»

Саме регіонали підпалили Донбас. «Партія регіонів» вирішила, що запустить Росію, а потім її обдурить, бо якось же весь час вдавалося дурити й керувати. А вийшло навпаки — вони запустили росіян, і ті їх кинули. Тому що кидати в росіян — це норма. Бісмарк говорив: «Договір з Росією не вартий того паперу, на якому він написаний».

Бізнесмени Донбасу ніколи Януковича та його шайку не любили, бо він «віджимав» все. Зараз це все набуло політичного забарвлення, бо хапають бізнесменів, кидають у підвали, катують, змушують майно переписувати. Так само, як і в мене «віджали» весь мій бізнес. Я мав великий будівельний бізнес в Донецьку. Тільки зараз це носить політичне забарвлення, називається «боротьбою з укропами» й підноситься як «борьба за русский мир». А це все було й при Януковичі —

викрадали бізнесменів, катували, відрізали пальці, відрізали члени, змушували переписувати майно, переписувати бізнес, викрадали дітей. Це все й раніше було. Тільки жодного протестного руху на Донбасі не було.

По всій країні народні бунти, хвилювання, з адміністрацій виганяли чиновників, прокурорів, поліцейських Януковича. А в Донецьку такого не було — народ в нас був прибитий і мислив, як стадо.

Раптом я почав помічати молодих хлопців, які збиралися в місті. Це був березень-квітень, «референдум», лозунги. Я підійшов поговорити з цими хлопцями, а вони виявилися з Некліновського району, Ростовської області. Ними керував мій колишній друг по ростовському обкому комсомолу, який тоді був заступником заввідділу обкому ростовського комсомолу. Ростовці приїхали штурмувати Донецьку обладміністрацію під виглядом донеччан.

«НА ДОНБАСІ ЛЮДИ ДУЖЕ НЕОДНОЗНАЧНО СПРИЙМАЛИ “РУССКУЮ ВЕСНУ”»

У Макіївці саме повз мій будинок колони техніки з Росії йшли. Російські танки, російські БТР, російські БМП, «Урали» з БК, з живою силою. Це не те, що я від когось чув, це відбувалося повз мій будинок. Техніка йшла з першого російського району Ростовської області — Матвеев-Курганського, через нашу останню станцію «Успенка», через міста Успенка, Сніжне, Шахтарськ, Торез, повз Харцизьк — дорогою заїжджала в Гірницький район міста Макіївка, повз мій будинок і прямо на Донецьк.

Багато людей у Донецьку цю «русскую весну» сприймали дуже неоднозначно. Там жило дуже багато нормальних людей і зараз живуть. У Росії голосування на так званому «референдумі» подавалося як «массовый, единоголосный выбор жителей юго-востока». Нічого подібного. 11 травня, у день так званого «референдуму», я провів чотири мітинги: два на базарах і два в школах, де були місця для голосування,

люди лаялися, казали, що не підтримують. А підносилося, що голосують всі масово.

Припустимо, завжди в районі є 10 дільниць, а в той день була тільки одна. Тільки тому в них вийшла «очередь». І зняли показуху. Люди дуже неоднозначно сприймали це все.

«ЗБРОЇ БУЛО БАГАТО, ЛЮДИ МЕНЕ ЗНАЛИ, Я ВИРІШИВ СТВОРИТИ ВЛАСНИЙ БАТАЛЬЙОН»

За першою освітою я історик. За книжками вивчали, що, мовляв, революція — ось так от відбувається, окупація — ось так. Але це книжки. А що робити, коли реально? Мені тоді здавалося, що краще за всіх справляється Дніпропетровська область: батальйон «Донбас», батальйони «Дніпро-1», «Дніпро-2». Нормально відпрацювали і в Запоріжжі — розігнали антимайдан, у Харкові також, але краще за всіх дніпропетровці.

Я тоді поїхав у батальйон «Шахтарськ», познайомився з керівництвом, з хлопцями. Подивився, яке матеріальне забезпечення, озброєння, продукти, медикаменти, штатний розклад... Мені навіть запропонували замполітом йти в батальйон «Шахтарськ». Я навіть подав документи до Дніпропетровського обласного управління, пройшов медичну комісію, всі документи зібрав, і раптом проблема — у мене була непогашена судимість на той момент.

Справа в тому, що коли міністром внутрішніх справ став Віталій Захарченко, він поставив завдання закрити мене. А так як причин не було, вони вчепилися до мого мисливського карабіна. Він у мене був офіційно оформлений, але термін закінчився. Я чотири заяви на продовження писав, відповіді не було. Можливо, і я халатно трохи до цього поставився, упустив з виду. Вони почекали, поки всі терміни вийдуть, і справу до суду передали. Мені дали два роки умовно. І через це мене не взяли замполітом в батальйон «Шахтарськ».

Тоді я прийняв рішення — створити свій батальйон в Макіївці з макіївчан. Розраховував на те, що мене люди добре знали, зброї було повно, до того ж мій компаньйон Кузьмін Сергій Олексійов фінансував це все. Він у мене в батальйоні був зам по озброєнню, а замполітом був Едуард Трохимович Спатарь, колишній заступник прокурора Макіївки.

«Я ПРОПРАЦЮВАВ ГОЛОВОЮ «ЦЕНТРАЛЬНО-МІСЬКОЇ РАЙОННОЇ АДМІНІСТРАЦІЇ» МІСТА МАКІЇВКА 25 ДНІВ»

Мені донесли інформацію, що Захарченко, — терористичний «глава ДНР», — боячись наступу ЗСУ й розуміючи, що не вистачить власного «ополчення», яке як могли вже зібрали у військкоматах, дав команду, секретний указ — при кожній райадміністрації створювати роту ополчення своїми силами. Вони (бойовики) порахували, що у випадку атаки ЗСУ підрозділи «ополчення» міста вийдуть на фронт і місто залишається порожнім. І тому новостворені підрозділи при райадміністраціях повинні були охороняти свою територію.

Ось тоді в мене виникла геніальна ідея. Місто Макіївка — п'ять районів, п'ять адміністрацій. Задовго до війни

Василь Савін (у центрі) під час роботи на бойовиків

було п'ять військкоматів, потім їх скоротили й залишилося тільки три: віддалений Червоногвардійський район і військкомат, віддалений Радянський район, він взагалі під Єнакієво, і військкомат, і три центральних райони (Центрально-міський, Кіровський і Гірнятський) і один об'єднаний військкомат.

І якщо очолити Центрально-міську райадміністрацію, можна було отримувати інформацію по трьох районах. Три роти — цілий батальйон. Я придумав стати главою Центрально-міського району, а при собі створити свою роту й при інших районах дві роти.

Пропрацював я головою «Центрально-міської районної адміністрації» міста Макіївка 25 днів. Ну як пропрацював — це все формально. Тоді не було ні печаток, ні наказів, нічого. Ні грошей ми не отримували, ні бюджету ніякого не було. До мене люди нескінченим потоком йшли: «Костянтинович, поясни, що робити, як?» І пояснював. Я їздив на підприємства. «Я, — кажу, — приїду, зберіться». «Вночі приїдеш? Ми в підвалі зберемося». «Приїду вночі. Приїду в підвал». Приїжджаю в школу, розмовляємо: вчителі, люди з вищою освітою, — за Україну, прибиральниці — за «русский мир». Приїжджаю в лікарню: лікарі, люди з вищою освітою, — за Україну, медсестри, люди з освітою — за Україну, санітарки, прибиральниці — за «русский мир». Нікого не хочу образити, просто такий ось факт.

У кінці 2014 року багато чиновників пішли працювати в «ДНР», намагалися яйця в усі кошики розкласти. Тоді такі настрої були, ніби ось-ось станеться широкомасштабний наступ ЗСУ.

**«МЕНІ ЗДАВАЛОСЯ, ЩО МИ, МИНАЮЧИ ДОНЕЦЬК,
МОГЛИ Б ВИЙТИ В ТИЛ “ОПОЛЧЕННЯ”»**

Якби з Макіївки пішли «казаки» та «Гіві» зі своїм батальйоном, які базувалися в нас в Радянському районі, залишилася б тільки комендатура, де людей 40 і управління «МГБ» — людей 20.

Я планував, що ми захопимо адміністрацію, відразу звернемося до жителів Макіївки й заклинемо всіх діяти з нами. Я б відразу збільшив наш батальйон мінімум в чотири рази.

Далі ми повинні були, не вступаючи в Донецьк, вийти в тил ворога. З Макіївки об'їзна дорога, минаючи Донецьк,

виходить прямо на маріупольську розвилку. Наша будівельна база була прямо на об'їзній. Ми, зачистивши Макіївку по об'їзній, виходили б на нашу базу. У нас там техніка, склади, озброєння. І це все — минаючи Донецьк.

Ми відразу вийшли б на маріупольську розвилку, у тил «ополчення». А ЗСУ з боку Маріуполя, з боку Оленівки. Усе. Мені тоді здавалося, що питання вирішене, мовляв, з цього боку ніхто нас не чекає, і ми все зосереджуємо на своїй базі.

На той момент главою Донецької ОДА був Кіхтенко Олександр Тимофійович — генерал армії України. Він мені пропонував посаду начальника управління внутрішньої політики, але я вважав, що неможливо, коли йде війна, бути тиловим чиновником і займатися внутрішньою політикою. Я йому розповів свої плани. Він мені сказав: «Вася, це така авантюра, ти будеш сидіти в підвалі з мішком на голові». Але я вважав, що я, капітан, краще розбираюся, ніж генерал армії. Я переоцінив свої сили, недооцінив такий момент — мене здала людина, яку я добре знав з 1990-го року. Цікавий нюанс — мені його в Києві порекомендували.

«МОЇ РОСІЙСЬКІ ДРУЗИ В ЕФІРІ ВИСТУПАЮТЬ В ТЕЛЕЦЕНТРИ, А МЕНЕ В ЦЕЙ ЧАС В ПІДВАЛІ НА ДИБІ КАТУЮТЬ»

Коли Захарченко дізнався, що я готую, він неймовірно розлютився. Мене заарештовував особисто його друг, його головний радник з військових питань так званий «полковник» Завдоеєв Сергій Сергійович. Він наш — макіївський. Цей «полковник» в армії ніколи не служив. Дитячими іграшками торгував на базарі.

І ось він мене заарештовувати приїхав і ще чоловік 20. Половина «оплотівських» — захарченська контора, кишеньковий батальйон, без документів, навіть без «деенерівських». І ще 10 осіб було з військової комендатури міста Макіївка під керівництвом так званого «коменданта», псевдомайора

Ляшенко Олександра Анатолійовича. Він тричі судимий за наркоманію ще при Україні, працював водієм на АТЦ комбінату Кірова, поки його не вигнали. Потім вудками торгував на базарі — «військовий комендант» Макіївки.

Забрали мене у військову комендатуру, у підвал. Коли я чую, як Путін каже: «Ну, назовите хотя бы один адрес тайной тюрьмы в ДНР», називаю: перша таємна в'язниця, де я сам був — місто Макіївка, вулиця Леніна, 123. Вона таємна, тому що, неофіційна. Офіційні в'язниці — це СІЗО Донецьке, Макіївська колонія... А найстрашніше — це неофіційна.

Та ж «Ізоляція». Ти туди потрапив, але тебе ніби немає. Сама «Ізоляція» розташовувалася недалеко від нас — у Будьонівському районі, на вулиці Світлого шляху, 3. Це колишній завод теплоізоляції. Завод давно закрився і там зробили артоб'єкт, виставки робили. Але коли чорти прийшли, окупанти, вони зробили там концтабір. Є тюрми, а «Ізоляція», власне, концтабір.

Здавалося б, ХХІ століття, концтабори залишилися у фашистській Німеччині, і пов'язані вони з фашизмом, здавалося б, вони залишилися в минулому. А виявилось, «русский мир» цілком успішно реанімувала фашистську спадщину. Зараз і в Макіївці будується новий концтабір на території заводу «Скіф».

У «Ізоляцію» я не потрапив, бо опинився в полоні до того, як її створили. Перший час не знали куди мене подіти, і я сидів з «блатними», а потім вже 2 березня 2016 року спеціально для нас звільнили підвал. Там раніше сиділи довічно засуджені гвалтівники, серійні вбивці.

Після всіх допитів і підвалів мене привезли на 10 пост СІЗО № 5 міста Донецька — це «політичний» підвал, спецпост, туди просто так зайти не можна, жодна інформація не заходить і не виходить. Ось там я і відсидів всі п'ять років і тільки останні три місяці з 3 жовтня 2019 року — в 32-й колонії.

У підвалі мене спершу допитували, двічі на розстріл виводили. А потім звітти мене передали в контррозвідку «Оплота». А у них своя в'язниця, свої катівні. У донецькому телецентрі, на вулиці Куйбишева, 61. Ось картина — на другому поверсі йде зйомка, гості на ефірі приходять, щось розповідають, хвалять республіку, а в підвалі в цей час людей катують.

Приїжджали російські політики, мої колишні «друзі», які підтримували «ДНР» і терористів, Геннадій Зюганов і Казбек Тайсаєв, на другому поверсі в ефірах виступали, хвалили «ополченців», хвалили «казаків». А в цей час мене в підвалі катували на дибі. Європейське місто Донецьк, ХХІ століття, а у них дйба в підвалі. І вони про це знали. І нічого не зробили.

Оскільки я — колишній перший секретар ЦК Комсомолу України, серед колишніх «друзів» у мене були й депутати Держдуми РФ — Зюганов і його заступник Тайсаєв. Ще одна знайома була — Дар'я Мітіна, вона теж працювала в комсомолі російському, а зараз — офіційний представник «МЗС» «ДНР» в РФ. Казбек до мене не раз у 2015 році приходив і казав: «Давай красивую програму сделаем, мол, бывший комсомольский лидер сначала не знал, ошибался, а потом рассмотрелся, что в Украине нет будущего, что власть захватили уроды, и вот теперь поддержал народную республику». Кілька разів мене вмовляв.

«МЕНЕ СІМ ДІБ ТРИМАЛИ В АБСОЛЮТНІЙ ТЕМРЯВІ»

Після цього підвалу, в якому я провів деякий час, мене перевезли в іншу в'язницю. Теж у підвал, у колишній будівлі КРУ, тепер у них там «МГБ», на бульварі Шевченка, 26. Там кілька днів тримали. Потім перевели в так званий «Звірінець».

За цим же будинком «МГБ» є гаражі в приватному секторі. І в цих гаражах зроблені камери — це і є «Звірінець».

Я сидів у гаражі, в оглядовій ямі, там господар зробив якби кімнатку, з цієї оглядової ями, маленьку таку, у ній соління були, щось таке. Мене сім діб тримали в абсолютній темряві. Ось це не для людей зі слабкими нервами. Ні допитів, нічого — абсолютна темрява. Ти не знаєш, коли випустять, чи випустять взагалі. Сидиш і розумієш, що це оглядова яма гаража — хто тебе шукатиме в цьому гаражі. Тим більше в той час.

16 діб не давали їсти. Думали, раз я товстий, то за шматок хліба все, що треба, розповім, ноги цілуватиму. Вони не розуміють нюансів. Товстий, якщо їжу не отримує, то це якби болісно, але триматися він може значно довше. Там, де худий вже дійсно втрачає контроль над собою від голоду, жирний тримається.

Двічі був допит, який тривав дві доби. Дві доби змінювалися люди, змінювалися слідчі... Слідчі — це російські фсбшники. Вони й не ховалися, що в «МГБ» керують. У них свої кабінети, у кабінетах фотографії Путіна, Сталіна. У мене опер був — колишній співробітник СБУ, майор Вялих Олександр Сергійович. А другий опер — майор ФСБ Кирилов Роман Юрійович з Ростовського ФСБ. А начальник Макіївського управління «МГБ» — підполковник ФСБ Ігнатов Денис Олександрович, а помічник у нього Ігор, старший лейтенант. Прізвища його не знаю, але на той момент він нещодавно закінчив школу ФСБ. А брат його, теж фсбшник, загинув у Чечні. Двоє слідчих було: майор «МГБ» Карабань Володимир Анатолійович і підполковник ФСБ Жебін Володимир Іванович. Фсбшники з найбільшим презирством ставляться до місцевих «емдебешників».

Більше того, у Росії це вважається покаранням, коли служити фсбшників відсилають в «ДНР». У Сирію, наприклад, для них престижно й зарплата хороша, а Донецьком тільки зальотчиків карають.

Через це вони в нас свій бізнес влаштували. Ростовські фсбшники вирішують, наприклад, фінансові питання так: крадуть бізнесменів, а там звинувачення легко «пришити» — сфотографувати на тлі українського прапора і все — 30 тисяч доларів такса. Чітко, і тебе звільняють.

У «казаків» свій бізнес. Але «казаки» ж крохобори. Вони вбивали не за хорошу машину або за якісь цінності, а за гаражні ворота. У комендантську годину ловлять, забирають. Такса за викуп — 10 блоків хороших сигарет. Якщо не принесли, значить, битимуть, знущатимуться, будете там копати окопи.

**«У МЕНЕ НА ОЧАХ ДВОХ ЛЮДЕЙ ВБИЛИ, БУДЕННО,
НЕ ВИВОДИЛИ НА РОЗСТРІЛ — ЗАСТРЕЛИЛИ І ВСЕ»**

Після підвалу «Звіринця» перевели в ще одну секретну в'язницю, в Ленінському районі. Там є селище Боссе, вулиця Молодіжна, 14. Там всіх людей просто розстрілювали.

Двоповерховий особнячок офісного типу в приватному секторі. Все обнесено глухим парканом, і охороняють цю в'язницю російські десантники, вони з шевронами російськими. Підрозділ окремого 45-го полку спецпризначення ВДВ. У них місце дислокації десь в Підмосков'ї. І вони з таким самим презирством до донецьких ставилися.

А мене охороняли, посадили в кімнату поряд з ними, і ми розмовляли. У одного в руках був «печеніг». Росіяни кажуть, що «ополченці» зброю в шахтах дістали або в «укропів» в бою добули. «Печеніг» — це сучасний кулемет на базі кулемета Калашникова. Його не могло бути ні на яких радянських складах чи шахтах. І у військових ЗСУ не могло бути тим більше.

У мене на очах «емгешники» двох людей вбили. Один хлопець, по-моєму, його звали Олег, був захоплений в аеропорту. І дівчина, як вони говорили, снайперша. Убили буденно, просто так, не виводили на розстріл, обличчям до стіни не ставили — застрелили і все.

«МЕНЕ ЗАБИВАЛИ ЖИВЦЕМ В ТРУНУ Й ВИВОДИЛИ НА РОЗСТРІЛ»

Мене виводили на розстріл. Але мені жодного разу не було страшно. Навіть живцем в труну закопували. Це було якраз у цьому особняку, де російські десантники. Там могила викопана й труна є. Мене в труну кладуть, а мені смішно. Ну, на похоронах же труна завжди нова, це ж одноразова річ. А тут, дивлюся, труна вже обшарпана. Тобто не в перший раз в ній закопують. Поклали мене в труну в наручниках, забили кришку. А я розумію, що в наручниках не ховатимуть, це спецзасоби, за них розписуватися треба.

Був момент, що я гарно підколов цих «ополченців», коли вони мене до «Оплот» притягли. На телецентрі один каже: «Знаєш, куди ти потрапив? Контррозвідка «Оплота». Я начальник контррозвідки «Алмаз». А я кажу: «На контррозвідника, в якому училищі вчився?» Він: «У 125». Ось це рівень — він не зрозумів про що мова — в 125 бурсі він навчався на контррозвідника.

Мене врятувало те, що я був відомий. Вони не могли мене калічити на допитах, виривати зуби плоскогубцями, відрізати вуха, пальці відрубувати. Мене повинні були показувати, що я цілий. Тому мене не сильно «уработали».

Врешті мене привезли на 10 пост СІЗО № 5 міста Донецька — це «політичний» підвал, спецпост, туди просто так зайти не можна, жодна інформація не заходить і ні виходить. Ось там я і відсидів майже п'ять років і тільки останні три місяці, з 3 жовтня 2019 року, — в 32-й колонії.

«МЕНИ ДАЛИ 23 РОКІВ ЗА ТРИ “РОЗСТРІЛЬНІ” СТАТТІ»

Мене принципово не віддавали. У 2017 році, у грудні, я був у списку на обмін під номером 17. Навіть не 72, а 17. Мене в останній день з іще одним моїм другом зі списку викинули, замінили двома лівими чайниками.

Василь Савін після полону

Для мене «головний військовий прокурор» Василь Байрачний вимагав довічного ув'язнення. Мене судили по трьом «розстрільним» статтям. Стаття 323 «Замах на конституційний лад і насильницьке захоплення влади», ст. 233, частина перша «Створення терористичного співтовариства» і ст. 232 «Навчання тероризму». Мені дали 23 роки.

Вони вважали, що це надто легкий вирок і суддю, Федоренко Сергія Миколайовича, зняли з роботи. Він ще двох «політичних» судив — Саню Попова та Серьогу Радулова, дав Радулову 14 років, а Попову 15. Коли його зняли з роботи, ці вирокі скасували й дали Радулову 19 років, а Попову 20.

Там ще величезна кількість росіян у підвалах, громадян Росії. Їх вони катують ще більше, ніж українців.

А останні три місяці перед обміном я сидів у Макіївській колонії суворого режиму № 32. Туди мене перевели за те, що я в підвалі зірвав перепис населення. У порівнянні з підвалом, колонія — це санаторій. Я перший місяць ходив по колонії, просто як іменинник.

По-перше, у бані гаряча вода. По-друге, спиш у темряві. Тобто в підвалі постійно горить яскраве світло, ніколи не вимикається. Ти не бачиш ні вулицю, ні небо. Навіть ось під час прогулянки ми там гуляли на четвертому поверсі. Там прогулянковий дворик у вигляді колодязя. Ти ніби по дну колодязя бетонного ходиш, і вгорі небо затягнуте сіткою. Тільки клаптик синяви бачиш і все. Ні трави, ні дерев, нічого. У самому підвалі нічого не видно, а вікно маленьке під

стелею. Тому, коли я потрапив у колонію, то дійсно це був як санаторій.

Деякі не надто розумні люди після обміну мені казали: «Щось ти не надто «уработанный», не надто виснажений». Але я ж не на лісоповалі був. Я сидів саме на «уработке», на п'яти квадратних метрах і в підвалі три на півтора метра — ось така площа. Нас там двоє було. Встати не можна. Сидіти неможливо, бо впираєшся у верхні нари. Доводилося цілими днями лежати. І годували нас хлібом та місивом з різної крупи: січка, перловка в основному. Тобто одні вуглеводи. І сидиш без руху. Ми були ізольовані.

«ТЮРМИ В «ДНР» НЕ ПУСТУЮТЬ. У НИХ ОБМІННИЙ ФОНД Є ЗАВЖДИ»

Остання «уработка» була в останній момент, уже під час обміну. Уже нас привезли, все підписали, ми вже вільні люди. Але в сірій зоні, де нас обмінювали, запхали в міліцейську машину — маленька будочка, і 10 людей туди запхали, з речами, з усім. Ми сиділи один в одного на голові. Нас закрили в цій будці й протримали сім годин. Навіть наостанок нам-помстилася ця псевдореспубліка.

«Обмінний фонд» у них не закінчується. Ось нас 32 людини о 4 годині ранку забрали з барака, а 14 чоловік залишилося. А в обід з ями підняли ще нових, і вже знову повний барак. Не пустують в'язниці в «ДНР». У них обмінний фонд є завжди. Тому, обмін за формулою «всіх на всіх», неможливий. Завтра знову буде повний підвал.

Звісно, жодних переговорів із представниками ОРДЛО напряду бути не може. Наприклад, я добре знаю Пушиліна. Він наш, макіївський. Я був головою виконкому, а він закінчував школу № 14, макіївський ліцей. Це був 98 рік, і я приїхав, як голова виконкому, напутнє слово сказати випускникам в життя. Я звернувся з напутнім словом і до Пушиліна, ось договорився. Він безтолковий, у нього немає

жодної освіти, крім як шкільної. Він намагався вчитися в Макіївському інженерно-будівельному інституті, звідти його вигнали. До нього керівником так званої «ДНР» був Захарченко. Він навчався в технікумі, його вигнали з третього курсу, як нездатного здобути освіти. Там нема з ким сідати за стіл переговорів.

Я гарантую, як тільки ми повернемося, ось ті ж самі люди, які зараз в «ДНР» сидять, завтра ж проголосують, як нам потрібно. Наприклад, у березні 91-го мій рідний Донбас проголосував за Союз — 76 %. А в грудні, ті ж люди, той же Донбас — 92 % за незалежність. А те, що ми повернемося на Донбас, я впевнений, адже Росія завжди гние зсередини. Починаючи з часів Івана Грозного, зміна влади в Росії, у Російській імперії ніколи не нормальна. Російську імперію ж не перемогли в 17 році, вона згнила зсередини, під впливом агітаторів, провокаторів. Радянський Союз — потужна країна, фашизм перемогла, Комуністична партія — 22 млн осіб. Вона згнила зсередини. У Росії людського сміття колосальний відсоток, вони можуть витратити не замислюючись. А ми так не можемо собі дозволити.

А ще я з собою на куртці завжди ношу свій табірний значок — це в якійсь мірі філософський момент, щоб самому не розслаблятися: «Сьогодні ти їздиш по Макіївці на чорній «стрекозі» (мерседес три нулі п'ять), а завтра загін № 9». Ніхто не застрахований. Ніколи не треба ні розслаблятися, ні зазнаватися.

Ігор Куліш

цивільний, мешканець м. Горлівка
1982 р. н.

Ігор Куліш — житель Горлівки, з 2014 року брав участь у низці операцій на окупованій території спільно зі Службою безпеки України.

12 липня 2016 року разом із товаришем Олексієм Голіковим Куліш організував підрив російського полковника, командира 3-ї мотострілецької бригади ЗС РФ, зараз генерал-майора Збройних сил РФ Ігоря Тимофєєва. При плануванні саме цієї операції їх розкрили. Чоловіки потрапили в полон та в секретну тюрму «ДНР» «Ізоляція».

Олексія Голікова звільнили під час обміну 27 грудня 2017 року. Куліша довгий час бойовики не хотіли віддавати, щоб шантажувати батька. Його батько, Валерій Куліш, 54-річний житель Донецької області, учасник Майдану, у 2014-му добровільно взяв активну участь у боях на Донбасі. На окупованій території Куліш створив розвідувальну мережу. Валерій дуже переживав за сина, його серце не витримало, він помер у жовтні 2019-го. Тільки після смерті батька бойовики погодилися на обмін сина. Ігоря звільнили 29 грудня 2019 року.

Ігор Куліш пробув у полоні 3,5 роки.

«Я ПОДУМАВ, ЩО РОБОТА В ГОРЛІВЦІ БУДЕ ЦІКАВИШОЮ, НІЖ СЛУЖБА В БАТАЛЬЙОНІ»

До війни певний час я працював на Красноармійській-Західній шахті, також був вантажником і ще багато ким.

У 2014 році, коли це все почалося, я поїхав до сестри на Дніпропетровщину. Мене тоді багато хто кликав у так зване «ополчення», думали, що я такий, як вони. А я думав, що «ополчення», «молода республіка» не буде вічно, що люди подивляться і не захочуть, і поборють це все... Я був впевнений, що проросійські натовпи можна було спочатку легко

розігнати. Але тоді всі були зайняті Слов'янськом. А коли приїхала колона Стрелкова, вона ж проскочила Горлівку, поїхала на Єнакієво, там розвернулася і назад у Горлівку, а з Горлівки вони вже розповзлися. Коли в Ясинувату танки заходили, у місті нікого не було. Наші не додавили. Важливо розуміти, що в кожній події є своя ціна. Просто є люди, що готові заплатити цю ціну, а є такі, що неготові. І у всього є своя ціна.

У 18 років я пішов в армію, бо так хотів батько, він сказав: «Якщо ти мужик, повинен йти в армію». Коли повернувся з армії, пішов працювати, купив машину, а знайомий сказав, що «батьа крутой, папенькин сынок». І мене чомусь перемкнуло. Після цього почав показувати своє «я», і робив так, як сам хотів, а не батько. Батько перестав зі мною спілкуватися. Але все одно намагався тримати мене під контролем. Ми з ним часто сварилися і не розуміли один одного. Але батько завжди казав: «Влада завжди змінюється, а країна в тебе одна. І ти її любиш або не любиш, готовий за неї боротися чи не готовий. Справжній патріот ніколи не розчарується у своїй країні».

Ігор Куліш

У Дніпро я поїхав, бо хотів піти в батальйон «Золоті ворота». Але якраз у червні подзвонив батько. Він попросив знайти людину, яка зможе допомогти в якійсь роботі в Горлівці. Я тоді не знав, що батько в АТО бере участь.

Я подумав, що робота в Горлівці буде цікавішою, ніж служба в батальйоні. До того ж я місцевий, місто знаю добре, багато знайомих.

Батько був категорично проти, коли я сказав, що немає сенсу когось шукати, поїду сам. Я тоді йому сказав, що вже пізно відмовляти мене або не погоджуватися, бо я на дніпропетровському вокзалі й поїзд рушає. Він зі мною не спілкувався дні три. Потім намагався мене переконати, щоб я в це не ліз, мовляв, він не зможе спокійно спати, займатися своїми справами, але так і не пояснював, чим він займався.

«КОЛИ ЛЮДИНА ДУМАЄ, ЩО ТИ ТАКИЙ САМИЙ, ВОНА РОЗКРИВАЄТЬСЯ Й ТИ ДІЗНАЄШСЯ ТЕ, ЩО ПОТРІБНО»

До 2015 року я не знав, чим займається батько. Оскільки він раніше займався лісом, я думав, що його, можливо, хтось попросив про послугу. Варіантів було багато. Але я і не хотів насправді вникати.

Коли приїхав в Горлівку, жодних завдань і прохань спочатку не було. Батько намагався мене переконати, казав: «Давай, вертайся в село, побудеш там, а якщо дуже буде потрібно, приїдеш назад». Я кажу: «Постійний в'їзд-виїзд — підозріло». Врешті він погодився і я потрошки почав збирати розвіддані.

Спочатку зібрав інформацію по Безлеру (Ігор Безлер, позивний «Бес» — підполковник військової розвідки РФ, керував захопленням Горлівки, його загін відрізнявся особливою жорстокістю. — *Авт.*). Дізнався, що його возили на «Хаммері», жив він у пансіоні «Україна», у самому центрі міста. Визначив навіть кімнату, в якій він записував відеозвернення.

Збирав різну інформацію про бойовиків, техніку військовою фотографував, «панцир» (протиракетний комплекс), гуртожиток, де жили росіяни. Проходив на ту територію і знаймав, займався закладками тротилу, гранат.

У Горлівці частіше можна було зустріти окупантів, ніж шахтарів і вчителів. З тих двох років, що я пробув, мені було боляче дивитися, на що перетворюється моє місто. Дуже по-

мітно й зрозуміло було, що це не місцеві, а росіяни по говору та поведінці. Наприклад, можна було йти по дорозі, зупинялася машина і звідти питали: «А ви не подкажете, где здесь район такой-то?» Я розумію, що можуть бути люди з іншого міста, але цих видавала говірка. Нас, з Донецької області, попри те, що ми російською спілкуємося, говірка будь-де видає. Будь-кого говірка видає, якщо послухати. А на Донбасі з'явилася говірка саме росіян.

Мої горлівські друзі, які пішли в «ополчення», думали, що я підтримую ту «владу», а я поводився відповідно й дізнавався в них те, що мені було потрібно. Часом приносив їм на блокпост коноплю чи горілку. Розрахунок був такий, що у випадку штурму Горлівки ЗСУ мені треба було прийти й трохи на цьому блокпосту «пошухерити». Коли вони мені запропонували в «ополчення» піти, я почав розповідати, що в мене хворі ноги, викривлення хребта. Вони повірили.

Коли вони думали, що я такий самий, багато чого розповідали. Я знав, що росіяни в основному є у двоповерховій будівлі поблизу ВБОЗ та на машзаводі. Також були розташування по околицях Горлівки, базувалися в приватних будинках, так звані «секретки». Іноді вдавалося отримувати інформацію від військових: вони думали, що я «сепар», і ділилися. Коли до «Корси» (відома командувачка бойовиків «ДНР» Ольга Качура, підполковник української міліції в запасі, перейшла на бік бойовиків, зокрема її звинувачують в обстрілі мирних жителів Дебальцеве у 2015 році. — *Авт.*), приїжджали бойовики, один хлопець, який в неї служив, розповів, від якого магазину її можна побачити. Інший служив у тролейбусному депо. Від нього я вже знав, яка техніка у депо базується. Коли людина думає, що ти підтримуєш її ідеї, вона розкривається, говорить довірливо, і ти мимохідь дізнаєшся те, що тобі треба. Наприклад, я запитував: «А якщо укри зараз в наступ підуть, ми хоч дамо відсіч?» А він казав: «Да. У нас и то, и это есть, продержимся, пока

резерв подойдет». А через деякий час я дізнавався, що це за резерв.

Людина — така істота, що цікаву для себе інформацію може вбирати, як губка. Коли я збирав інформацію, запам'ятовував усе, що здавалося важливим, бо спрацьовує інстинкт, що це може врятувати життя тобі або комусь.

Виїжджав в Артемівськ (зараз Бахмут), передавав інформацію, розповідав, що якщо приносити алкоголь і наркотики місцевим «сепарам», то в якийсь момент можна знищити військову частину в Горлівці біля терикона. Я настільки увійшов у довіру до «сепарів», що вони мене водили, показували, де в них розтяжки стоять, сигнали.

Коли їх керівництво їхало, вони казали: «Хочеш на укров поспостеріти?» Водили мене на терикони, показували, де в них що стоїть, я запам'ятовував, дивився, що в них на іншому териконі було. А потім по карті скидав нашим.

**«У МЕНЕ БУВАЛО ВІДЧУТТЯ, ЩО ЗА МНОЮ ХТОСЬ ЙДЕ, —
НІБИ ХОЛОДОК Й АЖ СТИСКАЄ»**

Я був постійно в Горлівці, але виїжджав з міста, коли треба було чіткіше пропрацювати по артобстрілу (точніші координати для наших військ взяти, з поправками на місцевість). Наприклад, у «сепарів» там у кар'єрі техніка стояла, ми по ньому наводили артилерію. Понад 20 разів я виїжджав і заїжджав назад в окуповане місто. Часом міг заїжджати польовими дорогами. Часом виїжджав через блокпост, а вертався посадками. Через лінію фронту стежками переходив разів 10, закладки проносив. Коли мене затримали, питали де мої в'їзди чи виїзди. А я казав, що в них збій у системі. Вони мені тоді ніс розбили, плоскогубцями зуб розкришили.

У мене інших контактів, крім як батька, не було, бо чим менше знаєш, тим міцніше спиш. Я працював тільки з батьком, він пересилав мені повідомлення від інших людей, але все було зав'язано на ньому.

Про небезпеку я на той момент не думав взагалі. Мені хотілося за короткий термін встигнути значно більше, ніж це можна було. Я хотів все й одразу. Мені було цікаво. У мене хороша пам'ять, особливо зорова, я легкий на підйом. Вночі вставав, дивився військову частину. Для того, щоб ходити біля неї, треба було, щоб єгер дістав жир вовка — обмазуєш взуття, щоб собака не взяла слід і не реагувала на тебе. Вважаю, що ризик буває виправданий і не виправданий. Мій ризик був виправданий.

У мене двічі було відчуття, що за мною хтось йде, що щось не так — ніби холодок пробирав й аж стискало в грудях. По хованках у мене були телефони — у підвалах, де ще лежав мій одяг. Я тоді заходив у підвал, перевдягався, і через інший під'їзд йшов далі. Якимось йшов на закладку, а в сумці була вибухівка. Побачив машину, яка їхала мені на зустріч, й аж холодок пробрав. Скинув сумку і йшов далі. В їхню зону видимості я зайшов без сумки, її вони не бачили, через куці. Машина зупинилася, запитали, як проїхати до Калинівки, я пояснив, вони поїхали. Я зробив коло, сумку забрав і пішов далі.

Чи були інші люди, які працювали, як я, не знав. Так було спокійніше. Бо один міг «спалитися» і потягнути весь клубок. І дані я просив завжди через батька мені скидати, щоб менше різні люди знали мій номер телефону. Хоча я їх змінював. Коли мене арештовували, у мене знайшли 20 мобільних телефонів. І вони жодного разу разом не пеленгувалися. І 20 кг тротилу знайшли.

«ВВОДИТИ НОВУ ЛЮДИНУ В СПРАВУ РОСІЙСЬКОГО ГЕНЕРАЛА ЗАЙНЯЛО Б БАГАТО ЧАСУ»

Російський генерал Ігор Тимофеев з позивним «Брест» був у Горлівці замість Безлера. Зараз він у Росії, поїхав через тиждень, як мене взяли — злякався. Мені самі «емдебешники» сказали: «Якби не патруль, ти б його грохнув».

По Тимофееву в мене було завдання — лише зібрати інформацію, вияснити де він буває. Ліквідувати я потім сам

попросився, бо вводити нову людину в курс справи — занадто довго. Наприклад, я знаю, що в ось той будинок він приїжджає ловити рибу. Я знаю, що там дві камери, є собаки, що перед його приїздом приїжджає газель і цивільна машина. Цивільна раніше зупиняється, газель доходить до самого будинку. У мене були фотографії його особистої охорони, ті, що в цивільному ходили. Я вираховував про нього все, скільки часу на дорогу витрачає, де буває, о котрій годині приходить додому... Це все пояснити новій людині було б занадто довго. До того ж людина перед тим як щось робити, піде туди й знову дивитиметься. У деяких операціях часу немає. Я більше місяця за ним слідкував.

У нього є дружина, діти в Росії. Але його коханка працювала в перукарні «Клас» у Горлівці. Я пішов підстригатися в цю перукарню, потім прослідкував за нею, вияснив, де вона живе. Він до неї додому заїжджав, або її забирав, або в неї залишався. Але частіше залишався в неї. А жив біля відділу РОВД, там є будинок. А підірвати вирішили біля її будинку, бо коли чоловік йде до коханки, він розслабленіший, ніж коли йде додому.

У вибуховому пристрої не було вражаючих елементів, тому його необхідно було підірвати на відстані максимум двох метрів від жертви. Ми замаскували пристрій під цеглу на клумбі. Від вибухової хвилі відбувається відшарування м'яса від кістки. Через три дні-тиждень людина не жилець стовідсотково. У нас була задача — зробити так, щоб від цього вибуху не постраждали інші люди, окрім самого Тимофєєва чи його охорони.

Перед приїздом генерала до будинку підїхали патрульні, які побачили нас і попросили документи. При огляді речей Олексія вони знайшли пульт детонатора, один з них каже: «А если нажать эту кнопку?», кажу: «Нічого не буде». Він натиснув, і пролунав вибух. Нас затримали й передали російським ефесбешниками. Те, що це були вони, стало зрозуміло з того,

як з цими людьми в штатському розмовляють військові, по тому, що вони не віддали нас особистій охороні генерала для допиту.

«Емгебешники» знайшли в мене карту з замітками, де буває генерал. Вони не вірили, що я за ним сам слідкував без машини, пішки. У мене був велосипед, мені його не шкода було, я його і в посадці кидав, і залишав.

Після генерала я мав виїхати з Горлівки, але з маленьким феєрверком. Батько поставив умову, що після цієї справи я виїду з окупованої території, щоб перечекаати півроку-рік і зрозуміти, чи мене будуть шукати. У Горлівці був бронепоїзд, на ньому стояли САУ, вони виїжджали, відстрілювалися і їхали далі. І я мав обрати оптимальний варіант на залізниці й закласти.

Коли мене з Голіковим судили, я запитав: «У чому нанесена шкода?» Мені відповіли, що дані засекречені МО (т. з. «Міністерство оборони ДНР». — *Авт.*). Засекречено тому, що там були САУ, яких не повинно було бути. Мені сказали: «Слишком много у тебя вопросов, на тебе 22 года». Судили за «тероризм», виготовлення вибухівки, зберігання вогнепальної зброї, вибухових речовин, шпигунство. У мене 11 статей.

**«СТРУМОМ КАТУВАЛИ, ПРИВ'ЯЗАВШИ ДО НОГИ, ПАХУ,
МОЧОК ВУХ І КРУТИЛИ НА ДВА "ТАПІКА" ОДНОЧАСНО»**

Одразу після затримання мене відвезли в центральний відділ внутрішніх справ у Горлівці. Били, але я говорив, що просто хотів підірвати того чоловіка, бо мені сподобалася дівчина. Вони мені розбили губи, зламали ребро, закручували руки за спиною і ставили зверху стілець, потім били в груди, щоб вийшло повітря, і одягали протигаз. Коли задихаєшся і починаєш втрачати свідомість, задавали питання.

Але страшніше вже було на «Ізоляції», мене туди на наступний день відвезли. Я Голікову говорив ще від початку — раптом що — кажи, що нічого не знаєш, просто був зі

мною, а я попросив якийсь пульт потримати. А він розповів все. І навіть за той артобстріл згадав. Відповідно мені довелося говорити те, що й він розповів. Навіть трохи більше я їм розповів. Бо вони мене крутили «тапіком» чотири доби, навіть вже питання не задавали, просто крутили.

Спочатку до ніг прив'язали, потім один до ноги, інший до паху, потім їх це не влаштувало — від ноги відв'язали, прив'язали до трубки й вставили в «п'яту точку», крутили так. Потім принесли другий «тапік», приєднали його до мочок вух і крутили на два «тапіка» одночасно. Я тоді обблювався кров'ю, мені погано стало. Вони дали мені попити нашатир, запити водичкою і ще чимось, і через 40 хвилин продовжили. Щоб був кращий контакт і електропровідність, поливали водою.

Питання задавали росіяни разом з «Паличем» і Юрою «Танкістом» дуже швидко й дуже багато, а місцеві крутили «тапік». Фсбшники — психологи, які дивляться як ти відповідаєш, заїкаєшся чи ні. Коли ти говориш правду, то не так заїкаєшся, а коли намагаєшся вигадати щось, щоб вони повірили — починаєш відповідати повільніше.

Лікар щось колов, але ти ж в нього не запитаєш, що це. Я пам'ятаю той стан — стаєш «ватним» і ніби «пливеш». На «тапік» вели знову, коли ніби починав знову щось розуміти. Ним мене катували чотири дні, а потім був шокер, дубинка, «розтяжка». Перші два місяці дуже катували, постійно били, знущалися.

**«ДВЕРІ ВІДЧИНЯЮТЬСЯ, ПОЧИНАЮТЬ ЛЮДЕЙ ВИСМИКУВАТИ,
А В ПІДВАЛІ ЛИШЕ ПОСТРІЛИ ЧУТИ»**

Коли вбили «Моторолу», нас дуже сильно били. Оскільки я підрильник, і там ще були інші шпигуни та підрильники, нас дуже гамселили. Мені розбили голову тоді, іншому нирки відбили. Типу, — ми ж диверсанти, — винні, що його вбили.

Могли просто так руку зламати, на «розтяжку» поставити — коли руки вгору, а руки ноги на ширині плечей, і так

стоїш. У нас один був, який так три доби простояв. Також без попередження і пояснення побити могли чи в підвал закинути.

У туалет виводили раз на день, в камері було дві пляшки — одна щоб пити, інша для туалету, ще були якісь покривала й матраци в крові. Могли закинути в «стакан» — це одиночна камера. У підвалах були стоячі «стакани», ти в них не вмщався, щоб сісти.

Полонених змушують «працювати» на адміністрацію «Ізоляції». Іноді ставили в такі умови, що відмовитися складно. Але все залежить від людини — наскільки кожен готовий переступити через себе й через інших, щоб виконувати такі вказівки.

Нас на розстріл виводили. Була вказівка: «В случае штурма базы — пленных расстрелять». Вони відпрацьовували, виводили нас в підвал. Ми там сиділи, хто в трусах, хто як — взимку. Там так холодно було! Руки за головою, на колінах стоїш, весь трусишся. І через деякий час двері відчиняються, починають людей висмикувати, а в підвалі лише постріли чути. Це страшно.

На «Ізоляції» сильний запах дохлятини біля душу. Я впевнений, що там не один труп. Туди колись привезли трьох сепарів і вибивали з них де «общак блатних». І одного так закатували, що він помер. А «Ленін» з прізвиськом Євдокимов — начальник ССО сепарських сказав тоді «Паличу»: «Еще один труп и отправишься следом. Делай с ними, что хочешь». За «Ізоляцією» є шахта, він міг туди їх скидати й заливати кислотою, хлоркою. Швидко більше не викликали на трупи.

Там привозили дружин чужих. Одного катували, він сидів, плакав: «Я не знаю, що сказати, я їм все розповів, а мені кажуть: «Сейчас привезем твою жену, прокрутим на «тапике», пустим на круг, а потом будем задавать вопросы. Если не будешь отвечать, будем ее по чуть-чуть резать».

На «Ізоляції» мене тримало тільки те, що я сподівався побачити батька й попросити пробачення. Якби я знав, що не побачу, то «Ізоляцію» підірвав би. Коли нас виводили на розвантаження БК, я б той склад підірвав. А якщо знаєш вибухомінерну справу, то це можна зробити.

**«У ДОНЕЦЬКУ Є ЩЕ ГІРШЕ МІСЦЕ, НІЖ “ІЗОЛЯЦІЯ” —
“ЗВІРИНЕЦЬ”»**

У липні 2016 року мене затримали, а дали подзвонити рідним у вересні 2018 року. Зв'язку з батьком не було, аж поки я не опинився на таборі. Він найняв адвоката Шишкіну (Олена Шишкіна, працівник «МГБ ДНР». — *Авт.*) — мерзоту останню, бо тільки в неї був доступ до таких справ, як «шпигунство». Її призначають всім, у кого така стаття. Вона ж не захищає абсолютно нікого.

Я відбував «покарання» в 32-й колонії, у Макіївці. Коли їхав звідти, то там залишалося ще 23 людини з числа українських патріотів. Ще є ув'язнені в 97-й колонії, СІЗО, на телевежі раніше тримали.

У Донецьку є ще гірше місце, ніж «Ізоляція» — «Звіринець». Це гаражі біля будівлі «МГБ» по вулиці Шевченка. У тих гаражах в ямах, заварених решітками, сидять люди. Вони там всі потреби справляють, води дають — у пляшці, яку наберуть на вулиці з дівки — вона мутна, воняє,

Ігор Куліш після полону

вони її п'ють і блюють. Коли на допит дістають — решітку відкривають, людина вилазить, її зі шланга поливають і кидають в інший гараж. На «Звіринці» в основному сидять ті, кого не хочуть «світити», хто не давав інтерв'ю. Не факт, що вони потраплять назад, не факт, що можуть вижити.

«ДУМАЮ, В ПОЛОНІ ЗАЛИШИЛИСЯ ЩЕ БІЛЬШЕ 200 ЧОЛОВІК»

Думаю, у полоні залишилися ще більше 200 чоловік. У «квітневий обмін» не потрапили Матюшенко, Корсунь, брати Хараберюші, Мазур, Шелест.

По поверненню мені говорили: «Я тебе туди не посилав». Але якщо кожен думатиме: не посилають, ну я і не піду, то тут «сепари» відкрито вже чинитимуть свої справи й прапори «дири» висітимуть. Я давав присягу Україні й українському народові. Багато з них теж давали присягу, але що роблять зі зрадниками? А ще я розумію, що зараз не в країні розчаровуюся, а в людях. Раніше «овочів» було 20 %, зараз — 60 %.

З батьком так більше і не зустрівся. Багато про що не встигли поговорити, хотів попросити в нього вибачення, але не судилося. Іноді здавалося, що він не розуміє мене, але зараз бачу, як був неправий. Згодом почав переосмислювати, зрозумів, що батько намагався огородити. Зараз шкодую, що багато чого йому не сказав. Шкода, що нічого вже не виправити.

Олександр Репетило

цивільний, мешканець м. Донецьк
1983 р. н.

До війни Олександр Репетило працював на Донецькому металургійному заводі.

У липні 2017 року зник поблизу блокпоста «Оленівка» в Донецьку. За офіційною версією — їхав у Донецьк перевіряти свою квартиру. Олександра звинуватили в «шпигунстві» та в роботі зі спецслужбами України.

Він підтверджує свою співпрацю з українськими силами, проте не розповідає деталей про свою роботу. Говорить, що йому хотілося б, щоб українці знали — багато цивільних, які залишилися в окупації, не підтримують бойовиків і роблять все, що в їхніх силах, борються по-своєму. Наприклад, коли військові ЗСУ знають про замінований міст й оминають його під час виконання завдання, дізнаються вони про мінування саме від місцевих, які цю інформацію передають.

Олександр Репетило провів у полоні два з половиною роки. 10 місяців з них — у таємній тюрмі «ДНР» «Ізоляція».

«МЕНЕ ПОБИЛИ Й СКАЗАЛИ, ЩОБ НЕ СІДАВ, А ЯКЩО СЯДУ — МЕНІ ВІДІБ'ЮТЬ НИРКИ»

Перед тим, як я потрапив на «Ізоляцію», кілька днів провів у підвалі на Шевченка, 26 — відділок так званого «МГБ». Мені одразу одягнули пакет на голову. Там були сходинки, я спіткнувся, виставив руки вперед, вони, видно, знають, що так буває, одразу вдарили, щоб руки тримав за спиною. Потім я ще головою вдарився. Це був ніби перехід в іншу реальність.

Мене побили й сказали, щоб не сідав, а якщо сяду — відіб'ють нирки. Через годин п'ять я сів на кушетку, мене зразу відгамселили. Я пам'ятаю, що засинав стоячи, втрачав відлік часу. У тому приміщенні ліфт працював і було чути голоси, особливо жіночі. І в тебе таке відчуття одразу,

Олександр Репетило

хотілося кричати: «Люди! Я людина, я тут».

Коли мене перекинули на «Ізоляцію», я чув, як по дорозі їздять автобуси. Це моє місто, я його знаю, цією дорогою я часто їздив до батьків. І в підсумку — я сиджу в полоні у своєму місті, а посадили мене люди, поруч з якими я жив. За те, що я українець — мене вбивали.

У звичайних тюрмах кожен ув'язнений знає свій строк — на «Ізоляції» ти не знаєш нічого. Тебе закидають у чотири стіни — 3 на 4 метри, 2 на 3, може бути камера 2 на 2, може 1 на 2. Є камера «люкс» — це два спальних місця впритул, «стакан» — дуже вузька кімната. Там починаються щоденні побиття. Немає ні папірця, ні олівця. Цілодобово горить лампа, ти не знаєш, день зараз чи ніч. Через «кормушку» дають їсти, яку ти маєш з'їсти за п'ять хвилин. Якщо не з'їси — всім зменшать пайку, а тебе відлупцюють.

Мені показували відео згвалтування жінки, я його намагався не дивитися, а вони говорили, мовляв: «Твоя жена едет, сейчас мы будем ее насиловать».

На «Ізоляції», сказали, що зараз згвалтують мене. Там щоночі, коли відкриваються двері в камеру, ти розумієш, що прийшли тебе бити. Так сильно, що ламатимуть ребра, пальці, ніс... і ніхто не дасть ліків.

«ВОНИ ЗАПИТУВАЛИ: “ТЫ УКРОП ИЛИ НЕТ?”, ЛЮДИ ЩОДНЯ ГОВОРИЛИ, ЩО ВОНИ УКРАЇНЦІ. І ЇХ ЩОДНЯ ЗА ЦЕ БИЛИ»

Люди там не ламаються просто так, вони все одно залишають щось за собою.

В «Ізоляції» нас часто били за те, що ми українці. Вони проходили й запитували: «Ты укроп или нет?» Ти міг сказати що завгодно — що ти росіянин, француз, італієць, будь-хто, тільки не українець. І тебе ніхто не битиме. Але люди щодня говорили, що вони українці. І їх щодня за це били. Це був останній оплот твоєї породи, який ти не мав права зламати. Це відбувалося практично щодня — стандарт знаходження на «Ізоляції».

На «Ізоляції» постійно хотілося, щоб тобі доводили, що ти колись звідси вийдеш, щоб тобі цю думку нав'язали, бо ти вже сам у це перестаєш вірити й коли хтось поряд говорить: «Звичайно, ти вийдеш», ти чіпляєшся за ці слова, тебе ніби відпускає, стає легше, ніби від якогось наркотику. На годину-дві.

Я гадаю, на «Ізоляції» кожна людина хотіла померти. Кожен просто хотів, щоб це закінчилося. Чоловіку одному до скроні пістолет приставляли, він благав їх його пристрелити. Дівчат доводили до того, що їм байдуже ставало на те, що з ними робили.

Мене двічі на розстріли виводили. Я собі уявляв так, що побіжу, вони вистрілять, і все закінчиться. Але опер, в якого я про це якось запитав, сказав, що він стріляв би не в голову, а по ногах...

**«НАВІТЬ ЯКЩО ТИ СКАЖЕШ ПРАВДУ, ЦЕ НЕ ОЗНАЧАЄ,
ЩО ТЕБЕ НЕ БИТИМУТЬ ДОВГО»**

Думка про самогубство обірвалася на сині. Я просто почав думати, як життя йтиме далі, коли мене не буде: дружина вдруге вийде заміж, мамі буде тяжко, але в мене є брат і сестра, дочці був 1 рік 8 місяців, коли я потрапив у полон, вона мене просто не пам'ятатиме. А сину було б найтяжче. І я почав гнати собі цю думку з голови.

Потім я дізнався, що там дійсно так потрібно робити, бо коли такі думки потрапляють в голову, вони починають

проростати. Раніше я в це не вірив, думав, що головою можна керувати, і навіть не знав, наскільки голова може бути сама по собі з думками. Ти одного раз думку почувеш, навіть не думатимеш про неї, але в якийсь момент там визріє ціле дерево з плодами й зажене тебе в куток.

Вперше я заснув, бо перші три дні стояв. А потім ти весь час у ступорі. Хочеш, але не можеш ні в кого нічого запитати. Бо кожне питання може перетворитися на зламані ребра чи спіяні зуби. Один хлопець, коли вивели нас на вулицю, поточив об стіну нігті, які відросли, його за це відлупцювали.

Перший, з ким я почав спілкуватися там, був Асеєв (Станіслав Асеєв також був звільнений з полону 29 грудня 2019 року. — *Авт.*), так ми з ним і вийшли разом. У підвалі, куди мене одразу кинули, тоді було 10 чоловік, але спілкувався зі мною він один. Стас пояснив мені одну річ: «Навіть якщо ти скажеш правду, це не означає, що тебе не битимуть довго. Вони можуть тобі не повірити».

Наприклад, про Асеєва всі знали, його шукала Україна, ООН. Але це не рятувало його від катувань. Його могли вбити, а потім сказати, що його просто там не було. Навіть якщо всі вийдуть і скажуть, що він там був, вони цього не визнають. Асеєв якось сказав, що це місце колись стане музеєм. Але спочатку там шукатимуть рештки.

Там все починається через два-три дні. Але ти постійно чуєш крики, засинаєш під них, чуєш, як люди втрачають свідомість, потім їх приводять до тями, знову катують. Ти живеш в катівні.

Якось до нас закинули Андрія Женчуса (звільнений з полону 29 грудня 2019 року. — *Авт.*). Він тоді не розумів, куди потрапив, його тільки згодом почнуть катувати. Але він чув ті крики, бачив всіх нас, а це теж був психологічний вплив. Схожий, наприклад, з тим, коли дитину до зубного приводиш, — вона ще не знає, що буде, але бачить і чує, як інші діти плачуть. Коли ти туди потрапляєш — чекаєш на свою чергу.

У нього теж були нав'язливі думки про самогубство. Мені, щоб зупинити його від тих думок, які нав'язливо проростають у голові, доводилося навіть штурхнути кілька разів. Я знаходив для нього тему. У нього доньці сім років було, я чіпляв його за думки про доньку. Сергій (Сергій Харабержуш досі залишається в полоні. — Авт.) Безпалим (Роман Безпалий потрапив у полон бойовиків у травні 2019 року, не витримавши тортур, повісився в камері. Його тіло повернули, без внутрішніх органів. — Авт.) постійно займався. Руслан Шейтер підтримував інших, тягнув когось за собою.

**«ДО НАС ПРИВЕЗЛИ ДВОХ ЛЮДЕЙ, В ЯКИХ БУЛИ СПИЛЯНІ ЗУБИ —
ЇМ ПРОСТО ПОСТАВИЛИ КЛЯП І НАПИЛКОМ ЇХ СПИЛЯЛИ»**

Коли потрапляєш на «Ізоляцію», «Палич» — ставленик, який там знаходився, починає «пресувати», щоб ти почав бити інших. Як нам розповідали, його розшукувало «МВД», він сам не міг переміщуватися, але в нього «криша» в «МГБ», а «МВД» і «МГБ» — як два клани, які між собою воюють. Йому на вигляд було років 40—42, товстий і спитий. Весь час погрожував згвалтуваннями, якщо не погодишся виконувати його вказівки.

Сказати на «Ізоляції» «я не знаю» — це автоматично піддати себе побиттю. Про мене вони знайшли навіть інформацію, що я грав у шахи в технікумі, почали тиснути на те, яке в мене мислення. Але в полоні я прикинувся дурнішим і слабохарактерним. Та тут важливо — не перестаратися. Можна прикидатися дебілом, щоб вони повірили, що ти не знаєш, не розумієш. Але це потрібно робити так, щоб вони не докопалися до правди. Бо якщо вони зрозуміють, що ти брехав — буде погано.

Ти там повинен виживати щодня як хочеш. Перші два місяці триває цілковитий тиск. Людині не дають змоги думати. Якщо ти себе проявиш так, що тебе важко зламати розмовами, постійно дубасять, струмом, катують. Якщо ти

розумний, тебе почнуть «крутити» в «МГБ». До нас потрапив якийсь чоловік, якого не могли зламати морально й фізично, і вони його «опустили» (поняття кримінального жаргону, що позначає людину, яка займає найнижчий рівень в тюремній ієрархії. — *Авт.*). І для нього це мало значення. Якщо б і це не подіяло — привезли б дружину й згвалтували. Там немає межі. До нас колись привезли двох «днривців», яких у 2017 році обміняли в Україні. Протягом тижня вони відчували всі «переваги рідної республіки» — побиття, катування «тапком». А пізніше одному з них просто поставили кляп у рота й напилком спіяли зуби до коріння.

До того ж тортури там доходили до того, що люди самі себе оббріхували. Підписати папір можна змусити будь-яку людину. У кожного є такий момент, на який можна натиснути.

Якось «Палич» покликав мене до себе, там ще був Олег Кулаков, і сказав: «Я готов дати вам два мешка «тортиков», если ты сейчас его (Олега Кулакова. — *Авт.*) изнасилуешь».

«Тортики» — це крадена їжа та солодощі («АВК», «Контік» термін придатності яким минув у 2014—2015 роках). Нас змушували це перебирати, вони фасували їх у коробки й вивозили у супермаркет «Амстор», продавати людям. Вони ж потім піймали й посадили на «Ізоляцію» людину, яка приїжджала забирати ці «тортики».

Потім там завели свиней, і вони харчувалися краще за нас. Ці «тортики» давали їм, а нам не можна було цього їсти.

Я йому тоді сказав, що не можу цього зробити, а він сказав: «У тебя есть полчаса, если нет, я эту же цену назову за тебя. Либо ты это сделаешь, либо тебя».

«У НАС БУЛА УГОДА — ЯКЩО НАКАЖУТЬ БИТИ, МИ НІБИТО БИТИМЕМО, А ТОЙ, КОГО “БИТИМУТЬ”, МАЄ КРИЧАТИ»

Також він примушував бити інших. Але ми розуміли — якщо ти хоч раз когось зачепиш, працюючи на адміністрацію, тебе задовбають це робити. Проте хтось ламався.

Одного разу, коли ми фасували ці «тортики», зайшов «Палич», п'яний, як завжди, навів на когось погляд, почав кричати матом і йшов його бити. Ігор Куліш збив з ніг цього хлопця і почав бити сам. Я спочатку подумав: «От сволота, почав працювати на адміністрацію». Але я стояв збоку й побачив, що він б'є не цього хлопця, а по «тортикам» позаду. Після цього в нас була угода — якщо накажуть бити, ми нібито битимемо, а той, кого «битимуть», має кричати. Та навіть по-несправжньому бити погодитися було дуже складно. Більшість із нас не погоджувалася робити це навіть показово, хоча нас за відмову били самих і кидали в карцер. Та навіть росіянин з нами сидів, — «Оленевод» з Єкатеринбурга, — і він відмовлявся бити. Він говорив: «На війне ми враги, а в плену — не чесно».

Якщо ти відмовляєшся гвалтувати когось чи бити, тебе місяць пресуватимуть, битимуть, не годуватимуть, морально знищуватимуть розповідями про згвалтування дружини. Але ми це терпіли, лише щоб не ставати такими, як вони.

З жінок, окрім згвалтувань, знущалися і морально. Наприклад, давали пластикову пляшку сходити в туалет. Або могли дати проносне й не відвести в туалет. Там у кожній камері цілодобово вівся відеонагляд. На камеру ходити в туалет — для цього потрібна сила, переступити через це. Приймати душ — теж треба було переломлювати себе. Юра «Танкіст» (помічник «Палича») любив дивитися як вони миються.

«ПАЛИЧ» ГОВОРИВ: «У МЕНЯ ПО ТЕБЕ ЗЕЛЕНЬКИЙ, Я МОГУ С ТОБОЙ ДЕЛАТЬ ВСЕ, ЧТО УГОДНО»»

Наприклад, опера могли сказати: «Ты нормальный пацан, мы тебя трогать не будем», це не означало, що на «Ізоляції» тебе не чіпатимуть. Це називалося «зелений». Приходив «Палич» і говорив: «У меня по тебе зеленый, я могу с тобой делать все, что угодно».

«Все, що завгодно» — це починаючи із згвалтування іншим ув'язненим, який готовий це зробити, до того, що тебе могли просто застрелити. «Палич» знаходив для кожного своє.

Наприклад, там і досі залишається жінка, донька якої в Києві, якій він сказав (це чув цілий пост): «Твоя дочка приехала к тебе, я же говорил, не надо (він розігрує сцену), я тебе предлагал телефон, ее взяли и везут сюда, ты же понимаешь, что ее тут будут насиловать». І все. Він закриває рота і йде. А вони всі через камери, які були в кожній кімнаті, слідкують як ти поводишся, як мучишся. А потім за деякий час він приходив і казав: «Да я пошутил». Людина себе накручує дуже сильно, не розуміє, що правда. Дізнатися ж ніяк неможливо.

Або чоловікам могли сказати: «Твоя жена, чтобы привезти тебе тормозок, спит с опером». Ти ж не знаєш, що тобі передає сім'я, а вони можуть попросити якусь річ домашню, наприклад, ручку. Потім говорили, що дружина, яка спить з опером, мовляв, передала чи забула. І ти вже гризеш себе, бо жодним чином цього не перевіриш.

У кожній камері був росіянин чи «денеєрівець», який теж сидів, але адміністрацією він був поставлений як старший. З нами на обміні вийшов Бражніков (Євген Бражніков. — *Авт.*), — він був працівником адміністрації. Це було зрозуміло з першого дня потрапляння на «Ізоляцію». Я в нього запитував, навіщо він робить те, що наказує адміністрація? Він мені відповів, що в нього щось трапилося з дитиною, він став психом і катування інших приносять йому задоволення.

Або вони могли «підкинути» людину, такого самого ув'язненого, який готовий був на них працювати. Такий «стукач» підходив до тебе й говорив: «Твою жену так-то зовут? У нее прическа такая-то? А, так это она была в той камере? Я видел, как она спала с Палычем». Або її там гвалтували, а ти цього

не знаєш. І його забирають. А ти сам себе з'їдаєш — тобі ніхто не дає інформацію, дізнатися ти її не можеш.

«Палич» так само отримував кайф від побиття і гвалтування інших. Охоронець з позивним «Ежик», казав: «О, как поет!» — коли від катувань люди кричали на всю тюрму. Від криків людей вони отримували задоволення. Всі, хто був в адміністрації на «Ізоляції» — всі або колишні зеки, або колишні працівники спецслужб і правоохоронних органів.

Хоча там є люди, які просто працюють на адміністрацію. Вони розуміють і визнають, що відбувається, але продовжують там працювати, пояснюючи це тим, що вимушені годувати свої родини.

«МИ ПРОНОСИЛИ В КАМЕРУ ЇЖУ, ЯКІЙ КІЛЬКА РОКІВ ТОМУ ВИЙШОВ ТЕРМІН ПРИДАТНОСТІ, АЛЕ ЦЕ БУВ ДЕЛІКАТЕС»

Нас постійно примушували працювати. Наприклад, там є озеро, або полігон, або за господарством дивилися на території тюрми. Але ходити на роботи — це не означало, що годуватимуть краще або не битимуть.

На роботи охорона «Ізоляції» виводила нас тихо, від «оперів» ховали. Ми не мали б виходити з камер. Вони робили вигляд, ніби це робили їхні солдати.

Кожен вихід на вулицю — це сплеск емоцій. Ти маєш змогу поспілкуватися. Потім нас почали виводити на «тортики», а це їжа. Хоч зіпсована, але ми їли її без упину. Звичайно, вони нас контролювали, штурхали, знущалися. Все, як у фільмах про «Освенцим», коли люди працювали й озиралися, щоб їх не вдарили.

Не всіх виводили на роботи, а ти якщо йшов — це означало, що повинен хоч якусь їжу принести. Одного разу нам у камеру передали зубчик часнику — це було дуже багато, ми різали на маленькі шматочки і ділилися, бо це хоч якась підтримка імунітету.

Коли ми нишком намагалися пронести їжу в камери, ставали до відеокамери спиною, різали й ділилися. Якщо риба була вже зовсім смердючою, ми її змивали в унітаз...

Вперше ми принесли в камеру рибу, яка була в розсолі. Три роки тому їй вийшов термін придатності, а ми в той розсіл хліб вмочали. Минав час — і нам навіть там ставало бридко, що ми це їли. Але тоді одразу — це була найсмачніша їжа. У той момент ти про наслідки, отруєння чи глисти не думаєш.

На Новий рік у нас в камері була прострочена кілька років тому червона ікра. Ця банка була здута, ікра гірка, але це була їжа. Сир, який покритий пліснявою, ми вирізали як могли. Якби ми цього не їли, ми б не вижили.

Але час від часу, дуже рідко, до нас дозволили передачки з дому. Якось мені дружина передала «тормозок» з курячими стегенцями — кілька штук. Ми всі між собою ділилися. Там був «днівець» «Гоблін» — він раніше за мене потрапив на «Ізоляцію», то коли побачив ці курячі стегенця — плакав. Ми дивилися і не могли зрозуміти, а він від вигляду курки розчулився.

Ми намагалися з усіма ділитися, коли приходила маленька передачка з дому. Ще з нами в підвалі сидів йорданець, він сало не їв, то ми вирішили віддати йому плавлений сирок, а самі їли сало. А росіяни не ділилися — не їси, це твої проблеми.

Час від часу охоронець міг дозволити зібрати горіхи. Там було постійне відчуття голоду. Щодня нам давали по тоненькому шматочку хліба, гречку — розварену, в якійсь жижі... Я не міг її їсти. Кажуть, коли голодно, з'їсиш все, але я не міг її їсти, віддавав хлопцям.

Коли мене забирали на допити в «МГБ» і там потрібно було піднятися на 5 поверх — це було практично неможливо, бо не було сил. Це «Освенцим». При зрості 187 см я важив 65 кг.

«Я ДИВИВСЯ НА ГОЛУБА Й ХОТІВ ВЧЕПИТИСЯ В НЬОГО, НАВІТЬ НЕ ВБИВАВ БИ, А ОДРАЗУ ЇВ»

Одного разу нас вивели на роботи, там ходили курки, і нам з Голіковим (Олексій Голіков — звільнений з полону «ДНР» 27 грудня 2017 року. — *Авт.*) наказали прибирати голуб'ятник. Я дивився на голуба й хотів вчепитися в нього, навіть не вбивав би, а одразу їв. Ось таке відчуття голоду... Я Голікову казав, що можна взяти голуб'яче яйце з'їсти. Але він сказав не чіпати, мовляв, ці яйця дорожчі за наші з ним життя — за нього нас просто вб'ють.

Їжа постійно снилася. Довгий час ми дуже багато говорили про їжу. Потім зрозуміли, що краще цього не робити.

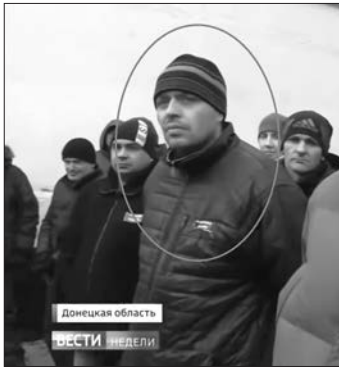
Часом ми могли отримувати передачі від рідних. Вони приносили в «МГБ» на Шевченка, 26. Продукти звідти могли приносити, а могли не приносити на «Ізоляцію».

«НА СВІЙ ДЕНЬ НАРОДЖЕННЯ “ПАЛИЧ” НАС РОЗСТРІЛЮВАВ І ВБИВАВ ВСЮ НІЧ»

Одного разу до нас приїхали ОБСЄ — після обміну 27 грудня 2017 року. Тоді вперше «Ізоляція» прозвучала — про неї розповів Олексій Голіков. Після цього «Палич» дуже психував, бив нас на вулиці, кричав: «Я его вылечил, этого Голикова, он наркоманом был». Він справді вірив у те, що робить для нас добро. Псих.

ОБСЄ сигнало біля воріт близько години. Охорона «Ізоляції» це бачила на камерах, нас спустили в підвал. Вони ж створювали видимість військової частини, відповідно, полонених тут не могло бути.

Мене вперше вивели на вулицю з пакетом на голові 8 серпня — це День народження «Палича». Я запам'ятав цей день на все життя. У мене сьомого серпня День народження, у нього восьмого. Він напивався, і творився жах. Людей просто забивали до третьої години ночі. Коли нас виводили працювати, ми чули трупний сморід. Там навіть вбивали.

Олександр Репетило в колонії.
Фото з російського телеканалу

«Палич» змушував всіх співати пісню «Идет война народная», вона йому дуже подобалася. Я ненавиджу цю пісню, вона — ворожий гімн «Ізоляції». Якщо ти не знав слів або забував — тебе били.

Опера могли дивитися по відео, як нас змушують співати по кілька годин поспіль. Адміністрація сміялася і говорила: «Что вам, Женевскую конвенцию подавать, права пленных?»

Вдруге на вулицю мене вивели, коли повели купатися, у жовтні. На вулиці стояли дві душеві кабінки, як на морях, в нас не було ні мила, нічого, вода холодна...

«КОЛИ НАС ВИВЕЛИ НА ВУЛИЦЮ, БАГАТО ХТО ВТРАТИВ СВІДОМІСТЬ ВІД СВІЖОГО ПОВІТРЯ»

Мене завжди мучило те, що небо я бачив 5 хвилин, а потім нас повертали в камери. Щоразу чекаєш на ранок, щоб побачити небо, бо нас вранці виводили на роботи. І один раз я бачив небо вночі. Пам'ятаю, як нас із Дімою Карпуком вивели на перекур. Один з охоронців зжалився і дозволив. Це було Різдво, ми дивилися на небо, падав сніг, кожен думав про сім'ю і мріяв про обмін. І я говорив, що колись це все закінчиться.

У підвалі, де тримають людей, немає води, її туди приносять. Ось там стоїть біотуалет, який потрібно виносити. А виносити його потрібно крутими сходами й щоб не обливатися потрібно, щоб це робили сильні люди й щоб він не заповнювався до кінця. Але багато хто хотів це винести, бо тільки тоді можна було побачити небо. Хоч на 10 хвилин.

Коли нас вивели на вулицю на 51-й день, багато хто втратив свідомість від свіжого повітря. Виходиш — зима, наступний раз — вже листячко з'явилося, потім — літо.

За 29 місяців в полоні я небо й відкриту місцевість бачив загалом лише два тижні. Побачити небо — це означає багато, це додає оптимізму. Особливо вечірне. Зоряне. Просто коли людина живе, цього не помічає. А там кожному крихту цінуєш.

У підвалі завжди холодно. Мене туди перекинули у квітні, я там пробув до кінця травня. Коли ми там спали, я одягав на себе подвійні штани, кілька пар шкарпеток і зимову куртку.

Одного разу на «Ізоляції» грало якесь російське радіо, а потім раптом ми почули, що співає Джамала. Вся камера, 15 людей, всі затихли, завмерли.

Часом я ловив українське радіо. Одного ранку ми почули Гімн України. Я його тихенько увімкнув. Ці відчуття, коли ти сидиш в підпіллі в тюрмі й чуєш Гімн України — неможливо передати. Але якби охорона почула, нас би вбили за це.

Якось я чув дитячий голос — хтось привів свою дитину на «Ізоляцію». Це було незвично. У тому пеклі почути голос дитини — це було нестерпно. Там постійний крик і страх. Страх за те, щоб не привезли твого родича.

«КОЛИ МЕНІ ТРЕБА БУЛО ПРОМИВАТИ ЗАГНОЄННЯ, МЕНЕ ПЕРЕВЕЛИ В ПІДВАЛ, ДЕ ЗОВСІМ НЕ БУЛО ВОДИ»

У мене там сталося запалення кістки копчика. І попри біль, щоб не було загноєння, потрібно про це сказати охороні. А щоб про це сказати, потрібно переступити через себе. Будь-яке прохання до них — це побиття. Мені потрібен був хірург, я попросив, щоб хоча б знеболювальне дали. «Палич» мене одразу ж вдарив. І мене продовжували виводили на роботи.

Потім кіста в мене прорвала, і її потрібно було знезаразити. Я сам собі видавлював гній і кров над туалетом. У нас

в камері був кран з водою. Хоч не гарячою, та все ж намагався промивати.

На третій день прийшов їхній лікар, який був присутній при катуваннях і дивився, щоб ніхто не вмер. Сказав, що мені потрібна проточна вода, щоб не було загноєння. Проточна вода — це на «Ізоляції» раз на тиждень поход у душ. Наступного дня мене перевели в підвал, де не було води.

Воду там видавали пляшками. Я розумів, що мені потрібно мити рану, а людям, які там знаходилися, потрібно було пити. Раз чи два зі мною поділилися б водою, а потім послали б. Тобто рано чи пізно в нас виник би конфлікт. І такі конфлікти там створювалися постійно й навмисно.

Якщо, наприклад, сусід по камері бачив, що людина при смерті, він починав стукати у двері. Наприклад, якщо таке було вночі, охорона повинна передати «Паличу», той — подзвонити оперу. Ніхто, крім опера, не міг вивезти тебе з «Ізоляції». Один чоловік із моєї камери помер. Він був колишнім нашим десантником, який вже не служив і перейшов на бік «ДНР». У перший день його відлупцювали, він почав вкриватися плямами, у нього була нудота. Ніхто не знав, що з ним. Він помирав у мене в камері, на сьомий день його повезли в лікарню. На десятю добу він вмер.

«З НАМИ СИДИЛИ І РОСІЯНИ, ЯКІ ГОВОРИЛИ: “Я НЕ ЭТО СТРОИЛ, ЭТО НЕ МОЯ РЕСПУБЛИКА”»

Перед нами на «Ізоляції» сиділи «казаки» — всі, хто приїхав «строить русский мир» і «розносив» місто. Їх посадили за те, що на Боссе впала міна (мінометний обстріл транспортної розв'язки 22 січня 2015 року. Внаслідок обстрілу загинули 8 осіб, ще 13 отримали поранення. — *Авт.*). Тоді був бій між ними й «Оплотом», «казаки» стріляли по військовому училищі, але схибили, і міна впала на зупинку.

Вони до своїх ув'язнених ставилися подекуди навіть гірше, ніж до нас, бо знали, що за них ніхто не боротиметься.

Тому ці ув'язнені зрозуміли, що завдяки обмінам, навіть якщо вони воювали за «ДНР», можуть потрапити в Україну. Зі мною сидів один — йому «світило» 30 років за те, що він намагався підняти інший прапор, теж республіки, але інший. Він мені сказав: «Я в «ДНР» водил «Град», но не стрелял из него. Сколько мне Украина даст — 4 года? Мне выгодно попасть в Украину — там соблюдение законов и мне будут приносить тормозочки». Він тоді ще говорив: «Я не это строил, это не моя республика».

Якось один росіянин, коли давали їжу, пожартував і сказав: «Дякую», йому сказали, що зараз череп проламають, але не чіпали, бо він росіянин.

Коли з ними починаєш говорити, вони городять маячню: «Я не смог пережить Одессу» (події в Одесі 2 травня 2014 року. — *Авт.*), «во всем виноват Майдан». Я з багатьма говорив про Майдан і доводив їм, що він був у кожній області, але лише у двох областях довели до такої проблеми, яку ми маємо зараз. І вони визнавали, що це дійсно проблема й регіон зруйнований.

Ми часто говорили з ними про історію, про Другу світову війну, яка для них важлива. Але вони не хочуть знати історію і не знають елементарного — коли почалася війна, хто був союзником, які битви відбувалися, хто про що домовлявся... З нами сидів Олександр Трудненко, ми його називали «Трудный», він розповідав, що багато разів брав участь в параді до Дня перемоги в себе вдома в Омську. Для них величезна честь — брати участь в параді перемоги. І вони знають, що для них, для «республіки», яку вони намагалися в нас побудувати, буде кінець, але не хочуть в це вірити. Хоча він постійно говорив: «Не все выживут».

«МГБ» хоче саджати своїх, їм треба показати, що вони працюють. «Ізоляція» — це інша держава, там все за «Леніном». Це його ніша, і він туди нікого не пускає. «Ленін» — це керівник їхніх так званих «сил спеціальних операцій», його бояться

навіть опера. Наприклад, коли були вибори в так званій «ЛНР», тоді з «Ізоляції» виїжджали групи, які мали робити в Луганську переворот.

**«ЯКЩО В СІЗО МОГЛИ СКАЗАТИ: “ОНИ ЧТО — ЗВЕРИ?”,
ТО МИ ТОЧНО ЗНАЄМО, ЩО ВОНИ “ЗВЕРИ”»**

На «Ізоляції» найскладніше було при «Паличі», потім стало спокійніше. Після «Ізоляції» ми потрапляли в СІЗО. Коли там пересікалися між собою, завжди раділи й обіймалися. Якщо на нормальне життя перенести — це було як випуск в класі. Ті, хто був на «Ізоляції», дуже згуртувалися. У нас запитували, чи ми родичі, а ми говорили, що з «Ізоляції». І це мало значення. Але там ще залишаються наші, які мали разом з нами увійти до цього обміну: Матюшенко, брати Хараберюші...

Після вироку «суду» нас відправили до 32-ї макіївської колонії суворого режиму. Там було значно простіше, ніж на «Ізоляції». «Блатні» нас приймали, бо розуміли звідки ми, про «Ізоляцію» ходили легенди. Вони казали, що ми всі з «Ізоляції» потрапили на СІЗО залякані. Я таким побачив Асеева, він останній вийшов з «Ізоляції». Через два тижні в СІЗО ми потрапили в один конвой, і я бачив його погляд і поведінку — таким був сам. Людина боїться зробити крок, щоб не було побоїв.

Якось у колонії нам не дали подзвонити, Асеев написав телеграму на ім'я начальника колонії про це. Мовляв: «Якщо ви давали дозвіл подзвонити рідним, то охорона не дає змоги, а якщо ви не давали дозвіл — тоді все нормально». Наступного ранку нас поставили на «растяжку». Але я тоді засміявся, бо розумів, що ми тут вже офіційно.

Коли в так званій «ДНР» були вибори Пушиліна, нас вирішили змусити голосувати. Я ще до полону своєму куму говорив, що ніколи за них не голосуватиму. Ми тоді домовлялися не голосувати. Я відмовився категорично, багато хто

казав, що просто десь поставив підпис. Але це був перелом. У СІЗО за Пушиліна не проголосувало чоловік п'ять. Тоді дуже тиснули.

Полонених військових у колонії тримали на постах «ПЖ» — там, де сидять засуджені пожиттєво. Коли «централ» когось карав, то кидав його до нас у камери на 5—10 днів. З «зеками»,

які бунтували, розбиралася адміністрація. А якщо бунтували ми — спочатку адміністрація, а потім приїжджало «МГБ», забирало у свою будівлю й там гамселило. До того ж побиття — це не найстрашніше. Там теж постійно вбивають в голову, що розберуться з твоєю матір'ю, батьком... А ми таке бачили на «Ізоляції». Якщо люди з СІЗО можуть сказати: «Они, что — звери?», то ми точно знаємо, що вони «звери».

«Блатний» світ нас не розумів, бо ми не жили за їхніми законами. Я жив по-людськи. Я не вважав себе «зеком», я був в полоні у ворога.

Спочатку думав, що коли вийду, з якимось опером зроблю те саме, що зі мною зробили вони. А потім зрозумів, що тоді я опускаюся до їхнього рівня, а так я не хочу.

Олександр Репетило під час обміну

РОМАН ПИСАНЕЦЬ

цивільний, мешканець м. Донецьк
1982 р. н.

Роман Писанець — житель Донецька. З початком бойових дій на Донбасі намагався волонтерити для ЗСУ. Пізніше прийняв рішення — інформаційно допомагати з окупованого міста. За наданою Романом інформацією, були врятовані життя українських військових.

З кінця 2015 року бойовики влаштували спостереження за чоловіком. Він підозрює, що про його діяльність хтось розповів. Був затриманий бойовиками «ДНР» на автостоянці наприкінці травня 2016 року. Його звинуватили в «шпіонажі».

Роман Писанець пробув у полоні 3 роки й 7 місяців, 1,5 роки з яких — в закритій тюрмі «Ізоляція».

НАВІТЬ УЯВИТИ НЕ МІГ, ЩО ЛЮДИ ЗАХОЧУТЬ ЖИТИ З БИДЛОМ, З МАРГІНАЛАМИ

Коли в Слов'янську почалися захоплення адмінбудівель і ті всі події, тоді одразу стало зрозуміло, що почалася війна. З Майданом я це не пов'язував. Вже після усього, що сталося, можна провести паралель — кому вигідно було на тлі соціальних проблем в Україні заводити натовп. Почав аналізувати те, що задовго до Майдану в Донецькій області, у Донецьку владою були розформовані танкові полки й т. д. Щоб ніхто не зміг чинити опір. Почати на нашій території наступ можна було зовсім безперешкодно. Коли в Слов'янську почалася ця вакханалія, стало зрозуміло, що рано чи пізно це дійде до нас. Хоча певні надії, що все мине, були.

Моя сім'я переїхала до України, у Донецьк, у 90-х роках. Я тоді навчався в 6 чи 7 класі. До цього ми жили в Росії. Я чудово розумів менталітет росіян, а за час проживання в Донецьку вивчив і менталітет українців. Навіть уявити не міг, що люди захочуть жити з бидлом, з маргіналами.

Я думав — подивляться, що відбувається в Слов'янську, і до Донецька це ніколи не дійде. Ніхто ж не захоче жити в злиднях. А правда вийшла такою, що вже пізно повертатися назад, там всі під прицілом.

На момент, коли зі Слов'янська втікали «сепари», я був у Білосарайці й там

була жінка, чоловік якої воював в «ополченні», вони з жахом вибігла зі своєї кімнати й казала, що їй телефонував чоловік, їм дали команду переміщуватися на Донецьк.

Про те, що почався наступ наших військ, ми дізналися через дві доби. Чи було, чи не було, але «ополченці» тікали звідти заздалегідь. Коли ми приїхали в Донецьк, то все це бидло заходило в місто. Ми були в районі Північного й бачили всі ті розмальовані, розстріляні автобуси «Богдан», які заходили. І ще через пару днів ми зрозуміли, що тут буде війна. Почалось «отжатие» машин по місту, бандитизм.

«Я ШУКАВ ЛЮДЕЙ, ЯКИМ ПОТРІБНА ІНФОРМАЦІЯ З ТИЛУ, ТАК БИ МОВИТИ»

Серед моїх знайомих не було прибічників бойовиків. Я сам завжди говорив, що я за правду. А народ просто не розуміє наслідків того, що відбувається. Я жив у 2—3 км від Пісків і у 2,5 км від донецького аеропорту, у мене донька за-синала під розриви в той час, як ті, хто жили з іншого боку Донецька, говорили, що в них тихо й не стріляють.

Багато хто неадекватно сприймав ситуацію, а я їздив на роботу тими місцями, куди через пів години били «Гради».

Роман Писанець

Саме тоді я вирішив, що необхідно опублікувати те, що відбувається, і те, що я бачу сам. Від початку, як в нас це почалося, я шукав людей, яким потрібна інформація з тилу, так би мовити.

Спочатку, коли наші хлопці стояли на Оленівці, я возив їм бензин. Тоді ж хлопці стояли обідрані, ні в кого нічого не було. Просили, щоб я привозив бензин, бо не було чим заводити генератор, хоча б для зв'язку. А коли на Оленівському блокпосту хлопців по полях розстріляли, то ми вже нікуди не смикалися. З 2015 року я вже нікуди не виїжджав, був весь час у Донецьку.

Страшно не було. Можливо, це якась дурість, але я це сприйняв як постфактум, що Донецьк вже захоплений.

Я ЗНАВ, ЩО ЗА МНОЮ ПОЧАЛИ СЛІДКУВАТИ ТАК ЗВАНІ «МГБ», «МВД»

У 2015 році я дізнався, що на гачку, що хтось мене здав, бо з вересня 2015 за мною почали слідкувати. Я це знав, але обрав позицію йти до кінця. Розумів, що рано чи пізно мене затримують і якщо зараз почну кудись втікати, виїжджати, то може стати гірше. Тому просто очікував моменту, коли мене схоплять.

Коли за мною їздило 5—6 автомобілів так званого «МГБ», «МВД» і тому подібне, то я розумів, що якщо смикатися в бік блокпосту — мене б там зразу вбили б. Згодом самі «емгебешники» сказали, що декілька служб за мною слідували.

Я старався до кінця виконувати місію, яка на мене була покладена — побільше інформації отримати. Я перестав боятися, їздив туди, куди в інший момент не поїхав би, нахабно діяв в лоб. Відтягував момент, щоб можна було більше інформації зібрати.

Ті люди, які зі мною працювали з України, не вірили, що за мною дійсно слідкують. А сам для себе я це довів, коли в себе у дворі помітив машину, у якої ззаду щось світило-

ся. Через пару днів дещо почув, вирішив перевірити свою машину й побачив, що в мене під бампером встановлений маячок. Того ж дня я його зняв, але як себе поводити не знав.

Розумів, що вони й так за мною слідкують, якби я його розбив чи викинув, мені могли б це пригадати, швидше за все, моє затримання почалося б значно раніше. Спершу я перевірів виробництво, виявилось, що він російського виробництва. На той момент, якщо не помиляюся, він коштував 25 тисяч рублів. Тому зробив вигляд, що випадково поліз під машину, випадково знайшов, подзвонив у «МВД», мовляв, у мене вибухівка під машиною. З «МВД» приїхали з круглими очима, вони подумали, що це закладка в мене під бампером, і мене хтось хоче підірвати. Маячок мав вигляд блоку з чекою.

«З МІКРОАВТОБУСА, ЯК У ФІЛЬМІ, ВИБІГЛО П'ЯТЬ ЧОЛОВІК»

Коли я почав виконувати свою роботу, її наслідки я розумів, проте, можливо, дещо недооцінив небезпеку. Коли мене схопили, я думав, що це дуже швидко закінчиться — куля в лоб і все. Думав, що треба трохи потерпіти й все закінчиться. А те, що буде 1,5 роки катувань і 1,5 роки після цього в колонії — не міг подумати.

Саме затримання для мене не було секретом, я лише не знав, коли це станеться. Вони мені «робили нерви», я над ними теж свого роду знущався — спеціально зникав у них з виду. Але, видно, десь вийшов витік інформації, вони дізналися, що я збираюся через 10 днів виїжджати з території Донецька, і вирішили вже затримати.

Близько 9 ранку 31 травня 2016 року, коли я йшов від свого дому в бік парковки, побачив білий мікроавтобус Фольксваген з тонованим склом. До цього жодного разу його в своєму районі не бачив. Інтуїція одразу підказала, що зараз щось буде. Встиг зробити кілька кроків, як повз мене пролетів цей мікроавтобус, відкрилися двері, і як у фільмах про шпигунів та бандитів, вибігло близько п'яти чоловік.

Одразу сталася різка подача в обличчя, речі всі полетіли, я впав на землю, мене зв'язали й закинули в цей мікроавтобус.

Через чотири години після катувань мене привезли додому на вилучення майна. До цього моя сім'я не знала, чим я займаюся, але коли мене привезли, вдома вже працювало «МГБ», чоловік 10—12 розносили квартиру. Так дружина й дізналася, що зі мною сталося.

Мене в мішку, у броньованому мерседесі, «віджатому» у Приватбанка, привезли на очах у всіх, витягнули з машини й тільки перед квартирою зняли мішок.

**«КОЛИ ПОЧИНАЛА ГРАТИ МУЗИКА — ЦЕ ОЗНАЧАЛО,
ЩО О 23:00 ПРИЙДУТЬ І НАС ПРОСТО ВБИВАТИМУТЬ»**

Коли мене, після затримання, катувань і вилучення всього майна за адресами, повернули на «Ізоляцію» — кинули в «стакан». Це колишній туалет, з якого все прибрали, розміром 120 на 220 см, обкладений кахлем. В «Ізоляції» різні кімнати були. Був карцер, «стакан», «люкс» — кімната з двома матрацами впритул. Найбільша камера внизу, там тримали хлопців із ЗСУ, взятих в полон в аеропорту. І камера вже на 21 місце.

У «стакані» я пробув п'ять днів. Звідти вивозили на допити, туди приносили їжу. Там стояла пляшка — випорожнююся як хочеш. Все відбувається там. Максимум, що туди могли дати — кинути дві матрацні подушки синього кольору з жовтими смужками, як в радянському союзі, і закривавлений маленький пуфік під голову. Одна пляшка з водою, інша для туалету.

Катування були для них, як розваги. Ми кожен день проживали, як рік, — так довго все тягнулося. Засинаєш з жахом, що не дай бог увечері почне грати музика. Коли починала грати музика — це означало, що о 23:00 прийдуть і нас просто вбиватимуть. «Палич», його точно звати Денис,

прізвище нібито Кулик, і сумніваюся, що він «Палич» — любив прикластися до алкоголю. У нього був помічник, і коли «Палич», напивався, вони вдвох влаштували розправу: дівчат витягали з камер, нас витягали або били в камерах. Могли до себе тягнути на другий поверх, там били. Це все могло тривати годинами.

Рекорд був на день смерті Мотороли, 16 жовтня 2016 року. Тоді нам сказали: «Готовьтєсь, твари, вы будете молитъ бога, чтобы мы дали вам повеситься». О 23:00 це все почалося і тільки о 4 ранку закінчилося. Людей вісім у камері було. Нас били до напівсмерті. Тоді вже мені зламали ребра, щелепу.

У вересні в мене була ниркова колька і я на всякий випадок вкрав у «Танкіста» порошок сильного знеболювального. До того, як нас почали бити, я встиг прийняти цей порошок. Вони били так, що деякі хлопці втрачали свідомість. Якщо хтось відключався, хлопців, які ще були в камері, змушували відливати нас водою — приводили до тями й продовжували знову бити, ми знову втрачали свідомість... Когось струмом, когось дубинками, когось ногами в обличчя.

Вони на нас відігралися за смерть Мотороли, побиття було заради розваги, їм потрібен був привід.

«СКІЛЬКИ Я ТАМ ЗНАХОДИВСЯ, ПРАКТИЧНО ЩОДНЯ ПРОСИВ ПРИПИНИТИ КАТУВАННЯ ДЛЯ МЕНЕ»

Вони щоразу знаходили нові приводи. «Палич» любив займатися сільськогосподарською діяльністю, він говорив, що все життя прожив у селі. І він там влаштував свиноферму з двох чи трьох свиней. Коли розродилася свиноматка, о першій годині ночі мене та ще одного полоненого — Ігоря, витягнули легко вдягнених, не давши зібратися, на холоднечу, і я приймав роди у свині до 3—4 години ранку. І коли поросята почали дохнути, нам принесли, поставили ящик з-під автоматів з сіном, і ми жили близько місяця з поросятами в цій камері. Було сказано Денису (з нами були ясинуватські

«підривники») так: «Если еще хоть одна свинья умрет, мы тебе переламаем ребра». Щодня якась свиня дохла, і його приходили бити.

Скільки я там знаходився, день через день просив припинити це все для мене. А мені говорили: «Пуля для вас — это сильно легко. Хотите, я вам кишки ножом выпущу? Потихоньку буду резать вас. А пуля — это слишком просто».

Вони якщо бачили, що людина має намір щось зробити собі, то просто закривали в камеру й не виводили. А знаходитися в замкнутому просторі це ще один різновид морального тиску.

Для деяких людей ув'язнення в камері — це рівносильно самогубству. Коли мене перевезли на СІЗО в липні чи серпні 2017 року, у маленькій кімнатці, яка була призначена для сидіння лише одного, засудженого пожиттєво, ми сиділи вдвох із Савіним (Василь Савін, звільнений з полону 29 грудня 2019 року. — *Авт.*). Тоді я думав — краще хай мене б'ють, але я бачитиму вулицю, свіже повітря.

Останнім часом на «Ізоляції» мене боялися виводити на роботи, але тим не менш виводили. Була велика вірогідність травматизму. За місяць до того, як мене звідти забрали, я болгаркою порізав руку. Я робив якусь роботу, бо мені було байдуже. Не було віри, що це колись закінчиться. Приїжджали різні так звані «високопоставлені» працівники «МГБ» і казали: «Ты отсюда никуда не поедешь. Тем более, никогда не поедешь на обмен в Украину». Тому я готувався до думки, що це все там закінчиться.

Там на вулиці був душ, в який нас водили митися і воєни, і навесні, і літом — це перед входом у кафе «Ізоляція» та території, трохи лівіше від статуй з дівчатами, і вертухаї одного разу, коли виводили нас, самі злякалися, бо в мене живіт під ребра впав. Я міг тиждень не їсти. На той час я вже думав — скільки протягну, стільки протягну. Морально був занепад.

Нас годували їжею, яка була прострочена по 2—3 роки. Там була червона риба в герметичних пакетах вже фіолетового кольору — і ми це їли, бо розуміли, що треба щось їсти. Вони нам давали гречану кашу по 200—300 грам, без солі, без масла, без нічого й пів сантиметровий шматок хлібу — це зранку й ввечері. Це вся пайка. Ще могли дати те, що в них пригоріло, або списані продукти — тушонка, яка була списана в РФ, і термін придатності вже рік як вийшов. Її їси, а вона така солена, бо все перебродило.

На 32-й колонії потім нам не дозволяли в передачах отримувати молочні продукти або яйця, бо не було умов довго зберігати, а я їм не раз говорив, що вони навіть не уявляють, чим нас годували на «Ізоляції». Як Савін жартував — тепер у нас шлунок цеглу з арматурою може перемолоти.

«КОЛИ ТИ НА ЇХНЮ ДУМКУ ПРОВИНИВСЯ — З КАМЕРИ ПЕРЕСТАВАЛИ ВИПУСКАТИ»

Вони знали, що я технічний спеціаліст, і під натиском змушували мене робити те, що їм потрібно — налаштовувати, ремонтувати. Аж до того доходило, що привозили чайники, кавомолки, пральні машинки, і я все це ремонтував. У них навіть жарт був, що вони на базі «Ізоляції» зроблять ремонт побутової техніки. Казали, що руки в мене ростуть з правильного місця, що мене не обмінюють, нікуди не віддадуть і триматимуть в якості робочої сили.

Ми там робили абсолютно все: прибирали територію, розвантажували БК, носили метал, бо вони займалися розпилкою цього заводу. Вони, щоб нічого не робити, примушували нас абсолютно до будь-якої роботи.

Коли ти на їхню думку провинився — не так подивився, не так сказав, чи вони запідозрили щось — з камери переставали випускати. А потім починали морально давити, мовляв: «ты — неблагодарная скотина, мы тебя кормим», хоча їжа там була нестерпна. Вони погрожували скинути пайку. Але максимум, що робили — це кидали до сепарів на

«уработку» (моральне пресування. На тюремному жаргоні є розуміння «пресхата», де морально і фізично «урабатывають». — *Авт.*) в іншу камеру, тому що крім нас, там ще сепарів тримали.

Ці «сепари», які з нами воювали, з тих чи інших причин потрапляли туди. Ставлення до них було як до нас. Іноді їм було не солодше, тому що ми — м'ясо, яким можна торгувати. Нас тому й намагалися не бити по обличчю, бо возили на зйомки та допити. Для того ж були потрібні й ті всі відеоролики, — щоб потім в інтернеті показувати, мовляв «злые укры напали на республику». Тому вони намагалися не допускати такого вигляду, як в Жені Чуднецова (колишній полонений «ДНР», звільнений з полону 27 грудня 2017 року. — *Авт.*), якого з синцями показували, щоб ні в кого не було підозр, що вони по-скотському до нас ставляться.

До них розуміння логіки застосовувати не можна. Коли до нас вертухай приходив і розповідав, що при СРСР жилося добре, але я теж застав СРСР. Або коли ти на суді розповідаєш, що на твоїх очах на вулиці з машин викидають жінок, чоловіків і під погрозою розстрілу, забирають машину, або коли САУ стає між двома садочками, між залізницею і школою — єдиний аргумент: «А ваши то же самое делают». Але я не був там, з іншого боку, в Україні — я бачив дії «ДНР». Ось і вся логіка.

«У ПОЛОНІ ДУЖЕ ВАЖЛИВО ЧУТИ, ЩО ПРО НАС ГОВОРЯТЬ В УКРАЇНІ»

Вони постійно говорили: «Почему такой ум и за Украину, нам бы пригодился. Наверное за деньги проданся, или идейный». Це було знущання і моральний тиск.

Постійно тиснули тим, що, мовляв, Україна забула й ви там не потрібні. І часом дійсно складалося таке враження, бо жодної інформації в нас не було. Навіть коли нас вже перевели в 32-гу колонію, після останнього обміну, 27 грудня 2017 року, було відчуття, що про нас забули.

У полоні дуже важливо чути, що про нас говорять в Україні. Ми розуміємо, що акції мало на що впливають, але хоча б говорити варто про те, в якому стані знаходиться хоча б обмін. Нам здавалося, що вже все, «сепари»-вертухаї приходили й казали, що про нас забули. Ми розуміли, що наступний обмін відбудеться тільки тоді, коли Путін приурочить його до чогось. Ми чекали — до Олімпіади, але наступної події не знали. Якщо знати, що про нас вдома говорять, нам там легше стає.

Поки ти там знаходишся, зв'язку ніякого не дають. З рідними вдалося побачитися після того, як мамі дозволили приїхати в «МГБ». Так було на початку, потім стало простіше, наскільки я знаю з чуток, потім в будівлі «МГБ» дозволяли бачитися з рідними, якщо будеш все розповідати. Це такий спосіб тиску.

Якщо потрапляв в «МГБ» на допит і дозволяли передати рідним листа, через адвоката, листа читали спочатку ССО на «Ізоляції», потім «МГБ», потім адвокат (в мене Шишкіна була), і потім його передавали. Щоб отримали відповідь, могло минути три місяці, і адекватної, актуальної інформації ти все одно не знаєш. Коли на початку 2017 року на залізничному вокзалі щось підірвали, чи то великий обстріл був — там і машини горіли, і скло повилітало, я відчував, що і вдома щось відбувається. І приблизно через місяць я дізнався, що мої живі, а зверху та знизу у квартирах все повилітало, горіло поряд.

«ЯКЩО В “МГБ” МИ ГОВОРИЛИ, ЩО НАС ЗМУШУЮТЬ ПРАЦЮВАТИ, НА “ІЗОЛЯЦІЇ” НАС БИЛИ ЗА ЦЕ»

У вересні 2016-го почалися нібито «судові дії» і «слідчі дії» по мені. Вони працюють за таким принципом: тебе тримають в «Ізоляції», знущаються над тобою, вибивають показання, доводять тебе до того, ніби ти особисто ці показання даєш, щоб ти був готовий до передачі в «МГБ». Цей період

найжорсткіший. На «Ізоляції» тебе утримують до самого «суду», щоб ти не поїхав на СІЗО й не змінив свої показання.

У «МГБ» нас возили на допити й запитували, чи ми там (на «Ізоляції») щось робимо. І якщо хтось із нас говорив, що, наприклад, ми там БК розвантажуюємо, сміття прибираємо, то на «Ізоляції» за це нас били.

«ЩОБ ВІДІГРАТИСЯ ЗА ПОПЕРЕДНІЙ ОБМІН, НАС ПОЧАЛИ ВОДИТИ В БАНЮ З “ТУБЕРКУЛЬОЗНИКАМИ”»

Коли нас вивезли з «Ізоляції», ми зовсім не розуміли, що відбувається. Нас вивели прибирати територію, а потім прибіг «Ежик» — один із вертухаїв сказав, що в нас на збори 10 хв. Ми не знали куди нас везуть. Нас привезли на ІТТ. Там здивовано питали, де ми були 1,5 роки, бо нас привезли туди вже засудженими через місяць після суду. Через 12 годин після ІТТ нас привезли на СІЗО, там та сама плутанина була. У СІЗО я пробув тільки місяць.

32-га колонія — це барак 6 на 10 метрів, двоповерховий. Коли нас стало чоловік 50, то й перший поверх заселили. Нас на 32-й колонії до робіт не залучали, бо боялися, що ми можемо щось вчудити. Нас ізолювали від всього контингенту, за металом. На відміну від звичайних злочинців, які протягом дня там як по Бродвею гуляють по всій території табору, ми ж були закриті. Слідкували, щоб до нас ніхто не зайшов, щоб ми до «локалки» не підходили, до воріт.

Хоча в баню нас водили разом. Коли був минулий обмін, він пройшов гладко й адміністрація на нас зла не тримала, але тим не менш, щоб якось відігратися, нас почали водити в баню з туберкульозниками. Звичайні «зеки» з ними не купалися. Вони жартували, мовляв: «что вы волнуетесь, не заболеее». Але тим не менш кримінальники говорили, що серед них є з відкритою формою туберкульозу.

У кінці 2019 року в «ДНР» ходила якась легенева зараза. За 1,5 місяці перед обміном у мене був жахливий кашель, ледь легені не викашлював. Коли їхав на обмін, думав, що в мене

можуть знайти якусь форму туберкульозу чи ще чогось. На щастя, не підтвердилось. Територіально ми там знаходилися під трубами заводу, дим, кіптява — давалося взнаки.

Роман Писанець під час обміну. Фото з російського телеканалу

«КОЛИ В «ДНР» ПОЧАЛАСЯ ПІДГОТОВКА ДО ОБМІНУ, НАС ПРИПИНИЛИ «ПРЕСУВАТИ»»

Я знав, що потрапив в списки на обмін ще минулого разу (у 2017 році. — *Авт.*), а потім з якихось причин, вже знаю, хто у цьому винен, 25 грудня 2017 року мене прибрали зі списків. Тоді, крім мене, зі списків прибрали Максима Терорентера, Ігоря Куліша й Тетяну Гончарову. Тоді говорили, нібито Україна не хоче віддавати «беркутівців», тому нас прибрали, бо ми були вагомим.

У 2019 році надії на обмін не було. Але 25 чи 26 грудня нас висмикнули в штаб на 32-ій колонії, ми тоді побачили папірець на столі, в якому були прізвища. Навіть трохи видихнули. Але то все могло бути вилами по воді писаним. Зесеушники казали, що вони бачили такі списки всі обміни підряд, їм і на СІЗО приносили, розписуватися.

Я ні ОБСЄ, ні Червоний хрест, ні Тоні Фріша (координатор Спеціальної моніторингової місії. — *Авт.*) до обміну не бачив. Вперше хоч щось від Червоного хреста ми побачили 28 грудня, коли нам перед самим обміном привезли куртки. До того ж привезли лише нам, а там залишалося ще 20 чоловік. Їм чомусь не привезли.

Коли в «ДНР» почалася підготовка до обміну, нас припинили «пресувати». Вони зайняли таку позицію — хто поїде, вважайте, що вам пощастило.

**«ТА ІНФОРМАЦІЯ, ЯКУ Я ЗДОБУВАВ, НАСКІЛЬКИ ЗНАЮ,
ВРЯТУВАЛА КОМУСЬ ЖИТТЯ»**

Я жодного разу не шкодував, що на початку війни погодився робити свою роботу. Заявляв про це скрізь і там. І в 32-й колонії, коли вони запитували, якби можна було все повернути, чи змінив би я... Я казав «ні». Зрозуміло, що багато всього втрачено й не повернути, але цей пройдений досвід, все це зробило мене жорсткішим, зникла віра в людей, як неприємно це казати. Я розумію, що люди не кращі, ніж є. Але моя дружина говорить, що я дуже сильно змінився в кращий бік.

Зараз NASA програми підготовки польотів на Марс ведуть, то для них два роки в одному колективі провести — жахливо, а я пробув майже чотири роки, до того ж там, де морально й фізично «урабатывають», і постійний страх за рідних. Бо ти не знаєш — кожне твоє слово, кожна дія може вплинути.

Для мене найголовніше, що та інформація, яку я здобував, наскільки знаю, врятувала комусь життя. Все інше — це вже другорядне. Серед полонених у нас був вислів: «Найщиріші патріоти — це донецькі, бо у вільній Україні говорити про патріотизм значно простіше, ніж коли ти знаходишся під дулами автоматів».

**«ЩОБ ВІДНОВИТИ НОМЕР МОБІЛЬНОГО, ДОВГО ПОЯСНЮВАВ,
ЩО НЕ ПАМ'ЯТАЮ ОСТАННІ ЧОТИРИ НОМЕРИ, БО БУВ У ПОЛОНІ»**

Навіть 29 грудня, коли дівчата дали телефон і я подзвонив додому, мати до останнього не вірила. Хоча ситуація могла в будь-який момент змінитися. Нас, як скотину, до останнього моменту тримали в тих автозаках. Були чутки, що могло все зірватися. Те, що я на свободі, зрозумів на українському блокпосту.

Після звільнення нас повезли у Феофанію, там зробили діагностику. Я знаю, що мені «посадили» серце й пошкодили

хребет. Але лікуватися ми маємо самі. Мені жодної таблетки не дали. Стоматолог зуби не лікував, сказав, що надають допомогу тим, хто в критичному стані. У такому стані в нас чомусь були люди, які пробули в полоні один рік — півтора. А в «Лісовій поляні» мені почали давати ліки від тиску.

Насправді очікував побачити іншу картину по поверненню — підтримку, а все, що ми чуємо й бачимо на нашій дії — це: «ми ж вас туди не відправляли». У найперший день у Києві я вийшов на вулицю і звернувся до центру зв'язку, щоб відновити стартовий пакет, оператору довго пояснював, що останні чотири роки був в полоні й не можу сказати останні номери, на які дзвонив. А він мені сказав, що я несенітницю — який обмін, який полон. Виникає відчуття, що все, що я робив, було потрібно лише мені.

Період адаптації, акліматизації після полону проходить тяжкувато, він ще не завершився. За професією я айтїшник і за майже чотири роки, які провів у полоні, багато чого змінилося, знайти себе в нових реаліях тяжко. Технології стрибнули вперед і Маріуполь не потребує таких спеціалістів. Наразі мені знайшли тимчасове місце, можливо, воно стане постійною роботою — у компанії ІТ академії ШАГ викладаю. Я це більше сприймаю як адаптацію, бо зараз доводиться і мову підтягувати, і мозок змушувати працювати, бо працюю викладачем.

Всі кажуть, що з моїм розумом потрібно працювати дистанційно, але для мене це наразі дико. Не сприймаю цей варіант.

Знайомі, які були звільнені минулого обміну, говорять, що варто готуватися до як мінімум піврічної адаптації, щоб звикнути до всього. Бо ще є фізичні проблеми — провали в пам'яті. А в моїй роботі багато термінів і понять, трапляється таке, що мозок просто закривається.

Психологи говорили, що з цим нам доведеться довго миритися і боротися.

СТАНІСЛАВ ПЕЧОНКІН

цивільний, мешканець м. Горлівка
1985 р. н.

Станіслав Печонкін до війни жив у місті Горлівка Донецької області. Мав роботу, пов'язану з соціальними мережами. Активно стежив за подіями в суспільно-політичному житті України. Коли почалася Революція гідності, активно доводив друзям у соцмережах правдиву інформацію, адже події на Майдані в основному сприймалися негативно. Їздив на мітинги до Донецька.

Коли Горлівку окупували, через певний час Станіслав виїхав до вільного Бахмута, а додому приїжджав, щоб подглядати за квартирою. Він завжди фотографував місцевість і викладав знімки в соцмережі.

Його затримали в Горлівці за фотографію, на яку потрапив автомобіль начальника міського відділу так званого «міністерства безпеки ДНР». Через активну проукраїнську позицію Станіслава звинуватили в «шпигунстві» та співпраці зі спецслужбами України й засудили до 10 років ув'язнення в колонії суворого режиму.

Станіслав Печонкін провів у полоні 2 роки та 11 місяців.

«У КИЄВІ БУЛА ПЕРЕМОГА МАЙДАНУ, А В ГОРЛІВЦІ ЗАПИСУВАЛИСЯ В “САМООБОРОНУ”, ЩОБ ЗАХИСТИТИСЯ ВІД “БАНДЕРІВЦІВ”»

Під час Революції Гідності в Донецьку була невелика, але збита компанія з представників різних політичних партій, громадських організацій, преси, які підтримували Революцію. Люди там збиралися по суботах і неділях та вечорами в робочі дні. У Горлівці так не було, один раз лише збиралися. І один раз я був у Києві на Майдані.

Також збирався туди їхати, коли почалися активні зіткнення з 18 по 20 лютого. Але не встиг. Коли Янукович втік, 22 лютого — була ейфорія, відчуття перемоги. Та потім ейфорія почала проходити, бо на Донбасі почалися вже зовсім

інші події. Я пам'ятаю добре 23 лютого, через день після того, як Янукович втік.

Того дня в Києві «переможці» активно ділили посади, а в Донецьку був мітинг-реквієм по пам'яті загиблим на Майдані. Там було сотні дві людей і значно більше тих, хто був з георгіївськими стрічками, які намагалися напасти, кричали образи. Але це все тоді сприймалося як останні конвульсії поваленої влади.

Поки в Донецьку відбувалися такі події, у Горлівці тим часом, за підтримки Олега Губанова, який був депутатом міської ради та «сірим кардиналом» міста Горлівка, а також мав великий вплив на мера міста Євгена Клепа, почався запис у так звану «самооборону Горлівки». На центральній площі міста, куди прийшло доволі багато чоловіків із георгіївськими стрічками, у них збирали паспортні дані й записували в «самооборону», яка повинна була обороняти місто від гіпотетично приїжджих людей з Майдану, від «бандерівців». Тоді я цьому не надав особливого значення.

Після цього минув тиждень, почалися події в Криму, там захопили парламент, вся увага була прикута до нього. А в деяких проросійських групах у фейсбуці з'явилося оголошення, що 1 березня в кожному місті так званого «Юго-Востока» пройде мітинг на підтримку федералізації, проти «незаконної» київської влади. А оскільки я знав, що місцеве

Станіслав Печонкін і Володимир Воскобойник після звільнення з полону

населення зовсім не здатне на самоорганізацію, тому виглядало це смішно.

Безлер задовго до війни був відомим у місті, потім на певний час зник, а тоді з'явився в російській військовій формі

Але не смішно мені стало 1 березня. Тоді у великих східних і південних містах: Харків, Дніпропетровськ (зараз Дніпро), Одеса, Донецьк, Луганськ, та ж сама Горлівка, зібралися величезні за чисельністю мітинги. До того ж із російськими прапорами, і люди кричали: «Россия!» і вимагали, щоб президент Росії Путін ввів війська.

Якраз цього дня російський парламент дозволив Путіну вводити війська в Україну й це стало виглядати дійсно страшно. Ця вся ситуація лише загострювалася. Місцева влада, як мінімум, самоусунулася від вирішення цих проблем, як максимум — симпатизувала цим діям. У Горлівці влада, власне, симпатизувала цим подіям.

Для того, щоб не виникало ілюзій, звідки в регіоні, який не здатен до самоорганізації, раптом знайшлося стільки мітингувальників, багатьох людей підвозили з Росії автобусами, навіть не приховуючи номерних знаків — з Воронежської й Ростовської областей.

Окрім цього зрозуміло було, що це не місцеві люди, за не нашою вимовою. Вони приїжджали й зовсім не знали місцевості, у деяких на годинниках був російський час. Дуже багато росіян було.

У березні ситуація розвивалася, у квітні вони вже захопили облдержадміністрації. 12 квітня в Слов'янськ зайшла диверсійна група Гірка. 14 квітня це все дійшло й до Горлівки. Щоправда, беззбройні люди захопили будівлю управління внутрішніх справ. Тоді керівник управління Андрій Крищенко, який захищав будівлю, скинув російський прапор та найманця з даху управління.

Тоді ж з'явився Ігор Безлер — уродженець Росії. У 2002 році він звільнився в запас і приїхав у Горлівку, отримав українське громадянство. Тут він мав свій невеличкий біз-

нес — похоронне бюро. Олег Губанов, за підтримки якого організувалася «самооборона» міста, був кумом Безлера, тоді Безлер отримав доступ до комунального господарства. Його призначили директором підприємства, яке займалося міськими кладовищами. Щоправда, його швидко звідти вигнали, тому що він почав торгувати огорожами. Тобто різали огорожі з могил і продавали їх. Таким чином Безлер став відомим.

Також Безлер був начальником охорони в уродженця Горлівки Артура Герасимова, який балотувався на парламентських виборах від нашого міста у 2012 році. Зараз Герасимов демонструє з себе великого патріота і є членом партії «Європейська солідарність».

Безлер задовго до війни був відомим у місті, потім на певний час зник, а коли захопили УВС 14 квітня, він з'явився і його зняли на відео, як він у російській військовій формі вишикував співробітників ППС і вимагав від них віддати честь. Вони у нього запитали: «А ви хто?». «А я, — каже — подполковник». Вони запитують: «Підполковник чого?». Говорить: «Подполковник российской армии».

Через декілька днів після цього, 17 квітня, викрали депутата міської ради Володимира Рибака, який також був захисником УВС. Він сам — колишній співробітник міліції та карного розшуку. Через декілька днів його знайшли в річці з розпоротим животом і слідами тортур. Потім був його похорон, і він вилився в останній проукраїнський мітинг в Горлівці.

«Я НЕ ВИЇДЖАВ З ГОРЛІВКИ, БО СПОДІВАВСЯ, ЩО ЇЇ ЗВІЛЬНИТЬ УКРАЇНЬСКА АРМІЯ»

Згодом у Донецьку був проукраїнський мітинг, який розігнали сепаратисти. Там було багато побитих людей. Після цього проукраїнський рух пішов у підпілля. Я брав участь у тих подіях і мітингах, окрім того, на якому вбили Дмитра Чернявського (13 квітня 2014 року). Також я був на деяких небагатьох акціях в Горлівці, на похоронах Рибака, з яким поверхнево був знайомий. І востаннє на акції у Донецьку був 28 квітня.

Дехто вже почав виїжджати на підконтрольну Україні територію. Я залишався і нікуди не збирався — слідкував за ситуацією, публікував в інтернеті те, що знав.

Події тим часом наростали, влітку почалася активна фаза антитерористичної операції, наша армія звільнила багато міст. Я за цим спостерігав, а також за тим, що бойовики роблять у Горлівці. І всю інформацію, яку знав, публікував в інтернеті. Наприклад, яку будівлю вони захопили, де розмістилися, яка в них є техніка, яке озброєння.

Звісно, мені було страшно, на підвал не хотілося, але виїжджати зі свого рідного міста я не збирався. До того ж я думав, що скоро прийде наша армія і бойовики підуть. Я намагався наблизити цей момент як міг.

Допомагав навіть в інтернеті. На мене виходили, я списувався з різними представниками армійських підрозділів, ділився з ними інформацією, яку знав, і тією, яку вони просили мене дізнатися.

Насправді в Горлівці я був не один такий, нас було достатньо багато, і ми всі сподівалися, що скоро все закінчиться. Але, на жаль, цього швидко не сталося. Хоча армія вже практично підійшла до Горлівки, практично була готова взяти місто, але не надійшов наказ. Вище керівництво відмовилося брати на себе відповідальність, гадали, що буде багато жертв.

Можливо, хотіли дещо пізніше, але пізніше зайшли регулярні російські війська. Потім був підписаний перший «Мінськ» і думка про звільнення Горлівки відпала сама по собі. Але я все одно не виїжджав, бо сподівався, що якось вдасться по тим самим «мінським угодам» залагодити якісь маневри й звільнити місто. Але і це не вийшло.

**«ДУЖЕ ЧАСТО БОЙОВИКИ ОБСТРІЛЮВАЛИ МІСТО САМІ,
ОДНОГО РАЗУ ЗАГИНУЛА МАТИ З МАЛОЮ ДИТИНОЮ НА РУКАХ»**

Влітку 2014-го і взимку 2015-го були активні бої й обстріли Горлівки. Багато з цих обстрілів викликали бойовики — заїжджали в мирний квартал, звідти стріляли, а потім туди

іноді приходила «ответка». Крім того, бойовики займалися самообстрілами міста. Коли активізувалися військові дії, бойовики зображали, ніби місто обстрілюють «криваві бандерівці». Тобто з мінометів, а іноді з ракетних систем залпового вогню стріляли самі.

27 липня 2014 року вперше був обстріляний центр міста з «Градів», тоді загинула молода мати з маленькою донькою. Їхня фотографія облетіла весь світ. Але цей обстріл здійснили бойовики. «Град», з якого стріляли, стояв на одному з териконів, де були бойовики, а після обстрілу вони швидко приїхали на місце обстрілу й зібрали осколки, щоб не було видно, хто виробник снарядів і звідки вони летіли. Тоді швидко з'явилася знімальна група першого каналу РФ, а також певний блогер, який, власне, і сфотографував загиблу дівчину. Цей блогер (Олег Желябин-Нежинский) виявився з блоку Віктора Медведчука.

Такі речі траплялися періодично. Наприклад, у 2015-му бойовики з мінометів навмисно обстріляли центр міста, бо приїхав кореспондент «Комсомольской правды» Дмитро Стешин, щоб показати «как бандеровцы обстреливают мирный Донбасс». Я це все бачив і намагався спостерігати, фіксувати звідки стріляють, чим стріляють, і по можливості ділився з потрібними людьми.

«ЗАМІСТЬ ТОГО ЩОБ “ПРОГУЛЯТИСЯ” В “МГБ” НА ГОДИНКУ, Я ВІДПРАВИВСЯ ТУДИ НА ТРИ РОКИ»

А коли активні бойові дії припинилися. Був підписаний другий «Мінськ», тоді я зрозумів, що швидкого звільнення міста не буде й потрібно вибиратися на підконтрольну Україні територію. До того ж роботи в Горлівці зовсім не було. А майбутній чоловік моєї сестри, який працював у Бахмуті, запропонував мені роботу. Так я виїхав в інше місто, але час від часу на вихідні все одно приїжджав до рідного міста. Через деякий час на підконтрольну Україні територію

виїхала і моя сестра, а на мені залишилася квартира. Тому я приїжджав, слідкував, щоб з квартирою все було нормально. Платив комунальні платежі, щоб її у жодному разі окупанти не відібрали. Бо те житло, за якими ніхто не слідкував, окупанти забирали. Бувало так, що навіть без так званої «влади» й дозволів, бойовики самі заселялися.

Насправді з Горлівки виїхало багато людей, вони сумували за рідним містом, і згодом в мене випрацювалася певна традиція — щоразу, коли я на вихідні приїжджав додому, фотографував як виглядає Горлівка. Фотографії різних частин міста публікував у твіттері під псевдонімом. Таким чином люди дивилися, у що перетворилася Горлівка в окупації. Хтось ностальгував, хтось обурювався тому, у що окупанти перетворили місто.

Раніше ніколи жодних проблем з цим у мене не виникало. Але все змінилося в січні 2017 року. Раптово виникли проблеми. Того дня була гарна погода, випав сніг, і я вирішив пофотографувати центральну вулицю міста, на якій живу. Сфотографував на узбіччі новорічну ялинку, і в об'єktiv моєї камери на планшеті потрапив автомобіль одного з діячів окупаційної адміністрації — начальника міського відділу так званого «МГБ». Звати його Олексій Алчін — колишній співробітник СБУ. Він помітив, що я фотографую, і подумав, що явно й цілеспрямовано його машину. Оскільки рівень параної в окупантів, особливо в співробітників «МГБ», високий, за мною встановили спостереження. Воно було короткотривалим, але я навіть бачив, як за мною їздить якась машина. Хоча тоді не надав цьому значення, бо подумав, мовляв, хто я такий, щоб за мною стежили.

Але прямо посеред вулиці до мене підійшов саме Алчін, показав своє посвідчення і сказав пройти за ним. Я і пройшов, думав, що мене лише посварять за фотографії, які зробив у військовий час. Але вийшло все не так швидко.

Вони залізли в мої соціальні мережі, вияснили хто я такий, мою громадянську позицію. А потім розкрили деякі

залишки переписок із певними особами, для яких я збирав цю інформацію. Ну і в загальному, замість того щоб «прогулятися» в «МГБ» на годинку, я відправився туди на три роки. Хоча за випискою «суду» були всі 10. Ось таким чином відбулося моє затримання.

**«ДОПИТ ВІВСЯ ДУЖЕ НЕПРОФЕСІЙНО, І Я СМІЯВСЯ З ЦЬОГО.
АЛЕ ПОТІМ СТАВАЛО НЕ СМІШНО»**

Коли вони розкрили мої переписки, до мене підійшов один із працівників «МГБ» і сказав, що в мене великі проблеми. Я спочатку казав, що нічого не знаю, що я звичайна людина, мовляв, «що ви до мене вчепилися».

Арештували мене близько 10—11 години ранку, і такі розмови тривали до вечора. А ввечері мені на голову надягнули поліетиленовий пакет і підняли на другий поверх цієї двоповерхової будівлі — це колишній міський відділ СБУ, у якому зараз розташоване «МГБ». Там відбувся перший допит, на якому мені почали пред'являти звинувачення в шпигунстві і в розпалюванні ворожнечі. Хоча ще не офіційно.

На їхню думку, мої публікації в соцмережах, у яких я негативно ставився до окупації, — це цілком розпалювання ворожнечі — підтримка України, критика Путіна і так далі. Для них розуміння «розпалювання ворожнечі» — найбільший жах.

Допит вівся дуже непрофесійно, і я більше сміявся з цього про себе. Але далі починало ставати не смішно.

Наступного дня був обшук в моїй квартирі, в яку мене привезли. Коли влізли в мій комп'ютер, знайшли купу різних цікавих фотографій. То техніка військова була сфотографована, то якісь бойовики, то машини біля прокуратури. До того ж деякі фотографії були не моїми, а сестри. Вона, коли приїжджала, робила репортаж для своїх друзів з окупованої Горлівки. Після того, як вони на це все подивилися, вперше звалили мене на підлогу й просто у моїй же кімнаті відгамселили мене.

Потім повернули назад в «МГБ», там 10 днів я просидів в маленькій кімнатці без вікон. У ній стояли два стільці й лежав матрац, на якому треба було спати. Там не було жодних умов — ні туалету, ні рукомийника, нічого. Мене часто забували погодувати, іноді раз на день приносили миску каші, забували вивести в туалет і так далі.

«ПІСЛЯ СЛІВ: “СТАВЬ ЧАЙНИК”, Я ДУМАВ, ВОНИ ПИТИМУТЬ ЧАЙ. АЛЕ ОКРІП ВИЛИЛИ МЕНІ НА ГОЛОВУ»

Одного дня до мене приїхали двоє людей з Донецька — так звані оперуповноважені відділу «МГБ» по боротьбі з тероризмом. Одного з них звать Віталій Колесников, іншого — Дмитро, прізвища не знаю. Самі вони до війни — колишні оперуповноважені з Волновахи, які перейшли на бік бойовиків, воювали під Дебальцевим і потрапили в «МГБ». Вони вже серйозно зі мною поговорили. Я намагався сказати, що ніякий не шпигун, ні з ким не співпрацював, а вони намагалися довести, що я співпрацював з СБУ. Хоча зі службою СБУ я дійсно не співпрацював. Вони мені не вірили. Ми намагалися вести з ними політичні дискусії, але в мене це не вийшло.

Все закінчилося тим, що один із них, той який Дмитро, сказав Віталію: «Ставь чайник». Я подумав, що вони відведуть мене в камеру назад, а самі питимуть чай. Але вийшло трохи не так, і вміст киплячого чайника вилили мені на голову. Після чого вони сказали: «Думай», і відправили мене в камеру.

За моїми мізерними знаннями в медицині я діагностував у себе опіки другого ступеня з пухирями. Але про жодну медичну допомогу і мови не було.

Через декілька днів мене привезли в Донецьк до їхнього офісу на бульварі Шевченка, 26. Раніше там був якийсь науково-дослідний інститут, який «віджали» бойовики. Всі мої пересування відбувалися з вдягненим на голову поліетиленовим пакетом, тому я не знаю, куди мене везли, вже потім дізнався, що це бульвар Шевченка, 26.

Мене підняли на один з верхніх поверхів. Завели до кабінету. Там було чоловік десять, які навперербій ставили мені різні питання по усім моментам моєї біографії: де народився, де навчався, чим займався. З'ясовували мою участь в Майдані і в проукраїнських акціях, намагалися питати, хто організовував ці проукраїнські акції...

Я пам'ятаю, що декілька людей розмовляли зі мною таким говором, який мене збентежив. Потім зрозумів, що говор був не наш, російський з твердою буквою «г». Окрім того, вони дуже добре розбиралися в політичній ситуації Росії, що для наших людей не характерно.

У моїй біографії був момент, коли я активно спілкувався з російськими опозиціонерами часів протестів на Болотній площі в Москві. Ці хлопці, які мене допитували, вважали це моїм великим проступком. Вони прочитали мені лекцію на тему, що вся російська опозиція — це найняті з заходу, які хочуть зруйнувати російську духовність. Після чого мене жорстоко побили просто в цьому кабінеті.

«Я ВІДРАЗУ ЗРОЗУМІВ, ЩО СТАЛОСЯ, — ДО МЕНЕ БУВ ПІДКЛЮЧЕНИЙ ЕЛЕКТРИЧНИЙ СТРУМ»

Потім вони записали на якийсь папір мої свідчення, дали мені підписати, наділи на мене наручники, посадили в машину й кудись відвезли. Я подумав — в слідчий ізолятор. Але як виявилось, не туди. Коли мене привезли, було близько 10 години вечора. Там мене прийняли, обшукали. По ставленню я зрозумів, що потрапив в місце з дуже жорсткими порядками. Мені відразу пояснили, що поводити себе потрібно саме так, як вони вимагають, не треба здійснювати зайвих рухів і задавати зайвих запитань.

Мене помістили в якусь маленьку-премаленьку камеру, обкладену кахлем. Раніше це була душова кабінка, як я зрозумів, в якій лежав якийсь матрац, були подвійні двері, одні залізні, інші — решітчасті. Стояло дві п'ятилітрові пляшки. Одна була з водою, при тому вода була не першої свіжості,

інша — для справляння природних потреб. Висіла відеокамера, яка фіксувала мої рухи. І попередили — щойно двері відчинятимуться, мені потрібно буде надягати на голову пакет, ставати спиною до дверей, закладати руки за спину.

Там я просидів два дні, мене ніхто не чіпав. За ці два дні приносили двічі в день пів миски каші та шматочок хліба. За тими звукам, які долинали до мене, я зрозумів, що тут є ще люди, що вони, мабуть, знаходяться в тій самій ситуації, що і я. За звуками я визначив що там ведуться якісь будівельні роботи...

Через два дні мене вивезли назад в «МГБ», там мене відвели в приміщення на першому поверсі до поліграфолога. Тобто до детектора брехні. Близько чотирьох годин я проходив цей поліграф. Перед цим мені сказали: «Если ты пройдешь полиграф и не соврешь, мы тебя отпустим. Если не пройдешь — пеняй на себя».

Мені задавали різні запитання: чи співпрацював з СБУ, які мені ставили завдання... Хоча насправді з СБУ я не співпрацював і завдань вони мені не ставили. Відповідав я, звичайно, правду, однотипні запитання повторювалися незліченну кількість разів, на які я повинен був відповідати «так», «ні».

По завершенню цього тесту поліграфолог вийшов. До речі, як я потім дізнався, — він росіянин, не місцевий. Натомість зайшло кілька чоловік і сказали: «Ты нам соврал. Теперь пеняй на себя». Вивели мене, наділи пакет на голову і повели кудись на першому ж поверсі, не дуже далеко. Завели в якесь приміщення, посадили на стілець, примотали до стільця скотчем, взяли мою праву руку й почали щось примотували. Тоді не знав, що станеться.

Зрозумів, коли був пропущений перший розряд струму. Є такий армійський телефонний апарат ТА-57, «тапик», який застосовується у військових діях для зв'язку. Його використовують для генерації електричного струму при проведенні дізнань. Це ні з чим не зрівняні відчуття — коли одна велика судома пронизує все тіло. І коли він під'єднаний до пальця однієї руки — це найбільш щадний спосіб.

Такі сеанси були двічі. Після чого я став значно поступливішим. Визнав свою проукраїнську позицію, визнав свої записи й визнав, що збирав певну інформацію та публікував її в інтернеті, передавав певним людям. Після чого мені дали підписати папірець, на якому було написано, що мене за постановою «ради міністрів ДНР про протидію тероризму» затримують на 30 днів. Мене відвезли назад туди ж, звідки привезли на допит. Але вже відправили не в маленьку камеру, а в більшу. Там було кілька людей.

Начальник цього закладу наказав тим, хто знаходився в камері, отримати від мене вичерпні зізнання. Мене поставили до стіни в так званій позі «Ласточка», — це коли розтягують, — ноги ширше, ніж ширина плечей і руки підняті. Ось так потрібно стояти, і ті, хто знаходяться в камері, контролюють, щоб ти стояв саме в такій позі. Не дають ні їжі, ні води, ні відлучитися в туалет, ні сісти, ні лягти, і періодично б'ють. Били кулаками, ногами, били палицею дерев'яною.

«ЗІ МНОЮ В КАМЕРІ СИДИЛИ ЛЮДИ, ЯКІ ТАКОЖ МЕНЕ БИЛИ»

Періодично в камеру заходив начальник цього відділення, він бив і били деякі співкамерники, як я підозрюю. Хоча був у пакеті, тому не можу сказати точно. А деякі сусіди по камері мене вмовляли зізнатися, казали: «У тебе нет шансів, а так может тебя отпустят. А если ты не признаешься до вечера, то приедет спецназ и нас всех жестко поломает».

Мої сусіди по камері брали участь у відновленні житлового фонду. Вони чи обікрали, чи із закупівлями щось не те було, чи навпаки в них бізнес хотіли віджати «емдебешники». Їх звинуватили в економічних злочинах і заарештували. Там була людина на прізвище Бражніков, підозрюю, що він мене і бив. Він активний учасник «русской весни», друг Анатолія Шарія, друг письменника-фантаста сепаратиста Федора Березіна, активний помічник Гірка у 2013 році...

Крім того, зі мною в камері перебували кілька людей, які були арештовані за проукраїнську позицію. Вони мене,

звичайно, не чіпали, вмовляли, говорили, що в мене насправді немає шансів, і просили не підставляти, якщо приїде спецназ і «поламає» всіх.

Контингент на «Ізоляції» насправді різний, не лише проукраїнські активісти, а й багато місцевих, у тому числі й бойовиків та росіян, які в чомусь провинилися.

Через ці вмовляння я вирішив визнати те, чого не було, тобто свою співпрацю з СБУ і вигадав завдання, які нібито вони мені давали. Тоді начальник цього закладу вручив мені папір, ручку, я це відтворив у письмовому вигляді. Після чого мене нагодували й процес дізнання тимчасово закінчився.

Мені дозволили зняти пакет, я побачив своїх співкамерників, дізнався, що цей заклад знаходиться на території колишнього Донецького заводу ізоляційних матеріалів, яке потім було перетворено в артцентр «Ізоляція». Поки я знаходився в цій камері, кілька разів у наступні дні до мене приїжджали оперативники Віталій і Дмитро, допитували мене, ми з ними «шліфували» прийнятну версію показань, робили таку, яка їх влаштує.

Мені говорили, що якщо я не співпрацюватиму з ними, мені буде тільки гірше. Я був упевнений, що гірше може бути не тільки мені, але й моїм сусідам по камері, оскільки там абсолютно колективна відповідальність, кругова порука. Тому я йшов на усі їхні умови.

«МИ ПЕРЕБУВАЛИ В ОБСТАНОВЦІ ПОСТІЙНОГО МОРАЛЬНОГО ТА ФІЗИЧНОГО ТЕРОРУ»

Періодично проходили слідчі дії, якісь допити, ще один сеанс поліграфа. Потім був так званий «слідчий експеримент», в якому мене проводили в Горлівку, і я там брав участь в деяких діях, які знімалися на відеокамеру. Розповідав який я страшний-престрашний шпигун, відповідно до тієї версії, яку ми з операми відшліфували, потім яку я вже слідчому доповідав. Він це записував як мої свідчення.

Перебував я на території цієї самої «Ізоляції», мене періодично переміщали по камерах, і з ранку до ночі я працював. Так робили в основному всі затримані, заручники й полонені.

Наприклад, ми прибирали плац або стежили за господарством. Там було величезне господарство: свині, кури, качки, навіть нутрії тримали. Потрібно було їх годувати, прибирати за ними, доглядати.

Крім того, робили собі нові камери, розбирали залишки заводу, різали на метал. А ще — розбирали й заново будували деякі будівлі. Звичайно, обслуговували військову техніку, вантажили боекомплект. Могли розбудити в будь-який час доби й залучити до роботи.

Робота була дуже важкою, під наглядом автоматника — крок вліво, крок вправо — не розстріл, звичайно, але били добряче. Обстановка постійного морального та й фізичного терору.

Насправді всі тортури, які застосовуються при дізнанні — це явище глибоко тимчасове. Вони домоглися потрібних зізнань і відстали. А ось страшне те, що робило керівництво «Ізоляції» окрім тортур — вони просто знущають над тими кого утримують.

Їхне садистське нутро особливо прокидалося під впливом алкоголю, вони були дуже великі любителі випити. Психіка в них була абсолютно зіпсована бойовими діями, в яких вони також брали участь. Насправді на території цієї частини розташована військова частина так званих Сил Спеціальних Операцій (ССО) при «МГБ». Це такий аналог української «Альфи». Свою агресію, яка в них накопичувалася, вони відшкодовували на нас.

«ІНОДІ ВОНИ У СВОЇХ ЗНУЩАННЯХ “ПЕРЕБОРЩУВАЛИ”, І З’ЯВЛЯЛИСЯ ТРУПИ»

Була, наприклад, у них розвага, коли приїжджав спецназ, забігав в якусь камеру й усіх там бив до переломів, розбивали голови, ламали ребра. Ось цих спецназівців називали

«спортсмены» або «спортки». А це все називалося «спортки приедут».

Іноді вони у своїх знущаннях «переборщували». Особливо коли були п'яні, вони себе не контролювали, іноді могли когось забити до смерті. І списували це на те, що тромб відірвався чи передозування наркотиків вигадували. Тобто іноді в них траплялися прикрі непорозуміння у вигляді трупів.

Іноді вони проводили навчання. Легенда була така: частину захоплюють «укропи», полонених опускали в підвал, ставили на коліна й давали команду «розстріляти полонених». Конвоїри пересмикували затвори... Відчуття важко описати.

Певним піком того, що там відбувалося, став День народження керівника «Ізоляції», якого звать Денис Кулик, ми його називали «Палич», який зотягнувся на два тижні мінімум, а то й більше. Одного разу мене та тих, хто знаходився зі мною в камері (на момент мого приїзду на «Ізоляцію» нас було 13 чоловік, а коли в «Палича» був День народження — чоловік 50) вивели нас на літній майданчик і змусили співати «Вставай, страна огромная» і ще якісь російські пісні на кшталт цієї. Потім поставили нас на коліна й знову віддали наказ розстріляти. Але якимось дивом вони відволіклися, і конвоїр, який був тверезим, нас вивів, інакше розстрілу не уникли б.

Коли я потрапив на «Ізоляцію», відчував шок і дикий, тваринячий страх. Навіть не якогось конкретного побиття або конкретного знущання, взагалі — просто постійний страх. Та поступово я до цього звик і за 10 місяців, які я там провів, навіть коли вивели на цей розстріл, я думав: «Давайте вже розстрілюйте чи ведіть назад в камеру». Вже настільки стало байдуже.

Спочатку мене дуже вражали страждання тих, хто поруч зі мною. Власне, на мене так і вплинули, коли сказали,

що приїдуть так звані «спортсмени-спецназівці», тоді я дав згоду, й тоді обмовив себе.

Потім до страждань я звик, і вже мені було байдуже на те, що відбувалося біля мене, тільки іноді була думка: «хоч би до мене не дісталися», «ну дісталися, так дісталися, що ж поробиш, переживемо, а не переживемо, так не переживемо».

За час свого перебування в «Ізоляції» людина втрачає людяність, там спеціально такі умови створюються, щоб людина стала абсолютно черствою. Щоб єдине, про що піклувався — тільки про свою шкуру, і робив те, що вони від тебе вимагають.

«КЕРІВНИК “ІЗОЛЯЦІЇ” БУВ СХИБЛЕНИЙ НА ІСТОРІЯХ ГОМОСЕСУАЛЬНОГО ХАРАКТЕРУ»

Вони заходили в камери, били, виводили, знущалися морально різними способами. Взагалі складно все це описати. Наприклад, коли було дуже холодно, вони казали: «Ты грязный», виводили на вулицю, роздягали до гола й поливали холодною водою з насоса для миття автомашин.

«Палич» був схиблений на історіях гомосексуального характеру. Він намагався по-різному деяких людей перетворити в того, кого в тюрмах називають «петухи». Це найнижча каста ув'язнених. Вони окремо спали, окремо їли, виконували найбруднішу роботу. Вимивали кров після тортур...

Були й випадки згвалтувань, коли, наприклад, один затриманий вимагав зателефонувати родичам, його згвалтували пляшкою з-під якогось алкогольного напою.

Знаходилися там і жінки, у тому числі, захоплені за проукраїнську позицію. Вони готували їсти й прибирали, теж день і ніч на роботі. Над ними теж знущалися, і теж били, незважаючи на те, що вони жінки. А якщо ця жінка у віці до 40 років, то тоді доводилося туго, тому що схилилися до інтимних стосунків, якщо вони не схилилися, то брали силою.

«МОЇ БЛИЗЬКІ ДІЗНАЛИСЯ, ДЕ Я, ЧЕРЕЗ ДВА МІСЯЦІ»

Єдина надія, яка в мене була, — що рано чи пізно буде обмін. Я знав, що часто затримували проукраїнських активістів, а потім їх обмінюють.

Мої рідні перебували на підконтрольній Україні території, тому дізналися, де я, не відразу. Моя сестра помітила через певний час, що я перестав виходити на зв'язок, і попросила своїх знайомих, які залишилися в місті, дізнатися, де я. Удома вони мене не застали, а потім хтось із сусідів зізнався, що мене заарештували, вони бачили, як мене на обшук привозили. Оббігали там поліцію, «МГБ». Там сказали, що такого немає, вони нікого не затримували.

Зрештою про мене вони дізналися офіційно лише тоді, коли після двох місяців мого затримання було офіційно порушено кримінальну справу, коли в мене з'явився слідчий і так званий державний адвокат. Звинуватили мене в шпигунстві. Цей державний адвокат, насправді виключно формальний. Він не захищає жодним чином. У мене була місцева жінка з Горлівки, і від неї була єдина користь — це те, що вона зателефонувала моїм рідним, моєму батькові й сказала, що я був затриманий і в чому мене обвинувачують. Батько намагався приїхати, але його не пустила прикордонна «охорона» «ДНР» на блокпосту. Рідні так і не змогли до мене потрапити.

«КАМЕРА СІЗО В ПІДВАЛІ З ЦВІЛЮ ВИДАЛАСЯ МЕНІ КУРОРТОМ У ПОРІВНЯННІ З "ІЗОЛЯЦІЄЮ"»

До кінця мого перебування на «Ізоляції» в мене дуже погіршилося здоров'я — загострилася варикозна хвороба ніг, ноги страшенно боліли. Розбалансувалася нервова система, я не міг спати вночі, в мене від недоїдання, постійної роботи та стресу розвинулася анемія. Останні дні я провів там практично без свідомості.

Медичної допомоги жодної не надавалося. Часом приїжджав напівписьменний фельдшер, але допомогти із за-

гальним станом здоров'я, яке погіршилося, він не міг. Тому, щоб не доповнювати число трупів ще одним — опера мене все-таки вивезли в одну з міських лікарень.

Днів п'ять мене намагалися поставити на ноги, робили переливання крові, щось ще. Коли я прийшов до тями, сказали вдавати з себе здорового й відправили до звичайного слідчого ізолятора.

Коли я потрапив в СІЗО, зрозумів, що насправді мене відправили в жахливі умови. Це був брудний сирий підвал з цвіллю, багато років не ремонтований з залізними нарами, в який денне світло не потрапляє. Навпроти сиділи ув'язнені з відкритою формою туберкульозу. Але мені здалося, що це курорт і санаторій у порівнянні з «Ізоляцією».

Я приїхав туди й нарешті видихнув та розслабився. Навіть та погана їжа, яку мені там давали, здалася якимось делікатесом.

На «Ізоляції» нам давали пів миски недовареної каші вранці, пів миски недовареної каші ввечері й тонкий шматок хліба. У СІЗО якись супи давали, примітивні, звичайно, але тим не менш мені це здавалося найкращим у світі, що я їв.

Найголовніше, що в СІЗО ніхто не чіпав. Це було дуже дивно. Ті, хто зі мною сидів в камері, теж проукраїнські люди, на «Ізоляції» не були, їм пощастило, тому вони дивувалися моїй поведінці — чому, коли відкривали камеру й заходили конвоїри, я відвертався, закладав руки назад, весь час чекав, що зараз битимуть.

У в'язниці були свої «особливості» — усе за правилами кримінального життя. Нас, хоча й окремо тримали від інших ув'язнених, але це все стосувалося все одно. Деякі заручники, полонені вдавали з себе «блатних», знущалися над іншими, вимагали гроші...

Там завжди до загону засуджених приставляли засуджених, які співпрацюють з адміністрацією — так звані «козли» кримінальною говіркою. Нам завжди не щастило

зі старшим днювальним, від якого в колонії дуже залежить життя рядового засудженого. Адміністрація навмисно підбирала таких, які робили максимально негативний клімат в загоні.

«НА ЧЕТВЕРТОМУ ЗАСІДАННІ ВОНИ ВИНЕСЛИ МЕНІ “ВИРОК” — 10 РОКІВ КОЛОНІЇ СУВОРОГО РЕЖИМУ»

З осені 2017 року до 27 березня 2018 року було чотири «судових засідання» — такі формальні, гра в суд. Три судді які були — це судді колишніх райсудів Донецька, до війни. Було два обвинувачі в «державній зраді», була адвокат, яка виключно для краси там сиділа, і прокурор.

На четвертому засіданні вони винесли мені «вирок» — 10 років колонії суворого режиму. Це навіть мінімальний термін покарання. Після цього мене направили в Макіївську виправну колонію суворого режиму номер 32. Там я відбував своє покарання до обміну.

Коли мене привезли в колонію, там була можливість зв'язатися з рідними, до того півтора року жодного зв'язку в мене з ними не було. Тоді я зателефонував сестрі й вона сказала, що вони подали мене в списки на обмін.

Спочатку написали заяву в поліцію про зникнення, потім написали заяву в СБУ і в центр зі звільнення заручників. Мене включили в список на обмін і сказали, що треба чекати. Але все насправді не так просто. Я дізнався, що для того, щоб мене забрали, коли відбудеться обмін, потрібно щоб мене підтвердила «та сторона» — банди «ДНР». Вони дуже довго стверджували, що мене немає в списках на обмін. А потім правозахисниця Тетяна Катриченко, яка зайнялася моєю історією, порадила, щоб хтось, хто це може зробити, організував довідку в колонії, що я там утримуюся.

Мені допомогла Світлана Тимофеева, у неї чоловік теж був у заручниках (Олександр Тимофеев також був звільнений з полону 29 грудня 2019 року. — *Авт.*), і вона для нього

брала таку довідку. Світлана дістала таку довідку й мені, після цього в «ДНР» змінили свою думку та визнали мою наявність.

Шанси на обмін збільшилися, але через постійні зміни в списках я не був впевнений, що потраплю у найближчий обмін. І лише 26 грудня в другій половині дня прийшов представник адміністрації колонії, зачитав список людей, в якому був і я, і нас повезли в штаб. Тільки тоді я здогадався,

що це стосується обміну. І дійсно, ми заповнювали потрібні для обміну документи — прохання про помилування на ім'я «глави республіки»...

І все одно до кінця впевненості не було, що нічого не зірветься. У день обміну, 29 грудня, ми довго сиділи в залізній коробці автозаку, нас кудись привезли на блокпост, і навіть тоді були думки: раптом назад повезуть, раптом все зірвалося. Але коли нас усіх вивели й робили фотосесію для російських журналістів, коли там уже Лутковська була, тоді ми зрозуміли, що «все».

Ну, а остаточно все стало зрозуміло, коли ми сіли в українські автобуси, коли перетнули наш нульовий блокпост, коли нам люди, які охороняли той блокпост, махали, коли побачили наш прапор. Тільки тоді зрозуміли, що все нарешті закінчилося. І це відчуття, які неможливо передати.

Перші дні на волі не міг зрозуміти, де я перебуваю. Коли поїхали в торговий центр в Києві, — ніби на іншу планету потрапили, — стільки людей, безтурботних. Ми просиділи

Станіслав Печонкін і Станіслав Асєєв
після звільнення з полону

в полоні по кілька років, дуже відстали від життя. Наприклад, розплачуватися телефонами — для нас це було дико. У піцерію поїхали, я відчував себе ніби на іншій планеті. Але за два тижні в мене це відчуття минуло і я увійшов у звичну колію.

**«Я ТІШИВ СЕБЕ ДУМКАМИ, ЩО СТРАЖДАВ ЗА СВОЇ
ПЕРЕКОНАННЯ, А НЕ ДАРЕМНО»**

Я не вважаю, що моє життя хтось перекреслив. Тобто я розумів, що рано чи пізно звідти вийду, навіть якщо це буде через 10 років. Але і 10 років рано чи пізно закінчаться. Тобто я заспокоював себе тим, що це все одно тимчасово.

Крім того, у мене було відчуття, що все-таки я там перебував не даремно, що мене переслідують за мою позицію, якісь дії. Звичайно, не хочу сказати, що стою в одному ряду з Чорноволом чи Лук'яненко, але тим не менше — я політв'язень. І якщо ти в щось віриш — за свої переконання треба вміти постраждати.

Тетяна Гончарова

цивільна, мешканка м. Донецьк
1978 р. н.

Тетяна Гончарова — жителька Донецька. Працювала менеджером, займалася гуртовим продажем канцелярських товарів. З початком війни не залишила місто через маму та тому, що робота залишалася і була зарплата.

Тетяну затримали 2 червня, слідом за її напарником. Після побиття в будівлі так званого «МГБ» жінку відправили в таємну тюрму «Ізоляція». Бойовики засудили Тетяну до 14 років за «шпигунство».

Тетяна Гончарова відсиділа в катівнях «ДНР» три роки й сім місяців.

«ЗГОДОМ В ДОНЕЦЬКУ СТАЛО НЕБЕЗПЕЧНО ПРОЯВЛЯТИ СВОЮ ПРОУКРАЇНСЬКУ ПОЗИЦІЮ»

Те, що почалася війна, стало зрозуміло в травні, коли почалися бої за аеропорт, тоді дійсно були серйозні військові дії. До цього лише думки були, що війна можлива — дивися на все, що відбувається, думаєш, якісь варіанти розглядаєш... А от, коли аеропорт почали захоплювати, тоді одразу прийшло розуміння, що це саме війна. Над містом літали вертольоти, прилітали снаряди — повним ходом військові дії.

До цього, коли ще мітинги були, я ходила, брала в них участь. Ми помічали, що на мітинги звозять людей. Їх було багато — молодих спортивних хлопців. Спочатку це були «тітушки» з Харкова. Під обладміністрацією стояло п'ять чи шість автобусів із харківськими номерами. Вони по кілька дів сиділи в цих автобусах, гуляли містом. І коли наші проукраїнські мітинги збиралися, ці хлопці підходили звідти до площі Леніна. Тобто спочатку це були й не місцеві, але люди з України. Потім з'явилися автобуси з російськими номерами. А в них такі самі на вигляд не зовсім нормальні хлопці. Вони

Тетяна Гончарова

були ще агресивніше налаштовані. У них були палки, труби якісь пластикові, яйця, якими вони в нас кидали.

Ми виходили з мирними акціями, збиралися з плакатами, стрічками, прапорами, раділи, що люди виходять і не бояться показувати, що Донецьк — українське місто, попри те, що вже інформаційно «розганялося». Виходили, щоб показати, що ми

за Україну, а ці привезені з Ростова й Таганрогу натовпи «бидла» кидалися на нас.

Потім до них почали підтягуватися люди, які, мені здається, знали вже, що буде війна. Вони приїхали збільшувати агресію і за це заробляли. Почало з'являтися багато людей кавказької національності, але в проросійських мітингах вони не надто брали участь — просто наповнили місто. Їх стало дуже багато в Донецьку.

Згодом у Донецьку просто стало небезпечно проявляти свою проукраїнську позицію. Вся міська влада відвернулася від людей, виїхала з міста, а поліція стала на бік бойовиків, які намагалися створити незрозумілу «Новоросію». Тоді прийшло розуміння, що стало значно небезпечніше, що ці проросійські натовпи агресивні.

Але, поки не зарізали Діму Чернявського 13 березня, ми ще думали, що може все якось минеться і стане нормально. Ми були переконані, що будемо збиратися, приходять люди, будемо проводити мітинги, ті, хто боїться, бачитимуть, що нас багато... З весною, коли потеплішало, до пам'ятника Шевченку виходило більше людей, ніж взимку. Але з того боку агресивний натовп ставав ще агресивнішим.

Серед місцевих — я б не сказала, що вони дуже підтримували проросійський натовп. Швидше це виглядало так: «Нам всё равно кто будет, лишь бы никакой войны. А может и лучше будет, если нас Россия заберёт. А вообще, лишь бы была нормальной жизнь, работа, пенсии платили, нам всё равно, кто будет — Россия, Украина, Путин, Новороссия, кто-угодно». Були, звичайно, і ті, хто активно підтримував і мітингував саме за Росію, але переважна більшість отака невизначена була.

**«ВІД РОЗУМІННЯ, ЩО ДОНЕЦЬК НІХТО НЕ ЗВІЛЬНЯТИМЕ,
ВСЕРЕДИНИ ВСЕ ОБІРВАЛОСЯ»**

Якби навіть нікого не вбили, проукраїнські мітинги з часом зникли б. Проводити їх стало небезпечно, правоохоронні органи припинили захищати людей. Вони просто були присутніми, стояли, дивилися, але агресивний натовп не стримували. Навіть не розганяли, хоча бачили, що в них в руках.

13 березня, коли вбили Діму, міліція бачила, що з боку тих, хто був на проукраїнському мітингу, нічого не летіло в інший бік — жодного яйця чи пляшки. Люди просто спілкувалися, тримали прапори, стрічки, співали Гімн. А з того боку в нас постійно щось кидали — яйця, каміння, шумові пакети. Потім почалася бійка й правоохоронці нікого не стримували й не зупиняли.

Виглядало так, ніби місто просто здали. Якщо чесно. Коли звільнили Маріуполь, багато наших людей, і я в тому числі, сподівалися, що ось-ось, з дня на день і нас звільнять. Ми чекали, що максимум ще тиждень, поступово, за Маріуполем, наша армія дійде до Донецька.

Але потім, коли хотіли взяти облдержадміністрацію, яка була захоплена бойовиками, на бульварі Пушкіна біля кафе «Міленіум» зустрічалися люди від тодішнього керівництва міста й було чути та зрозуміло, що вони домовляються, тягнуть час. Адміністрацію тоді штурмом не взяли. Після цього стало зрозуміло, що Донецьк ніхто не звільнить. Від

цього розуміння виникає таке відчуття, ніби в тебе всередині все обривається. Потім виникає розчарування і злоба на владу, яка навіть не пояснює, чому не хочуть, не можуть це зробити — чому інші міста звільнили, принаймні спробували, а Донецьк — ні. І все. Це все виглядало так, ніби нас просто здали.

«У МЕНЕ ПОСТІЙНО БУЛИ ДУМКИ З НАДІЄЮ, ЩО НАС ОСЬ-ОСЬ ЗВІЛЬНЯТЬ»

Перший час все всередині крутиться і думки не дають спокою. Щохвилини думаєш — може, кинути все й поїхати звідси, виштовхати маму з міста, бо стало зовсім небезпечно. Ці думки перекриваються іншими — що деінде ти ніхто й звати тебе ніяк, і ні житла, ні роботи немає. Тут хоч робота, хоч якісь гроші. Купа думок. І твій дім вже наче й не твій.

На вулиці виходити небезпечно, вже й не походиш ніде, не погуляєш. Потім виникають думки, що, можливо, варто почекати, ось-ось все вирішиться і їх всіх приборуть.

Мама вже пенсіонерка, вона не працювала й дуже довгий час не хотіла оформляти пенсію цих окупантів. А українську переоформити не було можливості. Вона досі не переоформила документи, щоб отримувати українську пенсію. Перший час її вмовляла, щоб вона не оформляла російську пенсію, мовляв, у мене зарплата є, почекай. Проблема в цій надії, постійно сподіваєшся, що це не надовго, що це закінчиться.

У мене особисто довго було таке відчуття, що ще трошки, можливо, місяць, і приймуть рішення, звільнять, може якось домовляться, можливо, Росія забере звідси своїх. Постійні думки з надією, що це якось вирішиться.

«МИ В ЧАТАХ ПОПЕРЕДЖАЛИ ОДИН ОДНОГО ПРО ОБСТРИЛИ, БУЛО БАЙДУЖЕ НА ПОЗИЦІЮ»

Проукраїнські люди припинили між собою спілкуватися після всіх мітингів, які жахливо закінчилися. Припинили збиратися. Обстановка теж тоді загострювалася, стало зрозуміло, що почалися військові дії. Ще тоді зрозуміли, що

людей з проукраїнською позицією шукатимуть і виявлятимуть. Люди не просто припинили спілкуватися, навіть в інтернеті висловлювалися обережніше.

Активніше почали писати, коли в місто почало заходити багато військової техніки. Для нас це було дико, незвично й страшно, ми все життя жили в мирному місті, мирним життям і ніхто такого не бачив та не знав. І раптом під твоїми вікнами починають їздити танки, БТри, купа солдатів незрозумілих. Місцеві мешканці на емоціях і в шоці від побаченого починали про це писати в інтернеті: «Ой, а біля мене проїхав танк», «А я йшла додому й там-то танки їхали», «А там-то колона танків проїхала». Тобто вже виникло не так проукраїнське спілкування, як більш емоційне. Ми ділилися враженням, емоціями від того, що відбувається в місті.

Дуже емоційно впливали обстріли. Люди були в шоці, бо ніколи такого не чули. Ми ж не розбиралися, коли «Град» стріляв, коли щось летіло, вибухало. Ми ділилися інформацією, як уберегти себе, як і де ховатися, що з собою брати. Почали з'являтися закриті групи, чати, ми писали під ніками. Про це писали всі, а не лише проукраїнські. Коли виявлялися проукраїнські люди, з ними переходили в спілкування до більш закритих чатів.

Згодом почали викладати відео обстрілів і влучань. Ось ти бачиш, що техніка з боку Макіївки зайшла й центральною дорогою йде нагору або в бік залізничного вокзалу, або до аеропорту, і пишеш про це. І люди, які там живуть, можуть спуститися до підвалу чи сховатися в безпечнішому місці. Поки колона дійде, розвернеться, почне обстріл, і поки прилетить відповідь, люди матимуть час сховатися.

«ДУМАЛА, ЩО ІНФОРМАЦІЯ ДОПОМОЖЕ ПРИЙНЯТИ РІШЕННЯ І ЗВІЛЬНИТИ МІСТО»

Якось на мене вийшли й запитали, чи я могла б напряму писати те, що бачу й чую, чи могла б ділитися інформацією з чатів українською стороною.

У мене, звичайно, не було впевненості щодо цих людей, які до мене зверталися, треба було б бути дурнем, щоб сліпо погодитися в інтернеті щось комусь надсилати. Тому я поїхала на українську територію, поспілкуватися з ними. Після цього прийняла рішення співпрацювати й ділитися інформацією. Хоча сумніви були весь час, впевненості не було, чи правильно я чиню. А з іншого боку, заспокоювали думки, що цю інформацію дізнаються люди й, можливо, комусь це допоможе. Навіть думала, що цю інформацію зберуть, приймуть рішення та звільнять місто.

Спочатку я просто копіювала повідомлення різних людей про обстріли й техніку, яка їздила, з наших груп і чатів. Додавала повідомлення про те, що бачила, коли їздила на роботу. Вже автоматично по місту помічала, що відбувається: «Ось тут нічого вчора не було, а сьогодні вже якась військова частина починає розгортатися».

Пізніше мене почали конкретно просити з'їздити кудись по місту й подивитися, що там стоїть, що там базується.

З моїми кураторами ми початково проговорювали різні варіанти, якщо раптом виникне небезпека. Один із них — одразу виїжджати з міста.

«ДЯКУЄМО, ТЕ, ЩО ВИ ПЕРЕДАЛИ, ДУЖЕ ДОПОМОГЛО»

Пізніше я почала працювати не одна. Через інтернет познайомилася з хлопцем, проукраїнським, і ми почали збирати інформацію разом. Був такий момент, що за нами почало стежити так зване «МГБ». Це помітив хлопець, з яким я працювала. Я одразу засумнівалася, говорила, що цього не може бути. А він каже: «Та ні, ось я помітив на відеореєстраторі». Він по роботі їздив у різні райони міста, а за ним одна й та сама машина з тими самими номерами їздила. Ну хай в один бік можна було пересіктися з цією машиною, але коли він їздить районами, а вона весь час за ним — все стало зрозуміло. Коли записи відеореєстратора продивилися, сумнівів вже не було.

Коли ми це виявили, я виїхала з міста. Повинна була пробути на українській території близько місяця, куратори казали не повертатися. Але я повернулася через тиждень. У мене там була мама, вся прив'язка була до неї. Мама навіть не здогадувалася, чим я займаюся.

Своєму напарнику я не повідомила, що повернулася в місто. Певний час цього взагалі ніхто не знав. Я посиділа тихенько й потім лише сказала йому, що повернулася. Нам здалося, що за нами перестали стежити, і ми продовжили через деякий час знову збирати інформацію.

Стежили ми по-різному. У мого напарника була машина, і він міг проїхати кудись і познімати. Я телефоном фіксувала то якісь військові бази, то техніку, скільки приблизно людей бачу. Потім відходила на безпечне місце, робила вигляд, ніби пишу звичайну смс, а сама письмово передавала те, що бачила. І так щодня контролювала й фіксувала зміни, яка техніка з'являлася чи зникала, звідки поповнювалася.

Фото й відео робити було небезпечно, особливо якщо навколо були люди. Це все так обережно робилося, 25 разів все навколо перевіряла, оглядалася, чи немає нікого, тихенько діставала телефон, тримала на рівні, ніби писала повідомлення. І, якщо щастило, то знімала. Криво, але знімала.

У мене вже певний адреналін був. Страшно було, але водночас були думки, що це потрібно зробити. Ось просто потрібно й все.

Траплялися моменти відчаю, коли надія згасала. Думала, що ніхто ніяк нас не врятує і ми застрягли в цій «дыре» (так називають терористичну «ДНР». — *Авт.*) назавжди. Просто час йшов і нічого не відбувалося, нікого не звільняли. У місті ставало все гірше й гірше, обстріли все сильніші й сильніші. Надія на мир танула. Так було в багатьох. Багато хто писав: «Ну все, мені здається це назавжди, нас кинули, те, що ми тут пишемо, не має змісту.

А мої куратори ніби відчували, що в мене надія згасала, у такі моменти приходили повідомлення, що надана мною

інформація допомагає. Вони писали: «Дякуємо, те, що ви передали, дуже допомогло». Моему напарнику сказали, що інформація, яку він передав, справді врятувала нашим хлопцям життя — вони йшли на завдання, а ми вчасно повідомили про рух колони, що вона розвернеться і буде обстріл якраз того місця, куди йшли наші військові. Завдяки нашій інформації хлопців вдалося відвести й вони не потрапили під обстріл. У такі моменти я розуміла, що марно бігаю, ризикую.

За нами не слідкували місяці два чи два з половиною, потім почали знову. Вже настільки явно, що фактично ходили по п'ятах. За моїм напарником просто цілодобово машина їздила. І під офісом, і під будинком стояли люди й машини постійно. Тобто вже у відкрити почали. Якось під своєю машиною він знайшов маячок, який вони йому повісили. І він приїхав у «МГБ» «деенерівське», написав заяву, мовляв, «за мною стежать, ось маячок, знятий поліцією, розберіться». Тобто вони знали, що ми знаємо, що вони стежать. І знову постало питання виїжджати чи не виїжджати. Я мала їхати. Не встигла.

«У НАС З НАПАРНИКОМ БУЛО КОДОВЕ СЛОВО НА ВИПАДОК АРЕШТУ КОГОСЬ З НАС. І ВІН ЙОГО СКАЗАВ»

Мого напарника схопили 31 травня. У нас була домовленість — переписуватися чи зідзвонюватися щодня зранку. Того ранку він мовчав, я і куратори почали хвилюватися, а потім через закриту групу дізналися, що його арештували. Мене запросили на допит у зв'язку з його арештом.

У нас були певні слова для певних ситуацій. Наприклад, до ситуації, що його арештували й змусять зі мною зв'язатися та запросити на зустріч, він мав сказати певне слово. Так він і зробив. У день, коли його затримали, він дзвонив в обід і запитував, чи можу я прийти на зустріч, і сказав це слово. Якби я не знала, що він арештований, то через це слово зрозуміла б.

Мені не було змісту відпиратися. Ми ж знали, що вони за нами слідкують, і в курсі, що ми вдвох працюємо. Не було вибору, за мною ходили люди, я не могла кудись виїхати, довелося прийти на зустріч.

Там були співробітники «МГБ», одразу все було культурно: «Вы можете проехать с нами?» — запитали. Він теж був у машині, побитий.

Ми приїхали по четвертій, вони запитували загальні питання: «Вы знаете этого человека? Как давно знакомы? Знаете ли вы, что он проукраинской позиции? В курсе ли вы, чем он занимается?»

І сказали: «Ну, в связи с его арестом, вы же понимаете, такая ситуация, нам понадобится еще раз вас вызвать и какие-то там вопросы задать или показания ваши взять. Мы вам еще позвоним попозже». І все, я вийшла з «МГБ», приїхала додому. Подзвонили мені 2 червня.

«МЕНІ УДАРОМ В ГОЛОВУ ДАЛИ ЗРОЗУМІТИ, ЩО ВСЕ СЕРЙОЗНО, І ВВІЧЛИВОЇ РОЗМОВИ НЕ БУДЕ»

Вони подзвонили й сказали: «Здравствуйте, мы из “МГБ” по поводу ареста вашего знакомого. Не могли бы вы еще раз к нам подъехать, есть несколько вопросов, которые надо поговорить».

А я розумію, що нікуди не подінуся, бо внизу під будинком стоїть машина і за мною слідкують. За два дні я нікуди не могла вже виїхати, було б гірше. І зараз, навіть якби я сказала, що не приїду, вони б просто піднялися й арештували мене. Тобто два варіанти: або я сама їду, або мене арештовують вдома, де мама. Для неї було б шоком, по-перше, те, що я заарештована, по-друге, те, за що я арештована.

Я приїхала до них, і в принципі все — з цього моменту почався відлік мого арешту.

Мене зустріли внизу приміщення «МГБ», ми піднялися на четвертий поверх, зайшли в офіс. Там зайшли ще в один кабінет — невелика конференц-зала. Мені сказали: «Садись»,

я сіла на стільчик за стіл. Занесли ручку, папірці формату А4 принесли, два чи три, вдарили відразу в голову й сказали: «Пиши».

Судячи з того, що мене вдарили, це був натяк, що вони в курсі, що я якимось чином зв'язана з моїм напарником.

Ось це одне: «Пиши» — це така психологічна гра, «взяти на понт». Те, що вони знають, — це одне, а те що я можу написати, — це інше. Тобто я можу написати те, що вони ще не знають. Тому й була сказана фраза: «Пиши». А що «пиши» — ось здогадайся і пиши. Припускала, що вони сказали це в надії, що я більше напишу, ніж їм відомо, або, щоб перевірити, наскільки я напишу те, що вони знають, або що приховаю. Я ж не знала, що конкретно їм відомо, що міг сказати мій напарник, який був у них вже дві доби.

Але я розуміла, що відкрутитися вже не вийде, все серйозно. По-перше, він заарештований вже дві доби. По-друге, мені щойно дали зрозуміти, ударом в голову, що теж все серйозно, і вже не буде ввічливої розмови. Почала писати, що писала, фотографувала, викладала в інтернеті в групах те, що бачила, мовляв, побачила танк — написала про це, побачила БТР — написала, про обстріли, що чула. Яюсь так коротко. Про те, що на якісь точки їздила, щось контролювала, щось фіксувала — не писала.

Я розуміла, що мій напарник не зможе промовчати, бо в тих умовах це було неможливо, відповідно, якусь інформацію він їм сказав. Зовсім дурочку я з себе не могла корчити, не було можливості.

Зайшли, прочитали цей папірець, вийшли. Через 5—10 хвилин повернулися. Я думала, щось скажуть, чи кудись підемо, встала з-за столу. І в цей момент мене вдарили кілька разів у щелепу. Мені ніс розбили, кров пішла. Я сіла, і зайшов психолог. Він сказав: «Здоровствуйте, я психолог. Вытритесь, не расстраивайтесь. Перестаньте, вы на эмоциях. Вытретесь». Ще разів 25 дав мені серветку, щоб я кров витерла.

Мене, звісно, почало трясти. Одна справа, коли ти ситуацію в голові прокручуєш, припускаєш, гіпотетично розглядаєш — це теорія, а інша, коли вона відбувається насправді. Тебе починає трясти, і ти розумієш, що в повній ж*пі, все — приїхала.

Цей «психолог» сидів, заспокоював мене, казав: «Успокойтесь, лучше расскажите, лучше напишите. Они все равно все узнают, зачем оно вам надо, чтобы вас вот так били».

Ось так він посидів, побубнів мені ось це: «Лучше расскажите, лучше напишите» й вийшов. Знову принесли папір і ручку. Я знову написала те саме. Якись нюанси доповнила. Знову намагалася до останнього щось приховати, що знала. А раптом вони ще не знають про це.

Знову прийшли, прочитали. Потім кудись вийшли з цими папірцями. Довго їх не було, хвилин 30. Прийшли, сказали: «Вставай». Ми вийшли з цього конференц-залу в офіс. Вони дістали чорний пакет «БМВ», сказали: «Одевай на голову». Повели мене вже з пакетом з «МГБ». Спустилися ми на парковку, посадили в машину й повезли на «Ізоляцію».

«МИ ЗАСТАЛИ САМЕ ТОЙ ЧАС, КОЛИ НА “ІЗОЛЯЦІЇ” ДІЙСНО БУВ КОНЦТАБІР»

Близько п'ятої години вечора мене привезли на «Ізоляцію», одразу спустили в підвал. Так, як і була в чорному пакеті, так і спустили. Зав'язали руки, ноги. На мені були джинси, кофта, шкарпетки. Одну шкарпетку зняли, облили ногу водою. Я не могла зрозуміти, що вони роблять, бо у мене був пакет на голові. Відчула, що мені зав'язують руки й ноги. Думала, мене вбиватимуть. До облітої ноги підключили драти й катували струмом.

У підвалі питання ставила одна людина, і вони вже зводилися не до того, чим я займалася — це їх вже не цікавило, а до того, щоб я назвала на кого працювала, імена, звання, чи є в Донецьку ще люди, які цим займаються, хто ці люди...

Цілий вечір мене катували, а ближче до ночі підняли в кімнату — «стакан». У підвалі «стакан» — це зовсім вузька кімната, в якій можна або стояти, або присісти так, що упиратимешся колінами в стінку. А нагорі «стакан» — це колишня духова 1,5 метри на 2,5 — вся в кахлі, холодна й вузька. Ось в цей мене й відвели. Три доби я там пробула. Перші дві доби не спала через нерви.

Після цього струму організм, серце, нерви, думки починає колотити. Ти не знаєш, що далі буде. У голові купа думок, взагалі не знаєш, що до чого. Вони побачили, що я не сплю, прийшли, накричали, щоб я спала. А я не могла лягти на той матрац. Він весь у застиглій крові, у сечі, ще в чомусь. Людей після тортур кидали сюди, і вони на цьому матраці лежали. Ще був стілець у цьому «стакані». Я на цьому стільці дві доби крутилася-вертілася. Потім вони сказали, якщо я не ляжу, то мене поб'ють.

Мені все-таки довелося лягти на цей матрац. Я полежала, здається, задрімала хвилин на 15—20. Потім підскочила, а він знову прибігає, — там же камера, вони спостерігають, — каже: «Да что ж ты не можешь спать лечь, ляг и спи!» Знову накричали на мене, щоб я спала.

Навіть якщо ти розумієш, що треба поспати, набратися сил, відпочити, але не спиться. Лягаєш, а в голові знову ті самі думки, страх, надія, що раптом все обійдеться і ти виберешся з цього лайна. А потім знову думаєш: «Та ні, все вже. Ну як вибратися з цього».

Після одиночної камери мене перевели в іншу кімнату. Яка в них називається «люкс». Це якась колишня комора, де архіви були. Там полиці зрізані під нари, вузькі. Ти можеш ніби прилягти на них, але вони такі вузькі, ти просто лягаєш, як трупик в труну. Ручки склав на грудях і ось так тільки лежати. У ній я пробула чотири або п'ять днів. А потім мене перевели вже в іншу камеру.

Там камерна система, як у СІЗО. Але в той самий час, якщо щось із кимось відбувається, то тебе там ніби немає.

Рома Писанець, Стас Печонкін, Ігор Куліш — ми застали саме той час, коли там дійсно був концтабір, там дійсно була така атмосфера. Коли прибрали з'їдти «Палича», там трохи змінилася атмосфера, з'явилися умови, у камерах зробили воду, унітази поставили, чого не було, коли ми туди потрапили.

Всі тортури й катування проходили через «Палича». Саме він пресував психологічно, словами міг людину так задавити, що хотілося піти й повіситися. Він всіх там вимотував. «Палич» місцевий, з Донецької області. Був там і його заступник Юра «Танкіст», зі Слов'янська. Він був військовим при Україні, давав присягу Україні, а на той момент у «ДНР» служив. Був там ще один Андрій Рем, з Маріуполя. Тобто частина була українських громадян. Був там і Олексій, сам з Росії, іноді нас заводив, виводив у камери, міг вивести в туалет.

Якось «Палич» зарізав свиню і сказав зробити «вижарки» з сала. Сало перетопити на жир і потім перемолоти на «вижарки». Ми це робили з Галиною Гайовою, яку у 2017 році обміняли. Прийшов на кухню цей Олексій і запитав, що ми робимо, а Галина каже: «Вижарки» смажимо, жир висмажуємо, витоплюємо». А він питає: «Что такое «вижарки»?». Вона пояснила йому, а він: «Хмм, странно, я такое в первый раз вижу. У нас такого в России нет». Для нього все було дивно.

«У КАМЕРІ БУЛА ДІВЧИНА ПЕРЕЛЯКАНА Й НЕГОВІРКА, Я ПОТІМ ЗРОЗУМІЛА, ЧОМУ ВОНА ТАКА»

Коли мене перевели вже в камеру, я там застала дівчинку Лілю Коц, яку у 2017 році обміняли. Ми пробули разом два дні. Але нам з нею не вдалося поспілкуватися, бо вона така замкнута була, перелякана. Це я потім зрозуміла, чому вона така неговірка. Поки сама там не побувала й не дізналася, що це таке. Її цілими днями не було в камері, бо виводили на роботи, а коли її приводили, вона просто зі мною не спілкувалася. Я намагалася дізнатися, як тут хоча б до туалету сходити, як тут митися. А вона мені ні про що не відповіла,

Тетяна Гончарова (в центрі) на ворожій території

і через два дні її в СІЗО перевели. І місяці три—три з половиною я була одна з жінок.

Восени вже почали з'являтися жінки в «Ізоляції». Хлопців привозили, хлопці там завжди з'являються — когось відвозять, когось переводять то в СІЗО, то ще кудись. А жінок не було

довго, а потім з осені почали з'являтися. З'явилися і проукраїнські, і такі, які були свідками у якихось справах. Туди привозять і свідків, для мене це теж був шок потім.

Наприклад, вона по якійсь справі проходить, як свідок, то щоб ні з ким не могла зв'язатися, комусь щось сказати, її теж привозили в «Ізоляцію». Була дівчинка, вона сиділа в Луганську, її привезли. Вона проходила в справі як свідок, просиділа п'ять місяців. І вони не дозволяли рідним їй нічого передати. Коли її возили на допити, бесіди в «МГБ», їй не дозволяли зателефонувати рідним.

Ще була жінка, яка проходила як свідок і просиділа майже два місяці. Тобто заарештували одну жінку, а ця з нею спілкувалася, її теж заарештували, перевіряли. Поки її перевіряли, вона сиділа на «Ізоляції». Чому не в СІЗО чи не в ІТТ — не зрозуміло. Керівника волонтерської організації, яка займалася дітьми з малозабезпечених сімей, запідозрили в шахрайстві, і всіх хлопців, всіх дівчат заарештували. Теж тут сиділи.

«МИ НЕ ВСТИГАЛИ ДІЙТИ ДО ТУАЛЕТУ, А НАМ КРИЧАЛИ, ЩО ЧАС ВИЙШОВ»

Умови в камері були огидні. Звичайна кімната, в якій були розкладачки такі металеві, стіл квадратний був маленький дерев'яний, два стільці дерев'яних. І були подушка, матрац та

ковдра. Усе. У кутку стояла дволітрова пляшка з водою з-під крана та п'ятилітрова пляшка, яку не обрізали, для туалету. Як в неї влучити дівчині? Перший час я пила мало рідини. У туалет майже не виводили. У кожній камері були відеокамери, які писали відео й звук. Треба було примудритися якось сходити в цю пляшку в туалет за секунду. Це такий моральний тиск.

Мене в чому заарештували, у тому й привезли, я в тому півтора місяця просиділа. Днів 10—12 я просиділа, а потім аж мене помитися вивели. У цей період у мене почалися місячні. Я не знала, що робити, як бути, як звернутися до охоронців, які в балаклавах і весь час на тебе кричать та залякують. Кілька днів тому вони тебе катували, а ти їм тут: «Вибачте, у мене місячні, і що мені робити?» Потім зрозуміла, що в мене вибору немає. Вони посміялися і кажуть: «Тебе что, еще прокладок сбегают купить?»

Щоправда, потім принесли. Я так зрозуміла, що зв'язалися з мамою й вона передала мені тампони. Це все, що вони дозволили передати від неї. Мабуть, в цей момент їй і повідомили, де я і що зі мною. До цього вона не знала, що я арештована.

Мама не знала, де я, звернулася в поліцію. Я вважалася шість днів безвісти зниклою в поліції в «ДНР». Потім вже і з нею зв'язалися з «МГБ». Якби не місячні, то не зв'язалися б з мамою.

Чоловікам трохи простіше в цьому плані. Знову ж, у хлопців немає місячних, у хлопців немає довгого волосся. Гаразд, можна плюнути й волосся в тих умовах обрізати. Але з місячними ти нічого не зробиш.

Води можна було набрати, тільки коли виводили в туалет. Спочатку в камерах не було ні каналізації, ні крану, нічого. І виводити в туалет могли раз на три дні. Тобто коли захочуть, коли в них буде час. А влітку гаряче, ти спітнілий, смердючий, ще й місячні й лише півтора літра води — хочеш пий, хочеш обтирайся, хочеш витирайся. На душ, туалет, набір

води виділяли хвилин 5—7. Улюблена фраза була: «Три минути на всех, время пошло». Але ти за цей час лише доходиш до дверей туалету, а тобі вже кричать: «Что вы там копаетесь, быстрее, выходите!».

«НАС ВИВОДИЛИ НА РОЗСТРИЛИ Й КАЙФУВАЛИ ВІД ТОГО, ЩО КОМУСЬ СТРАШНО»

На «Ізоляції» постійно били, постійно ти в очікуванні, що можуть зайти до тебе й щось з тобою станеться. Ми могли засинати й чути, як приводили нову людину, опускали в підвал. І ти вже не можеш спати, бо чуєш, як з підвалу лунають крики, його катують. Або ти щойно заснув, о другій ночі грюкали в металеві двері в камерах, проходили повз і могли ногою з усієї дури довбанути в ці двері. І ти схоплюєшся, не розумієш, що відбувається, чуєш, як у сусідню камеру, де хлопці сиділи, заходять і починають їх бити. Просто тому, що напивалися і їм нудно. Постійно така обстановка, що ти навіть не так в страху, як в напрузі й постійному очікуванні, що зараз щось трапиться. Можуть накричати, можуть побити, і ти це постійно чуєш. Хочеш-не хочеш, але постійно чуєш. Або «Палич» на тобі відірветься якось.

«МЕНЕ ВОДИЛИ НА ПОЛІГРАФ, ПО 20 РАЗІВ ОДНІ Й ТІ САМІ ПИТАННЯ ЗАДАВАЛИ»

Вони організовували «навчальну тривогу», опускали нас в підвал серед ночі, напівроздягненими, ставили на коліна. У підвалі було страшенно холодно. А самі стріляли в холі, коли ми спускалися. І гранати під вікнами кидали, скло сипалося, і у вікно по п'яні могли кинути. П'яні влаштували «навчальну тривогу» й стріляли у вікна. І добре, що ніхто тоді не лежав на ліжку. Куля пройшла й не зачепила нікого в кімнаті. Нас ставили на коліна, руки за голову, ми стояли так хвилин 10—20—30. Потім вони починали закривати двері, а підвал, це колишнє бомбосховище, — там двері такі

товсті-товсті, важкі, вони дуже повільно закриваються. Поки вони закривали, казали — якщо хтось ворухнеться, то розстріл. Імітували розстріл при нібито захопленні «Ізоляції». Часто в хлопців над вухом стріляли або могли автоматну чергу пустити. Навіть під час робіт «Палич» міг стріляти, він весь час з рушницею ходив чи з автоматом. Стріляв просто в ноги або поруч і ржав з того, як людина лякалася. А разом з ним його заступник «Танкіст».

Він садист, неадекватний, отримує кайф, коли людина чогось боїться, плаче, коли іншій людині боляче. Постріли періодично звучали, іноді в підвалі, іноді на вулиці. У них є полігон на території «Ізоляції», там проходять навчання військових, там теж лунають постріли, вибухи.

Новеньких одразу привозили на підвал, а не в камери. Ми не бачили цих людей, тільки чули побиття і стрілянину, і ми навіть могли не знати, чи був там хтось, чи не було, живий він залишився чи ні. Часом траплялося, що виносили трупи забитих людей, яких вони катували й «переборщили». У когось серце не витримало, хтось помирав від травм.

**«ВІН ЗІЗНАВСЯ, ЩО БОЙОВИКИ ОБСТРІЛЮЮТЬ ДОНЕЦЬК,
“ТОМУ ЩО ПОТРІБНІ ПРОВОКАЦІЇ. ЦЕ ВІЙНА”»**

Юра «Танкіст» перший місяць особливо чіплявся за мою проукраїнську позицію. Поки виводив кудись, постійно треба було йому на цю тему поговорити, казав: «Я вот со Славянска, мой дом разбомбили ваши укропы, ты за них? Как ты можешь, фашистка? Они тут убивают людей, они обстреливают детей. Ты что не видела, не слышала в новостях, как обстреливали ваш же Донецк, ваших людей?» А якщо йому у відповідь щось говорила, він заводився, погрожував, що зараз вдарить. Після такого я зрозуміла, що краще мовчки слухати його маячню, він поговорить і відчепиться.

Якось, минув вже рік полону, ми на кухні стояли — дівчата мили посуд, а хтось з хлопців лампочки лагодив. І цей Юра вчепився до мене, мовляв: «Как ты можешь быть за

Україну, она тут всех обстреливает», а хлопці в нього запитали, мовляв його не бентежить, що «ДНР» обстрілює, щоб звернути на Україну. А Юра, який був офіцером України й став офіцером «ДНР» втішився і каже: «Ну, это война, на войне провокации нужны, ну и что, что мы обстреливаем город?» Зізнався, що вони обстрілюють Донецьк, «тому що потрібні провокації. Це війна».

«ЖІНОК ЗМУШУВАЛИ МИТИ КОРИДОРИ Й ВІДМИВАТИ КІМНАТИ ВІД КРОВІ ПІСЛЯ КАТУВАНЬ»

На «Ізоляції» людей змушували працювати на адміністрацію, щоб потім нас між собою стравлювати. Були такі люди, які начебто співпрацювали з адміністрацією.

Якщо вважати, що тебе змушують робити якусь роботу, тоді ми майже всі «співпрацювали». Мене змушували мити підлогу або розносити їжу. Одна жінка теж мені сказала, що я там співпрацювала. А я кажу: «А чи в мене був вибір? До того ж я ж вам приносила їжу». Я не бойовикам відбивні носила, а кашу всім, хто сидить.

Жінок виводили помити коридор. Потім через тиждень змусили мити хол в цій будівлі. Потім змусили мити кімнату, де монітори стоять, в яких вони дивляться за камерою. Потім змусили мити другий поверх, де вони розташовувалися, де їхні військові кімнати. У «Палича» прибирали там на день по два-три рази, він був помішаний на прибиранні, на чистоті. При тому що сам — свиня свинею. Могли о третій годині й о четвертій ранку розбудити, щоб прибирати. Потім жінок почали виводили траву рвати, листя підмітати, сніг чистити, плитку чистити, ну і кухня. На кухні — ти або готуєш, або миєш посуд, або розносиш їжу в'язням. А потім нас почали водити прибирати їхні катівні в підвалі і в ще одному корпусі. Ми кров відмивали після катувань.

Також там людям робили «пропозицію», від якої не було можливості відмовитися — або ламали ребра тобі, або ти робиш те, що тобі сказали.

Ну і була категорія людей, які співпрацюють з адміністрацією, такі, як Бражніков, «Джек-сон» — Віталій Іванієнко, Валентин Слободянюк, їх і просити не треба було. Люди, які самі по собі такі ж садисти, як «Палич», з радістю свої послуги самі пропонували або робили без прохань.

Там все залежало від того, який ти сам по собі як людина. Щось можна було зробити, і щось ніхто не може погодитися зробити.

«У СІЗО БУЛО НАЙКРАЩЕ МІСЦЕ ЗА УМОВАМИ»

На суд мене кілька разів вивозили. Кілька разів привозили, засідання не відбувалося. Суддя для формальності читала щось, ніби вивчала справу.

Я відразу зрозуміла, що все відомо заздалегідь, що ніхто не виправдає. Слова ніхто не дає, лише на останньому засіданні нібито заключне слово дозволяють сказати. Але що говорити, якщо це цирк? 14 років дали за шпигунство.

Після суду ми ще були на «Ізоляції» два або три тижні. Потім перевезли в СІЗО Донецьке. У СІЗО я була п'ять місяців, потім перевели в жіночу колонію в Сніжному.

Якщо порівняти «Ізоляцію» з СІЗО та колонією, то СІЗО за умовами найкраще. Єдиний там мінус в тому, що там камерна система й ти весь час в камері — нестача руху, брак повітря, нестача сонця. Ну і контингент. «Політичних», як я, садили разом з усіма, з кримінальниками.

Гуляти нас виводили раз в день на годину, як належить за законом. Тобто там якісь правові моменти дотримуються. Там давали побачення з мамою. Раз на тиждень була баня,

Вікторія Вороніна, Анатолій Семеренко і Тетяна Гончарова після звільнення

там вода цілодобово в крані, нехай холодна, але вона є, туалет є. Але в СІЗО «політичним» заборонено давати зв'язок.

У СІЗО камера розрахована на 14 осіб, нас було 12. Там було дві жінки з політичною статтею, інші були кримінальниці — наркотики, шахрайство, вбивство.

А коли в мене на руках був «вирок», мене перевели до іншої камери, до засуджених, нас там було четверо.

Після повернення з полону дуже хотілося б сподіватися, що в правовому законі наша країна якось покарає колись всіх тих бойовиків і злочинців. Тому що самосуд це не вихід, це опускання до їхнього рівня. Хоча бажання є, звичайно, зустріти й просто вбивати людину за те, що було й що вони робили. Але знову ж таки розумію, що буду не краща за нього. Тому хочеться сподіватися і вірити, що держава знайде цих людей і каратиме й вони понесуть своє покарання насправді, а не будуть знову обмінюватися туди.

ЯКІВ КРИВОШЕЄВ

цивільний, мешканець м. Донецьк
1977 р. н.

Яків Кривошеєв — донеччанин, інженер, фізик-ядерник, спеціалізація експериментальна ядерна фізика.

Про свою діяльність в окупованому Донецьку під час війни не розповідає, проте наголошує, що діяв виключно на допомогу Україні.

20 червня 2016 року, у День свого народження, був затриманий бойовиками за проукраїнську позицію. Його засудили до примусового психіатричного лікування. Чоловіка катували й застосовувати каральну психіатрію, проте він примудрився не просто вижити в катівнях, а й заробляти гроші, які передавав дружині й дітям.

Яків — єдина людина серед звільнених 29 грудня 2019 року, яку бойовики відправили на примусове лікування.

Яків Кривошеєв провів у полоні бойовиків 3,5 роки.

«МЕНЕ ЗАТРИМАЛИ РОСІЙСЬКІ “КАЗАКИ” ЗА ТЕ, ЩО Я КРИКНУВ: “СЛАВА УКРАЇНІ!”. МЕНІ БУЛО ЦІКАВО ПОБАЧИТИ ЇХНЮ РЕАКЦІЮ»

Я маю диплом із відзнакою інженера-фізика Донецького національного університету імені Стуса. За освітою — фізик-ядерник, закінчив аспірантуру, трохи викладав в університеті. Але працював на різних роботах до війни.

Коли в моєму місті почали з'являтися невідомі люди з дуже незрозумілими ідеями, зі зброєю в руках, мені це «коробило». Я вирішив, що з цим треба щось робити — зв'язався з відповідними людьми й почав займатися певними справами на користь своєї держави.

Напередодні фейкового «референдуму», 11 травня 2014 року, до четвертої години ранку ходив рідним Київським районом Донецька й зривав зі стін оголошення зі закликами голосувати. У своєму районі здер понад 870 оголошень. А ті, що не міг зірвати, обливав соляною кислотою.

Після штурму аеропорту в Донецьку я вивіз свою вагітну дружину та старшу доньку на Дніпропетровщину до родичів, а сам повернувся до Донецька. Почав допомагати нашим.

На цей час вже почався ефект масового зомбування людей. Натовпи людей бігали, як божевільні по місту, кричали: «Росія! Росія!» з шаленими очима, а коли у них запитував: «А чого ви кричите “Росія, Росія”?», нічого толкового вони не могли мені сказати. Тільки лозунги й нічого, жодної думки не було.

У серпні 2014 року мене затримали російські казаки на площі біля Донецької облради за те, що я публічно крикнув: «Слава Україні!». Мені було цікаво побачити їхню реакцію.

За це я провів шість днів у підвалі. Мою спину «розмалювали» нагайкою, намагалися загітувати перейти на їхній бік. Це був перший випадок мого зіткнення з так званим «руським миром». Але мене це не зупинило. Я продовжив працювати на користь своєї держави.

Біля мого останнього місця проживання є військова частина, а біля неї декілька магазинів. Їхні псевдовійськові, це навіть не офіцери, це бидло у формі, не можу інакше називати, приходили до магазину, купували горілку або цигарки, деякі мене знали й неодноразово пропонували приєднатися до них. «Давай, — говорив один, — у тебе же єсть вищеє образование, ты такой хороший парень». Пропонували офіцерське звання, освіту для доньок та дім у Краснодарі. Навіть

Яків Кривошеєв з дружиною (до полону)

пропонували контракт у Сирію за добру грошову винагороду та російське громадянство. Я казав: «Ні, у мене є моя держава. Я принципами не торгую».

А коли вже в полон потрапив, там дещо інше було. Мене питали: «А чому ти свою семью вивез не в Россию, а в Україну?» А я казав: «А що на мене в Росії чекає? Мені моя країна дала освіту, я виріс, створив тут свою родину. Мені в Росії нічого робити. Яка б у мене країна не була, добра чи погана, але це моя країна». Був президент такий Джон Кеннеді. І він говорив: «Не питайте, що для вас може зробити ваша країна, нехай кожен з вас питає, що він може зробити для країни».

У своєму місті я прожив 42 роки, громадянин цієї країни, і раптом опинився у своєму Донецьку, як особа з іноземним громадянством, ніби потрапив на іншу планету. Окрім того, я став ворогом для більшості людей навколо мене. Мене навіть мій батько не розуміє. Він до останнього мене відмовляв, а потім казав: «Їдеш у свою Україну, ну й чорт з тобою». Відтоді він зі мною не бажає спілкуватися.

«ЛЮДИНИ, ЯКА МЕНЕ ЗДАЛА, ЗАПЛАТИЛИ 5000 РОСІЙСЬКИХ РУБЛІВ»

Незаконні збройні формування бігали за мною 2,5 роки. А затримали 20 червня 2016 року. Це дата мого ув'язнення й одночасно дата мого народження.

Затримали мене в комп'ютерному клубі, коли я відправляв пакет відповідної інформації куди треба. Мене згубила випадковість, надмірна цікавість однієї особи, яка дуже полюбляла «русский мир». Мене просто здали. Якби цієї особи не було — мене й не затримали б, упевнений на 200 відсотків. Ті люди, з якими я спілкувався з відповідних структур, мене не зрадили. Я маю контакти цієї людини, знаю її домашню адресу, її номер телефону. Я все про цю людину знаю. Це цивільна особа, яка була в захваті від ідеї «русского мира». І на мені вирішила вислужитися. Потім, коли вже мене затримали, я почув, що за мене йому заплатили 5 000 російських рублів.

Протягом 3,5 років полону я зберігав усі друковані свідчення мого затримання, які потрапляли мені до рук. Серед цих документів є окрема сторінка, де перераховані всі люди, які були присутні на тій «цирковій виставі» мого затримання, які потім свідчили проти мене на «судовому процесі».

Один із «сепарів», який мене затримував, запитав: «Как ты считаешь, тебя адекватно задержали?». Я запитав, чи в них є докази, він відповів, що є. Насправді мене було за що затримати. Я не сидів на місці в окупованому Донецьку.

«КОЛИ ЇМ НАБРИДЛО КАТУВАТИ МЕНЕ РОЗПЕЧЕНИМ ПАЯЛЬНИКОМ, ВОНИ ВКОЛОЛИ “СИРОВАТКУ ПРАВДИ”»

У комп'ютерний клуб, де я пересилав певну інформацію, приїхало п'ять чоловік, мене поклали носом в асфальт, наділи «браслети», закинули в машину й відвезли на «гауптвахту». Це на «військовій частині» бойовиків 08/860 в мікрорайоні Боссе в Ленінському районі Донецька, поруч із колишнім військовим ліцеєм. Там мене катували вісім днів. Це були найстрашніші вісім днів у моєму житті, коли я на собі особисто відчув, що таке «русский мир» із його ідеями.

Били чобітьми по обличчю, по ребрах, ставили до стінки, пускали автоматну чергу в мене над головою, імітуючи розстріл. Тоді ця автоматна черга пройшла в 50 сантиметрів над головою, а російський офіцер, який керував усім цим, мені сказав: «Ну, ты можешь мне потом о правах человека рассказать, а в следующий раз мы возьмем немного ниже». У мене тоді була тільки одна думка, що моя дружина ніколи не дізнається, де мене поховали.

Зі мною постійно розмовляли три людини в балаклавах. По тому, що на руці в одного з них був дуже дорогий годинник, який звичайний «ополченець» собі не міг дозволити, та шеврон російської армії, я зробив висновок, що це російський офіцер.

Вони хотіли почути, що я злив, кого й куди. Правду з мене вибивали й за допомогою розпеченого паяльника, збоку на животі була суцільна рана...

А потім їм набридло зі мною возитися і мені зробили ін'єкцію скополаміну. Це так звана «сироватка правди» — психотропна речовина, яка викликає такий стан у головному мозку людини — між сном та неспанням. У цьому стані з людиною можна робити все, що завгодно, спитати її про все, що хочете, а людина, не контролюючи свою свідомість та свої емоції, розповідає все. Не уявляю, що я наговорив під його впливом.

У цієї речовини є одна побічна дія — якщо є певні проблеми з серцем, воно може зупинитися. Після цієї ін'єкції в мене «мотор» болів тиждень, а то й більше. Навіть валідол не допомагав.

Але навіть у момент «розстрілу» я не шкодував, що пішов цією дорогою. Вважаю, що зробив правильно й що це був єдиний правильний вчинок, відколи почалася війна. Так повинен робити кожен нормальний громадянин своєї країни. Мене турбувало тільки одне, що коли моє тіло порвуть кулі, то моїй дружині буде невідомо, куди квіти принести. Дружина ж нічого не знала. Вона не мала нічого знати, тому що зайва активність з її боку їй би тільки нашкодила. Вона перші вісім місяців мого полону вважала, що я взагалі мертвий.

У ворожому оточенні постійно очікуєш підлості, гідоти з боку арештантів та тюремної адміністрації. Там постійно думаєш про те, що твоя дружина не знає де ти, твої діти ростуть без тебе, і ці моменти не повернеш ні за які гроші.

Але потім у «товаришів» до мене зник інтерес і я потрапив до ізолятора тимчасового утримання, там провів місяць, а вже потім потрапив до Донецького СІЗО, де провів два роки та два місяці.

«ДРУЖИНА ПЕРШІ ВІСІМ МІСЯЦІВ МОГО ПОЛОНУ ВВАЖАЛА, ЩО Я ВЗАГАЛІ МЕРТВИЙ»

Зі мною сиділи випадкові люди, яких хватили просто на вулиці. Навіть був громадянин Росії, який приїхав до свого батька в Донецьк. І він на шляху до Донецька просто фотографував те, що бачив у вікні автобуса. Випадково сфотографував блокпост «ДНР». І за цей один кадр потрапив на підвал. Також я там бачив дуже здалеку й випадково чотирьох наших військовополонених.

У нас була камера на дві людини, на другому поверсі двоповерхового будинку. Повна антисанітарія, доступу до води немає. Півтора літра води на людину на добу. Туалет у другому кінці поверху двічі на день. О сьомій ранку й о шостій вечора. І дворазове харчування — каша та вода.

У СІЗО нам могли дати тухлу рибу, порошок картоплі. А в борщі не траплялося майже нічого, крім капусти й різних неїстівних домішок. Потім із залишків борщу, який ув'язнені не могли їсти, капусту виловлювали й робили з неї на сніданок, так би мовити, овочеве рагу. Сморід від цієї страви проникав в усі камери.

На окупованих територіях людське життя не коштує нічого. Є там так звана «представник прав людини» Дар'я Морозова, вона публічно говорила людям, які знаходилися в 32-й колонії в Макіївці й чекали на обмін, що вони — м'ясо, а в м'яса є своя ціна.

Я свідома людина й цілком розумію, звідки ростуть ноги цієї «Новоросії». Це фейковий проект інституту зовнішньої політики, який розташований у Москві. Як можна зрадити те, чого не існує? Я так в одного персонажа запитував: «А ти не відчуваєш, що тебе просто використовують?» А він каже: «Как так?». Пояснював: «Тобою користуватимуться, поки ти потрібен. А потім, — кажу, — вигадують якусь кримінальну статтю. Наприклад, ти десь за допомогою автомата відіжмеш автомобіль або квартиру, або когось пограбуєш. Папірець

про це покладуть у шухляду, а коли станеш вже не потрібним, ці папери піднімуть і тебе посадять».

Ще в 30-х роках ХХ століття говорили, що революція пожирає своїх героїв. І зараз 75 відсотків клієнтів донецького СІЗО — це колишні ополченці.

У СІЗО катувань вже не було, всім було просто начхати. Ти там сидиш, як тварина в клітці, а охоронці приходять на роботу, як у зоопарк, подивитися як там «укропи» проживають. Вони нас «укропами» називали. Тих, хто мають сміливість називати себе українцями.

**«ТЫ РОДИЛСЯ В ДОНЕЦКЕ, НО РЕСПУБЛИКУ НЕ ПРИЗНАЕШЬ.
ЧТО-ТО С ТОБОЙ НЕ ТО. МЫ ТЕБЯ БУДЕМ ЛЕЧИТЬ»**

21 серпня 2018 року відбулося останнє судилище, коли всі розуміли, що рішення приймається зовсім в інших кабінетах, а суддя тільки його озвучує. На цьому останньому засіданні «суду», я суддю запитав: «А вам не моторошно? Рано чи пізно над Донецькою облрадою знову з'явиться державний прапор. Куди ви подінетесь? Може, у Росію поїдете? Ви достатньо грошей вкрали, щоб придбати собі російський паспорт та спокійно старіти? Може, ви поїдете до України, до українського правосуддя, де до вас буде купа запитань? Будете сидіти тут, як у резервації, з дуже туманним майбутнім. Суддя вирішив, що в мене з головою не дуже добре.

Він мені говорив: «Ты какой-то не такой, родился в Донецке, но республику не признаешь. Что-то с тобой не то. Мы тебя будем лечить». І відправив мене в психіатричну лікарню, на примусове лікування.

Коли мене відправляли до лікарні, мені сказали: «Будеш сидеть в больнице до обмена, а когда он будет — мы не знаем». Тобто не було жодного терміну. Так і сидів до обміну. Я маю всі документальні підтвердження, навіть зберіг висновок псевдоекспертизи, де є печатка й прізвища лікарів, які намалювали мені ось цей діагноз.

Я єдина людина зі звільнених 29 грудня минулого року, яку незаконні збройні формування відправили на примусове лікування.

«У ПСИХІКАРНЮ ПРИВОЗИЛИ НАПІВМЕРТВІХ, ОБКОЛОТИХ “ОПОЛЧЕНЦІВ”»

Коли я приїхав до психіатричної лікарні, перша реакція завідувачки відділення на мене була приблизно такою: «Я 30 лет практикую, но ты первый шпион в моей медицинской практике».

Медвідділення — це перший поверх у лікарні, де приблизно 50 чоловік, з триразовим харчуванням. Решітки тільки на вікнах і тільки на вході, бібліотека, телевізор. У психлікарні я лежав у палаті на шість чоловік серед алкашів і наркоманів, більшість з яких потрапили в лікарню якраз з лав так званого «ополчення ДНР». Вони розповідали мені «свої героїчні історії», як хоробро воювали й скільки «укропів покришили».

1,5 роки в мене було оточення з клінічно неврівноважених людей, з суттєвими відхиленнями в психіці, людей,

Яків Кривошеєв після звільнення

які зловживають наркотиками, алкоголем, наркотиками разом з алкоголем. Я дуже багато спостерігав, як у лікарню привозили так званих ополченців, які були обкурені, обколоти, під алкоголем. Їх привозили туди напівмертвими. І саме ці люди мені розповідали, що вони «воїни світла», а українська армія — це суцільні наркомани, повії, алкоголіки. Я якось одного слухав приблизно хвилин 15, а потім запитав: «Чому ж ви ще досі не в Києві?». Він завис десь секунд на 15, намагаючись придумати, що мені казати. А я від-

повів за нього: «А тому, що на шляху до Києва ще п'ять аеропортів. А ви в одному Донецькому аеропорті залишили половину псковської дивізії» Він більше зі мною не розмовляв. І навіть обходив мене десятою дорогою.

Коли я детальніше познайомився з іншими «постояльцями», дізнався, що там є окремих контингент, який на підставі устних домовленостей з завідувачою відділення постійно жив там. Завідувачка малювала їм фіктивні діагнози, вони їй оплачували й жили там, як у себе вдома. Навіть у лікарні серед цих жителів було регулярне пияцтво, вживання спирту й т.д. Я така людина, яка вміє домовлятися з будь-ким, потоваришував з одним із цих жителів, регулярно брав у нього смартфон і мав вихід до інтернету.

«У ПСИХЛІКАРНІ Я БУВ У СТАТУСІ ПРОКАЖЕНОГО, ВОНИ ДИВИЛИСЯ НА МЕНЕ, ЯК НА ЯКУСЬ ЕКЗОТИКУ»

Щодня мене годували галоперидолом — це дуже небезпечна хімічна речовина, яку використовують при лікуванні тяжких форм шизофренії. Коли її вживаєш, у голові робиться, як вата, ти дуже тяжко розумієш, що з тобою відбувається, де ти знаходишся. Часом я і там знаходив вихід, як це нейтралізувати. Не завжди це було успішно, але досить часто виходило. Я приблизно знав симптоми, які викликають такі препарати, знав, що зі мною трапиться, і в межах можливого намагався мінімізувати вплив цих препаратів. Наприклад, вживав велику кількість води або соняшникової олії.

Альтернативою таблеткам були ін'єкції. За фармакологічними властивостями ін'єкції втричі сильніші, ніж таблетки. Це втричі більше шкоди для власного здоров'я. З двох видів зла, як говориться, вибираєш найменше. У мене вбивали ідеї «русского мира» за допомогою фармакології.

Завідувачка психлікарні — дуже принципова людина. Вона дуже поважала «русский мир». І тільки дві медсестри саботували її розпорядження. Вони вдавали, що

дають мені препарати, а потім просто вколювали фізрозчин, щоб ці препарати нейтралізувати. Ці дві медсестри були за Україну.

Але вони були вимушені керуватися тими інструкціями, які приходили з офісу, якому неможливо відмовити — так званого «МГБ ДНР». З ними сперечатися було шкідливо як для кар'єри, так і для здоров'я.

У фізичному плані мені дуже допомогли ті знання, які передала мені моя покійна мати. Вона була лікарем і про всяк випадок вчила мене медицині. Я в медицині знаю дуже багато. І навіть коли я мав тілесні ушкодження, вибиті зуби, зламані ребра, сам собі надавав первинну медичну допомогу. Та допомагав людям, які були навколо мене, своїми знаннями.

У психлікарні я був у статусі прокаженого. Вони дивилися на мене, як на якусь екзотику. Поряд всі дуже люблять «русский мир», вони пишаються його ідеями, а тут я, який не сприймає цю ідеологію, не хоче брати це до душі, пам'ятає, якого кольору в нього паспорт і громадянином якої країни він являється.

До жодних робіт мене не долучали, давали книжки, мовляв, — сиди тихо й нікому не заважай. Пий свої таблетки, приходь на ін'єкції і не чіпай нікого.

Яків Кривошеєв під час обміну

Все, що мені кололи чи давали випити — це досить важкі фармакологічні речовини. Вони здійснюють суттєвий вплив на психіку, це не проходить безслідно. Коли зі мною вже спілкувалися психологи у «Феофанії», одразу сказали, що ця гидота з мене одразу не вийде. Вона виходитиме до п'яти років.

«ДОМОВИВСЯ З ОДНІЄЮ МЕДСЕСТРОЮ ТА ВИКЛАДАВ МАТЕМАТИКУ ЇЇ СИНОВІ»

Коли я дотямив, як більш-менш мінімізувати вплив цих препаратів, випадково став свідком розмови двох медсестер. Одна іншій говорила, що її син, навчаючись в 11-му класі, зовсім не тямить у математиці, а ось-ось вже потрібно вступати до вищого навчального закладу. Я все обдумав і запропонував свої послуги викладача. Домовився з однією з медсестер, яка саботувала наказ завідуючої відділення, і займався з хлопцем математикою, за що мені платили. Ті гроші, які я заробляв на викладанні математики, відправляв своїй родині шляхом електронних переводів.

Звичайно, ці медсестри й себе підставляли під небезпеку, але обирали ті дні, коли завідувачки не було на місці — у суботу та неділю.

А крім того, коли в голові не дуже мутно було від таблеток, намагався лагодити телефони або якусь дрібну техніку. На цьому теж заробляв гроші, які відправляв своїй родині. Я знайшов там чоловіка, що мав доступ до інтернету, і той переказував кошти онлайн. Таким чином я й отримав доступ хоч до якихось новин з зовнішнього світу. Інженер-фізик викрутиться завжди. У мене така освіта, що привчили шукати всюди нестандартний вихід з того становища, в якому ти опинився.

«МОЯ МАТИ КАЗАЛА: “СИНКУ, ЯК БИ В ТЕБЕ ЖИТТЯ НЕ СКЛАЛОСЯ, ЗАВЖДИ ЗБЕРІГАЙ ВІРНІСТЬ СВОЇЙ РОДИНИ ТА СВОЄЇ ДЕРЖАВІ”»

На обмін у 2017 році я не потрапив, але тоді були звільнені мої друзі. З ними поїхала інформація про мене та контакти моєї дружини. Я передав прохання включити мене в обмінні списки та повідомити дружині про те, що їй потрібно подати в поліцію заяву про моє зникнення, щоб відкрили розшукове кримінальне провадження.

А за день до обміну прийшла інформація в лікарню, завідувачка приїхала до лікарні і в терміновому порядку оформила всі документи, ми з'їздили до суду. Суддя, який 1,5 роки тому відправив мене до психлікарні, глянув на мене й сказав: «Я с тобой разговаривать не хочу. Уезжай в свою Україну, а сюда не возвращайся».

Я вважаю, якщо в людини є стержень всередині, якась моральна основа, що б не трапилося, вона не зламається. Моя мати казала: «Синку, як би в тебе життя не склалося, завжди зберігай вірність своїй родині та своєї державі».

У цьому житті я ще не виконав свою основну задачу. У мене двоє доньок, старшій 14 років, молодшій 4 роки. Я їх ще не вивів у люди, не дав освіти, не виховав своїх онуків або онучок. Ось коли це станеться, тоді відпочиватиму, а до цього я не маю права поламатися.

РУСЛАН ШЕЙТЕР

цивільний, мешканець м. Мар'їнка
1993 р. н.

Руслан Шейтер — уродженець міста Мар'їнка, Донецької області. До війни працював на шахті.

У 2015 році був призваний у Збройні сили України, та на службу не потрапив.

У 2017 році був затриманий бойовиками «ДНР» та звинувачений у «шпигунстві», потрапив до секретної тюрми «Ізоляція». Був «засуджений» до 12 років ув'язнення.

Руслан Шейтер провів у полоні 2 роки та 2 місяці.

«ЩОЙНО ТИ ПЕРЕСІКАЄШ ЛІНІЮ РОЗМЕЖУВАННЯ — ТОБІ НІХТО НІЧИМ НЕ ДОПОМОЖЕ»

Я сам родом з міста Мар'їнка, яка зовсім поруч з окупованим Донецьком, а дружина моя з самого Донецька. Коли почалася війна, я вивіз усю родину на мирну територію.

А у 2015 році мене призвали до Збройних сил України, я, насправді, дуже хотів служити в армії. Але в мене народилася дитина, тому мене й не забрали.

У 2016 році я поїхав до Донецька. У мене була легенда, мовляв, мене знайомі запросили на роботу, тому зайвої уваги не мав привертати.

Я розумів усі можливі ризики, але так само розумів, що жодних гарантій українська сторона мені дати не могла. Щойно ти пересікаєш лінію розмежування — тобі ніхто нічим не допоможе, ти там ніби губишся.

А тим більше ніхто ніяк не допоможе, якщо ти помічаєш, що за тобою там слідкують. Якщо за тобою йде «наружка» — це означає, що ти не може вже виїхати офіційно. Спробуєш виїхати — вони зрозуміють, що ти втікаєш, і гарантовано затримують на блокпосту.

Такою діяльністю я займався в окупованому Донецьку півтора року. А потім мене затримали. Впевнений, що цю інформацію просто «злили». Часом бувало таке, що до виконання завдань залучали «лівих» людей, — щось передати, наприклад. Серед цих людей траплялися і такі, які погоджувалися на співпрацю з українською стороною, а на окупованій одразу бігли в «МГБ».

Коли мене затримали, вони не знали ані позивних, ані якихось інших деталей. У них була інформація тільки про останнє завдання, про інші взагалі нічого не знали. Якби «злив» стався з СБУ, бойовики точно знали б позивні й про інші операції.

«МЕНЕ НАЗВАЛИ “ЗРАДНИКОМ РЕСПУБЛІКИ” Й ВИКРАЛИ З КВАРТИРИ»

Мене затримали вдома, на тій квартирі, яку я орендував. Прибігло 10 «чеченят», увірвалися до квартири, почали торхкотіти якісь нісенітниці, мовляв, у цьому під'їзді хтось торгує наркотиками. Вони ніколи нічого не пояснюють, сказали: «Поехали с нами в отделение, сейчас мы разберёмся и поедешь домой».

За наркоманами не приїжджають люди з автоматами з повними розгрузками, які ще й не говорять російською. Я одразу все чудово зрозумів і чим мені це загрожує також. Тому, коли вони почали тарабанити у двері й ломитися у квартиру, я зателефонував кураторам і повідомив, що мене затримали, подзвонив родині й попередив, почистив свій телефон і тоді, щоб не виламували двері, відчинив їх.

У мене забрали комп'ютер, техніку, телефон, забрали ключі від машини. Закинули мене в бусік і там почали говорити: «Ты знаешь, почему мы приехали? Из-за твоих друзей из СБУ, ты же предатель республики, сейчас будем разговаривать».

І мене того ж вечора відвезли на «Ізоляцію»

Вони не вірили мені, тому я пройшов і катування струмом, і голки під нігті запихали, і водою заливали

Мене привезли, поставили обличчям до стіни, прийшов «Палич» (керівник секретної тюрми «Ізоляція». — Авт.), дав кілька разів по нирках. Йому пояснили, хто

Руслан Шейтер у полоні

я такий, і мене кинули в підвал. Півтора дня я нікого не бачив, але мені принесли папірець і сказали написати те, чим я займався.

Я подумав, що в мене є в телефоні, що вони можуть знайти. Телефон я чистив не просто, а повністю всі кеші тощо. Так, щоб не можна було відновити інформацію. До того ж у мене стояла автоматична очистка щодоби. Як виявилось, я все робив правильно, тому що вони відновили тільки вісім фотографій. Тобто цю останню інформацію, про яку, власне, вони лише й знали. Але іншої інформації вони не могли з телефона витягнути, навіть говорили мені: «Пиши, какими программами ты удалял информацию. Как чистил телефон, тварь!»

Звісно, вони не вірили в те, що я їм розповідав, і проходив «тапик» (катування струмом через армійський телефон), голочки — під нігті й по кілька годин, водичку — коли кладуть на стіл обличчям вверх і накривають марлею та ллють воду на обличчя. У тебе таке відчуття, ніби тонеш.

10 хвилин жорстоко катують, 5 хвилин перерви, і так по колу, по півдня. Щодня били два тижні, потім перестали, бо, напевно, зрозуміли, що більше нічого не скажу. А я більше, ніж одразу написав, нічого й не сказав. Насправді бити для

них — це задоволення, до того ж вони не вірять, тому через це проходять всі.

«ЯКЩО ВБИВАЛИ ЯКОГОСЬ СЕПАРА, ТО ВОНИ МСТИЛИ ЧЕРЕЗ ПОЛОНЕНИХ, ЗНУЩАЛИСЯ НАД НАМИ»

У підвалі нас було 10 чоловік, там я просидів два місяці, потім підняли в камеру. А вже потім почали залучати до різних робіт. Я і сніг чистив, і прибирав, і тягав, що казали, і боєприпаси розвантажував. А навесні в них розпочалося будівництво, на полігон нас возили. Руками полонених побудований полігон біля Мар'їнського КПВВ.

Коли нас почали возити на полігон, саме тоді я зрозумів, де знаходжуся територіально, що це Будьоновський район міста. Хоча, коли мене тільки везли на «Ізоляцію», я приблизно по поворотах зорієнтувався, але точне місце, що це саме колишній завод, я зрозумів, коли почали виводити на роботи.

Через півтора місяця сидіння в підвалі я побачив небо. І це виявилось не так просто, як могло б здатися. Підвал — це бомбосховище, там немає вікон, лише голі стіни, вентилятор, який постійно працює, і постійна загроза життю. Тому побачити небо відіграє зовсім іншу роль, ніж в буденному житті.

Під час робіт ми крали «тортики» (різні протерміновані солодощі, якими на «Ізоляції» здебільшого годували свиней. — *Авт.*), якось з БТРу тушонку крали. Нас відправили ремонтувати БТР, у нього щось було з двигуном, а в цьому БТРі запас сухпаю лежав. Оскільки годували нас погано, ми вкрали три чи чотири банки тушонки й принесли в камеру.

Хто йшов на роботи, той намагався принести їжу. Виносили так, щоб ніхто не бачив, ми весь час розуміли, що в разі чого — завжди можна відхопити. Хоча це могло трапитися і без причини. Траплялося, вб'ють якогось сепара, то приїжджали до полонених і через нас мстили. Чи щось у них трапиться — винні завжди «укропи».

**«“ИМЕНЕМ ДОНЕЦКОЙ НАРОДНОЙ РЕСПУБЛИКИ”
МЕНЕ ЗАСУДИЛИ ДО РОЗСТРІЛУ»**

Двічі мене виводили на розстріл. Це було в перші два тижні мого перебування там. Забрали з камери, з пакетом на голові, і повезли кудись, сказали, що на допит. Привезли в ліс, — я ж відчуваю, що під ногами земля, а не асфальт, пташки щебечуть, — поставили на коліна, пакет з голови не знімають, руки за спиною і читають вирок: «...именем Донецкой народной республики... приговариваем к расстрелу», і холостими в спину стріляють.

Перший час був шок і стрес від того, що могли посеред ночі вибити двері й усіх відгамселити. Найбільш стресовим був перший місяць. Але, насправді, я достатньо швидко опанував себе. Та розуміння, що вони не вб'ють одразу не було. Така впевненість з'явилася перед обміном у 2017 році, хоча я в нього й не міг потрапити, бо на той час тільки пару місяців сидів. З'явилося розуміння, що ми фонд, який вони не витратять просто так, а це значило, що як мінімум нас не вб'ють.

Але якщо з психікою все гаразд і з нервами, можна спробувати адаптуватися. Я не знаю чому досить холоднокровно ставився до того, де я опинився. Я сам від себе цього не очікував — у такій стресовій ситуації взяти себе в руки. І досить швидко.

Одним з факторів заспокоєння було й те, що я вивіз свою сім'ю з цієї території, у місті був один, я розумів, що вони [бойовики] нікого не дістануть, мені ні за кого не потрібно було переживати.

**«БУВ ОДИН АДЕКВАТНИЙ ОХОРОНЕЦЬ, ЯКИЙ СТАВИВСЯ ДО НАС
НОРМАЛЬНО Й ГОВОРИВ, ЩО ЙОМУ ПРОСТО НЕМАЄ КУДИ
ПОДІТИСЯ»**

Рятувалися і відволікалися ми там розмовами про дім. Кожен розповідав про себе щось цікаве: чим займався, чим займатиметься, коли звільнять чи поміняють. У нас було

Руслан Шейтер із родиною

багато цікавих тем, про що завгодно говорили, хтось читав... Між нами всіма були нормальні стосунки.

Вони на нас також морально тиснули, весь час тлумачили, що Україна про нас забула, покинула, ми нікому не потрібні й нас звідси ніхто ніколи не випустить. Не знаю чому, але в мене це навіть паніки не викликало.

Якщо раптом комусь ставало погано чи хтось починав хворіти, то охорона могла принести пакетик протермінованого знеболювального або ліків. Можливо, легшало, а як ні — це твої проблеми. Там постійно холодно, сиро — у підвалі холодно, у камерах холодно.

Але в основному в умовах стресу організм настільки мобілізується і збирається — я на «Ізоляції» просидів сім з половиною місяців і жодного разу не захворів.

Там навіть був один адекватний охоронець, який ставився до нас нормально й говорив, що йому просто немає куди подітися. Він ніколи не брав участі в побиттях і навіть намагався «гальмувати» інших. Навіть одного разу сховався у магазин для нас — ми попросили сигарет купити.

Серед наших не було таких, які співпрацювали з адміністрацією. Були такі, як Бражніков, «Джексон» (Євген Бражніков, обмінаний 29 грудня 2019 року; «Джексон» — Віталій Іванієнко. — *Авт.*), які вибивали з інших якусь інформацію.

У цьому питанні вибір завжди за тобою. Наприклад, ми з Сергієм Хараберюшем нікого не били, хоча нам наказували. Ми з Сергієм постійно удвох були й на СІЗО навіть разом переїхали. Якось на «Ізоляції» зайшов «Палич» п'яний і каже

до Сергія: «Вот этого мочи!» А Сергій говорить: «Я не буду, Палич, ти мене знаєш». І його за це закрили в карцер. Вибір завжди за тобою, якщо ти боїшся, то ти битимеш когось іншого. Якщо не боїшся, отримаєш сам, але нікого не чіпатимеш. Сергій не побоявся, його через пів години привели назад з карцеру, з ним нічого не зробили. Але він відмовився і нікого не бив.

«МИ ПЛАНУВАЛИ ВТІКАТИ З «ІЗОЛЯЦІЇ», АЛЕ НЕ ВСТИГЛИ»

Мільйон разів ми говорили про те, щоб втекти звідти. Після «Палича» вони всі розслабилися, а ми чекали, поки зазеленіють дерева. Влітку можна відсидіти десь у посадці, відлежатися в полі чи в якійсь закинутій шахті, вночі не холодно, до того ж можна поїсти фрукти. І, здається, можливість була. Але нас відвезли звідти навесні. Не встигли.

Мені здавалося, що вибратися на територію України зовсім не складно. Але питання було в тому, що я не знаю схему розташувань мінних полів. Я зміг би вибратися протягом декількох діб. Перші дні був би кіпіш, шукали б скрізь. Саме тому я розумів, що не варто одразу тікати за кордон, треба було відсидітися всередині. Один росіянин так все-таки втік з «Ізоляції», зараз наче в себе вдома, в Росії.

«НАЙСКЛАДНІШЕ — ДИВИТИСЯ В ОЧІ ТИМ, ХТО НЕ ПОТРАПИВ НА ОБМІН, КОЛИ ЗНАЄШ, ЩО САМ Є У СПИСКАХ»

Засудили мене за шпигунство на 12 років. Майже вісім місяців провів на «Ізоляції», і мене перевели в СІЗО. Рік я пробув в СІЗО і ще сім місяців у Макіївській колонії суворого режиму № 32.

У СІЗО блоки посиленого режиму. Нас тримали в підвалах, тому там теж сиро, але хоч холодно не було. На колонії вже задача була нас утримувати. Часом приїжджали «спорттики» й могли там все перевертати. На колонії вже могли частіше передавати передачки від рідних, на прогулянку виводили.

Постійно морально готуєш себе до того, що можливий обмін і, можливо, тебе звільнять, можливо, повернешся в Україну. Але не забуваєш і про інший варіант — що доведеться весь цей строк просидіти. Це хоч і важко розуміти, але морально потрібно бути готовим. Тобто, якщо хочеш тримати себе в руках, — на обмін сподівайся, але не розраховуй стовідсотково. Я сподівався і вірив, але ніхто не знає, коли він буде. Щоб дах не поїхав, треба жити не надіями, а сьогоднішнім днем.

Я до останнього не знав, чи є в обмінних списках. У мене була адвокат, Аліна Артурівна, яка втілювала в собі суть «денеєрівських» адвокатів — це дороговартісний листоноша, вона передала моїй дружині, що треба подавати мене в списки на обмін з української сторони.

Ми дізналися про списки й обмін 26 грудня. Того ж дня написали «помилувальні» записки. І був найважчий момент, коли ти знаєш, що є в списках, і обмін 29-го, приходиш в табір і дивишся в очі людям, які не потрапили на обмін з тобою. І вони знають, що ти зараз поїдеш додому, а вони не поїдуть.

Але я не шкодую за все, що робив, — сталося, як сталося. Можу тільки додати, що серед місцевих людей Донбасу багато тих, хто робить колосальну роботу й воює в тилу у ворога, але про це ніхто не дізнається.

ІНФОРМАЦІЯ ПРО АВТОРІВ

Ірина Вовк (1988 р. н.) — журналістка, із 2010 року працювала редакторкою, кореспонденткою і документалісткою в редакціях інформагенції ЗІК, телеканалів «24» та ЗІК. З квітня 2014-го перебувала у зоні бойових дій на Донбасі: як журналістка і волонтерка українських військовиків. Очолювала Благодійний фонд «24» (допомога українським бійцям) у 2014–2015 рр. З кінця 2016-го записувала розмови з родинами полеглих на Донбасі українських вояків, що увійшли в тритомник «На щиті. Спогади родин загиблих воїнів».

З березня 2020-го записала 11 розмов із звільненими 29 грудня 2019-го з полону українцями (Б. Пантюшенком, С. Глондарем, Д. Секацьким, О. Сорокіною, Т. Горбуліч, А. Мухіною, Р. Гісем, О. Галазюком, М. Чуйковою, О. Лазаревою, О. Завальною), які увійшли до книги «Ізоляція. Таємні в'язниці Донбасу в оповідях врятованих від тортур та смерті».

Дар'я Буря (1988 р. н.) — журналістка, із 2008 року працювала позаштатним кореспондентом кількох львівських видань. З 2014 року писала тексти, пов'язані з війною на Сході України (сайт телеканалу «24»). З кінця 2015 року перебувала в зоні бойових дій на Донбасі як волонтер БФ «Повернись живим» (допомога українським воякам). З 2017 року — позаштатний журналіст, автор статей у Ipress.ua, Факти.ictv.ua, БФ «Повернись живим»; з 2019-го — у виданнях «Без броні», «Новинарня». З березня 2018 року — радіоведуча на військовому радіо МОУ «Армія FM».

У березні 2020-го почала занотовувати розмови зі звільненими 29 грудня 2019-го з полону українцями (А. Женчусом, В. Соколовим, В. Савіним, В. Вороніною, І. Кулішем, О. Репетиллом, Р. Писанцем, С. Печонкіним, Т. Гончаровою, Я. Кривошеевим, Р. Шейтером). Ці історії увійшли до книги «Ізоляція. Таємні в'язниці Донбасу в оповідях врятованих від тортур та смерті».

ЗМІСТ

Передмова	3
ВІЙСЬКОВОПОЛОНЕНІ	7
Богдан Пантюшенко	9
Сергій Глондар	25
ЦИВІЛЬНІ В'ЯЗНІ «ЛНР»	37
Денис Секацький	39
Олена Сорокіна	56
Тетяна Горбуліч	74
Анастасія Мухіна	85
Вікторія Вороніна	100
ЦИВІЛЬНІ В'ЯЗНІ «ДНР»	113
Роман Гісь	115
Олег Галазюк	128
Марина Чуйкова	146
Олена Лазарева	166
Олена Завальна	182
Андрій Женчус	198
Валерій Соколов	215
Василь Савін	227
Ігор Куліш	243
Олександр Репетило	255
Роман Писанець	272
Станіслав Печонкін	286
Тетяна Гончарова	307
Яків Кривошеєв	327
Руслан Шейтер	339
<i>Інформація про авторів</i>	<i>347</i>

Суспільно-політичне видання

Серія «Хроніка»

ВОВК Ірина Олегівна
БУРА Дар'я Миколаївна

ІЗОЛЯЦІЯ
Таємні в'язниці Донбасу
в оповідях врятованих від тортур та смерті

Головний редактор *О. В. Красовицький*
Відповідальна за випуск *І. В. Мазінг*
Художній редактор *О. А. Гугалова-Мешкова*
Технічний редактор *Г. С. Таран*
Коректор *А. Р. Коник*

Підписано до друку 15.06.2020. Формат 84×108 ¹/₃₂.
Умов. друк. арк. 15,43. Облік.-вид. арк. 18,48.
Тираж 1000 прим. Замовлення № .

ТОВ «Видавництво Фоліо»
вул. Римарська, 21А, м. Харків, 61057
Свідоцтво суб'єкта видавничої справи
ДК № 5244 від 09.11.2016

Сайт та інтернет-магазин видавництва:
www.folio.com.ua
Електронна адреса:
market@folio.com.ua

Надруковано з готових позитивів
у ТОВ «Видавництво Фоліо»
вул. Римарська, 21А, м. Харків, 61057
Свідоцтво суб'єкта видавничої справи
ДК № 5244 від 09.11.2016